

КОНИ МЕЙСЪН ЛЕД И ЕКСТАЗ

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2007

chitanka.info

ПРОЛОГ

16 юли 1897 г.

в. „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“

Злато! Злато! Злато! Злато! В три часа тази сутрин параходът „Портланд“ от Сейнт Майкъл, Аляска, мина край пристанищната сирена, натоварен с над един тон чисто злато. Влекач, нает от репортери от „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“, посрещна парахода.

По-късно, когато „Портланд“ акостира и беше посрещнат с викове „Покажете златото“, мнозина пътници вдигнаха нагоре торбите си. Над един тон злато дойде с парахода (в действителност повече от два тона). Интервютата с пристигналите златотърсачи отразяват техния успех, оптимизма им и решимостта да се върнат колкото може по-бързо при останали в Аляска партньори, за да разработват участъците си.

Новината се разнесе по целия свят до разсъмване, когато „Портланд“ пристана в Сиатъл, и накара американци и канадци да тръгнат масово към Юкон.

1

Сиатъл, 17 юли 1897 г.

— Моля ви се, господин Грант, не можете ли да забравите, че съм жена, поне този път, и да се отнесете към мене като към останалите репортери? — замоли се Маги, безрезултатно отмятайки кичур медноруса коса, надвиснал над загрижено сбърченото ѝ чело.

Тя беше ядосана, направо бясна. Всички знаеха, че е най-добрата репортерка на „Интелиджънсър“, но тъй като беше жена не я пращаха в Юкон, за да отразява златната треска в Клондайк. Беше малко преди края на деветнадесети век, за бога, а Маги Афтън беше млада жена на прага на едно дръзко ново столетие, където я очакваха безброй възможности. Ако отиването ѝ в Клондайк би помогнало на други жени да избягат от калъпа, в който ги бяха натикали мъжете, значи щеше да отиде, със или без благословията на господин Грант.

— Казвам ти го за последен път, Маги, не ти е мястото в онази ледена пустош — произнесе с твърдо убеждение Фред Грант, главен редактор на уважавания вестник. — Ти си дяволски добра репортерка, но всичко си има граници. Във вестника има много мъже, готови да отидат. За бога, Маги, ти видя някои от онези нещастници, които са се върнали от Клондайк — същински скелети с хлътнали очи, облечени в дрипи, с измръзнали ръце и крака. Взе интервюта от тях, чу страшните им разкази за преживените лишения и трудности. Не всички се връщат богати. Твърде много държа на тебе, за да позволя да ти се случи нещо подобно.

— Това сигурно са единични случаи, господин Грант — възрази Маги, отчайвайки се все повече. Искаше да отиде в Клондайк, искаше да докаже на света, че е толкова добра в професията си, колкото който и да било мъж. — Когато „Портланд“ акостира вчера в Пюджет Саунд, аз бях сред първите репортери на борда. Видях златото — тонове злато, — снимах ги, изслушах историите им. Разбира се, че е било трудно, но те са оцелели и са се върнали богати. Щом те могат, значи

мога и аз. Не съм тръгнала да разработвам участъци покрай Бонанза или Елдорадо, а ще пращам статии и снимки за бъдещите поколения.

Смъквайки малко очилата с много диоптри, Фред Грант изглежда остро Маги Афтън. Като прокара дебелия си пръст през оредяващата си посивяла коса, той ясно си припомни деня, когато вироглавата млада репортерка беше влязла в канцеларията му, търсейки работа. Силна, уверена, по-красива, отколкото една жена има право да бъде, тя притежаваше повече опит от болшинството мъжете, които работеха за него. Грант скоро разбра, че Маги има силен нюх и също такава решимост. Нещо повече, би могъл да разчита на нея там, където другите се проваляха.

Фред Грант беше предложил на Маги пост във вестника, като отначало пиленеше талантите ѝ в социалните и женските теми, до деня, когато тя беше сразила всичките си противници от мъжки пол с изключително интервю и снимки на осъден убиец. От този ден нататък започна да ѝ дава по-отговорни задачи, които изваждаха на бял свят журналистическия ѝ талант. Но да я изпрати в Клондайк? Абсурд!

— И дума да не става, Маги, дори няма да се занимавам с това — изсумтя той.

— Тогава ще отида сама — беше отговорът на Маги. — Имам средства. Спестих всички пари, които получих от продажбата на татковия вестник в Калифорния.

Очите ѝ с цвят на топъл кехлибар потъмняха решително — знак, който Фред Грант беше започнал да разпознава като начало на сблъсък... който прелестната млада жена обикновено печелеше с упорството си.

Маги Афтън беше енергична, жилава, упорита; знаеше какво иска и го постигаше с решителност, необичайна за жените, които Фред Грант познаваше. Големите кехлибарени очи, подкупващата усмивка, косата с цвят на мед и златисти отблясъци, стройното, но приятно закръглено тяло — всичко това създаваше впечатление за мекота, но външността ѝ заблуждаваше. Под този прелестен външен вид се криеха стоманена решителност и упоритост, рядко срещани дори у мъже. Говореше се, че някога била сгодена, но какво се е случило с годеника ѝ — това оставаше скрито в сърцето на Маги.

Буквално израснала във вестникарска редакция, тя не можеше да живее без миризмата на печатарско мастило и тракането на пресите.

Баща ѝ беше високоуважаван собственик на малък вестник в Юрика, Калифорния, когато почина внезапно от инфаркт. Маги продължи да управлява вестника сама за известно време, но по-късно разпродаде всичко и се премести в Сакраменто, преди окончателно да се установи в Сиатъл, когато благоприятната възможност я подтикна да тръгне на Север. За свое щастие се запозна с Грант, който незабавно съзря потенциала ѝ и я нае. На напредналата възраст от двадесет и пет години мнозина я смятаха за стара мома, но тя като че ли по-скоро се забавляваше, отколкото да се натъжава от това прозвище.

— Аз съм дяволски добра репортерка и вие го знаете, господин Грант!

Грант изви очи нагоре, призовавайки цялото си търпение.

— Никой не подценява работата ти, Маги, но съм много привързан към тебе, за да те хвърля в беда. Остави Клондайк и суровия му климат, и изпитанията на мъжете, подготвени да се справят с това. Ще ми свършиш по-добра работа, ако останеш в Сиатъл да отразяваш новините, докато онези глупаци тичат на Север в търсене на лесно богатство.

— Не се отнасяйте покровителствено към мене, господин Грант — отвърна раздразнено Маги. — Знаете, че ще ви свърша много добра работа. Бих предпочела да замина като кореспондент на „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“, в противен случай тръгвам като свободен кореспондент и ще продам статиите и снимките си на онзи, който предложи най-висока цена.

Фред Грант полека поклати олисялата си глава, признавайки се за победен под предизвикателния поглед на Маги. Очевидно не можеше да убеди тази упорита млада жена да се откаже от лудата си авантюра. И щом беше решила да замине да Клондайк, значи „Поуст Интелиджънсър“ също можеше да извлече полза.

— Ти, разбира се, съзнаваш, че пътуването ще бъде трудно, особено сега, когато светът се разболя от златната треска. Може да ти се наложи да пътуваш в много мизерни условия.

— Ще рискувам — усмихна се Маги, разбирайки, че е прескочила първото препятствие пред голямата си авантюра.

Палавата усмивка ѝ придаваше вид на възхитителна немирница, опровергавайки твърдата решимост и невъзможните цели, които си поставяше.

— Знам, че ще съжалявам за това — въздъхна уморено Фред Грант, — но щом настояваш да заминеш за Клондайк, ще отидеш като кореспондент на „Поуст Интелиджънсър“. Ще уредя пътуването.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас, господин Грант — изрече зарадвана Маги. — И няма да съжалявате. Ще ви пратя най-добрите статии, които някога са били писани за Юкон.

10 август 1897 г.

— Внимавай, Маги, и за бога, не позволявай да ти се случи нещо лошо.

— Благодаря, господин Грант, ще започна да пращам статии веднага щом пристигна в Скегуей. Вероятно има много истории и тук, на борда на „Полярна звезда“.

— Направих всичко, което ми беше по силите, за да ти проправя пътя. Съжалявам, че условията са толкова лоши. „Полярна звезда“ е пощенски кораб, малко по-добър от шлеп, но поне ти осигурих каюта. Щом пристигнеш в Скегуей, ще трябва сама да си търсиш транспорт през прохода Уайт Пас до Клондайк. Още не е късно — добави той с надежда — да се откажеш.

— Не съм от отказващите се — отвърна Маги, издала предизвикателно брадичка. — Баща ми веднъж ми каза, че това, че съм жена, няма нищо общо с целите, които си поставям. Научи ме да бъда упорита и да разчитам на себе си, за да се справям в мъжкия свят. Освен това, трябва и да докажа нещо на себе си. Ценя вашата загриженост, но съм взела решение.

Кимвайки мрачно, Фред Грант загледа стройната фигура на Маги, която си пробиваше път по дъската за качване на невзрачната малка баржа и полека се провираше сред мъжете, суетящи се на палубата, които очакваха и последните пътници да се качат. Не беше имало време да се купят всичките хиляда сто и петдесет фунта храна, за които канадското правителство настояваше, преди да позволи на търсачите да заминат за Юкон, но Грант предположи, че останалото може да се купи в Скегуей, Аляска. Тревожеше го, че Маги щеше да бъде съвсем сама в Скегуей. Ако можеше да се вярва на съобщенията,

това беше град без закони, гъмжащ от мошеници и всякакви престъпници.

В действителност, Фред Грант се надяваше Маги да не намери кой да я прекара през прохода Уайт Пас до езерото Бенет и нататък по реката до Доусън Сити в Клондайк. Не беше чувал за много жени, които да искат или да могат да издържат на трудностите, природните стихии и плачевните условия в златоносните полета. Но, от друга страна, Маги Афтън не беше като останалите жени, които познаваше.

Спирайки пред вратата на каютата си, Маги се обърна, за да погледне за последен път към отдалечаващия се гръб на Фред Грант. Топлите ѝ златисти очи потъмняха от задоволство заради лекотата, с която бе постигнала своето. Разбира се, още не беше в Клондайк, но беше уверена в способността си да си намери подходящи спътници в тази забравена от бога пустош.

Родена преди двадесет и пет години на самия коледен ден, тя беше получила името Маргарет Ан от името на баба си, но веднага бяха започнали да я наричат Маги. Родителите ѝ се бяха преместили в Калифорния от Илинойс, където баща ѝ беше притежавал и управлявал вестник в Спрингфийлд. Подмамен от приключението, Уолт Афтън се беше вдигнал и бе повел малкото си семейство на Запад. Беше се установил в Юрика, където скоро започна да издава седмичник. Тъй като остана доволен от града и от начина, по който бяха приети, семейство Афтън се установиха да живеят там.

Уолт беше основният фактор във възпитанието на единственото си дете, учеше дъщеря си да бъде самостоятелна и толкова твърда, колкото позволява женската природа. Майката на Маги, Сара, беше починала при раждане, когато Маги беше на десет години, и Уолт не се реши да се ожени повторно. Вместо това той посвети живота си на журналистиката и учеше дъщеря си на всичко, което знаеше за издаването на вестници, а то не беше никак малко. След смъртта му преди три години Маги беше се носила по течението няколко месеца, опитвайки се да реши какво да прави с живота си.

Тогава се беше появил Мат Крийд, красив измамник, който почти успя да отнеме наследството на Маги и девствеността ѝ. Уязвима и все още неуверена, тя почти беше забравила всичко, на което я беше учил

баща ѝ, позволявайки на меката си, женствена страна да вземе връх и да я направи сляпа за всичко извън целувките на Мат, които я караха да се чувства обичана и защитавана.

Маги се освести по доста груб начин, когато завари любимия си с друга жена, която уверяваше, че скоро ще има достатъчно пари, за да я настани в собствена къща. Това беше последният път, когато Маги остави думите на някой мъж и фалшивите му обещания да я подведат.

Бързо продаде бизнеса на баща си и се премести в Сакраменто, където започна да работи в един местен вестник. След две години усети, че се задушаваше от работата, която трябваше да върши, и замина за Сиатъл, надявайки се да направи пробив и да си създаде репутация. Действаше смело и настоятелно и ето че почти постигна желаното. Скоро, закле се тя, името ѝ щеше да стане известно в цял свят благодарение на работата ѝ в Юкон. Но най-голямата тръпка щеше да бъде това, че тя щеше да бъде първата жена, престашила се да се изправи срещу природните стихии и да изпраща репортажи от живота в Клондайк.

Изведнъж някакво раздвижване на кея привлече вниманието на Маги и тя се обърна, за да види как едно шумно стадо добитък се движи по вълнолома и влиза в търбуха на баржата. Не беше голямо стадо, но представляваше странна гледка сега, когато повечето кораби от всевъзможен вид бяха използвани да пренасят орди от мъже към Аляска.

Очарована, Маги загледа как капитанът напуска мостика и слиза на кея при високия каубой, който като че ли командваше там.

— Хайде, Чейс, изоставаме. Щяхме да тръгнем без тебе.

— Имах малко неприятности, капитан Бейтс — измърмори мъжът.

Вдигна глава, бутна широкополата шапка назад и Маги ахна мислено пред наелектризиращата гледка на стряскащите му сини очи върху интересното, загоряло от слънцето лице. Не можа да не се възхити на начина, по който високата му метър и осемдесет фигура седеше нехайно на седлото, излъчвайки безспорната сила и мъжественост на великолепно тренираното му тяло.

Тънка памучна риза обгръщаше мускулестия му торс, затъкната в светлокафяв панталон, прилепнал много повече, отколкото би сметнала за прилично. Кожен кобур висеше на стройните му хълбоци,

приютил голям пистолет, който мъжът носеше така нехайно заплашително, че тя настръхна. Тялото му беше твърдо като стомана, стихииите бяха придали на кожата му цвета на бронз, с дребни бръчици, излизаци от ъглите на омагьосващите сини очи. Устните му бяха пълни и чувствени, косата имаше цвета на излъскана мед. Твърдите линии на лицето му сочеха, че е мъж, който не проявява милост към враговете и не моли за милост. Лека тръпка разтърси стройното тяло на Маги, когато очите им се срещнаха през палубата и ивицата вода.

Той се усмихна изведнъж и усмивката му разкри ослепително бели зъби. Ефектът беше опустошителен. Когато докосна шапката си и ѝ намигна, Маги се изчерви, смутена от това, че този смел каубой я беше хванал да го зяпа. Тя се завъртя, възнамерявайки да влезе в каютата си, когато внезапно един силен вик я залепи на мястото ѝ. Репортерският ѝ инстинкт и естественото любопитство не ѝ позволиха да пренебрегне възможния материал за статия.

— Той е, шерифе! Дръжте убиеца! Той уби хладнокръвно приятеля ми.

Мъжът сочеше с мърляв пръст право към синеокия каубой, който тъкмо преминаваше по дъската, праметнал през рамо дисагите си. Чувайки вика, каубоят се обърна; изненада и отвращение сбърчиха челото му. Пет-шест мъже със значки се затичаха след него.

Капитанът, опрян на перилата, извика:

— Хайде, Чейс, скачай на борда, бързо!

Чейс се затича, скочи и тупна на палубата, съзнавайки, че пазителите на закона го гонят.

— По дяволите! — изруга той.

Не беше в негов интерес да го задържат точно сега, не и когато седмици наред беше гълтал задушливия прах, за да докара дотук стадото си. Не и когато всичко, което притежаваше, беше вложено в тези сто и двадесет глави добитък. Не и когато Ръсти го чакаше в Скегуей. Беше работил прекалено усърдно, за да допусне сега да го арестуват за убийството на някакъв смрадливец, който се беше опитал да му открадне златоносния участък. Крадливото копеле си беше получило заслуженото.

Но какво да направи с шерифа и помощниците му, които го преследваха, запита се тревожно Чейс. Промушвайки се покрай сандъците, стоварени на палубата, той не обръщаше внимание на

предупредителните викове на шерифа и хукна по стълбата към горната палуба, където бяха разположени няколкото пътнически каюти. Спирайки рязко, той се озова лице в лице с Маги, която беше отстъпила назад в каютата си, щом каубоят с дивия поглед беше скочил към нея.

Като погледна зад себе си, Чейс видя, че преследвачите още не бяха стигнали горната палуба, и естественият му инстинкт за оцеляване го накара да вземе бързо решение. Сграбчвайки Маги през кръста с едната ръка и дръжката на вратата с другата, Чейс отвори вратата, бутна я вътре и я последва.

— Защо... какво... какво означава това... грубиян такъв? — изкрещя сърдито тя.

— Съжалявам, госпожо — измърмори Чейс, бутвайки дисагите си под койката, за да не се виждат. — Имам нужда от помощта ви. Свалете си блузата.

— Какво! Да не сте някой извратен тип?

— Послушайте, госпожо, не искам да ви направя нищо лошо, не и ако ми помогнете.

Възбудени гласове и стъпки накараха едрото тяло на Чейс да се напрегне и вляха ледена твърдост в сините му очи.

— Побързайте, госпожо, не ми се ще да ида в затвора. Поместете си задника, сваляйте блузата и скачайте в леглото, преди да са почнали да претърсват.

— Нищо такова няма да направя! — изсумтя Маги.

С мрачна решимост Чейс извади пистолета си.

— Госпожо, чухте, че ме нарекоха убиец. Да го доказвам ли?

Маги погледна високата, внушителна фигура на Чейс с присвити очи. Той беше пълната противоположност на добре възпитан джентълмен — варварин, напълно нецивилизован, нахален и груб. Езикът му беше суров и не за женски уши, държанието му беше грубиянско. Не си струваше да го погледнеш втори път. Но тя го погледна отново. Този път през очите на любопитна репортерка, която е надушила интересна история. Пък и не й изглеждаше като убиец, беше ги виждала достатъчно.

— Добре, господин... господин...

— Чейс. Чейс Макгарет.

— Ще ви помогна, господин Макгарет, при едно условие — изрече тя решително.

Беше се настроила делово и Чейс реши, че е някаква студенокръвна риба въпреки красотата си.

— Май нямате избор, госпожо.

Блъфът му не я заблуди.

— Съмнявам се, че ще ме убиете, господин Макгарет — каза тя с повече убеждение, отколкото изпитваше.

— Кажете си условието — изръмжа той.

Господ да го пази от властни жени.

— Щом шерифът и помощниците му си тръгнат, искам историята ви.

— История ли? За какво, по дяволите, говорите?

— Аз съм репортерка от „Сиятъл Поуст Интелиджънсър“. Отивам в Клондайк да пиша за златната треска. — Тя го изгледа внимателно. — Тук трябва да има някаква история.

— Ама вие сте жена! — експлодира Чейс, поразен от представата, че една жена би се опитала да направи нещо толкова смело.

— Да — отвърна хладно Маги.

Пренебрежителният му тон не ѝ харесваше.

— Това, което искам да кажа, госпожо — поясни Чейс с пресилено търпение, — е, че Клондайк не е място за жени.

— Ще поспорим по това малко по-късно. Какъв е отговорът ви? Шерифът ще дойде всеки момент.

— По дяволите, госпожо, ако можете да намерите история в живота ми, заповядайте. Обърнете се.

— Какво!

— За да ви разкопчая блузата. Щом я свалите, скачайте в леглото. — Той я извърна и я разкопча, преди Маги да успее да протестира. — Впрочем, как се казвате?

— Маги Афтън, но...

В този момент Чейс се гмурна в леглото с все шпорите и се зарови в най-далечния ъгъл, точно до стената. Какъвто беше слаб, издутината под покривките почти не се забелязваше. Тогава Маги разбра какво е искал от нея. Силното тропане по вратата я накара да се задейства.

— По дяволите — измърмори тя кисело, хвърляйки блузата си, — какво ли няма да направя за една добра история.

— Отворете в името на закона!

Хвърляйки се към койката, тя се вмъкна под одеялото и се уви така, че да закрие Чейс, свит между нея и стената. Чуването стана още по-настоятелно.

— Отворете или ще разбием вратата!

— Кажете нещо — изсъска Чейс.

— Аз... аз съм в леглото — извика Маги. — Какво искате?

— На борда има престъпник, госпожо. Трябва да претърсим каютата.

— Сигурно не мислите...

Тя замълча, оставяйки паузата да подсказва колко я е шокирала тази мисъл.

— Тук някъде е. Аз съм шериф Лумис, госпожо. Няма да ви направим нищо, само отворете вратата, за да си свършим работата с моите хора.

— Трябва да ги пусна — прошепна Маги на Чейс.

— И без номера — предупреди я той.

Заплашителните му думи бяха последвани от непогрешимото усещане за опряна в гърба ѝ студена стомана.

— Вратата е отключена — извика тя достатъчно високо, за да я чуят шерифът и помощниците му.

Трима мъже нахлуха в каютата. Заемайки нарочно съблазнителна поза, предназначена да ги заблуди, Маги дръпна чаршафа до едва прикритите си гърди по такъв начин, че да погъделичка сетивата на мъжете.

— Съжалявам, че ви безпокоим, госпожо, но на кораба има убиец — заекна шериф Лумис, хипнотизиран от красивата жена в оскъдно облекло.

— Както можете да вадете, шерифе, тук няма никой друг, освен мене — изрече мило Маги, ужасявайки се от лъжата. Според нея прибягването до женски хитрини беше непочтено и тя почти никога не си служеше с подобни унижителни тактики.

Шерифът огледа малката каюта, задържайки вниманието си върху купчините багаж, който се състоеше предимно от фотоапарати и

фотографско оборудване, пръснати по целия под. Погледът му изведнъж се премести пак към апаратите, после към Маги.

— Ама аз ви познавам! Вие сте Маги Афтън, от „Поуст Интелиджънсър“. Срегнахме се, когато отразявахте убийството преди няколко седмици, помните ли?

— Разбира се, че си спомням, шерифе — усмихна се Маги. — Как бих... о...

Изречението ѝ завърши с остро ахване, което тя се опита да задуши с кашлица.

Този подъл пес, скрит зад полите ѝ, беше пъхнал една от огромните си ръце под фустата ѝ и полака я беше прокарал по стройната дължина на крака ѝ, за да стигне до съблазнителните хълмове на облеченото ѝ в коприна седалище. Шерифът приписа ахването ѝ на това, че нейното уединение беше грубо нарушено от трима непознати мъже.

— Съжалявам, госпожице Афтън, длъжни сме да претърсим всички каюти — извини се плахо шерифът.

— Ра... разбирам — изрече тя задавено.

Топлината на ръката на Чейс изгаряше плътта ѝ.

— Май тук всичко е наред. Ще ви оставя да си почивате. Съжалявам, че ви прекъснах съня.

Шериф Лумис излезе от каютата, последван от помощниците си, които не преставаха да зяпат малкото изложена пред погледите им плът над чаршафа, който Маги стискаше с тънките си пръсти.

— Доволен ли сте, шерифе? Ако не искате да отидете в Аляска, предлагам да слезете незабавно.

Капитан Бейтс надникна в каютата и като видя полуоблечената Маги в леглото, побърза да се дръпне.

— Извинете, госпожице Афтън.

— Още не сме намерили Макгарет — протестира шерифът.

— Ако не сте го намерили досега, значи го няма тук — възрази Бейтс. — Отплаваме след три минути, шерифе.

Изчака учтиво тримата мъже да излязат, преди да посегне и да затвори зад тях вратата на каютата на Маги.

Тя се отпусна облекчена, но ръката на седалището ѝ напомни за друг вид опасност.

— Не знам кога друг път съм пипал нещо толкова меко — измърмори Чейс и ръката му стана по-дръзка, спускайки се към корема на Маги. — Не съм спец, обаче бих се осмелил да кажа, че бельото ви е доста скандално.

— Махайте си мръсните ръце от мене! — изфуча тя, скачайки от леглото.

Понеже бързаше да избяга от грубите му ръце, почти беше забравила, че гърдите ѝ изскачат от корсета.

Развеселеният поглед на Чейс се плъзна по възхитителните хълмчета. Зяпаше я най-открито. Можеше да го зашлеви заради нахалството му. Грабвайки блузата от мястото, където я беше хвърлила, тя я опна пред себе си като щит.

— Която жена носи такова бельо, не може да е толкова корава, каквато се мъчите да се изкарате.

Надигайки се в целия си ръст от леглото, той ѝ хвърли оценяващ поглед.

Сърдита руменина пропълзя по шията на Маги. Как се осмелява този вулгарен каубой да ѝ говори като на... Какво му влиза в работата какво бельо носи тя? Късите копринени гащички, внос от Франция, бяха единствената ѝ отстъпка пред женската екстравагантност, която се чувстваше уверена, че може да си позволи, защото никой никога нямаше да ги види, само перачката. Сега този противен каубой беше открил нещо толкова интимно у нея, че това накара бузите ѝ да пламнат. И да я обземе невероятен гняв.

Тогава логиката взе връх и репортерката у Маги изплува на повърхността. Годишните опит я бяха научили да пренебрегва чувствата си, ако пречат на историята. С голямо усилие тя преглътна пиперливия си отговор, обърна се с гръб и полека си облече блузата. Когато се обърна пак към Чейс, беше толкова спокойна и делова, както се очакваше от първокласната репортерка на „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“.

— Е, господин Макгарет, сега е ред на вашата история.

— По дяволите, Маги, ама и ти си една. Какво имаш вместо кръв, вода ли?

— Предпочитам да ме наричате госпожица Афтън. Ако... — Следващите ѝ думи се изгубиха в свистенето на параходната сирена и боботенето на машините. Чуха се още две свирки, после диви викове

от мъжете, стълпили се на палубата, и Маги усети как подът под краката ѝ се разклаца. Тя решително се хвана за кожената чанта на масата, а после потърси молив и хартия. — Та относно историята ви, господин Макгарет — повтори тя твърдо, — откъде ще започнете?

2

Чейс не можеше да повярва на ушите си. Въпреки красивото лице и пищното си тяло Маги Афтън не беше като останалите жени, които познаваше. Беше жилава, ужасно твърда, но би заложил любимата си шапка „Стетсън“, че зад тази корава външност има мекота, която само очаква някой да я открие; уязвимост, която тя отчаяно се опитва да прикрива. Много жалко, помисли Чейс, че няма време да изследва всички омайни аспекти на госпожица Маги Афтън, стара мома и кариеристка.

Странно, запита се той, какво кара една красива жена да избере кариерата пред съпруга и семейството. Маги би била чувствена, ако позволеше на меката си страна да излезе на повърхността. Нямахше да навреди и да се усмихва повече и да разпусне пищната си руса коса, която носеше свита на тила в строг кок. Честно казано, Чейс трябваше да признае, че строгата външност отнемаше от ярката ѝ красота. Каквото и да правеше тя със себе си, не би могла да скрие ангелското си лице или пищното, женствено тяло. Мамка му, искаше му се тъкмо той да разтопи леда във вените ѝ. Всъщност...

Маги усети намеренията му твърде късно, за да протестира или да противодейства. Внезапно се намери в ръцете му, притисната до високото му, слабо тяло, главата ѝ почиваше в свивката на лакътя му. Устните му завладяха нейните, тъй че дъхът ѝ секна. Целувката му не беше целувка на джентълмен, а смела, дръзка атака срещу сетивата ѝ, която едновременно я заинтригува и ядоса.

Изведнъж Маги се почувства хваната като в капан от непознати чувства. Искеше да избяга от Чейс, от близостта на неговото тяло и от странното вцепенение, което пълзеше в крайниците ѝ. Никой нямаше право да я кара да се чувства така, помисли тя обидено. Тогава всяка свързана мисъл изчезна, когато целувката му стана още по-дълбока и той плъзна език по устните ѝ, а после и вътре, когато тя извика шокирано и негодуващо. Той започна безпощадно да похищава

сладостта ѝ, търсейки, налагайки ѝ да реагира, на което тя се възпротиви.

Върховното възмущение обаче дойде, когато Маги почувства големите му ръце да се плъзват надолу по ребрата ѝ, за да обхванат седалището ѝ, притискайки я към твърдите очертания на набъбващите му слабини. За неин върховен ужас чувствителните зърна на гърдите ѝ реагираха на непознатата ласка, втвърдиха се и щръкнаха под тънката материя на блузата ѝ. Дълбок смях се изтръгна от коравата гръд на Чейс. Звукът я накара да се свести и тя се задържа, за да се освободи от грубата му прегръдка. Той я пусна нерешително и тя залитна назад, спъвайки се в багажа си, щеше да падне, ако той не я беше задържал.

— Не ме докосвай! — изсъска тя, отърсвайки се от прегръдката му.

— Прости ми, Маги. — Чейс се ухили нахално. — Просто не можах да устоя. — Противната му цинична усмивка показваше, че изобщо не съжалява, задето я е атакувал така грубо. — Трябваше да се уверя лично дали под тази строга външност се крие истинска жена. И с удоволствие признавам, че не намерих нещо да липсва, Маги Афтън.

Сините му очи блеснаха с искрена развеселеност и още нещо, което ѝ беше трудно да разтълкува.

За своя чест тя запази самообладание, призовавайки всичките си сили, за да устои на грубия чар на този невъзможен негодник.

— Ако сте свършили с игричките, господин Макгарет, може ли да започваме интервюто? Защо не ми разкажете като начало защо са ви обвинили в убийство.

Макар и още леко задъхана, Маги говореше с равен, овладян глас. Тя беше професионалистка, една от малкото жени, получили подобен пост, и искаше да запази достойнството, което нейната работа налагаше, въпреки буйно разтуптяното сърце и топлината, която мистериозното привличане на този каубой беше породила у нея. По-късно, след като получеше цялата информация за статията си, щеше да намери начин да сложи господин Чейс Макгарет на мястото му и да го остави там.

Възхищение блестеше в очите на Чейс, когато потърси място на тясната койка, за да намести дългото си тяло. Смяташе известно време да не се показва на палубата, така че можеше да поседи тук при тази решителна жена и да ѝ даде историята, която беше обещал.

— Мъжът, когото убих, искаше да ми открадне кравите. Те са ми всичкото имане и залогът за златоносните полета в Клондайк. Смятам да ги продам в Скегуей. Партньорът ми каза, че там говеждото е такава рядкост, че мога да кажа каквато си искам цена, когато ги закарам. Маги пишеше трескаво.

— Откъде сте, господин Макгарет?

— Казвам се Чейс. „Господин Макгарет“ ме кара да се чувствам стар, все едно на шестдесет, а съм само на двадесет и осем. Произхождам от Монтана, най-красивото място на света — прибави той замислено. — Имам малко земя, не е много, но един ден ще имам голямо ранчо, когато забогатеея в Клондайк. Смятам да купя още земя и да отглеждам чистокръвни коне, малко говеда и куп деца, ако намеря подходящата жена.

Маги старателно игнорира последната забележка.

— Споменахте нещо за партньор.

— Да, Ръсти Рийд, стар приятел от армията. Чака ме в Скегуей. Когато стигнал в Клондайк, разбрал, че всички участъци били заети, но за щастие намерил човек, който не бил доволен и искал да продава. Казва, че участъкът Голд Ботъм при Бонанза бил добър, и се надявам да е прав. Това е съвсем малък ручей, приток на един приток на Бонанза Крийк. Ръсти регистрирал участъка на името на двама ни, обаче нямал пари да купи един тон храна и припаси, защото канадското правителство изисква това от всеки, който тръгва за Юкон. Затова отивам там с добитъка. Това ни е залогът. Виждате защо не можех да оставя да ме арестуват, задето съм пазил собствеността си. Ръсти зависи от мене.

— Кажете, господин...

— Чейс.

— Кажете ми, Чейс — съгласи се Маги, — наистина ли очаквате да забогатееете?

— Сигурен съм, да го вземат дяволите.

Маги трепна. Макар че беше свикнала с грубия език на колегите си, ругатнята на Чейс я накара да стисне зъби. Реши, че е получила всичко, което можеше да изтърпи от този недодялан каубой.

— Мисля, че това е всичко засега, господин... Чейс. Ако имам други въпроси, ще ви намеря. Този плаващ сандък не е чак толкова голям.

— Правилно си схванала, Маги — ухили се Чейс. — Капитан Бейтс ми е приятел. Предприемчив човек. Обикновено билетът до Вътрешния проток струва сто и петдесет долара. Новината за златната треска го накара да скочи до хиляда и петстотин само за една нощ. Завидна сума за преправена пощенска баржа. Съгласи се да ме превози с кравите за пет процента от добива ми.

Маги! фамилиарното обръщение на Чейс я накара да се намръщи. Простак, помисли тя раздражено. Само защото я беше целунал, нямаше никакво право да се отнася към нея както му скимне.

— Благодаря, Чейс — каза тя, решително стиснала уста. — И двамата сдържахме обещанията си, сега сме квит.

— Квит ли? — повтори той с дяволита усмивка. — В никакъв случай, госпожице Маги Афтън. Вие сте очарователна жена, независимо че сте стара мома, и аз ще разбера какво ви прави толкова различна от другите жени, които познавам.

— След четири дни пристигаме в Скегуей, нямате много време, особено като се има предвид, че повече няма да се видим.

И тя отвори вратата.

— Не бъдете толкова сигурна, Маги. Пак ще се срещнем — обеща Чейс, като взе дисагите си, бутвайки шапката предизвикателно назад, за да излезе от каютата.

Омаяна от влудяващото полюляване на стройните му хълбоци и стегнатото седалище, златистият поглед на Маги проследи бавното му придвижване по палубата. Когато стигна стълбата, която отвеждаше към долната палуба, той се обърна и една многозначителна усмивка се очерта на лицето му, а очите му й намигнаха бавно и пресилено. По някакъв начин той усещаше, че Маги още стои на вратата и го наблюдава как се отдалечава.

— О! — измърмори тя, отвратена от себе си, че са я хванали да се заяпва по някого.

За втори път едрият каубой я беше уловил да се взира в него. Не че беше привлечена. Пази боже! Не, каза си тя твърдо, абсолютно естествено любопитство. Рядко беше срещала мъже като Чейс Макгарет, чийто грубоват селски чар караше дама като нея да забрави дори собственото си име.

Като си проправяше полека път сред багажите и припасите, разпръснати по палубата, Маги насочи фотоапарата си към младежа, който се излежаваше опрян на една бъчва. Облечен в чисто нови миньорски дрехи, той не изглеждаше достатъчно пораснал, за да се бръсне, и тя се почуди как ли ще изглежда след шест месеца, когато прекара една зима на Юкон. Той изгледа възмутено фотоапарата и премига смаян от светкавицата. След това Маги отиде при него, за да го запита как се казва и да запише какво го е довело тук.

После тя си хареса един почти беззъб побелял мъж с прошарена брада и почти плешив. Дрехите му бяха доста износени и не преставаше да дъвче тютюн, който издуваше дясната му буза. Когато Маги го наближи, той цвъкна дълга кафява плюнка, която едва не се залепи на полата ѝ. Тя пхна нова плака във фотоапарата, снима го, записа името му и историята му, а после бързо отмина, за да спре при един мършав мъж, облегал се на чувал с багаж, чиято широкопола шапка беше нахлупена ниско над лицето.

— Имате ли нещо против да ви снимам, господине? — запита тя, фокусирайки тромавия фотоапарат, като в същото време го зареждаше с поредната стъклена плака.

— На драго сърце, Маги. — Бутвайки шапката си назад, Чейс се ухили хищно на красивата фотографка, застанала пред него. — Заповядай, снимай.

Да му се не види, помисли раздразнена Маги. Беше се надявала вече да не срещне Чейс Макгарет. Той я беше смутил по такъв начин, както никога досега не се беше чувствала. Решавайки да направи добра история от самоуверения каубой, Маги нагласи фотоапарата, отстъпи и щракна. Искаше да изпрати снимката заедно с първата си дописка. Щеше да пише за това, какво кара един мъж да изостави дома и семейството си, да се изправи пред изпитания и заплаха от смърт заради трудно постижимия блясък на златото. Но истинското изпитание за таланта ѝ нямаше да бъдат материалите, а да намери начин да се придвижи до Клондайк. Несъмнено някой би се решил да тръгне с нея, помисли тя, срещу съответното заплащане.

Всички си имаха цена, дори високият каубой, който си беше позволил да я опипва. Внезапно мислите на Маги спряха, когато една идея се оформи в мозъка ѝ. Защо да не помоли Чейс Макгарет да я придружи до Клондайк? Очевидно не беше богат, а тя беше готова да

му плати добре, за да я охранява. Поне знаеше историята му и какво да очаква от него. Може да беше груб, необразован, без никакви обноски, но на нея ѝ се струваше, че е почтен. Колкото повече мислеше над тази възможност, толкова повече нямаше търпение да му представи предложението си.

— Господин... м-м... Чейс, имате ли една минута? Бих искала да говоря с вас... насаме.

Веждите му се вдигнаха въпросително.

— Разбира се, Маги, имаш цялото ми време — отвърна той любезно, докато ставаше полека от мястото си.

Въпреки че и тя не беше ниска, той се извисяваше над нея с цяла глава.

Намръщвайки се раздражено, тя отбеляза, че на тоя кораб нямаше място, с изключение на мъничката ѝ каюта, където двамата с Чейс да поговорят насаме. Колкото и да не ѝ харесваше идеята да остава сама с него, като че ли нямаше никаква алтернатива. Обърна се рязко и му даде знак да я последва. Сините му очи светнаха развеселено и той твърде охотно се запъти след нея. Последваха ги няколко многозначителни забележки, които Маги се направи, че не чува, минавайки покрай мъжете на палубата с достойнството на кралица.

Докато се изкачваше по стълбата към каютите, тя нямаше представа, че Чейс се възхищаваше на стройните ѝ глезени, което се откриваха с всяка нейна стъпка. Въздъхна съжалително, когато тя стигна най-горното стъпало и го поведе към каютата си. Макар че беше подредила обемистия си багаж, той все пак запълваше почти цялото пространство. Тя се обърна към Чейс и се вгледа в него през гъстата завеса на тъмните си мигли. Стори му се странно и силно възбуждащо. Очевидно дамата имаше сила, за която дори и не подозираше. Какво ли ще иска, запита се той, присвивайки подозрително очи.

— Бих искала да разбера какви са плановете ви и кога смятате да тръгнете за Клондайк — запита Маги с измамна невинност.

— Защо е този внезапен интерес към моите планове?

— Само ми отговорете на въпроса, Чейс. Моля ви — добави тя кротко.

— Добре де. Но не виждам с какво плановете ми може да ви интересуват. Или това е претекст да ме примамите в леглото си? Ако е така, няма защо да си правите такъв труд. Само си кажете.

— Самонадеян глупак! Примамването на мъже не е смисълът на живота ми. Каква съм аз според вас?

— Малко устата — подразни я той, оглеждайки стройната ѝ фигура с многозначителна дързост. — Но не възразявам. Никога не съм харесвал сладурчетата, дето се правят на невинни и пърхат с мигли. На мене ми дай истинска жена, която знае какво иска.

Зашеметена, Маги отвори уста. Никога не беше срещала толкова грубо, недодялано създание. Винаги се беше смятала за просветена жена, но дебелашките закачки на Чейс я оставяха без думи. Никога преди не беше усещала нуждата да се извинява за възрастта и семейното си положение, но и никога досега това не ѝ беше хвърляно в очите по такъв оскърбителен начин. Тя никога не се оправдаваше пред когото и да било, че е предпочела кариерата пред съпруг и семейство, и сега нямаше да го направи. Тъкмо щеше да изплюе някакъв презрителен отговор, когато реши, че най-добрият начин да води за носа този дързък каубой е като не обръща внимание на оскърбителните му забележки. Освен това, тя искаше нещо от него и нямаше защо да го ядосва точно сега.

— Не можете ли поне веднъж да се държите сериозно, Чейс? — укори го Маги; кехлибарените ѝ очи бяха потъмнели от едва сдържан гняв.

— Повярвай ми, Маги, сериозен съм — отвърна той с бавен, ленив глас, с обертонове, които тя реши да игнорира. — Какво толкова важно има, че ме покани в стаята си?

— Разкажете ми какви са плановете ви, след като стигнете Скегуей.

Тя кацна предпазливо на ръба на койката, готова да скочи, ако Чейс направи неприлично действие или предложение.

— Същото, каквото и на всеки друг на борда на „Полярна звезда“. Да стигна колкото може по-бързо до златните полета.

— По кой маршрут ще тръгнете?

— Най-лекият и най-логичният според Ръсти е през прохода Уайт Пас и нататък по реката от езерото Бенет до Доусън. Някои още минават през прохода Чилкут с кучешки впрягове, но този маршрут

сега почти не се използва, защото е по-труден. За какво е всичкото това?

— Искам да ме вземете със себе си. Ще платя каквото кажете.

— Каквото кажа ли? — отекна Чейс с усмивка, която на Маги ѝ се стори във висша степен възмутителна.

— В разумни граници — поясни тя изчервена. Доця ѝ се да го фрасне, но се въздържа.

Въздъхвайки със съжаление, Чейс поклати глава.

— Съжалявам, Маги, Клондайк не е място за жени. Ще излъжа, ако кажа, че не съм изкушен, и то не заради парите — добави той с намигване. — Но само глупак би опитал подобно нещо. Ако искаш моето мнение, остани си на кораба и се върни в Сиатъл, вместо да слизаш в Скегуей. Чувам, че в града няма никакви закони и е толкова покварен, че почти всеки час стават убийства.

— Не съм ви искала съвет, само ви моля да ми помогнете да стигна до Клондайк. Но ако сте толкова упорит, ще намеря друг да ме заведе дотам. Иначе тръгвам сама.

Като нищо ще го направи, заключи Чейс, възхитен от решителността на Маги, но и отчаян заради безразсъдната ѝ природа. Не харесваше особено много амбициозните жени, които се смятаха за по-добри от мъжете, но нещо в тази войнствена хубавица го накара да поиска да я ободри. Не за своя сметка, разбира се. Не искаше да поема отговорността да води жена там, където не ѝ е мястото. Освен това си представяше как ще реагира Ръсти, ако вземат жена със себе си в Клондайк.

— Съмнявам се, че ще намериш кой да те вземе, Маги, но все пак ти желая успех. Кой знае, толкова си решителна, че може и да успееш.

— Ще успея, Чейс Макгарет — обеща тихо Маги, разочарована, но не и обезсърчена от отказа му.

Стана и го зачака да си излезе. Но Чейс реши да се позабави, изследвайки я със сините си като морето очи.

— Ама и тебе си те бива.

И посегна към нея притегляйки я в прегръдките си, и устата му завладя нейната. Горещ, нетърпелив, властен, езикът му разтвори устните ѝ и когато тя се поддаде, той я зацелува така, че костите ѝ започнаха да се топят.

Чейс изстена. Какво имаше в тази жена, че го караше така да я желае? Влечението му към нея беше неоспоримо, издутият хребет на неговата мъжественост прегаряше плътта ѝ през дрехите, топлината му изпращаше горещи вълни към слабините ѝ. Мускусният му аромат изостряше сетивата ѝ, докато тя се притискаше към него, давейки се в усещания, които до този момент не беше познавала.

Ръката му обхвана гърдата ѝ и Маги потръпна. Знаеше, че това не може да продължи, иначе щеше да му се отдаде. Отчаяно се дръпна от мощната му прегръдка, за да остави безопасно разстояние между себе си и масата мускули, които я преобръщаха наопаки, изваждайки на бял свят емоции, които тя обикновено държеше под строг контрол.

Устата на Чейс се изви в подигравателна усмивка.

— Страхуваш ли се от мене, Маги Афтън? Страхуваш ли се от начина, по който те карам да се чувстваш?

— Не се страхувам от никой мъж — отрече яростно тя.

Очите му бяха толкова бистри и зорки, че проникваха през твърдата обвивка, търсейки да видят мекотата, която тя отчаяно се опитваше да прикрива.

— В такъв случай защо не ми позволяваш да те целуна?

Маги си задаваше същия въпрос. Много мъже я бяха целували, но целувките на Чейс атакуваха сетивата ѝ. Той беше красив посвоему — невъзможно мъжествен, с широки гърди и твърди мускули, — и събуждаше у нея греховни, разюздани инстинкти, които тя се опитваше да потисне.

— По дяволите, Чейс, нямам време за това. — Раздразнение бликаше от всяка нейна дума. — Дойдох да върша работа. Нищо и никой няма да се бърка в целите, които съм си поставила. Вие сте авантюрист, търсите богатство и мимоходом колекционирате завоевания, но мене няма да ме прибавите към списъка си. Сега излизайте оттук. Ако промените намерението си и решите да ми помогнете, обадете ми се.

Бавна усмивка си проби път по изсечените черти на Чейс. Имаше нещо интригуващо в тази златоока вещица с лице на ангел и нрав на тигрица, нещо, което го караше да иска да се люби с нея и в същото време да ѝ извие врата. Беше вбесяваща, свадлива, прекалено независима, за да привлече мъж, който иска да се жени. Нищо чудно, че още не беше омъжена. Но, по дяволите, стара мома или не, Маги

Афтън беше великолепна жена, която би опитомил с огромно удоволствие. Щеше да я метне в леглото на мига, ако тя му позволеше. Точно сега обаче шансовете да се люби с нея бяха фактически нулеви.

— Няма да променя намерението си, Маги, но ако ти решиш друго, аз съм на разположение. Ако искрите, което прехвърчат между нас, са някакво доказателство, то ще си пасваме много добре в леглото.

И излезе.

— О! — изстена Маги, вбесена от нахалството на Чейс. Този каубой беше по-нагъл от всеки мъж, когото досега беше познавала. Ако от цялата авантюра последваше някакво просветление, то щеше да бъде следното — никога да не се захваща с каубои от Монтана.

3

През лятото на 1897 година кораби с всякакви размери и от всякакъв вид задръстваха залива на Скегуей. Над две хиляди коня и стотици кучета, кози, мулета и волове бяха хвърлени в ледената вода и заставени да плуват до брега. Вързопите с багаж бяха струпвани на салове без никаква грижа да не би нещо вътре да се счупи или да се повреди, а след това приливът ги изхвърляше на брега. Бъркотията и врявата не спираха ден и нощ, мъжете се препъваха в сандъци, кутии, печки, миньорски сечива и бали сено в трескавите си усилия да намерят вещите си и да ги приберат, преди приливът да ги е отнесъл.

В тази лудница се оказа Маги през този августовски ден на 1897 г., когато „Полярна звезда“ мина през канала Лин и навлезе в залива Скегуей. Стотиците хора, изсипващи се в града, и стотиците, които се връщаха, за да прекарат хранителните си припаси през прохода Уайт Пас, като понякога извършваха петнадесет-двадесет прехода, правеха града да заприлича на мрачен карнавал. Улиците бяха от всякакви престъпници. Те крадяха, мамеха, продаваха наркотици, убиваха без никакви угризения. Маги скоро научи, че повечето от тях са част от криминална група, командвана от Джеферсън Смит, по прякор Сапуна, предприемчив мъж, който вземаше петдесет процента комисиона за различни криминални деяния и обещаваще покровителство, когато извършителите загазят.

Денят, в който „Полярна звезда“ влезе в пристанището, щеше дълго да остане в паметта на Маги. Хората се бяха опитали да я предупредят, но тя нямаше никаква представа, че положението е чак толкова лошо. Неустрашимо стоеше на палубата до чупливите си фотографски принадлежности, готова да се сражава с първия, който се отнесе грубо към тях. Също като едновременен рицар, Чейс дойде на помощ, натовари нещата ѝ на един сал и я откара на брега. Когато тя се покатери на люлеещите се дъски заедно с багажа си, очакваше Чейс да я последва. Но той само се поклони и загледа подир отдалечаващия се сал.

— Няма ли да дойдете? — извика Маги.

— Не, трябва да сваля добитъка на брега. Ще се видим, Маги.

Сега какво, помисли Маги, докато седеше на един от сандъците си, безцеремонно изхвърлен на брега от салджията. Доколкото виждаше, по брега бяха опънати хиляди палатки.

Поне пейзажът беше ефектен, реши тя, втрещена благоговейно във великолепните заснежени планини, които се извисяваха от трите страни на тясната долина, в която беше построен Скегуей. Откритата страна беше обърната към канала Лин с блатата и плитките му води.

— Трябва ли ви помощ, госпожо?

Маги въздъхна облекчено. Поне един джентълмен в Скегуей, помисли тя. Но мъжът пред нея не приличаше на джентълмените, които беше виждала досега. Беше облечен в дрипи, косата и рошавата му брада бяха дълги и неподдържани. Обувките му бяха увити в парцали, които да държат подметките, повечето му зъби липсваха.

— Да, благодаря ви. Много ще съм ви благодарна, ако ми помогнете да закарам багажа си в най-близкия хотел.

Гръмогласно кикотене последва думите ѝ.

— В Скегуей няма хотел като за дами. Но господин Смит ще ви даде място под наем на брега, за да си опънете палатка. Какво, по дяволите, прави дама като вас в Скегуей? Къде ви е мъжът?

— Не е ваша работа. Само ми кажете къде да намеря господин Смит и ще го намеря, докато вие премествате нещата ми на сухо.

Мъжът се почеса по главата.

— Ще намерите Сапуна в кръчмата му. Ако го няма там, опитайте в „Ледения дворец“.

— Сапуна ли?

— Тук му викаме така. Иначе е Джеферсън Рандолф Смит. Той е, така да се каже, тукашният шеф.

— Благодаря, господин...

— Просто Ханк.

— Благодаря, Ханк.

Тя се обърна и повдигна поли, за да не ги накаля.

— Петдесет долара, госпожо.

— Какво!

— Петдесет долара струва да ви преместя нещата на по-сухо.

— Та това си е пладнешки грабеж! — възмути се Маги.

Ханк вдигна рамене.

— Както искате, мен ми е все едно.

— *По дяволите* — изруга Маги под нос. Надяваше се да не стане нужда дълго да виси в този ад. Отвори чантата, извади половината от поисканите пари, пусна ги в мърлявата лапа на алчния тип и тръгна да се отдалечава по мокрия пясък.

— Очаквам добре да пазите багажа ми за тези пари — подметна тя през рамо. — Когато се върна, ще получите останалото.

Несвикнали да виждат добре облечена жена в тази дива пустош, десетки възхитени очи и многобройни алчни погледи последваха Маги. Тя реши да не обръща внимание на подвикванията и подсвиркванията.

Спря пред „Ледения дворец“, питайки се дали да търси вътре Смит Сапуна, или да продължи към кръчмата му. Никога не беше влизала в кръчма, затова се огледа, за да намери кого да прати вътре със съобщение за всеизвестния господин Смит. Внезапно глухият тропот на копита и мучене на добитък накара хората да излязат бързо от кръчмата и сградите по единствената улица със странното име „Бродуей“. Маги обърна глава точно когато Чейс с помощта на един по-възрастен мъж с побеляваща червена коса и обрасло с брада лице се появи на оживената главна улица.

Докато Чейс минаваше, две жени на средна възраст със странни мъжки дрехи побързаха да му пресекат пътя.

— Чии са тези крави? — запита възбудено едната жена.

— Мои — отговори той, докосвайки учтиво шапката си. — Има ли наблизо обор, където да ги вкарам за малко?

— Има зад „Ледения дворец“.

Женският глас беше мек, нисък и предизвикателен. Чейс реагира инстинктивно и се обърна към жената. Тя беше облечена в ярки дрехи.

— Аз съм Бел Деларю, собственичка на „Ледения дворец“.

Беше средна на ръст, пищна, с ярки буйни медночервени коси, събрани на темето, които очертаваха екзотичното ѝ лице. Широка уста, косите очи и високите скули придаваха още повече чар на външността ѝ. Макар и смела и колоритна роклята ѝ не беше чак неприлична.

Мъжките инстинкти на Чейс се устремиха към лъскавата Бел. Той не намери никакви недостатъци във външността ѝ, освен, може би, твърдият израз на зелените ѝ очи и прекалено сияйната усмивка. Един мъж би могъл да намери прекрасна утеха в тези меки бели обятия, помисли той лениво. После обърна глава и срещна презрителния поглед на Маги Афтън. Кехлибареният ѝ поглед се плъзна над него, издавайки, че тя знае точно какво си мисли той. И, по дяволите, тази жена имаше право!

— Чакайте! — Жената, която първа беше заговорила Чейс, си проправи път към него. — Продават ли се тия крави?

— Да. Всичките сто и двайсет глави.

— Ще ви дам по пет долара на глава. Аз съм Хана Браун, а това тук е Кейт Сайта. Ние сме собственички на ресторанта „Хаш хауз“. На клиентите им втръсна мечешкото месо и не мога да кажа, че ги обвинявам. Един бифтек сигурно ще им дойде много добре.

Крива усмивка увисна в ъгъла на устата на Чейс.

— Съжалявам, Хана, няма как да стане. Докарал съм тия крави чак от Монтана.

— Десет долара — предложи отчаяно Хана.

— Ще ви дам двадесет.

Всички очи се обърнаха към Бел, която се включи в наддаването и хвърли победен поглед към Хана и партньорката ѝ.

— Тридесет! — отвърна Хана, подтиквана от Кейт.

— Сто долара! — предложи Бел, ясно осъзнавайки, че двете жени не биха могли да си позволят по-висока оферта.

— Не можем да си позволим такава цена, знаеш го! — възрази Хана с натезжал от отвращение глас. — Хайде, Кейт, имаме да готвим вечеря. Тази вечер има мечешко задушено, хора! — подвикна тя през рамо, изтръгвайки стонове от бъдещите си клиенти.

Когато Бел провъзгласи високо: „Бифтек в «Ледения дворец» довечера“, хората се втурнаха към кръчмата.

Щастлива, че вижда други жени в този покварен град, Маги побърза след Хана и Кейт. Надяваше се те да знаят къде има друго място за отсядане, освен палатка на бряг, претъпкан с всевъзможни мъже.

— Извинете — подвикна Маги. — Може ли да поговорим?

Двете жени се обърнаха едновременно и очите им се разшириха, когато видяха Маги, безупречно облечена по най-новата мода.

— За бога, дете, откъде идваш?

— Аз съм Маги Афтън. Пристигнах с „Полярна звезда“.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Хана Браун, а това тук е Кейт Сайтс. Къде ви е мъжът? В Скегуей не е безопасно за сама жена, освен ако не изглежда като мене и Кейт.

Гръмогласен кикот последва думите ѝ.

Маги не може да не се усмихне на приятелското им държание и реагира уместно.

— Сама съм и съжалявам за кравите. Може би ще пристигнат и други.

Хана философски вдигна рамене.

— Може. Какво правиш на такова място като Скегуей?

— Аз съм специален кореспондент на „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“ — обясни Маги. — Отивам към Клондайк да отразявам златната треска, веднага щом намеря кой да ме заведе дотам.

— Дяволите да ме вземат! — възкликна Кейт с облещени очи. — Жена репортер. Време беше и жените да получат прилична работа. Желая ти късмет, скъпа, но не очаквай чудеса. Не знам някой мъж да е склонен да отведе жена в Клондайк. Сигурна съм, че някой ден и жена ще стигне дотам, но най-вероятно ще придружава мъжа си.

— Кейт е права, Маги — присъедини се Хана. — И Скегуей не е място за сама жена. Отиването до Клондайк не е пикник. Прави ти чест, обаче си много млада и неопитна, за да тръгнеш сама из оная пустош. Златната треска кара мъжете да подлудяват.

— Благодаря за съвета, момичета, но ще намеря път към Клондайк, само гледайте.

Беззъба усмивка разцепи обветреното лице на Хана.

— Вярвам ти, скъпа. Междувременно, трябва да намериш къде да отседнеш.

— Така е — съгласи се Маги. — Познавате ли някого, който да пожелае да ме приеме на квартира за няколко дни? Или добър хотел в града?

— Жените в града, освен мене и Кейт са все проститутки. Хотелите не са подходящи за дами. Кръчмите понякога дават стаи под наем — каза Хана, — но не мисля, че ще се заинтересуваш.

— Може да разпъна палатка на брега — направи гримаса Маги, потискайки една тръпка. — Няма да е за дълго. Само докато наема някой да ме прекара през прохода Уайт Пас към територията Юкон.

Хана и Кейт размениха угрижени погледи над главата на Маги.

— Знаеш ли какво, скъпа — предложи Кейт. — Мога да се настаня за малко при Хана, а ти да ползваш стаята ми зад „Хаш хауз“. Не е кой знае какво, но е чисто и ти го предлагам от сърце.

— О, не, не мога да взема стаята ти, Кейт! — възкликна Маги, трогната от щедростта им.

— Как да не можеш. Как ти се струва двадесет долара легло и храна седмично?

— Звучи чудесно, но...

— Никакво „но“ — ухили се Кейт, — уредено е. Ела с нас, можеш да пратиш да ти донесат нещата по-късно.

Чейс седеше срещу Бел Деларю в тясната ѝ канцелария зад бара на „Ледения дворец“.

— Как се казваш, каубой? — запита тя игриво.

Без стеснение огледа върлинестата фигура на Чейс и мъжките му атрибути и явно хареса видяното.

— Макгарет, госпожо, Чейс Макгарет.

— Можеш да ми казваш Бел, Чейс. Колко ти дължа за кравите?

— Сто и двадесет глави по сто долара на глава са дванадесет хиляди долара.

— Предполагам, че смяташ да ги използваш за участък в Клондайк — каза Бел, като отиде към сейфа и започна да го отваря. — Ще трябва да ти платя с кюлчета и златен прах, нали нямаш нищо против?

Чейс ѝ отправи най-сияйната си усмивка.

— Прекрасно, Бел. И за да отговоря на въпроса ти, заминавам за Клондайк веднага щом купим с Ръсти нужната храна и екипировка.

— Ръсти?

— Партньорът ми, Ръсти Рийд. Купихме участък на Голд Ботъм от един копач, на когото му омръзнали и лошото време, и несгодите.

— Много жалко — изрече Бел с дрезгав глас. — Харесваш ми, каубой, много ми харесваш. Бих могла да използвам някого като тебе в

„Ледения дворец“. Заплатата е прекрасна и мъж като тебе може да намери... доста интересни екстри.

Обещаващият ѝ глас и съблазнителните ѝ зелени очи подсказваха страст, желание и нещо повече... много повече. Макар че Чейс показваше обичаен мъжки интерес, не можеше да прогони от ума си видението на едни блестящи кехлибарени очи и топли златни кичури. Шокира се при мисълта, че такава възбуждаща жена като Маги Афтън кара всяка друга да бледнее в сянката ѝ. Дори огнената Бел Деларю.

— Предложението ти е много изкусително, Бел, но Клондайка също. Освен това не мога да разочаровам Ръсти, той разчита на мене да разработим участъка.

Чейс стана и се приготви да си тръгне, натъпквайки две торбички със златен прах и кюлчета в джобовете на жакета си.

— Ако промениш решението си, Чейс, потърси ме. А ако ти е трудно да си спомниш, ето нещо, което да носиш със себе си и да освежи паметта ти.

Полюшвайки съблазнително бедра, Бел се приближи към Чейс, докато гърдите ѝ не се отъркаха в ризата му и втвърдените им връхчета изпратиха огнени стрели към неговата кожа. Меките ѝ бели ръце обгърнаха врата му пълните ѝ червени устни се притиснаха дръзко към неговите. Ръцете му сами се вдигнаха към Бел, притискайки мекотата ѝ към собствената му твърдост. Устата ѝ се отвори, приканвайки езика му, и Чейс не се възпротиви. Докато разумът му не се възвърна. Отпусна ръце и отстъпи, питайки се защо, по дяволите, се мотае с Бел Деларю, когато Ръсти го чака.

Той познаваше много жени като Бел. Страшно много. Всички бяха хищници, търсачки на удоволствие, които се впираха в мъжа и го изцеждаха, докато не дойдеше друг, по-добър. Бяха добри за една нощ, но той се опитваше да стои далече от проститутките. И видя какво представлява Бел — придирчива проститутка, намерила златна мина в „Ледения дворец“. Можеше да не проституира, за да се прехранва, но инстинктите бяха още живи.

Но Чейс трябваше да признае, че нямаше да му бъде трудно да легне с красива жена като Бел. Всъщност, дори би му харесало, ако... ако какво? Ако не се беше разболял от златната треска? Или ако не беше срещнал госпожица Маги Афтън? Честно казано, по-скоро би спал с Маги, отколкото с която и да било друга жена, която познаваше.

Въздъхвайки замислено заради нещо, което би могло да се случи евентуално, когато в ада завали сняг, Чейс тръгна към вратата.

Въпросът на Бел го спря точно пред прага.

— Трябва ли ти стая, Чейс? Хотелите са пълни с плъхове. Имам една резервна горе, ако те интересува.

— Много съм ти задължен, Бел, но Ръсти е разпънал палатка на брега. Така и така сме само за един-два дни в Скегуей. Трябва да минем прохода и да стигнем в Клондайк, преди реката да е замръзнала.

И докосна шапката си.

— Довиждане, Чейс. Отбий се, ако се връщаш през Скегуей.

— Довиждане, Бел.

Внезапно вратата се отвори, преди Чейс да беше натиснал дръжката, и в стаята влезе висок, слаб, човек с брада и студени, почти безцветни очи. Взря се в Чейс и после спря пронизителния си поглед върху Бел.

— Кой е този каубой, Бел?

— Чейс Макгарет — каза тя, облизвайки нервно устни. — Тъкмо купих крави от него.

— А, добитъкът навън. Аз съм Джеферсън Рандолф Смит. Казват ми Сапуна.

И мъжът протегна ръка към Чейс.

— Здравейте — каза Чейс и стисна ръката му.

— Сапуна е... важен човек в града — намеси се Бел. — Притежава салона на Холи Стрийт.

Чейс кимна, измърмори нещо за сбогуване и побърза да си тръгне. Честно казано, Сапуна не му хареса. Тъй като самият той беше пряк, другият му се стори хлъзгав, хитър и алчен тип, който нямаше да се спре пред нищо, за да преследва собствените си интереси. Щеше да се изненада, когато по-късно открие, че Сапуна има пръст във всяко престъпление в Скегуей.

Сапуна изгледа излизация Чейс. Не беше виждал мъж като него, откакто беше пристигнал в Скегуей преди няколко месеца като продавач на сапун. Когато продажбите започнаха да намаляват, той напъха банкноти от по петдесет и сто долара в избрани калъпи сапун, за да пришпори оборота. Не е нужно да се споменава, че продажбите литнаха до небесата. Но той се грижеше само негови доверени хора да попаднат на сапун с банкнота. Оттогава стана известен като Сапуна.

— Колко плати на каубоя? — обърна се той към Бел.

— Дванадесет хиляди и си струва всеки цент. Ще завъртят бизнеса. Не знам откога „Леденият дворец“ не е предлагал добър бифтек?

— Парите у него ли са?

Бел кимна, разбирайки какво има предвид Сапуна.

— Той и партньорът му ще купуват участък в Клондайк.

— Хм. Благодаря, Бел. — Обърна се, за да си тръгне, но реши друго. — Ти май си лапнала по тоя каубой, а?

Бел се ухили.

— Нямам нищо против да поостане.

— Може би мога да го уредя — изрече Сапуна и безцветните му очи блеснаха.

Усмивката остана на червените устни на Бел дълго след като Сапуна излезе от стаята.

— Да му се не види, дванадесет хиляди долара! — извика Ръсти, когато Чейс изсипа праха и буците самородно злато в ръцете му. — Трябва да ни стигне, докато не си изкопаем наше злато.

Слаб и жилав, Ръсти изглеждаше добре за петдесетте си години. Сраженията с индианците го бяха научили как да оцелява във всякакви трудности. Той беше свадлив сержант, когато срещна младия Чейс Макгарет, още зелен редник. Взе го под крилото си и го научи как да оцелява. Скоро двамата станаха неразделни приятели.

Тъй като Чейс беше сирак — семейството му беше починало от инфлуенца, той прие Ръсти като свой втори баща и когато сержантът напусна армията, Чейс тръгна с него. Дватама обединиха спестяванията си и купиха земя в Монтана, където се опитваха да стопанисват създаденото с много любов ранчо.

Когато първите слухове за злато в Юкон достигнаха до цивилизацията, Ръсти и Чейс поговориха и решиха, че си струва единият да отиде да провери какви са възможностите. Изборът се падна на Ръсти и той веднага тръгна, но не намери свободни участъци. Късметът му обаче проработи, когато срещна един отчаян златотърсач, който нямаше търпение да се отърве от участъка си. Чейс ипотекира

ранчото и прати парите на Ръсти, за да купи участъка, но почти не остана с какво да го разработват или дори да купят провизии.

Чейс обаче успя да изнамери някакви пари и да купи малко стадо крави с намерението да ги откара в Скегуей. Според Ръсти говеждото там било толкова оскъдно, че хората плащали какво ли не, само и само да опитат вкусен бифтек. Залагането на цялото им бъдеще само върху това малко стадо изглеждаше безразсъдно, но се оказа добра инвестиция, която донесе прекрасна печалба. Единственото неудобство беше, че ако не успееш да намерят злато, щяха да загубят всичко, включително и ранчото, за което толкова се бяха борили.

— Когато те видях с кравите на брега, се зарадвах така, както никога досега през живота си — каза Ръсти. — Нямаме време. Трябва да минем прохода преди лошото време да го направи непроходим. Бях прав, нали, синко? Тези крави бяха страшно добра идея.

Седяха в малката палатка, която Ръсти беше разпънал на брега, снабдена с две легла и лагерна печка.

— Най-доброто — съгласи се Чейс. — Кога тръгваме?

— След два дни, струва ми се. Трябва да накупим какво ли не. Канадските правителствени изисквания са всеки да има един тон провизии, за да влезе в Юкон. Наслагали са стражи пред прохода, за да са сигурни, че всички са спазили закона, и за да събират такса.

— Такса ли?

— Да, двадесет и пет процента от американските стоки.

Чейс помисли малко, преди да запита:

— Четирите впряга коне, които докарах, ще стигнат ли, за да пренесем запасите?

— Ако не, ще купим шейни и кучета. Сега имаме достатъчно пари, за да пътуваме стилно.

— Както кажеш, Ръсти — ухили се Чейс, — ти си експертът. Ето — побутна торбичките със злато. — Знаеш какво е необходимо, защо не се погрижиш за запасите? Аз... имам едни работи, които трябва да довърша.

Ръсти почеса глава, разрошвайки посивялата си червена коса.

— Току-що пристигна в града, синко. Каква е тая работа, дето вече имаш тука?

Чейс се ухили глупаво.

— Ами... по тънката част.

Ръсти изведнъж се досети.

— Виждам. Леле, че съм глупав. Върви, Чейс, погрижи се за... работата си. Ще намериш най-хубавите и най-чистите момичета в „Ледения дворец“. Имаш ли пари? Проститутките тук не са евтини.

Червенината плъзна полека по лицето на Чейс.

— Не ме разбра, Ръсти. Отивам да търся една жена, но не е проститутка. Запознах се с нея на борда на „Полярна звезда“. Репортерка, търси някой глупак да я преведе до Клондайк.

— Жена репортер? — повтори смаян Ръсти. — Тая да не е луда? Тук не е място за дама.

— Това се опитах да ѝ кажа, но ти не я познаваш, Ръсти. Упорита като муле и два пъти по-дива. Инатлива и красавица, същински ангел. Само искам да се уверя, че е добре, преди да тръгна от Скегудей.

Невярващо изражение се настани на обветреното лице на Ръсти. Нито веднъж, откакто го познаваше, Чейс не беше проявявал загриженост към някоя жена. Почти се беше отказал от мисълта да го види задомен. Всеки път, когато подхванеше темата, той казваше, че още не е срещнал подходящата жена, с която да прекара остатъка от живота си. Каква беше тази репортерка, която беше пленила така сериозно чувствата на Чейс?

— Върви, синко, аз ще се погрижа за нещата тук — каза той, — но ако ме питаш, тая жена ми изглежда такава, че ще е по-добре да не се забъркваш с нея.

— Нямам намерение да се забърквам с Маги, Ръсти, само искам да се уверя, че е добре. Ще се видим в Магазина след няколко часа.

Оставяйки Ръсти да си мърмори за жените кариеристи и какво могат да направят с един мъж, Чейс излезе от палатката, нахлупи шапката на главата си и тръгна към града. Нямаше представа, че го следят, докато не се озова набутан в една тъмна уличка между две сгради. Веднага посегна към пистолета, но единият от двамата мъже, които го заговориха, го удари с дръжката на пистолета си още преди ръката му да беше докоснала кобура. Последното, което чу, преди да изпадне в безсъзнание, бяха думите:

— Сапуна каза, че носи дванадесет хиляди в прах и златни буци.

— Сапуна... — повтори отпаднало Чейс.

И пропадна в мрак.

— По дяволите, Банди, в джобовете му няма нищо — оплака се единият от мъжете.

— Трябва да има, Зики, продължавай да търсиш — изръмжа нетърпеливо Банди.

— Мамка му! Трябва да е у дъртата — изруга Зики, след като преобърна всички джобове на Чейс. — Сега какво да правим?

— Ще намерим партньора му — отговори Банди, докато ставаше и изваждаше пистолета си. — Веднага щом свършим тук.

— Ще го пречукаме ли?

— Според мене трябва, обаче Сапуна вика да го оставим жив. Май че Бел се е заплеснала по тоя каубой. Хайде, да се махаме. Няма да се свести скоро. Тъкмо да намерим партньора му и да го отървем от златото.

Ръсти направи само една малка спирка, преди да се запъти към Магазина, за да купи припасите, без които не можеше да потегли към Юкон. Ръсти Рийд доста си попийваше, но си знаеше мярката. Рядко се появяваше пиян пред хората и беше достатъчно разсъдлив, за да спре, преди да е паднал под масата. Сега, когато джобовете му бяха пълни със злато, реши, че няма основателна причина да не си накваси гърлото, преди да се заеме с досадната задача да купува припаси лед като взе това решение, той се запъти към „Ледения дворец“, където веднага поръча за ново намерените си приятели по едно пиене. Плати с лъскава златна буца самородно злато, внимателно претеглена от бармана. Там го намериха Банди и Зики, след като бяха оставили Чейс в безсъзнание в тъмната уличка.

— Тоя е — изсъска Банди, смушка с лакът Зики в ребрата и кимна към Ръсти, който стоеше пред дългия извит бар сред купчина мъже.

— Сега ли ще се заемем?

Банди изгледа косо другаря си.

— Кълна се, че нямаш повече разум от едно магаре. Ще изчакаме да излезе и ще тръгнем подире му. Не го изпускай от очи.

Ръсти си позволи да обърне две чаши долнокачествено уиски. Почти всички кръчми в Скегуей продаваха уиски, разрежено с две трети вода. Когато нямаше уиски, продаваха „бъркоч“ — вкиснато

тесто, смесено с кафява захар и ароматизирано с боровинки или сушени праскови. Продаваше се и домашно правена бира, когато доставките прекъсваха през дъната зима. След като се сбогува с приятелчетата по чашка, Ръсти излезе неуверено навън в полумрака. Когато стигна до средата на уличката, се озова набутан в един тъмен сокак, същия, където Чейс лежеше в безсъзнание на няколко крачки от него.

— Какво, по дяволите...

Ръсти отвори широко очи, когато се озова срещу двамата биячи.

Посегна към пистолета си, но го сполетя същата съдба, както и Чейс малко по-рано. Жесток удар по главата го свали на колене, а после той тупна по лице. Двамата се хвърлиха моментално върху него и задърпаха дрехите му, търсейки златото. Намериха го много лесно, натъпкано в джобовете на жакета му.

— Мамка му, всичкото е тука! — изграчи Зики, вдигайки двете торбички.

— Не си въобразявай — предупреди го Банди, — за нас има само дял. Останалото е на Сапуна. Да го довършим и да се махаме.

И той извади колта си.

Замаян и дезориентиран, Чейс се свести, разтърси глава и се изправи неуверено на колене. Какво, по дяволите, стана, запита се той, когато зрението му започна постепенно да се прояснява. Усещаше главата си така, сякаш я беше блъскал в стена. Внезапно някакви гласове привлякоха вниманието му и той замръзна, а ръката му полека се повдигна към пистолета, все още здраво пристегнат към кръста му. В мрачината на уличката той забеляза двама мъже, наведени над нещо или някой в краката им. Поредното нещастно копеле със счупена глава и обрани джобове, мярна се в ума му.

Когато видя единия от мъжете да насочва пистолет към главата на безпомощната жертва на земята, Чейс реагира инстинктивно. Изрева гневно, измъкна пистолета си и стреля. Но раната на главата не му позволяваше да се прицели добре и куршумът му не улучи.

— Мамка му! — изсъска Банди и се сниши.

Видя Чейс да се приближава в мрака, застрашителен, макар и с несигурна крачка.

— Да се махаме оттука, Банди, взехме каквото ни трябваше.

Без да чака отговор, Зики се обърна и отпраши.

Банди побърза да последва авера си. Но преди да тръгне, нарочно изрита крака на Ръсти с твърдия си ботуш. Силното изхрущяване накара Ръсти да изстене и го изпрати в още по-дълбок мрак. Когато Чейс стигна до него, Банди и Зики вече ги нямаше никакви.

Коленичил до ранения, Чейс се опита да го обърне. Нещо влажно и полепна по ръцете му и той изруга.

— Здравата са те млатнали, а, приятел? Дай да те обърна да видя на какво приличаш. — Обърна полека мъжа по гръб и изруга, когато позна партньора си. — Дяволите да ме вземат! Ръсти!

Внезапно осъзнавайки какво означава да намери Ръсти тук, пребит така зверски, удари Чейс със силата на боен чук.

— Господи! Не! — Ръцете му опипаха гърдите на Ръсти, но не откриха нищо друго, освен обърнати навън джобове с няколко долара и дребни пари. — Няма го! Отмъкнали са всичко, за което се борихме и което спестявахме!

Чейс обикновено не изразяваше открито чувствата си, но сега беше толкова близо до сълзите колкото никога през живота си. Не можеше да си спомни някога да е плакал. Навел глава, той остана така няколко секунди, мълчаливо обуздавайки емоциите си.

— Ти ли си, Чейс? Какво стана, синко?

— Мръсна работа, Ръсти! — изрече задавено Чейс. — Довлякоха ме тук и ме удариха по главата. Някой, който е знаел, че имам цяло състояние у себе си. Като не намериха златото у мене, са се досетили, че е у тебе. Не знам какво е станало, след като са ме ударили, не знам и ти как си се озовал тук.

— Грешката е моя, Чейс, само моя — разрида се Ръсти. — Трябваше да внимавам повече. Защо, да му се не види, спрях в „Ледения дворец“ да си наквася гърлото? Но кълна ти се, Чейс, пийнах само две уискита. Ония сигурно са ме проследили.

— Не е толкова просто, Ръсти. Някой ни следи и знам кой е.

— Знаеш ли? Тогава да го докопаме това копеле.

Той се опита да стане, но изкрещя и се отпусна на земята.

— Какво има, Ръсти?

— Кракът ми, Чейс, май е счупен.

Порой ругатни изригна от устата на Чейс, когато започне полека да опипва крака на Ръсти и откри счупеното място между глезена и

коляното.

— Да, счупено е, Ръсти. Не мърдай. Ще доведе лекар и ще намеря къде да те пренесем. Палатката не е място за човек със счупен крак.

Той се изправи неуверено, все още замаян от удара по главата и не напълно на себе си.

— Чакай, Чейс, започна да ми казваш кой ни е претрепал.

— Чувал ли си за Смит Сапуна?

— Как да не съм. Той е тукашният бос. Командва всичко в Скегуей. Можеш да си заложиш задника, че не го е направил сам. Мрази насилието. Казват, че за него работят двеста души. Участва във всяко престъпление тук в тая адска дупка. Значи сме си изгубили парите окончателно, синко.

— Пак ще си говорим, Ръсти — каза Чейс. — Сигурен ли си, че ще изтраеш, докато дойда с помощта?

— Не бой се, синко. Имам си пистолет. Първият, който стъпи тук, ще получи куршум в главата.

— Внимавай, Ръсти. Не ми се ще партньорът ми да ми пръсне мозъка.

Ръсти загледа как Чейс напуска уличката и лицето му се изкриви от болка. Не искаше да се издава пред него, но кракът го болеше така, че едва сдържаше стоновеите си.

Чейс изскочи от пресечката и хвана първия попаднал му човек.

— Къде мога да намеря лекар? Партньорът ми е ранен.

— Няма лекари в Скегуей, господине. Има в Джуно. Чувал съм, че има и в Диепа. Закарайте приятеля си там.

— Не разбирате. Кракът му е счупен и не може да се мести — изръмжа нетърпеливо Чейс.

— Е, щом е така, Кейт Сайтс е нещо като лекарка. Наместила е много счупени кости. Ще я намерите в „Хаш хауз“.

Чейс изпъшка. Кейт Сайтс. Едната от жените, които искаха да купят добитъка му. Ама че късмет! Сигурно още му е бясна, че е продал кравите на Бел и е изкарал солидна печалба. Но Ръсти можеше да остане сакат за цял живот, ако не получеше помощ. Изправяйки рамене, Чейс се запъти към „Хаш хауз“.

Беше време за вечеря и Чейс намери двете жени заети да готвят и да сервират на гладните си клиенти. Хана първа го видя и се

приблужи, сложила ръце на мощния си кръст.

— Какво става, каубой, не обичаш ли бифтек? Мислех, че си в „Ледения дворец“ и се радваш на печалбата си. Но ако искаш мечешко задушено, сядай.

— Съжалявам, Хана, но парите ми трябваха. Трябва ми и помощ. Нападнаха ни с партньора ми и ни ограбиха. Откраднаха ни златото и счупиха крака на Ръсти. Казаха ми, че Кейт можела да лекува.

— Ох, горкият човек — изрече Кейт и побърза към Чейс, когато чу какво е станало.

— Изглежда ми работа на Смит Сапуна — изсумтя Хана, не особено изненадана от премеждието на Чейс. — Непрекъснато стават такива работи. Ако не може да измами някого, го ограбва.

— Ще ми помогнете ли? Дори не знам дали ще успея да ви платя, но не мога да оставя Ръсти да остане инвалид до края на живота си.

— Къде е приятелят ти? — запита Кейт.

— Оставих го да лежи в пресечката зад Магазина. Страх ме беше да го местя.

— Не знам... Трябва да мислим за клиентите, време е за вечеря, пък и...

Макар че Хана беше съдържана, Кейт вече беше решила.

— Чейс, какво правиш тук?

Той се обърна, изненадан да види Маги до лакътя си.

— Маги! — Въпреки неотложната ситуация красивото лице на Маги извика въздишка на дълбоко облекчение на устните му. След като разбра какъв е този град, много се притесни за нея. Но тя явно се е отървала невредима, докато той и Ръсти бяха станали жертва на бандитите само за един ден. — Много се безпокоях за тебе.

— Познаваш ли този човек? — запита Хана.

— Да — отвърна Маги, — запознахме се на кораба. Господин Макгарет беше така любезен да ми помогне с багажа. Осигури ми и материал за първия ми репортаж от Аляска.

— Познаваш ли тези жени? — запита изненадан Чейс.

— Тъкмо днес се запознахме. Хана и Кейт любезно ми предложиха стая, докато не намеря някого да ме отведе до Клондайк. Дошъл си да опиташ мечешкото им задушено ли?

— Де да беше празният стомах, който ме доведе тук — рече Чейс с горчива усмивка. — Нападнаха ни и ни ограбиха нас двамата с Ръсти.

— О, господи, отидоха ви припасите — изпъшка Маги с искрено съчувствие. — Ранен ли си?

Той полека опипа буцата на главата си.

— Нищо сериозно. Но Ръсти е ранен. Оставих го да лежи в пресечката със счупен крак.

— Повика ли лекар?

— Лекар ли! Хм! — изръмжа Кейт. — Ако някой лекар дойде в Скегуей, само ще купи припаси и ще отиде в Клондайк.

— О, горкият Ръсти, какво можем да направим?

— Добре — изрече неохотно Хана, по-прямата от двете жени, — щом познаваш този каубой, предполагам, че няма нищо лошо да му помогнем. Ще намеря двама души да пренесат Ръсти тука и Кейт да се заеме с него. Тя е най-добрият лекар наоколо, и аз го потвърждавам.

— Първо кракът трябва да се шинира. Чейс, можеш ли да го направиш? — запита тревожно Кейт.

— Не знам, но сигурно мога да се опитам — каза Чейс, стиснал решително уста.

— Чакайте тук, връщам се веднага.

Тя изскочи, оставяйки Чейс и Маги сами, докато Хана се върна при клиентите си.

— Не знаех, че Кейт е лекарка — изрече замислено Маги.

— Не е, но е това, което ми трябва точно сега.

— Чейс, аз... съжалявам. За парите, искам да кажа. И за партньора ти. Какво ще правите сега?

— Проклет да съм, ако знам — призна неуверено Чейс. — Май ще трябва да продадем участъка си. Нямаме повече от няколко долара в джобовете, една палатка и малко припаси.

Блясъкът в очите на Маги очи трябваше да алармира Чейс, но той се безпокоеше за Ръсти и не го забеляза. Тогавя Кейт се върна с двама едри мъже, които носеха широка дъска, няколко къси парчета дърво и ивици плат.

— Ще говорим по-късно, Маги. Май ще остана по-дълго, отколкото очаквах.

Давайки знак на мъжете, той се отдалечи.

— Чакай, Чейс, идвам с вас. Може би ще мога да помогна.

Оказа се, че помощта на Маги беше високо оценена от Ръсти, който вече едва издържаше болката. Здравите ѝ ръце шинираха успешно крака, защото неумелите действия на Чейс само усилиха болките на партньора му.

Ръсти припадна много преди Кейт да намести костта с учудващо умение. После го пренесоха в малък килер, оскъдно мебелиран с легло, маса и лампа, разположен точно зад „Хаш хауз“. Чейс се простря на пода до Ръсти. Когато Маги се отби след малко с поднос храна, двамата мъже спяха дълбоко.

4

Маги имаше да мисли за много неща, когато се върна в мъничката стая, която Кейт така добросърдечно ѝ беше отстъпила. Усещаше искрено съчувствие към Чейс и дилемата пред него, но още не можеше да сдържи прилива на радост, предизвикан от неговото затруднено положение. Сега щеше ли да бъде по-гъвкав и да помисли върху предложението ѝ да му плати, за да я заведе в Клондайк? По-скоро би тръгнала с някого, когото познава, отколкото с непознат, който би могъл да се възползва от нея.

Чейс Макгарет можеше да е груб, необразован каубой, но Маги знаеше, че няма да направи нищо, с което да ѝ навреди. Беше от хората, които щом поемат ангажимент, държат на думата си. Единственият проблем беше това, че беше прекалено привлекателен, много надарен с мъжественост, за да бъде Маги напълно имунизирана спрямо него. Тесният контакт с Чейс в продължение на седмици наред щеше да бъде опасен по много начини, реши Маги, но не по-опасен, отколкото да повери живота си на непознати.

Защо трябваше да се увлече по този бик, запита се Маги, докато се събличаше, за да си легне. Той беше пълната противоположност на мъжете, с които обикновено общуваше. За него не представляваше нищо да я целуне и да си позволява волности, без да се съобразява с желанията ѝ. Трябваше да бъде нащрек през цялото време, ако тръгнеше на път с него, но Маги се смяташе равна на всеки мъж — особено на такъв като Чейс Макгарет, който постоянно я предизвикаше.

Макар Маги да стана рано на следващата сутрин, оказа се, че се е събудила последна. Хана беше вече в кухнята и правеше палачинки, докато Кейт влизаше с празен поднос.

— Добро утро, Маги — усмихна се Кейт; кафявите ѝ очи бяха весели и дружелюбни на лицето, на което не личеше, че е само на

четиридесет и няколко години. — Наспа ли се?

— Много добре, благодаря — отвърна Маги.

— Вземи си — покани я Хана, докато минаваше покрай нея с огромен поднос палачинки, който постави на дългата маса с насядалите около нея неколцина мъже.

— Как е пациентът? — обърна се Маги към Кейт, докато си приготвяше порция изкусителни палачинки.

Миришеха прекрасно.

— Горедолу — отговори Кейт със срамежлива усмивка. — Малко е сопнат, защото го боли, несъмнено, но му дадох малко лауданум снощи и Чейс каза, че е спал няколко часа. Бедният — въздъхна съчувствено Кейт. — Всичките тези пари... сега са разорени.

— Знаеш ли какво смятат да правят?

— Тц. Двамата говореха за това, когато излязох преди няколко минути.

Не можейки да заспи на твърдия под, стряскан от стенанията на Ръсти, Чейс се беше събудил доста рано. Помисли да потърси чаша кафе в кухнята, когато Ръсти изохка и отвори очи.

— Как си, Ръсти? — запита съчувствено Чейс.

— Питай ме след една седмица — промърмори Ръсти. Опита се да се размърда и остра болка прониза крака му. — Какво стана?

— Ти какво си спомняш?

— Нищо, след като излязох от „Ледения дворец“ и... ох, мамка му! Ограбиха ме! Ония копелета всичко ли взеха?

— Оставили са само няколко долара и дребни пари в джобовете на панталоните ни. Интересувало ги е само златото.

— Съжалявам, Чейс. Трябваше да помисля и за това. Знаем какво представлява Скегуей, но не обръщахме внимание на опасността. Можеш да се обзаложиш, че Смит Сапуна стои зад тази работа.

— Сериозно смятам да я разнищя — изрече строго Чейс.

— Сега какво ще правим?

Преди Чейс да успее да отговори, Кейт пристигна със закуската на Ръсти. Засуети се край него като квачка, оправи възглавницата му и изми лицето и ръцете му с мократа кърпа, която беше донесла със себе

си, докато той не започна да фучи и да протестира, че няма нужда някаква жена така да се върти около него.

— Ела в кухнята, когато си готов да закусиш, Чейс — извика Кейт през рамо, когато се обърна, за да излезе. — След няколко минути тук ще се напълни с гладни мъже.

Метна срамежлива усмивка към Ръсти, а после избяга от стаята.

— Май дамите те харесват, Ръсти — забеляза нахално Чейс.

Лицето на Ръсти стана червено като цвекло под брадата.

— Кейт е много мила жена, но не съм свикнал да си пиля времето за глупости. Почти без пари сме, синко, трябва да продадем участъка и може би да загубим ранчото.

— Не и ако се заема с въпроса — изрече Чейс през зъби.

— Не прави глупости, синко. Това е градът на Сапуна.

— Ще измисля нещо. Ти си яж закуската, Ръсти. Връщам се след малко.

Когато Чейс влезе в кухнята, Кейт и Хана бяха заети в разговор, а Маги беше вече закусила и я нямаше, затова той си взе няколко палачинки и изпи три чаши кафе. След това се запъти към палатката, която Ръсти беше опънал на брега, взе един кат чисти дрехи от багажа си и тръгна към банята. Имаше няколко долара в джинсите си и реши да ги похарчи за бръснене, подстригване и баня.

Маги почука леко на вратата на Ръсти, за да не го буди, ако е заспал.

— Не е заключено.

Дрезгавият глас на Ръсти още издаваше, че го боли, но звучеше по-добре от снощи. Маги влезе в стаята.

— Как сте, господин Рийд?

— Много зле. Вие коя сте?

Очевидно не я помнеше от снощи.

— Маги Афтън. Приятелка съм на Чейс.

— Ти си оная глупава репортерка, дето се опитва да стигне до Клондайк. Нямах ли акъл, бе, момиче? Трябва да мислиш за мъж и деца, а не да търчиш насам-натам из страната и да си търсиш белята.

Маги се изчерви. Ако Ръсти не беше на легло, измъчван от силни болки, щеше да му го върне тъпкано.

— Благодаря за съвета, господин Рийд, но съм достатъчно голяма, за да решавам сама. Дойдох да видя дали нямате нужда от нещо, но ако предпочитате да бъдете сам, ще ви разбера.

И тя се обърна, за да излезе.

— Ей, момиче, не те гоня. Чейс още го няма, а малко компания няма да ми дойде зле. Да ме отвлече от болезките. И по-добре ми казвай Ръсти.

— Много ли боли? — запита Маги с глас, загрижено. — Ако искате, да помоля Кейт за малко лауданум?

— Не, момиче, още не. Ще ми трябва бистра глава, когато Чейс се върне. Трябва да решаваме някои важни неща.

Маги кимна, съзнавайки какво проблеми имат двамата. Потърси къде да седне, забеляза една празна щайга и я притегли към леглото. Поговориха няколко минути, преди Ръсти да изтърси:

— Виждам защо Чейс таткова се безпокоеше за тебе. Ти си много хубава жена, Маги Афтън.

— Благодаря, Ръсти — отвърна тя смаяна. — Но грешите за Чейс. Не се тревожи за мене.

— Както кажеш, момиче — изрече Ръсти и лицето му се изкриви от пристъп на болка.

— Наистина ли още смятате да заминете за Клондайк?

— Не виждам как. Трябва да лежа до края на лятото, а после ще се наложи да останем в тая дупка и през зимата. Чейс може да си намери някаква работа, за да има от какво да се издържаме, но няма да стигне да купим припаси или да спасим ранчото.

Маги се прокашля.

— Той каза ли ви, че му предложих да купя припаси, ако ме заведе в Клондайк?

— Да, спомена такова нещо.

— Предложението още е в сила. Можем да тръгнем с него, а аз ще се погрижа някой да ви наглежда тук. После ще дойдете, когато се излекувате напълно.

— Ако го познавам добре, той няма да се съгласи на такова нещо.

Маги изфуча възмутено.

— Работата ми може да не е важна за вас, господин Рийд, но това е моят живот. Колегите ми мъже непрекъснато ме подценяват и ми се присмиват, а аз работих усилено, за да си извоювам място в този

мъжки свят. Понеже съм жена, си налага да стигна по-далече, да положа повече усилия, за да се докажа. Можете ли да ме обвините, че искам да грабна хората с тази история? Молих се да ме пуснат да дойда тук — продължи тя безпощадно. — Господин Грант, главният ми редактор, накрая се съгласи, когато научи, че повечето репортери мъже навярно ще забравят задачите си и ще се присъединят към златотърсачите, щом стигнат в Клондайк.

Докато Маги говореше така разгорещено, Ръсти прикриваше усмивката, увиснала в ъгълчето на устните му. Маги Афтън беше всичко, което Чейс казваше, че е, и дори повече, помисли той, като я гледаше с нескривано възхищение. Тя беше дяволски смела жена, твърде упорита, за да се вслуша в гласа на разума, и достатъчно решителна, за да успее.

Изведнъж му хрумна, че Маги е точно жената, каквато е необходима на Чейс, която никога няма да му омръзне, а винаги ще го държи на нокти. Когато те двамата се съберяха — ако изобщо това станеше, — сигурно щяха да се разхвърчат искри — оттук чак до Полярния кръг. Запита се дали Чейс и Маги някога ще открият, че са един за друг, без малко подсеждане от един стар глупак.

Макар че Ръсти от все сърце би се подписал под идеите на Маги, все пак му се струваше, че е твърде рисковано за жена да пътува до Клондайк. А и амбицията у жената беше нещо, с което човек първо трябваше да свикне. Стори му се, че и Чейс ще е на същото мнение, иначе веднага щеше да приеме предложението на Маги.

— Не мога да говоря вместо Чейс, Маги. Ако иска да те заведе до Клондайк, ще го направи със или без моето разрешение.

— Трябва да се намери изход — възрази логично Маги. — И двамата сте разорени, можете да загубите ранчото си, ако не спечелите състояние в Клондайк.

Тъга пропълзя по обветреното лице на Ръсти, когато помисли за ранчото в Монтана, което Чейс толкова обичаше. Виждайки изражението му, Маги помисли, че е уморила болния с приказки и се наклони да си тръгне.

— Май се заседях повече — каза тя и се усмихна плахо. — Ще дойда пак. Ако се нуждаете от каквото и да било, моля, извикайте ме.

— Оценявам загрижеността ти, Маги. Май наистина се поуморих.

Той затвори очи и момичето се измъкна на пръсти от стаята.

Чейс се почувства нов човек, след като се изкъпа, обръсна и подстрига. Чистите му дрехи приличаха на онези, които беше съблякъл — джинси, памучна риза и джинсове яке. Вярно, че джобовете му бяха празни, но поне се чувстваше много по-добре.

Докато се къпеше, размишляваше за много неща и стигна до едно заключение. Тъй като Ръсти временно не можеше да пътува, Чейс разбра, че има нужда да се захване с някаква работа, за да изкарва издръжката им за през лятото и зимата. Сериозно смяташе да остане в Скегуей достатъчно дълго, за да възстанови дванадесетте хиляди долара. Продажбата на участъка беше другото решение, макар че не му беше по сърце. Ако можеше да се вярва на слуховете, участъците покрай Голд Ботъм били доста доходоносни. Сигурно и техният щеше да се окаже такъв, стига да могат да го разработят. По дяволите, само ако имаше начин да стигне до Клондайк, само да се намереше някой да му купи припаси и да се грижи за Ръсти в негово отсъствие.

Необяснимо защо се сети за Маги и нейното предложение да плати провизиите, ако я вземе със себе си. Изруга се, че изобщо мисли за това, независимо колко отчаяно беше положението му. Освен това нямаше да може да си държи ръцете далече от красивата репортерка, докато стигнат до Клондайк. Пищното ѝ тяло и ангелското ѝ лице биха изкушили дори светец, а господ знаеше, че той в никакъв случай не беше такъв. Щеше да се забърка във всякакви неприятности; дори можеше да свърши със съпруга, за което не беше готов. Този смразяващ кръвта вариант веднага му върна разума и той насочи мислите си другаде.

След като се приведе в приличен вид, Чейс се запъти към „Ледения дворец“, стиснал решително уста. Точно както подозираше, Бел Деларю беше повече от доволна да го види.

— Влизай, Чейс, и затвори вратата — приветства го тя, когато младият мъж влезе в малката ѝ канцелария зад бара — Какво те води насам по това време на деня? Мислех, че вече си тръгнал към Клондайк.

Той се намръщи. Беше се запознал точно вчера със Смит Сапуна в канцеларията на Бел. Възможно ли беше тя да има нещо общо с

грабежа? Може би си струваше да помисли над това. Изглежда, никой в тази адска дупка, наречена Скегуей, не беше извън подозрение.

— Предложението за работа още ли важи? — запита той.

— Разбира се, каубой, но какво те накара да промениш решението си? Мога ли да се надявам, че има нещо общо с интересните екстри, за които ти споменах?

Широка усмивка разсече лицето на Чейс.

— Не обичаш да увърташ, а?

— Защо да се стеснявам? Когато видя нещо, което ми харесва, го преследвам. Стой при мене и ще те направя по-богат, отколкото ще бъдеш с онзи твой участък. Страшно богат, стига да не ядосваме Сапуна. Впрочем, какво те накара да промениш решението си?

Чейс разбра, че трябва да внимава, за да не помисли Сапуна, че той го подозира за грабежа.

— Нямам припаси, Бел.

— По дяволите! Дванадесет хиляди долара! Мислех, че си по-умен и няма да ги проиграеш на комар.

— Не съм ги проиграл — изрече кисело Чейс.

— Тогава как...

— Някакви копелета ме цапардосаха в една тъмна пресечка и когато не намериха златото у мене, проследили партньора ми. Ръсти го постигна същата съдба, но и щяха да го убият, ако не бях ги подгонил. Счупиха му крака и вероятно ще трябва да лежи до края на лятото. Не само това, но и ще ни трябва години, за да спечелим достатъчно пари. Имам нужда от работа, за да издържам себе си и Ръсти, докато отново се изправи на крака.

— Не си ранен, нали? — разтревожи се Бел.

— Не съм и това е странното. Защо не ме убиха, както щяха да убият Ръсти? Имаха достатъчно време, за да направят с мене каквото си искат.

— Този град е пълен с главорези — съгласи се Бел. Имаше доста ясна представа кой стои зад грабежа, но тъй като Чейс не беше ранен, тя прие, че това е обичайна случка за Скегуей. А и това щеше да задържи Чейс тук, та да успее да го съблазни. Отдавна очакваше подобно развлечение в живота си, а Чейс изглеждаше готов и способен да й даде всичко, от което имаше нужда. — Трябваше да те

предупредя, преди да излезеш оттук с толкова много пари. Но не съжалявам, че е станало така. Кълна се, и ти няма да съжаляваш.

Гласът ѝ беше нисък и съблазнителен, очите ѝ изпълнени с обещания.

— Кога искаш да започна? — запита той, отвърщайки на дръзкия оглед на Бел.

— Разбираш ли от блекджек? — запита изведнъж съвсем делово Бел.

— Не, но съм играл достатъчно хазарт и смятам да се науча.

— Можеш ли да започнеш довечера?

— Да, мисля, че ще мога.

Той се изправи и се приготви да излезе.

— Чакай. С работата върви и стая. Интересуваш ли се? Не можеш да живееш в палатка през зимата.

Чейс се замисли сериозно над предложението на Бел. Стая с истинско легло беше голямо изкушение. Когато станеше възможно да преместят Ръсти, щеше да го вземе от онова килерче в „Хаш хауз“. Не че не ценеше гостоприемството на Кейт и Хана и грижите им за Ръсти — дори след като беше отказал да им продаде кравите.

— Ще я взема, ако отбивът от заплатата не е много голям — отвърна той.

— Двеста долара на седмица и пансион — шокира го Бел с великодушно предложение.

Каубоите работеха шест месеца за такива пари, каквито щеше да изкара само за една седмица.

— Това са много мангизи, шефке, сигурна ли си, че ще ги заслужи?

— Напълно съм сигурна — измърка Бел с дрезгаво обещание в гласа. — Сега, дрехите... не може да си облечен така. Имаш ли костюм?

Чейс се засмя.

— Никога не съм обличал костюм.

— Е, сега ще облечеш. — Бел бръкна в чекмеджето, извади няколко буци злато и даде три от тях на Чейс. — Това ти е аванс срещу заплатата. Купи си нещо прилично и ела в осем часа довечера. Първите една-две вечери ще гледаш и ще се учиш.

— Дадено, шефке.

Чейс отдаде чест и протегна ръка, за да подпечата сделката.

Бел стана, нарочно пренебрегвайки ръката му, обви ръце около врата му и му поднесе устата си в палеца целувка. С енергичната излиятелност на двадесет и осем годишен як мъж Чейс отвърна на целувката. Когато Бел започна да се задъхва, той внезапно я пусна, обърна се и с ленива походка излезе от стаята.

— Леле, боже! — изохка тя, поемайки си остро дъх.

Чейс Макгарет беше страхотен мъж. Омагьосана, тя се загледа в полюшването на стройните му хълбоци и стегнатия му задник, докато дългите му крака го извеждаха от стаята.

Маги прекара деня в доизпипване на статията, която щеше да прати с капитан Бейтс по „Полярна звезда“ заедно с проявените плаки на снимките, които беше направила. Надяваше се господин Грант да хареса свършената от нея работа и смяташе да се разбере с капитан Бейтс редовно да доставя на вестника нейните статии и снимки.

Целия ден не беше виждала Чейс и се питаше какво ли е намислил. Нямаше търпение да го види и да повтори предложението си. Искаше да тръгне към Клондайк възможно най-скоро. След като опакова стегнато плаките и статията, за да бъдат изпратени в Сиатъл, тя излезе от стаичката в „Хаш хауз“ и бързо се запъти към брега.

Острите ѝ очи не пропуснаха нищо, докато крачеше през ада. Товарни коне един след друг вървяха към прохода Уайт Пас. Мъже без товарни животни сами носеха екипировката си на гръб и щяха да минат през прохода много пъти, докато пренесат всичко. Маги пожела да си беше донесла фотоапарата, но се закле, че утре ще го направи и ще настани триножника срещу устието на прохода.

Пред магазина, където се продаваха припаси, покупките бяха инспектирани от мъже, които знаеха какви са изискванията на канадското правителство. Точно пред вратата стана някакво пререкание и вестникарският нюх на Маги я накара да се заинтересува.

Двама мъже стояха пред огромна купчина от провизии. Единият четеше някакъв дълъг списък, докато другият го гледаше свирепо.

— Май имате всичко. Четиристотин фунта брашно, двеста бекон, по сто фунта боб и захар, двадесет и пет фунта масло, осем фунта сода

за хляб, седемдесет и пет фунта сушени плодове, по петдесет фунта лук, картофи, овесено брашно, ориз и царевично брашно, двадесет и пет фунта кафе, три дузини мая на питки, чай, кибрит, сапун, подправки, свещи и уиски. Точно хиляда сто и петдесет фунта. Сега екипировката — мърмореше по-нататък инспекторът. — Печка, кофи, принадлежности за готвене и за копаене, брадва, трион, лопата, длета, гвоздеи, въже, палатка, шейна, мрежа против комари и дрехи. Имате лампа, фитил и газ. Всичко май е наред. Делът на Смит Сапуна е двеста долара.

— Не е справедливо! — оплака се златотърсачът. — Продадох всичко, което имах, само и само да дойда тук. Защо трябва да плащам на някакви мошеници за привилегията да мина през Уайт Пас? Щом стигна до Юкон, ще ми вземат двадесет и пет процента мито.

— Ще платите, защото Сапуна казва така — изръмжа мъжът, дръпна палтото си и разкри чифт пистолети, пристегнати на кръста му.

Маги беше зашеметена. Защо името на Смит Сапуна всяваше страх в сърцата на хората? Тя не издържа. Това, което ставаше тук, беше противозаконно и трябваше да бъде изнесено на всеослушание. Нямах ли някой достатъчно смел човек, който да се изправи срещу Смит Сапуна?

Златотърсачът още мърмореше, но бръкна в джоба си, готов да плати незаконния данък.

— Чакайте! — викна Маги и се втурна към него. — Не трябва да плащате. Това е... изнудване. Незаконно е.

— Коя сте вие, по дяволите? — изръмжа наемникът на Сапуна.

— Маги Афтън, репортер от „Сиятъл Поуст Интелиджънсър“.

— Жена репортер — изсмя се мъжът. — Защо не сте си у дома, където ви е мястото, да се грижите за мъжа си?

Маги изфуча възмутено.

— Аз съм точно там, където искам да бъда, господин... господин...

— Кейси. Лиъм Кейси.

— Къде е законът в Скегуей, господин Кейси? Как може хората смирено да се подчиняват на исканията на Смит Сапуна? — запита разгорещено Маги.

— Всичко е наред, госпожице — намеси се златотърсачът, не искайки да въвлича привлекателната млада жена в своите проблеми. —

Ще платя, като всички останали. Соупит Смит е законът в Скегуей. Има само един шериф и един щатски полицаи за цялата територия на Аляска. Не е като в Канада с всичките кралски конни полицаи да пазят закона.

Бръкна в джоба си, извади исканата сума и я връчи на Лиъм Кейси. После докосна шапката си, кимна на Маги и се отдалечи.

Тя усети, че никога досега не е била толкова вбесена, и се извърна рязко към Лиъм Кейси с искри в кехлибарените очи.

— Кажете на господин Смит, че няма да му се размине за това... това погазване на закона. Ще посветя следващата си статия на неговите незаконни действия и ще я пратя да се публикува в „Поуст Интелиджънсър“. Щом уважаващите закона граждани научат за това, което става тук, ще се вдигне такава врява, че законът ще бъде принуден да сложи край на действията му. Приятен ден, господине!

Маги се извъртя рязко и се отдалечи с високо вдигната глава. Лиъм Кейси се измъкна, защото със сигурност знаеше, че Сапуна ще иска да знае нещо повече за тази любопитна репортерка, която си пъха носа в бизнеса му.

5

Маги прати пакета си с „Полярна звезда“, която, както разбра, трябваше да заmine на следващия ден. След като се погрижи за това, тя извади молив и бележник от чантата си и започна да интервюира мъжете, излежаващи се пред палатките си. Непривикнали да виждат дами в Скегуей, повечето от тях се съгласиха да ги интервюират от чисто възхищение, че ще говорят с изискана жена. Някои я помнеха от „Полярна звезда“, а тя се пазеше от онези, които следяха движенията ѝ с похот. С тези интервюта Маги научи повече за Смит Сапуна и списъкът с престъпления, които му се приписваха, едновременно я гневеше и смайваше.

Благодарение на внимателно задаваните си въпроси тя научи, че Сапуна е пратил свои хора на пристанището в Сиатъл, за да подмамват мъже да заминават за Скегуей, където той бързо им ограбваше трудно спечелените пари. В замяна на обещаното покровителство нищо неподозиращите златотърсачи плащаха солидни суми на наемниците на Сапуна. Преди да тръгне доста по-късно към стаята си, тя беше събрала цяло досие с жестокостите, вършиш от печално известния Смит Сапуна и групата негови авери.

Потънала в мисли за следващата си статия, Маги не забелязва двамата здравеняци, които се промъкнаха край нея, докато не я хванаха за двете ръце и не я завлякоха в една близка пресечка. Дори някой да беше забелязал, никой не даде сигнал за тревога, всеки се занимаваше със своите си работи.

— Какво означава това? — запита Маги, разтреперана и почти парализирана от страх.

Такива неща просто не можеше да ѝ се случват.

— Господин Смит иска да говори с тебе.

— Аз пък не искам да говоря с него. Махайте си мръсните ръце от мене.

— Малка свадливка, а, Банди? — изсумтя развеселено Зики и мънистените му очички блеснаха.

— Да, бива си я — съгласи се Банди Джонсън. — Съжалявам мъжа, дето я язди, сигурно го строява в две редици.

Двамата се изсмяха шумно. После я забутаха надолу по пресечката.

— Ще викам — заплаши ги Маги.

— Хайде — предизвика я Банди. — Никой няма да си мръдне и пръста. Идвай тихо и мирно, така нищо няма да ти се случи. Сапуна само иска да си поговорите приятелски.

Отстъпвайки пред неизбежното, Маги тръгна нерешително по уличката. В другия ѝ край я посрещна висок, слаб мъж с пясъчно руса коса и с най-студените очи, които някога беше виждала. Интуитивно разбра, че се намира лице в лице със знаменития Смит Сапуна.

— Много съм ви задължен, момчета — усмихна се Сапуна и хвана Маги за ръката. — Вече нямам нужда от вас.

Смразяващата му усмивка превърна кръвта на Маги в ледена вода.

— Махайте си ръцете от мене! — възкликна тя.

Очевидно симулираното ѝ безстрашие не ѝ спечели нищо, защото хватката на Сапуна стана още по-здрава.

— Само искам да си поговорим с вас, госпожице Афтън — изрече той гладко. — Хайде, елате.

Маги упорито не помръдна от мястото си.

— Никъде няма да ходя с вас, но казвайте. Слушам ви.

— Не тук.

Той я дръпна към една врата на задната стена на една от постройките. Тя водеше право в малката му канцелария зад кръчмата му. Беше по-силен от нея и Маги се принуди да го последва.

Стаята, в която я бутна Сапуна, беше обзаведена като приемна, с много по-качествени мебели от тези, които беше видяла досега в Скегуей. Той заключи вратата зад себе си и пъкна ключа в джоба си, докато Маги се оглеждаше наоколо с умерено любопитство.

— Хайде, госпожице Афтън, седнете.

Учтивостта му не я заблуди нито за миг.

С нарочно бавни движения тя избра един стол и седна със забележителна самоувереност предвид обстоятелствата.

— Добре, господин Смит, какво искате?

Сапуна я изгледа с видим интерес. Всяка друга жена щеше да се разтрепери, но не и госпожица Маги Афтън. Тя стоеше смело пред него, готова да го предизвика, изпълнена с враждебност и гняв. Винаги си беше представял старите моми като кльошави, боязливи жени с очила, с коса, свита назад на строг кок, облечени в тъмни, чувалести дрехи, скриващи пола им. Това огнено създание определено не приличате на примирена стара мома. И не се плашеше лесно.

— Разбрах, че сте разпитвали за мене, госпожице Афтън. Това е малък град и слуховете се разнасят бързо. Какъв интерес мога да представлявам аз за вас и вашия вестник?

Маги веднага прозря под маската на благ бизнесмен и благодетел на тукашната общност.

— Дойдох само преди два дни, господин Смит, но вече събрах достатъчно материал, за да ви пратя в затвора, ако бяхме другаде, а не в Аляска — каза тя с глас, излъчващ презрение.

— Но ние сме в Аляска — отвърна Сапуна привидно любезно. — Тук нещата стават както аз кажа. Искам да престанете да се бъркате в моя бизнес.

— Бизнес! Ха! Не ми трябваше много време, за да открия, че се занимавате с мръсен бизнес — отвърна светкавично Маги. — Вие имате пръст във всяко престъпление в този град.

— Научихте ли и че съм събрал две хиляди долара за две вдовици, спрях незаконните линчувания и подпомагам бизнеса, работниците и църквата? Благодарение на мене гражданите на Скегуей са предпазени от разбойници.

— Виждам — каза Маги със сладък глас, натезал от подигравка, — че не съм си имала представа какъв образец на добродетелта представлявате. Какво ще кажете за всички мъже, минаващи през Скегуей, които биват ограбени и лишени от парите си? Говорих с много мъже, които са принудени да останат тук заради някоя от вашите интриги. Имате цяла група помагачи, готови да ви вършат мръсната работа, докато вие си седите и жънете облагите.

— Вие сте глупава жена, госпожице Афтън — изрече твърдо Сапуна. — Първо, защото изобщо сте дошли в Скегуей, и второ, защото си пххате носа в неща, които не ви засягат. Настоявам да се върнете в Сиатъл при първа възможност.

Маги изфуча негодуващо.

— Сигурна съм, че съветът ви е добронамерен, господин Смит, но няма да си тръгна, преди да съм свършила работата, която съм си поставила за цел да свърша.

— И каква е тя, госпожице Афтън?

— Да отида в Клондайк.

— Не е лесно пътуване за жена.

— Знам. Мога ли вече да си вървя?

— След като ми дадете бележника, в който пишехте.

— Как ли пък не!

— Не се съмнявам във вашата храброст, госпожице Афтън, но тя няма да ви послужи. Дайте го!

— Да не ме мислите за глупачка? Имам добра памет. Голяма част от записаното може да бъде възстановено.

— Но няма да стане така.

В гласа му се долавяше твърдост, която предупреждаваше за лошите последици, ако тя реши да пренебрегне съвета му.

— Заплашвате ли ме?

Безмълвна усмивка проряза хитрото му лице.

— Да кажем, че това е приятелско предупреждение. Мразя насилието. Трябва ли да ви претърся за бележника? — От погледа му личеше, че това би му доставило голямо удоволствие. — Намирам ви доста привлекателна, госпожице Афтън... Маги. Може би ще получим взаимно удовлетворение, ако сключим един вид съюз. Ако трябва да пишете за мене, може би ще е добре да разкажете за благотворителните аспекти от живота ми, за добрините, които върша за Скегуей. Може би историята ще запомни с добро всичките хубави неща, които съм направил за обществото.

— Аз пиша истината, господин Смит — изсумтя презрително Маги. — Сигурна съм, че ще влезете в историята, но не заради добрите си дела. Трябва да тръгвам, Хана и Кейт ще се безпокоят за мене.

— Би трябвало. Странни неща се случват с разни хора в Скегуей — изрече той заплашително.

Маги се изправи рязко и тръгна към вратата, но пътят ѝ беше блокиран от Сапуна, който държеше ключа в едната си ръка.

— Бележникът — каза той с тиха заплаха.

Ръката на Маги стисна чантата ѝ. Острият поглед на Сапуна забеляза рефлекторното движение и той я сграбчи с едната ръка пред кръста, докато вземаше чантата с другата. Двамата започнаха да се борят и в края на краищата Сапуна изтръгна чантата от ръцете ѝ и я бутна силно назад, докато вадеше бележника и го слагаше в джоба на жакета си. Изгубвайки равновесие, Маги изпищя, падна на пода и ударът изкара всички въздух от дробовете ѝ.

Поглеждайки към уличката, Чейс не можеше да не си спомни какво се беше случило с него и с Ръсти точно на това място само преди два кратки дни. Вече му беше станало навик да се озърта при всяка тъмна пресечка и ъгъл, където можеше да се крият престъпници, нямаше да се остави да го хванат неподготвен. Не че беше останало какво да му ограбят. Но онова, което видя, накара кръвта да се пресече във вените му. Двама мъже бутаха една дърпаща се жена в тъмния сокак. Тя се бореше упорито, но това, което накара Чейс да се облее в студена пот, беше фактът, че тази май беше Маги.

Докато той хукваше към нея, тримата вече бяха изчезнали от уличката. Чейс се втурна нататък и изстена ядосано, когато не видя никаква следа от жената или двамата ѝ похитители. Очевидно бяха влезли в някой от задните входи на сградите по Холи Стрийт.

Чейс обезумя. Дали беше видял Маги, или някоя от нещастните кръчмарски проститутки с клиенти? Не можеше да рискува. Маги може и да мислеше, че е способна сама да се грижи за себе си, но не беше подготвена да живее сред тези вълци. Той нямаше представа защо така силно се интересува от нея, но за краткото време след запознанството им Маги Афтън беше оказала силно влияние върху живота му.

Опитвайки врата след врата, той напредваше от една постройка към следващата, но намираще все празни складове. Следващата врата, която опита, беше заключена и той понечи да отmine. Но звуците, долитащи отвътре, го накараха да промени решението си. Женски нисък раздвижи смразените му крайници и без да мисли за последиците, Чейс се хвърли срещу вратата; мощните му рамене разбиха бравата още с първия удар. Той нахълта в стаята тъкмо

навреме, за да види Маги просната на пода и Смит Сапуна наведен над нея. Яростен рев излетя от устата му.

— Какво си й направил, мръснико?

Изумен от неочакваното нахлуване, Сапуна се надигна рязко и изруга под нос, когато видя Чейс с убийствен блясък в очите. Съжали, че не беше казал да го убият, вместо да го оставя на Бел.

— Това не е твоя работа, Макгарет. Не съм направил нищо на дамата.

— Как ли пък не е моя работа! — изсъска Чейс през зъби. — Махай се от нея!

Сапуна отстъпи и дясната му ръка се стрелна към джоба.

— На твое място не бих се опитвал — предупреди го Чейс.

Точно тогава погледът на Маги се проясни и тя изпъшка, което за момент разсея вниманието на Чейс. Смятайки да го хване неподготвен, Сапуна посегна към скритото си оръжие. Но Чейс не беше толкова невнимателен, колкото изглеждаше. Ръката му се стрелна напред, пистолетът се появи в нея като по магия и той улучи Сапуна право в лицето с дръжката му. Зашеметен, гангстерът тупна на пода и отпаднало загледа как Чейс грабва Маги на ръце.

— Искане ми се да те убия, но първо ще си върна парите, които ми открадна — изръмжа Чейс, излизайки през разбитата врата. — Не ми пука колко хора работят за тебе, ние с Ръсти се трепахме достатъчно за тия пари, за да оставим някакъв разбойник да ни ограби. Ако аз не ти видя сметката, някой друг ще го направи.

Вдигайки нежно Маги на ръце, Чейс я отнесе през уличката чак до Холи Стрийт.

— Можеш да ме пуснеш, Чейс, добре съм.

Той я остави полека да стъпи долу. Ръцете му я задържаха, когато тя се олюля, но след няколко минути беше готова да се движи сама.

— Какво стана, Маги? — запита Чейс със загрижено изражение. — Какво правеше насаме с тоя подлец Смит? Предупредих те, че Скегуйей не е място за дама.

Започваха да привличат нежелано внимание от страна на минавачите, прекалено много внимание, което не се харесваше на Маги.

— Ела в „Хаш хауз“ с мене и ще ти обясня всичко — предложи тя.

Кимвайки намръщено, Чейс я хвана под ръка и двамата тръгнаха по улицата към „Хаш хауз“, вече препълнен с обичайната тълпа от гладни и шумни мъже. Не им обърнаха почти никакво внимание, когато двамата се промъкнаха към кухнята, където Хана и Кейт се трудеха усилено, за да осигурят вкусно ядене за навалищата от клиенти.

— Къде отиваме? — запита Чейс.

— Единственото място, където можем да поговорим насаме, е стаята ми. Разбира се, очаквам да се държиш прилично.

Сините очи на Чейс заблестяха дяволито.

— Ще го имам предвид.

В мига, когато влязоха в малката стая на Маги, тя изпусна трепереца въздишка.

— Сигурна ли си, че си добре? — запита тревожно Чейс.

— Добре съм, Чейс, наистина — настоя Маги. — Този ужасен човек имаше нахалството да ме заплаши.

— Но защо? Седни, Маги, скъпа, и ми разкажи всичко.

Скъпа! Той я нарече „скъпа“! Обхвана я тръпка на предчувствие. Защо една нежна дума от суровия каубой накара сърцето ѝ да се разтупти и коленете ѝ да се разтреперят, запита се тя.

Кацнала на ръба на леглото, Маги си пое дълбоко дъх и разказа на Чейс как двама грубияни я грабнали от улицата и я завели в канцеларията на Смит Сапуна. Предаде почти дума по дума целия им разговор и как се беше озовала на пода.

— Сега убеди ли се, че трябва да се върнеш в Сиатъл? — запита меко Чейс.

— Ни най-малко — отговори спокойно Маги. — Няма да оставя този престъпник да ме заплашва. Може да ми е взел бележника, но по-голямата част от интервютата са в паметта ми. Ще приготвя статията си и ще я пратя със следващия пощенски параход.

— Слушай, скъпа, знам, че си смело момиче, но какво се надяваш да постигнеш срещу Смит и неговата мрежа от шпиони и биячи?

— Искам цялата страна да разбере какво става тук. Възнамерявам да направя името на Смит Сапуна синоним на престъпление и рекет. Искам...

— Ей, Маги, ти си само една жена и съм ужасно сигурен, че никак не искам да те видя обезобразена. Днес само видя на какво е способен Смит. Прибери се у дома, Маги. Колкото повече стоиш в Скегуей, толкова повече опасности те дебнат.

— Аз... разбирам това, Чейс. Точно затова искам да замина оттук — каза Маги, смайвайки Чейс... докато не чу следващите ѝ думи и не осъзна, че тя нищо не е научила от срещата си със Смит. — Заведи ме в Клондайк! Можем да тръгнем веднага щом се екипираш. Сигурна съм, че можем да убедим Кейт да се грижи за Ръсти, докато не се изправи на крака. Вижда се, че го харесва.

— Още ли не си се отказала от тази глупава идея? — запита раздражено Чейс.

— Очакваше да се откажа ли?

Той се вгледа в решителното ѝ лице със сините си като безоблачно небе очи.

— Не, не очаквах, но се надявах да си научила нещичко. Няма да си променя решението, Маги.

— Но ти си останал без пукната пара — възрази Маги с безпощадна логика. — Имаш всички причини да приемеш предложението ми. Ти си отиваш на участъка, аз отивам в Клондайк.

— По дяволите всичко, Маги, знам, че съм разорен, но днес си намерих работа. Много добра.

— Намерил си си работа ли?

— Да, в „Ледения дворец“. Бел беше много великодушна.

— Обзалагам се — измърмори сухо Маги. — Но така пак няма да стигнеш до участъка си.

— Това е начин да преживеем, докато Ръсти се оправи и решим какво да правим. Да не надушвам някаква ревност?

Той се приближи, линията на пълните ѝ устни го омагьосваше. Когато се отпусна на леглото до нея, устата на Маги внезапно пресъхна. Той беше толкова близко, че тя усещаше мъжествения му аромат и сексуалната му възбуда се предаде и на нея. Сърцето ѝ подскочи, когато той я погледна с топли и подканващи очи толкова нежно...

— Ще те целуна, Маги.

Тя се почувства като марионетка на конци, когато се поддаде на магнетизма на Чейс и вдигна лице, за да приеме целувката му. Устните

му бяха топли и влажни, езикът му беше като нажежено клеймо, което очертаваше линията на устата ѝ, а после полека се вмъкна между устните ѝ. Чейс изпъшка, вкусът и усещането бяха толкова прекрасни, че би могъл да я целува вечно.

— Толкова си сладка — прошепна той. — Искам те, Маги. Толкова те искам, че мога да умра.

Притисна я към леглото, тялото му беше твърдо и настоятелно срещу нейната мекота, едната ръка тръгна нагоре с подлудяваща бавност по извивката на хълбоците, за да обгърне пълните ѝ гърди. Маги ахна, чувствайки как зърното ѝ се втвърдява под тънката блуза.

Пристъп на копнеж превърна костите ѝ сякаш от гума. Никой мъж никога не я беше докосвал така интимно или толкова нежно. Чейс като че ли не се притесняваше, както повечето мъже, от неженствения ѝ характер или от суровата фасада, която беше си изградила, за да прикрива уязвимостта си от онези, които се присмиваха на възрастта и амбициите ѝ. У този суров каубой имаше нещо, помисли Маги, което внезапно направи девствеността ѝ бремене. Тази мисъл я накара да замре под нежните му ласки.

В един момент устата и ръцете на Чейс вече бяха навсякъде. Усещайки съпротивата ѝ, той започна да я преодолява с галене. Лек стон избликна в гърлото ѝ, когато той разкопча блузата и я смъкна от раменете ѝ, а целувките му проправиха нежна пътека през зърната на гърдите ѝ, оставяйки огън след себе си. Тогава той смъкна и ризата ѝ и тя почувства влажната топлина на устата му да обхваща пулсиращата розова пъпка на гърдата ѝ. Първо едната, после другата, засмуквайки като гладно кърмаче. Когато той развърза полата и я спусна надолу по бедрата ѝ, Маги възпря ръката му.

— Чейс, недей, това е лудост. Не се познаваме. Щом заминем оттук, вече никога няма да се видим.

— Сигурно си права, скъпа, лудост е. Луд съм... ти ме подлуди. Позволи ми да те любя. Няма да съжаляваш. Ще ти бъде толкова хубаво, че ще забравиш всички любовници, които някога си имала.

Други любовници ли? Разбира се, защото Чейс да не смята, че тя е имала любовници? Беше на двадесет и пет години, независима и необвързана от правила за приличие. Отвори уста, за да го извади от заблудението, но влажният му език се плъзна вътре, заигравайки се, и самообладанието ѝ отлетя като пепел по вятъра.

Вземайки мълчанието ѝ за позволение, Чейс се измъкна от жакета и ризата си и бронзовите му гърди блеснаха като тъмно злато в полумрака на стаичката. Маги намери гледката омагьосваща, медно цветните къдрави косми на гърдите му бяха прекалено подканващи, за да устои, и ръцете ѝ установиха дързък контакт с голата стена на гърдите му. Пръстите ѝ се заплетоха в космите, преди любопитството да ги премести надолу, за да проследят тънката линия, изчезваща под колана на джинсите му. Това просто действие то превърна в трепереща маса от желание. Стон на удоволствие се изтръгна от гърдите му и той забрави всичко, освен тази дива, отнемаща дъха жажда за нея, която граничеше с лудост.

— Кажи нещо, скъпа — изрече Чейс, поемайки си остро дъх, докато пръстите ѝ си играеха с чувствителната му кожа. — Кажи ми, че ме искаш толкова, колкото и аз тебе.

Неспособна да излъже, Маги отговори искрено:

— Искам те, Чейс. Господ да ми е на помощ, искам те.

Ако никога повече нямаше да има този привлекателен каубой, оставаше ѝ само този момент. Бракът беше минал покрай нея, но поне щеше да изпита страст веднъж в живота си. Никога преди не беше пожелавала мъж така силно, че да му позволи да я направи жена... докато не се появи Чейс с кривата си усмивка и възбуждащите целувки.

Това беше всичко, което му беше необходимо да чуе, когато се изправи на колене и смъкна полата надолу по бедрата ѝ. Последва я фустата, а после и оскъдните френски гащички, които го бяха омаяли и шокирали първия път след срещата им. След това свали обувките и чорапите ѝ. Тогава тя остана гола и странно, но не почувства притеснение, когато усети как горещият поглед на Чейс се разхождаше по нея с очевидно удоволствие.

— Ти си съвършена — изпъшка той с глас, изпълнен с благоговение. — Но сигурно са ти го казвали и преди.

Почти със страхопочитание той плъзна ръце по изящната дължина на тялото ѝ, дразнейки гърдите ѝ, притискайки двете хълмчета на седалището ѝ, масажирайки гъстата горичка от косми над съединението на бедрата ѝ. Маги изпъшка. Усещаше топлото си, влажно желание за него по вътрешността на бедрата си, когато той започна да изследва тази тайна част от нея, която никой мъж не беше

докосвал досега. Пръстите му погалиха сатенените ѝ гънки и палецът му подразни мъничката пъпка, която откри там, разпалвайки страстта и отвъд всякакви граници на издръжливостта. Когато пръстът му намери малкия скрит отвор, тя трепна.

— Толкова си стегната, скъпа, толкова топла и влажна. Луд съм от нетърпение.

Дъхът ѝ излизаше на кратки, остри тласъци, гърдите ѝ щръкнаха срещу неговите. Усещайки жаждата ѝ, устните му намериха стегнатото зърно и го засмукаха дълбоко. Долу пръстите му продължаваха да вършат магията си върху чувствителната ѝ плът, отвеждайки я все подалече от действителността, докато внезапни вълни на удоволствие не се разлиха из всяка фибра на тялото ѝ.

Докато Маги потъваше в агонията на първата сексуална реакция, която някога беше изпитала, Чейс бързо свали панталоните си. Когато тя почувства пълната дължина на великолепно възбуденото му тяло да я притиска, в мозъка ѝ се събуди нишка разум. Знаеше, че има нещо, което трябва да каже на Чейс, но за нищо на света не можеше да си спомни какво беше то. Безпощадният му натиск притъпяваше паметта ѝ, отнемаше ѝ думите. Тогава Чейс навлезе в нея, разпъвайки я, изпълвайки я с невероятната си дължина. Маги не беше подготвена за болката — палещата, брутална болка от проникването.

Сълзи изскочиха на очите ѝ.

— Чейс, спри! Боли ме! Не мога да го понеса.

Потънал в страстта, той не чу молбата ѝ, докато тя не извика от болка, извивайки се под него. Тогава неговата мъжественост срещна съпротива и той разбра. Замя, сините му очи се изпълниха с изненада.

— Проклятие, ти си девствена!

— Т-това исках да ти кажа — заекна Маги.

— Не мога да спра сега, скъпа, не го искай от мене.

Обзет от отчаяна решителност, той проникна през бариерата, забивайки се надълбоко, страшно дълбоко в нейната гореща стегнатост.

Задавен стон излетя от гърлото на Маги, заглушен от Чейс, когато устата му погълна виковете ѝ. Когато преодоля девствеността ѝ, се застави да остане неподвижен, давайки ѝ време да се пригоди към усещането и размера му.

— Прости ми, Маги, не мислех... тоест... — преглътна той, търсейки подходящите думи. — Просто не мислех, че на твоята възраст и с твоята красота може още да си девствена. Но това все трябваше да случи някой път. Радвам се, че бях аз.

Щом първоначалната болка отмина, Маги започна да се отпуска, наслаждавайки се на усещането на твърдите мускули на гърдите му срещу своите, вкусвайки начина, по който се съединяваха телата им, така плътно... толкова съвършено. Да, призна си тя, беше го искала от мига, когато беше видяла този възмутителен каубой, и нямаше да отрече насладата, която ѝ беше дал.

— Кажи ми какво да правя — изпъшка тя. Дъхът ѝ погали нежно шията му.

— О, скъпа.

Думите ѝ накараха страстта му да литне до небесата, но той нарочно се сдържа, не искайки да я нарани, изчакваше я да му каже, че е готова да продължат.

Той помръдна, без да излиза докрай, и започна да я гали нежно, докато не почувства леко потрепване на мускулите ѝ, които го обгръщаха.

— Още ли боли? — запита той.

— Н-не — изохка Маги, едва доловимите му движения отново я пренасяха в чувствения свят на страстта. — Изглеждаш толкова добър в това, Чейс.

Разтреперан от невинните ѝ думи, той положи устни на гърдата ѝ и започна да описва леки спирали по свежата ѝ плът, докато не стигна до втвърденото зърно. Устните му го плениха и езикът му започна да го гали, изтръгвайки дрезгав шепот от устните на Маги.

— Лесно е да те любя — отвърна той и топлият му дъх обвя разгорещената ѝ плът. — Размърдай се — каза той, раздвижвайки се полека, за да я научи на ритъма. Почти срамежливо тя последва напътствията му. — Точно така, скъпа. Господи, толкова си отзивчива, че мога да експлодирам.

Скоро започнаха да се движат по-бързо, дъхът на Маги излизаше в кратки тласъци, в мисълта и нямаше нищо друго, освен този силен мъж над нея, който ѝ даваше такова удоволствие, каквото не беше знаела, че може да съществува. Интимността беше непоносима, нещо, което не беше подозирала. Той беше част от нея. Лежеше върху нея и в

нея, огромните му мазолести ръце направляваха голото ѝ седалище, за да посреща тласъците му. Всичко, което беше скрито и уязвимо у нея, сега беше отворено и голо за него. Дъхът им се смесваше и сърцата им биеха в единен ритъм.

— Чейс, аз... нещо става! — извика тя. — Усещам... о, господи... усещам...

— Знам, Маги, и аз усещам. Ще се опитам да те изчакам. Побързай, скъпа, побързай.

Дъхът ѝ беше горещ, изсушаваше гърлото ѝ, крайниците ѝ олекваха, усещането, което започваше там, където се свързваха телата им, беше така интензивно, че граничеше с болка. Чейс също беше отнесен. Пот капеше от влажните му гърди, главата му беше отнетната назад, а зъбите стиснати от усилието да задържи страстта си.

Изведнъж Маги усети това, към което се беше стремела, когато ситни вълни се разляха из цялото ѝ тяло и тя извика. Реакцията ѝ като че ли отключи нещо у Чейс, той замръзна над нея, а после започна да трепери от силата на кулминацията си. Маги усещаше как тази част от тялото му, заровена дълбоко в нея, трепери в конвулсии и това продължава да я разтърсва. Това продължи толкова дълго, че Маги беше сигурна, че ще умре от насладата. Сериозно се съмняваше, че някой би могъл да се люби така добре, както Чейс. Когато дишането ѝ отново стана нормално, му го каза.

Въпреки учестеното си дишане и бързо биещото сърце Чейс се заля в смях.

— Откъде знаеш? Аз бях първият.

Макар че не го каза, думите ѝ му доставиха почти също такава удоволствие, както и любенето им.

— Жените знаят тези неща — настоя Маги.

— Е, аз със сигурност не знаех, че има толкова страст в това твое сладко телце. Беше фантастична. — Въздъхвайки със съжаление, той се отпусна настрани, пожелавайки си да можеше да остане и да я люби цялата нощ. — Не знам как си успяла да останеш неомъжена през всичките тези години. Какво ще кажеш за мъжете в живота си? Сигурно е имало някой.

Очите на Маги потъмняха до цвета на старо злато, когато откъм шията ѝ се надигна руменина, която заля и бузите ѝ.

— Нищо важно.

Чейс благоразумно не започна да разпитва, защото беше достатъчно проникателен, за да разбере, че Маги не иска да обсъжда личния си живот.

— Маги, ти си невероятна жена. Не съм срещал друга като тебе. Ако не трябваше да си тръгвам, не бих си пожелал друго, освен цялата нощ да те любя. Но май ще е най-добре да не го правя. Утре много ще те боли, като станеш от леглото.

Целуна игриво носа ѝ, тупна хубавото ѝ задниче и полека се надигна от леглото. Докато се обличаше, Маги го наблюдаваше с нескривано възхищение. Не съжаляваше, че му се е отдала. Той беше изключителен мъж. Макар да не знаеше точно какво го прави такъв, просто знаеше, че е така. Висок, слаб и як, той беше благословен с блестяща къдрава коса, която се виеше на тила му, с бляскави сини очи, сурова красота, подчертана от твърда брадичка и съкрушителна усмивка. Тя очакваше с нетърпение пътуването до Клондайк. Макар че не беше казал нищо повече по този въпрос, тя предположи, че любенето им е променило решението на Чейс относно съвместното им пътуване до златоносните полета.

Все още мислейки за тези неща, тя запитва:

— Кога мислиш, че ще бъдеш готов да тръгнеш?

— Готов съм — отвърна Чейс; не беше разбрал въпроса. — Чакат ме в „Ледения дворец“ и не искам да закъснявам за първия работен ден.

— Още ли смяташ да работиш тази вечер?

Той се усмихна.

— Скъпа, колкото и да ми е приятно да се любя с тебе, това няма да ни нахрани нас двамата с Ръсти. Имам нужда от тази работа.

— Но... но аз мислех...

— Какво? — запитва той остро.

— Че след... след тази вечер ще промениш решението си и ще ме отведеш в Клондайк.

— Какво! — избухна Чейс и лицето му се превърна в тъмен облак. — Ти нарочно си легнала с мен, за да се съглася да те заведа до Клондайк, нали? И затова пожертва девствеността си! Значи просто съм ти бил под ръка... или който и да било мъж от улицата щеше да свърши работа?

— Не, Чейс, не беше така!

— Не било така ли? Никой мъж не обича да го използват, госпожице Афтън, или да го водят за носа. Ти си една студенокръвна кучка, а аз съм просто един жалък глупак. Беше добра, Маги, но не чак толкова. Май ще трябва да примамим някой друг нещастен глупак в леглото си, за да получиш каквото искаш. Късмет следващия път. Жалко, че не съм в състояние да ти върна девствеността, за да я употребиш отново.

Той се извърна рязко и излезе от стаята, оставяйки Маги зашеметена и сериозно разтърсена. Как може това упорито магаре да си мисли, че тя го е примамила в леглото си с някаква цел? Това, което се беше случило, беше спонтанно избухване у нея на непознати, дивни сили. Идеше ѝ да му извие врата. Нима не познаваше разликата между истинската страст и имитацията?

По дяволите Чейс Макгарет, помисли Маги. Независимо какво мислеше той за нея, плановете ѝ не се бяха променили. Все някъде в Скегуей имаше мъж или мъже, на които можеше да плати. Някак си, по някакъв начин щеше да стигне до Клондайк.

6

Преди да тръгне за „Ледения дворец“, Чейс се отби да види Ръсти и да му разкаже всичко — или почти всичко, — което се беше случило в този изпълнен със събития ден.

— Дяволите да го вземат, къде беше цял ден, синко? — запита свадливо Ръсти. — А аз те чакам да благоволиш...

— Имах работа — каза троснато Чейс, още ядосан от начина, по който Маги беше се опитала да го води за носа, макар в крайна сметка да не беше спечелила нищо, а само беше загубила девственост си.

Трябваше да си признае, че изпитваше известна вина за това, но Маги със сигурност беше получила удоволствие, навярно толкова, колкото и той, ако това беше възможно.

— Имал си толкова работа, че не можа да минеш при стария си приятел и партньор? — В гласа на Ръсти се долавяше огорчение, болка и гняв, че е бил пренебрегнат. — Ако не беше Кейт, сигурно щях да си изгния тук. Кажи ми какво си намислил, синко.

— Намерих си работа, Ръсти, само докато оздравееш и да можем да стигнем до участъка си.

— Много добре знаеш, че няма да е скоро — оплака се Ръсти. — Каква работа?

— Ще работя за Бел Деларю в „Ледения дворец“.

— Какво! Ще й станеш гадже? — Ръсти явно беше силно разочарован. — Не го вярвам. Мислех, че имаш малко повече гордост.

— По дяволите, Ръсти, все си вадиш прибързани заключения. Ще раздавам карти за блекджек, нищо повече.

— Чух, че Смит Сапуна имал пръст в този бизнес.

— Не знам със сигурност, но ще го държа под око и в същото време ще изкарвам издръжката ни. Намислил съм да си върна онези пари.

— Няма вероятност — намръщи се Ръсти. — Този човек управлява града с железен юмрук. Някои го мислят за светец. Оглавява

департамента по благотворителност, който подпомага вдовици и сираци.

— И наема главорези да крадат и да убиват. По един или друг начин ще си върнем парите. Междувременно ще живея в „Ледения дворец“. Стаята върви с работата. Щом бъде възможно, ще те преместя. Май ще останем тук цялата зима и ще трябва да извлечем максимум полза.

— Аз май посвикнах с тоя килер — каза Ръсти. — А и винаги можеш да приемеш предложението на Маги Афтън. Доколкото я познавам, не е крехко цвете и ако иска да стигне до Клондайк, вие двамата ще сте добър отбор. Старият Сам Купър сигурно се тревожи и се пита къде ли сме. Казах му, че ще пристигнем на първи август, а оттогава минаха седмици.

Сам Купър беше стар златотърсач, когото Ръсти беше наел да пази участъка им в тяхно отсъствие срещу пет процента от печалбата. Изоставените участъци привличаха натрапници и крадци.

Чейс не искаше да му се напомня за Маги. Начинът, по който го беше използвала, още го измъчваше. Очевидно очакваше от него да чувства вина, задето ѝ беше отнел девствеността, и като отплата да ѝ предложи да я заведе в Доусън, за да облекчи съвестта си.

— По-скоро адът ще замръзне, отколкото аз да отведа Маги в Клондайк — възрази сърдито Чейс. — Не се е родила жената, която да ме командва.

Ръсти го изгледа внимателно.

— Да не сте се съдрпали с нея?

— Може и така да се каже. По-добре да вървя, Ръсти, трябва да съм в „Ледения дворец“. Утре ще се отбия и ще питам Кейт кога ще може да те преместя.

— Не разчитай да е скоро — изръмжа Ръсти, не желаейки да се лиши от грижите на Кейт.

Чейс побърза да излезе, отказвайки да погледне към затворената врата на Маги или да мисли за това, което се беше случило помежду им. Невероятното удовлетворение, което му беше дала, и необичайните чувства, които беше събудила у него, бяха прекалено объркващи, за да се задълбочи в тях сега. Според него госпожица Маги Афтън беше една властна кучка, която използваше тялото си, за да постигне каквото си е намислила.

Но защо ръцете му се потяха и цялото му тяло трепереше, когато помислеше какво би могъл да й направи Сапуна, ако той не се беше появил точно навреме? Очевидно Смит искаше Маги да се махне от града, но тази свадлива малка вещица нямаше да се вслуша в гласа на разума. Заслужаваше си всичко, което беше получила, помисли Чейс, без да го вярва. Макар че я мислеше за свадливка, която прибегва към непочтени методи, знаеше, че няма да се поколебае да й се притече на помощ, когато и да стане нужда.

Все още зашеметена от начина, по който Чейс я беше напуснал снощи, Маги стана рано, за да направи някои снимки и интервюта, за да довърши статията си за Смит Сапуна. Беше научила, че следващият пощенски параход ще пристигне всеки момент. Сложи триножника на брега, но не можа да намери хора, склонни да говорят, за разлика от предния ден. Само онези, които се връщаха, разорени и с разбити илюзии, се съгласяваха да говорят за Сапуна. Очевидно неговите главорези бяха обходили града, за да предупредят всички, които сътрудничат на репортерката, да казват само добри неща за престъпния бос. Беше трудно, но Маги все пак успя да събере достатъчно информация за целите си.

Беше късен следобед, когато Маги остави бележника и започна да разглобява обемистия фотоапарат, нямайки търпение да започне статията, с която да изобличи Смит Сапуна. Чувстваше се доволна от работата си и на устните й играеше лека усмивка. Още не се беше отказала от идеята да замине за Клондайк и беше говорила за това с много златотърсачи, обещавайки, че ще плати добре. Някои изразиха интерес, но вече приближаваше първи септември, а тя още беше в Скегуей. Маги разбра, че и Уайт Пас, и проходът Чилкут са почти непроходими след октомври.

— Какво, по дяволите, правиш още тук? Не си ли научи урока вчера?

Маги се извъртя и усмивката й стана кисела, когато видя намръщено лице на Чейс.

— Имам си работа — каза тя троснато. — Каква репортерка ще бъда, ако позволя на мъже като Смит Сапуна да ме сплашат?

— Такава, която си пази кожата. Да му се не види, Маги, не знаеш ли, че главорезите му те наблюдават? Защо така дразниш този тип?

— Пиша само истината — вдигна рамене Маги. — Какво да направя, ако той се страхува, че светът ще научи какво става тук? Той може да е благодетел на някои, но аз знам какъв е в действителност.

— И аз — измърмори Чейс под нос.

— Какво правиш тук? — запита Маги, мъчейки се да не обръща внимание на странните чувства ниско в корема.

Само като погледнеше Чейс, се разтреперваше от слабост.

Видя го както беше снощи, с оголени яки бронзови гърди, притискащи се към мекотата на нейните, слабините му плътно притиснати към нейните. Неговата сила, неговата мъжественост и умението, с което извличаше реакция от треперещото ѝ тяло, се съчетаваха, за да я накарат да го пожелае отново... и отново.

Непредизвиканата словесна атака на Чейс, след като бяха правили такава невероятна любов, я бе наранила дълбоко. Беше се почувствала така прекрасно след любенето им, че естествено предположи, че Чейс ще се чувства по същия начин и ще иска тя да го придружи в пътуването му до Доусън. Нямахше намерение да прилага женските си чарове като средство за убеждаване. Любенето им беше просто и естествено, като при двама здрави млади хора, изпитващи взаимно желание. Не можеше да направи нищо, ако Чейс Макгарет се държи като разглезено дете.

— Бел каза, че мога да използвам склада на „Ледения дворец“ да прибера там палатката и екипировката — обясни Чейс. — Отидох на брега, за да ги взема. Не повярвах на очите си, като те видях, че си се върнала тук. Не мога непрекъснато да бъда наблизко, за да те защитавам през цялото време.

Маги изфуча.

— Не съм те молила да ме защитаваш!

— Много ми се зарадва, като дойдох вчера — възрази Чейс. — После ми се отплати, като ме съблазни с надеждата, че ще ме накараш да се съглася с плановете ти. Но не спечели нищо, като ми даде девствеността си. Трябваше да я запазиш за някой, който щеше да я оцени.

— О-о! — тропна тя с крак. — Отвратителен си, Чейс Макгарет, и със сигурност не си никакъв джентълмен. Връщай си се в „Ледения дворен“ и госпожица Деларю. Хич не ми трябваш.

Грабна фотоапарата и триножника под мишница и се отдалечи.

Чейс се загледа подире ѝ, омаян от съблазнителното полюшване на хълбоците ѝ. После разтърси глава, за да я прочисти от объркващите мисли за Маги, лежаща под него, извиваща се, за да посрещне тласъците му, охотно следвайки неговите инструкции. Но разтърсването на главата не му помогна да прогони спомена за бялото ѝ тяло, жадно реагиращо на допира на ръцете и устните му. Макар че ръцете му бяха заети да опаковат неговите и на Ръсти принадлежности, умът му преживяваше отново всеки мъничък детайл от прекалено кратките минути, прекарани с Маги в леглото ѝ. Единственото, на което се спираха своенравните му мисли, беше фактът, че я искаше отново... и отново.

Маги довърши първата статия от поредицата, озаглавена „Корупция в Скегудей“. Опакова страниците в стегнат пакет заедно с проявените плаки, за да ги занесе по-късно в пощата. Беше работила цели два дни и много се гордееше с работата си. Надяваше се господин Грант също да се гордее с нея. А сега, реши тя, ѝ трябва малко чист въздух и разходка. Но най-напред се отби да посети Ръсти, все така заядлив, както винаги. Единственият човек, който като че ли можеше да се справя с него, беше Кейт.

Тя остана малко при него, а после тръгна по „Бродуей“, питайки се колко ли време ще ѝ се наложи да остане в този покварен град. Умът ѝ изведнъж се върна рязко към действителността, когато видя Чейс да се разхожда по улицата с Бел Деларю, хванала го под ръка. Беше облечен като комарджия, с костюм, бяла риза с висока яка и шнур вместо вратовръзка. Лъскавите нови ботуши и коженият кобур, висящ на тънкия му кръст, добавяха довършителните щрихи към новия му облик. Макар дрехите да му стояха страхотно, изглеждаше странно не на място и очевидно не му беше удобно. Но вероятно Бел мислеше, че изглежда чудесно, защото очите ѝ оглеждаха собственически мъжественото му телосложение, като че ли искаше да го изхруска за вечеря. Несъмнено вече го има, помисли Маги недоволено. Намръщи

се, питайки се защо представата за Чейс в леглото на Бел я смуцава толкова много. На кого му пука какво прави Чейс Макгарет? Или с кого?

Чейс видя Маги да го наблюдава от другата страна на улицата, но реши да не ѝ обръща внимание, посвещавайки се безрезервно на дребната жена, увиснала на ръката му. Не успя да го постигне докрай, защото очите му не преставаха да се отклоняват повече, отколкото би му се искало, към енергичната репортерка, надарена с повече красота, отколкото разум. Чейс беше чул от различни източници, че Маги е питала из целия град дали някой няма желание да ѝ осигури ескорт до Клондайк срещу заплащане. Надяваше се никой да не се съгласи. Може би щеше да се прибере у дома, там, където ѝ беше мястото.

— Чейс, изобщо не ме слушаш — нацупи се Бел.

— Съжалявам, Бел. Какво казваше?

— Питам те дали познаваш оная любопитна репортерка, дето ходи из града и задава въпроси.

— Да, познавам я.

— Така си и помислих, защото точно сега ми изглеждаш силно заинтересуван от нея. Безлично малко създание, нали? Минала най-хубавата си възраст.

Безлична ли? Маги да е безлична?

— Не бих нарекъл Маги Афтън безлична, шефке. — Чейс нямаше представа, че Бел го е наблюдавала така зорко. — И не е чак престаряла.

— Но е много дръзка, ако смята сама да ходи в Клондайк. Не съм чувала за жени в Доусън Сити. Казвали са ми, че дори няма и проститутки.

Чейс продължи да наблюдава Маги, разочарован, когато тя изчезна в един магазин. Въпреки това, което ѝ беше казал по-рано, искаше да може винаги да я защитава. По дяволите, защо го беше обсебила така?

— Чейс, за какво мислиш, скъпи?

— А? — Той нерешително насочи вниманието си отново към Бел. — Мисля си, че градът май се напълни с пришълци. Май просто минават отгук на път за Клондайк.

— Завиждаш ли им?

— Дяволски си права! Ако не ни бяха обрала, двамата с Ръсти вече да сме там.

— Ако внимаваш с парите си, ще можеш да се присъединиш напролет към златотърсачите. Сега е много късно, така и така няма да можеш да направиш много, ако стигнеш там. Още един месец и ще трябва да затвориш участъка за през зимата.

— Май имаш право — изрече неохотно Чейс.

Не каза, че през пролетта на следващата година ще бъде твърдо късно да спаси ранчото си. Беше се надявал да плати част от заема с парите от стадото.

— Знам какво ще те накара да се почувстваш по-добре, Чейс — намекна хитро Бел, надявайки се да разсее мрачното му настроение. — Да се връщаме в „Ледения дворец“. Имаме още няколко часа, преди да нахлуе вечерната тълпа, и знам един много хубав начин да си прекараме времето.

В последните дни Бел се беше опитала без успех да се вмъкне в леглото да Чейс. Но за нейно огорчение той си намираше оправдания едно след друго, а тя намираше това за неестествено. Не изглеждаше нормално за такъв мъжествен мъж като Чейс да си отказва удоволствието, което тя му предлагаше. Бел знаеше със сигурност, че той не спи с друга жена. Прекарваше повечето свободно време в „Хаш хауз“ при болния си партньор. Внезапно в главата на Бел светна предупредителна светлина. Онази стара мома, репортерката, не живееше ли точно в „Хаш хауз“? Разбира се, защо не се беше сетила по-рано. Чейс спи с тази проклета кучка всеки път, когато отиде да види партньора си!

— Съжалявам, Бел — изрече Чейс, изненадан, че отклонява предложението ѝ. — Обещах на Ръсти да прекарам следобеда с него. Страшно му е скучно.

Бел кипна в безсилен гняв. Защо този невероятен мъж осуетява всичките ѝ усилия да го съблазни?

— Мислех, че вече трябва да преместиш партньора си в „Ледения дворец“. Или още е много зле и не може да се мести?

— Много странно — изрече замислено Чейс, — но Ръсти не иска да си тръгва оттам. Изглежда много доволен от килерчето си в „Хаш хауз“, макар да смятам, че Кейт Сайтс има нещо общо с това решение.

— Кейт Сайтс? Оная изсушена стара слива?

Чейс се намръщи, ядосан от описанието, което Бел даваше на добросърдечната Кейт.

— Въпреки това двамата имат много общо и Ръсти като че ли е лапнал по нея. Ти върви в „Ледения дворец“, шефке. Ще се видим по-късно.

Без да обръща внимание на протеста на Бел, Чейс се освободи от ръката ѝ и се отдалечи. Бел никога досега не беше преживявала подобно унижение. Трябваше да поговори със Сапуна. Нещо трябваше да се направи, и то скоро, с тази нахална вестникарка, която се смяташе за толкова добродетелна и праведна, но си отваряше краката като всяка друга жена.

Маги се забави в магазина, не бързаше особено да излезе оттам. Денят беше твърде хубав, въпреки че беше развален от Чейс и неговата курва. Срещата с него на улицата едва не ѝ беше съсипала деня. След страстната ѝ вечер преди няколко дай и избухването му след това Маги го беше отбягвала, като или излизаше, или се затваряше в стаята си, когато той идваше да види Ръсти. Това беше другото, което я безпокоеше. Не беше възнамерявала да остане в Скегуей повече от няколко дни, а вече бяха минали над две седмици. Чувстваше се виновна, че лишава Кейт от стаята ѝ, макар че добрата жена настояваше, че няма нищо против.

Когато най-накрая се върна в „Хаш хауз“, се отби първо в стаята на Ръсти. Знаеше колко обича захарни пръчки с мента и беше успяла да купи няколко на безбожна цена. Надяваше се сладкишът да помогне на Ръсти и да облекчи свадливото му настроение. Не мислеше, че ще открие Чейс при по-възрастния мъж, и спря на прага, готова да избяга.

— Е, там ли ще стоиш, или чакаш специална покана? — изръмжа Ръсти, когато видя Маги застанала неуверено на вратата на стаята му.

Чейс изви глава, жадно поглъщайки гледката на стройната млада жена, зачервеното ѝ лице и топлите кехлибарени очи, в които се четеше объркване и намек за някои други неопределени чувства.

— Да, елате при нас, госпожице Афтън. Намерихте ли кой да ви заведе до Доусън?

Въздухът между двамата пращеше от електричество, напрежението се покачваше, докато не се наложи Чейс да отвърне очи.

Един леден поглед от Маги Афтън го възбуждаше повече от всичките женски чарове на Бел Деларю.

Маги изфуча възмутено. Ако не беше Ръсти, който ги гледаше така, сякаш е направил огромно откритие, щеше здравата да подреди Чейс. Ама точно както трябва.

— Обмислям няколко предложения — излъга тя. — Ще реша след ден-два.

— Да — отвърна скептично Чейс, — и Смит Сапуна предложи да ми върне парите, които открадна от мене и Ръсти.

— Господин Смит ви е откраднал парите? Още една черна точка за този мошеник. Радвам се, че не се отказах да го изоблича. Първата ми статия и снимките са готови. Сега, ако ме извините, има някои неща, които трябва да свърша.

Тя се обърна, за да излезе, но после реши друго.

— Щях да забравя. Купих малко ментови пръчки за Ръсти. Влезе в стаята и мушна малък пакет в нетърпеливите ръце на възрастния мъж.

— Бог да те благослови, момиче — засмя се Ръсти, облизвайки жадно устни. — Много си падам по ментови пръчки. — Захапа една и извъртя очи нагоре. — Много съм ти задължен, Маги. Стопли сърцето на стареца.

— Хайде, Ръсти — отвърна Маги, — не си стар, само си по-възрастен.

Макар че Ръсти приближаваше шестдесетте, обветреното му лице и занемарената му външност го правеха да изглежда доста по-стар.

Чейс се чудеше как Маги успя да извади Ръсти от унието му със скромния си подарък. Защо не се беше сетил за това? Дължеше на приятеля си повече, отколкото можеше да му изплати, но никога не се беше сецал да му донесе нещо сладко или каквото и да било друго.

— Довиждане, Ръсти, ще се видим по-късно. Поговорете си с Чейс. Сигурна съм, че се е отказал от... м-м... доста приятен следобед, за да бъде с тебе.

И тя излезе, разлюлявайки поли около тънките си глезени, докато изчезваше зад ъгъла.

— За какво, по дяволите, е всичко това, синко? — запита Ръсти с очи, блеснали от странно веселие.

Това беше първият признак на добро настроение, което Чейс забелязваше у приятеля си след нападението и обира.

— Видя ме с Бел днес следобед и естествено е предположила...
— Силен писък прекъсна думите му и той скочи на крака.

— Какво, по дяволите! Май че Маги пищеше.

Само за около пет секунди Чейс стигна до вратата на Маги, която беше широко отворена. Сърцето му заседна в гърлото, когато я видя да лежи на пода.

— Маги! Маги, скъпа! О, божичко.

— Добре съм, Чейс — изпъшка тя и се надигна несигурно.

Чейс се наведе и ѝ помогна да се изправи. Странно не желаейки да се отдели от ръцете му, тя се облегна на силните му гърди.

— Какво стана?

— Не знам. Влизах в стаята, когато се блъснах в някого и после той се шмугна покрай мене. Опитах се да го задържа, но той ме бутна настрана и изхвърча. Паднах и извиках, и... и ти дойде.

— Какво става тук?

Хана беше чула Маги да вика и притича откъм кухнята, размахвайки един железен тиган.

— Някой е влизал в стаята на Маги — обясни накратко Чейс.

— Дойдох късно. Човекът се е измъкнал.

Маги огледа полека стаята. Не ѝ трябваше много време, за да разбере какво е направил натрапникът.

— О, не, вижте какво е сторил с плаките ми!

Навсякъде из стаята бяха разпилени вече проявените плаки и другите, които беше донесла от Сиатъл, счупени и непоправимо повредени. Записките ѝ също се валяха разпилени по пода, нахъсани на дребни парченца. Нападението бе безмълвно свидетелство за властта на Смит Сапуна. То беше и отрезвяващо предупреждение, предназначено да я сплаши.

— По дяволите! — изруга Хана, влизайки в стаята. — Кой ще направи такова нещо?

— Смит Сапуна — промърмори кисело Чейс. — Не оценява решението на Маги да го изобличи.

— Ти си се пречкала на тоя човек? — запита Хана, изплашена от дързостта на Маги. — Скъпа, не биваше. Добре ще е да напуснеш Скегуей.

— Точно това смятам да направя — отвърна сурово Маги. — Веднага щом намеря кой да ме заведе до Клондайк. Сега, ако ме извините, ще разчистя тази бъркотия.

— Хана, кажи на Ръсти какво е станало — помоли Чейс. — Аз ще помогна на Маги.

— Добре.

Хана излезе и Чейс нарочно затвори вратата зад нея.

— Не ми трябва помощта ви, господин Макгарет.

— Маги, чуй ме. Положението е много сериозно. Това, което стана тук, е само предупреждение. Смит иска да се махнеш. Не разбираш ли, че животът ти е в опасност?

— Какво ти пука? — предизвика го Маги.

— Проклет да съм, ако знам, но ми пука. Какво да ти кажа, за да те убедя, че трябва да напуснеш Скегуей?

— Заведи ме в Клондайк — каза тя, — там Смит Сапуна не може да ме докосне.

— Няма ли да се откажеш?

— Никога!

Тя се обърна рязко и се залови да подрежда разхвърляните си неща.

Чейс започна да ѝ помага, без да престава да мърмори под нос. Когато най-накрая се възцари някакво подобие на ред след хаоса, създаден от наемниците на Сапуна, Чейс пак се опита да вразуми Маги.

Хващайки я за раменете, той каза:

— Ти се опита най-безогледно да ме използваш, но въпреки това не искам да пострадаш.

Маги въздъхна, уморена от обвиненията му.

— Не разпознаваш ли верния отговор, когато ти го дават? Ако не беше толкова твърдоглав, щеше да разбереш, че се любихме, защото така исках, а не за да те накарам да ми играеш по свирката. Помислих, че и ти усещаш някаква по-особена връзка между нас, която няма нищо общо с пътуването до Юкон.

— Наистина усетих нещо особено, Маги. Затова толкова ме заболя, като си помислих, че използваш това чувство, за да ме убедиш да направя нещо, което нямам намерение да правя. Но може би съм те съдил твърде прибързано. Знам колко искаш да отидеш в Клондайк.

— Не разбираш ли, Чейс? Сега не мога да се откажа. Гордостта няма да ми го позволи. Толкова се молих, за да получа тази задача, и ако се върна сега, това ще означава, че занапред ще отразявам само светски събития и преглед на книги. Всички мъже, които работят за „Поуст Интелиджънсър“, очакват да се проваля. О, остави — изрече тя обезсърчено, — и ти си мъж, как мога да очаквам да ме разбереш?

Странно, но Чейс разбираше как се чувства Маги. Дори се досещаше какво я подтиква. Но това не променяше решението му. Промени го това, че я желаше, че копнееше отново да изпита любовта ѝ. Живо си припомни как му се беше отдала, изпитвайки не по-малко удоволствие от него. След това нямаше обвинения или сълзи въпреки гневните му и жестоки думи. Маги Афтън беше една смела млада жена, втурнала се презглава към новия век, храбро посрещайки всяко предизвикателство. Чейс не можеше да не се възхищава на самата нея и на нещата, които се опитваше да направи не само за себе си, но и за всички жени.

— Разбирам как се чувстваш, Маги, но не мога да ти помогна. Мисля, че не разбираш колко време ще отнеме пътят от шестстотин мили или какво най-вероятно ще се случи, когато останем сами толкова време. Не мога да си държа ръцете далече от тебе сега... помисли какво ще стане, ако сме заедно ден след ден.

Сините му очи потъмняха от желание и гласът му стана странно дрезгав.

Маги прехапа замислено долната си устна с равните си бели зъби.

— Мислих за това, Чейс — призна тя. — Ще бъде изпитание за силата на волята ни, но съм склонна да поема риска, ако и ти искаш.

— По дяволите, Маги, не знаеш ли, че нямам никаква воля, когато става дума за тебе? Ненавиждам склонността ти да ме използваш, но не мога да забравя мекотата на кожата ти или начина, по който тялото ти реагира на моите докосвания. Искам...

— Какво точно искаш от мене, Чейс?

— Мисля, че го казах — искам те по всякакъв начин.

Тя го изгледа подигравателно.

— Очевидно не ме искаш достатъчно силно, за да ме заведеш в Доусън.

Чейс радостно прие предизвикателството.

— Може би — призна той с ленива усмивка в ъгълчето на устата, — но те искам достатъчно много, за да те взема тук и сега.

Тя затаи дъх, когато главата му се наведе към нея и устата му плени нейната, отнемайки дъха ѝ, за да ѝ го върне след миг.

— Помниш ли какво беше, когато бях дълбоко в тебе, скъпа? — Желанието караше думите му да излизат полека. — Когато помисля как се стягаше около мене, не мога да дишам. Много те искам.

Златистите очи на Маги се разшириха тревожно, тя се бореше с желанието, докато предателското ѝ тяло реагираше на еротичните му думи.

— Излез оттук, Чейс, преди да се е случило нещо, за което и двамата не сме готови.

— Няма начин, скъпа. — В допира му имаше дива грубост, която красноречиво издаваше потребността му. — Много те искам и смятам да утоля тази ужасна болка.

Очите на Маги станаха дълбоки и тъмни, когато страстта на Чейс се прехвърли у нея. Обхванал главата ѝ в дланите си, той остави палците си да погалят високите ѝ скули, сатенената ѝ кожа, движейки се в хипнотични кръгове, за да си припомнят усещането за плътта ѝ. Пръстите му се вплетоха в златистата коса, освобождавайки къдриците от строгия кок, докато те се спуснаха по раменете ѝ в прекрасно безредие.

Целувката му не беше целувка на джентълмен, а дръзко нападение, което едновременно я заинтригува и уплаши със своята интензивност. Езикът му я опустошаваше и тя отговори с бързи, стрелкащи движения, които го подлудиха. Ръцете ѝ сами се спуснаха, за да обгърнат мощния му гръб. Тя погали силните мускули, издърпа ризата от колана и се впи в голата му кожа, докато целувките му се сипеха като дъжд по лицето и шията ѝ. Полека и методично той възбуждаше сетивата ѝ, превръщайки я в музикален инструмент от желание. Още по-невероятен беше фактът, че Маги нямаше търпение да позволи на този нахален каубой да прави с нея каквото си иска.

— Свали си дрехите, скъпа. Искам да те гледам как се събличаш — заповяда меко Чейс. Без нито дума протест, Маги се съгласи, потънала в сладната, главозамайваща топлина на погледа му. — Обожавам тялото ти, то толкова хубаво реагира на моето. Виж как зърната ти щръкват, а още не съм ги докоснал.

След като беше хвърлила и последната си дреха, Маги се изправи пред Чейс, загърната единствено във великолепния златист воал на косата си. Каквото и да искаше Чейс от нея, тя също го искаше. Защо само мъжете да чувстват, да имат желаниа? Жените също бяха способни да изпитват страст, макар обществото да им го забраняваше. Можеше да минава за стара мома, но беше решена да вкуси всички удоволствия на живота. Онова, което наистина я озадачаваше, беше защо е избрала неграмотен каубой като Чейс Макгарет, с когото да сподели тези съкровени чувства. После всяка мисъл изчезна, когато Чейс я вдигна на ръце и я положи на тясното легло.

Той не я последва, а застана до нея и полека съблече всичките си дрехи. Тя понечи да затвори очи, но промени решението си. Последния път, когато бяха заедно по този начин, бе видяла твърде малко от тялото му и затова сега изгаряше от любопитство. Не се разочарова. В сравнение с широките му гърди талията му беше тънка, а хълбоците стройни. Тя проследи здравите стълбове на краката му чак до мястото, където се съединяваха, и дъхът заседна болезнено в гърлото ѝ. Златистите ѝ очи се спряха там, омагьосани от вълнуващата гледка на неговата мъжественост, стърчаща от гъстата горичка медно златисти косми.

Зашеметени, очите на Маги литнаха нагоре и намериха развеселения поглед на Чейс.

— Харесва ли ти това, което виждаш, скъпа?

Маги облиза устни, осъзнавайки, че устата ѝ внезапно е пресъхнала.

— Не... да. Не знам. Внушително е.

— Така ми казват — направи той гримаса. — Досега не съм получавал оплаквания.

— Самонадеяно магаре — измърмори Маги, следвайки космите, които слизаха от гърдите му към онази част от него, която най-много я интригуваше. — Божичко, Чейс, цял ден ли ще стоиш така като обект на възхищение?

— Не — каза той, лягайки до нея. — Ще те любя, а после ти мене.

— Не разбирам.

— Ще разбереш.

Той отдели дълги, изпълнени с наслада минути, за да изследва тялото ѝ, довеждайки я до ръба на екстаза само за да я задържи там. Когато устните му се плъзнаха под корема ѝ, дъхът и задраска в гърлото.

— Чейс, недей, какво... какво правиш? — Твърдият връх на езика му раздели космите, пазещи нежния отвор между бедрата ѝ, плъзвайки се по влажната топлина, докато не намери набъбналата пъпка на женствеността ѝ. — Чейс, моля те, недей!

Разтърсена, тя помисли, че никога не е знаела, че такова нещо е възможно... или желано. Усмивайки се, Чейс започна да ѝ демонстрира колко малко знае за любовта.

Езикът му продължи да я гали и дразни, докато пръстите му си играеха върху разгорещената ѝ плът, усилвайки удоволствието и, докато всички нервни окончания не започнаха да молят за милост.

— Чейс, моля те, не мога повече!

— Не се сдържай, скъпа — промърмори глухо той. — Искам да те направя щастлива.

Думите му постигнаха желанието ефект, когато Маги замря, тялото ѝ се превърна в съд на изгаряща страст. Тя отвори уста, за да извика, но той покри устните ѝ със своите, сподавяйки стоновите ѝ, докато тялото ѝ се разтърсваше под него. Тогава отчаяно и настоятелно навлезе в нея, чувствайки я плътно около себе си, как го държи в трепетното си лоно. Той я изпълваше отново и отново така всецяло, че тя помисли, че ще се разпадне от размера и силата му. Беше прекрасно. Той беше великолепен. Тя почувства експлозия, която думите не можеха да опишат, кратък миг от рая, а после бавно връщане към действителността.

— Мислех, че първия път е невероятно, но това... не знаех, че съществува такова удоволствие — прошепна тя.

— Само да си поема дъх и ще го направим отново — изпъшка Чейс.

— Какво! Възможно ли е?

— С мене е — похвали се той с блеснали очи. — Но този път ти ще ме любиш. Сега ще мога да издържа повече и ти ще ме яздиш колкото ти душа поиска. — Като видя шокираното ѝ изражение, добави: — Не се безпокой, ще те науча. Виждам, че си модерна жена, и знам, че ще ти хареса.

Наистина й хареса.

— Чейс, може да ни е хубаво в леглото, но това няма да реши проблемите ми — каза укорително Маги, докато го наблюдаваше как се облича. Нарочно отмести поглед, за да не се разсейва от вида на стегнатото му седалище, докато той се напъхваше в панталоните си.

— Така е, но със сигурност облекчи някои от моите — ухили се той с наслада.

— По дяволите, Чейс, дръж се сериозно. Знаеш какво искам.

— Да, тялото ми — подразни я той, без да престава да се усмихва.

— О, невъзможен си! По-добре да си тръгваш. Сама ще намеря как да ида в Клондайк. Нямам нужда от мъж да ме води там.

Изведнъж Чейс изтрезня.

— Обещай ми, че няма да правиш такива глупости.

— Не обещавам, Чейс. По-добре вече тръгвай. Госпожица Деларю те чака.

— Да, не искам да закъснявам за работа — промърмори той и думите му заглъхнаха навън. — Бог да ме пази от упорити жени.

След два дни Маги има друга изненадваща среща със Смит Сапуна. Той я заговори, когато тя вървеше през града към брега.

— Госпожице Афтън, дължа ви извинение — каза той с разкаяно изражение. — За нищо на света не бих ви навредил. Отвращавам се от насието. Много съжалявам, че нещата в канцеларията ми се развиха по този начин. Страхувам се, че господин Макгарет ме е разбрал неправилно.

— Мисля, че Чейс ви е разбрал много добре, господин Смит — изфуча Маги. — Ако ме извините, имам работа другаде.

— Разбрах, че търсите някой да ви закара до Доусън Сити.

Маги го изгледа с присвити очи. Странно, но този мъж имаше приятна външност, с изключение на студените очи. Беше научила, че е

женен, с деца.

— Реших, че нямам нужда от придружител. Ще стигна там сама.

— Възхищавам ви се, госпожице Афтън. Мисля, че с вас много си приличаме. Но ако тръгнете сама, ще бъде не само глупаво, но и опасно. Бих искал да ви помогна.

— Искате да ми помогнете? — изсмя се подигравателно Маги. — Защо ли не ви вярвам? Затова ли ми пречехте на всяка крачка?

— Не знам за какво говорите — каза той с престорена невинност, — но мога да ви помогна, ако ми позволите. Пращам двама от най-доверените си хора в Доусън да разузнаят дали има удобни места за кръчма. Мога да уредя да ви вземат със себе си.

— Каква е уловката? Какво ще ми струва това?

— Погрешно ме разбрахте, госпожице Афтън. Няма да ви струва нито цент над цената на храната и другите припаси.

Маги зачака, ясно осъзнавайки, че има още нещо. И не се излъга.

— В замяна на помощта си ще ви помоля само да споменете доброто, което съм направил за Скегуей, в бъдещите си статии. Не ви моля да не пишете статиите, а само да споменете приноса ми за обществото.

Умът на Маги заработи яростно. Нейните интервюта вече бяха разкрили друга страна от Смит Сапуна. Нямахше да излъже и ако напише това, за което я молеше той сега. Но оставаше въпросът дали да вярва, че Сапуна ще съдържи думата си относно безпрепятственото ѝ пътуване до Доусън. С изключение на намерението ѝ да тръгне сама, това беше най-доброто предложение, което беше получила след две седмици в Скегуей.

— Добре, господин Смит, съгласна съм с вашите условия. Но откъде да съм сигурна, че няма да поръчате да ме убият, щом напусна Скегуей? Много инциденти могат да се случат по пътя.

Сапуна изглеждаше съкрушен.

— Госпожице Афтън, уверявам ви, че никога не бих направил такова нещо. Винаги съм сътрудничил на пресата. Искам да ви помогна.

— Кога можем да тръгнем? — запита Маги, вече взела решение.

Смит Сапуна не я молеше да стори нещо, с което да плюе на почтеността си. Щеше да продължи да пише статии за него, с тази разлика, че ще споменава и за добрите му дела.

— След два, може би три дни — усмихна се той, удовлетворен от лесната си победа.

Очевидно я беше преценил погрешно.

— Ще бъда готова, само ми съобщете — изрече тя и се отдалечи, бързайки да започне приготвянията си.

Тя отиде право в магазина, за да купи храна и екипировка за отдавна очакваното пътуване.

Възбудата ѝ се засилваше с всяка изминала минута. Най-накрая! Вече беше започнала да мисли, че никога няма да стигне до Клондайк, че никога няма да изпълни мисията си, няма да се докаже като репортерка.

Чейс не можеше да повярва на очите си, когато видя Маги застанала пред Магазина сред растяща планина от храна и вещи.

— По дяволите! Наистина ли тръгваш сама!

— Не, няма да съм сама — усмихна се тя самодоволно, — пък и не е твоя работа.

— Намерила си някой да те заведе до Доусън Сити? Кой? Не разбираш ли колко опасно е да оставяш живота си в ръцете на непознати?

— Чейс, знам, че ще ти е трудно да повярваш, но Смит Сапуна ми предложи помощ.

— Какво! По дяволите, Маги, съвсем си откачила. Няма да го позволя!

— Чейс, моля те, не вдигай скандали. Господин Смит изпраща двама мъже в Доусън да му отворят кръчма. Предложи ми да тръгна с тях.

— Струва ми се съмнително — измърмори Чейс, бутвайки шапката си на тила. — Няма да ходиш и край.

Очаквайки тя да изпълни нареждането му, той се обърна и се отдалечи.

Вечерта вървеше зле. Чейс разбра, че му е трудно да се съсредоточи в работата си. Погледна джобния си часовник за десети път през последните два часа. Десет часа, още няколко часа, преди заведението да затвори. Ненавиждаше тази работа, ненавиждаше начина, по който мъжете проиграваха трудно спечелените си пари. Но

умът му беше зает най-вече с мисли за Маги и колко важна беше станала на него през тези няколко кратки седмици, откакто се познаваха с нея. Тя беше прекалено смела, крайно независима, упорита, устата, глупава, вбесяваща. От друга страна беше страхотна жена, която и не се страхуваше от страстите си и им се отдаваше.

— Чейс, един стар златотърсач пита за тебе. Оня, рошавият с побелялата брада на края на бара.

Крупиято, което трябваше да смени Чейс за първата му почивка тази вечер, посочи въпросния мъж.

Чейс кимна.

— Благодаря, Джони. Връщам се след петнадесет минути. Стана и тръгна към човека, който явно беше виждал и подобри дни.

— Аз съм Чейс Макгарет, чух, че ме търсите.

Старецът вдигна поглед от бирата си, очите му бяха леко замъглени, но определено не беше пиан.

— Ако си партньорът на Ръсти Рийд, значи тебе търся. Чух да говорят, че старият Ръсти си е счупил крака и доста време ще трябва да лежи.

— Правилно са ви осведомили и за двете неща. Ръсти си счупи крака и аз съм му партньорът. Какво мога да направя за вас?

— Казвам се Дан Фрийман. Имам участък на Голд Ботъм. Разбрах, че Ръсти е оставил Сам Купър да пази участъка ви близо до моя.

— Така е. И? — запита внимателно Чейс.

— Старият Сам се разболя, много е зле. От години сме приятели. Отбих се в Голд Ботъм, и той ме помоли да предам съобщение на тебе или на Ръсти. Така и така бях тръгнал към Скегуей за припаси.

— Какво съобщеше? — запита нетърпеливо Чейс.

— Старият Сам е много зле и казва веднага да тръгвате за натам, ако вече не сте тръгнали.

— Какво му е?

— Не знам, обаче има нужда от доктор, а го е страх да остави участъка без надзор.

— По дяволите — изруга Чейс и умът му заработи трескаво.

Какво да прави без пари и с болен партньор?

Дан се огледа внимателно на всички страни, приведе се към Чейс и прошепна:

— Сам каза да ти предам, че твоят участък изглежда много обещаващ, ако ме разбираш какво искам да ти кажа. Ако съм на твое място, ще тръгна, преди да е завалил снегът.

Чейс благодари излиятелно на Дан, поръча му още едно питие и побърза да излезе. Трябваше незабавно да поговори с Ръсти. Знаеше точно как ще постъпи, макар да се беше заклел, никога да не го прави. Налагаше се веднага да говори и с Маги, преди да си е втълпила, че трябва да тръгне с наемниците на Сапуна. Забеляза Бел в другия край на залата и й даде знак, че иска да поговорят. Тя остана на място, чакайки го да се приближи.

— Какво има, каубой?

— Намери някой да ме замести, шефке, трябва да изляза за малко. По работа.

— Глупости — измърмори ядосано Бел. — Не ти дава мира оная вестникарка, а, Чейс? Какво пък, почехи си крастата. Вече почвам да мисля, че сгреших, като те наех. Не си човекът, за когото те мислех.

— Съжалявам, Бел, ако съм те подвел — пусна той ленива усмивка. — Когато ми предложи работа, не знаех, че ще има и други ангажименти. Става късно и трябва да поговоря с Ръсти, преди да е заспал. Ще се върна по-късно да довърша смяната си.

— Ако тръгнеш сега, уволнен си — заплаши го Бел, убедена, че Чейс отива да се срещне с Маги.

— Дадено. Не обичам да ми заповядват. Животът си е мой, ще правя каквото искам.

Без да чака отговор, той се обърна и излезе.

— Чейс, почакай! — извика Бел, изтичвайки след него, и го хвана за ръката. — Да поговорим. Ела после в стаята ми, ще те чакам.

— Не чакай много дълго.

„Хаш хауз“ тъкмо затваряше за през нощта, когато Чейс пристигна. Каза, че иска да поговори с Ръсти, и размени няколко думи с Хана и Кейт.

— Чейс, какво, по дяволите, те носи тук по това време на нощта? Не трябваше ли да си на работа? — запита Ръсти, когато Чейс нахлу в стаята му.

— Да, но има нещо много важно и трябва да поговоря с тебе.

— Какво има, синко? — запита Ръсти разтревожен.

— Получих съобщение от Сам Купър, от участъка ни.

— Говори ясно, Чейс.

— Сам май е болен и иска да разбере защо още не сме отишли.

Казва да побързаме колкото можем.

Поток от ругатни изригна от устата на Ръсти.

— А аз лежа тука със счупен крак и без пукнат грош. Мамка му и късмет! Какво ще правим, Чейс?

— Отиваме в Клондайк, Ръсти.

— Ще искаш заем от Бел?

— Как ли пък не! Не ми харесват условията й.

— Откога бягаш от хубави жени? — изкудкудяка Ръсти. — Не ми казвай, че оная репортерка ти е влязла под кожата.

— Не е време за глупави въпроси, Ръсти. Трябва да измислим какво да правим.

— И с какво ще замениш парите? — запита Ръсти, стигайки веднага до същината на проблема.

— Маги ще ми купи припаси, а в замяна аз ще я заведа в Доусън. Това е единственият начин да стигнем до участъка.

— Тъц. Обаче Маги се отби днес да ми каже, че е намерила кой да я води.

— Да, двама наемници на Сапуна — изфуча отвратено Чейс. — Кълна се, тая жена е откачила. Тръгва с мене и толкоз.

— Лапнал си по това момиченце, а, синко?

— Не се меси в чужди работи, Ръсти — намръщи се Чейс. — Ще говоря с Кейт да те гледа и ще й платя предварително. Трябва да се изправиш на крака след две седмици, ако тя ти намери патерица.

— По дяволите, Чейс, исках да дойда.

— Трябва ли да знам още нещо, преди да кажа на Маги?

— Не, върви и се погрижи за Сам. И за Маги...

Чейс се ухили.

— Точно това смятам да направя. Ще се видим, преди да тръгна. А, и още нещо, Ръсти... в съобщението на Сам се намеква, че имало нещо голямо в Голд Готъм.

— Тю, да му се не види! Смяташ ли, е намерил злато?

— Не знам, но мисля скоро да разбере. Лека нощ, Ръсти.

Новата статия на Маги за Смит Сапуна вървеше добре. Беше късно и тя беше уморена. Почукването на вратата я накара да се намръщи. Беше говорила с Хана и Кейт, преди да се оттегли, и беше казала всичко, което имаше да каже по темата. Те бяха толкова разстроени от решението ѝ да пътува до Доусън с двамата наемници на Смит, че Маги заподозря, че са дошли да я разубеждават. Оценяваше загрижеността им, но нищо нямаше да промени решението ѝ. Без колебание стана, за да ги покани да влязат, въпреки че не беше облечена като за гости. Беше в строга нощница и топъл пеньоар, русата ѝ коса падаше свободно и прелестно по раменете ѝ.

Вратата се отвори и Чейс нахлу в стаята. Малка печка затопляше хладния нощен въздух и светлината от единствената лампа разливаше лениво сияние над жената, седнала пред малкото бюро и свела глава над няколко листа хартия.

— Казах и на двете ви, че няма да променя решението си — настоя Маги, без да вдига поглед.

— Мога ли аз да променя решението ти, Маги?

— Чейс, какво правиш тук по това време на нощта? Губиш си времето, вече съм решила. Заминавам за Клондайк, независимо какво казваш.

— Не съм дошъл да те уговарям да се откажеш от пътуването до Клондайк.

— Няма да спя с тебе, Чейс Макгарет! Как се осмеляваш да идваш тук и да си мислиш, че аз...

— Е, скъпа, не съм дошъл и за това, макар да трябва да призная, че тази мисъл ми хрумна точно сега, като те видях да седиш тук с този пеньоар и така привлекателна...

— Защо си тук?

— За да ти кажа, че промених решението си. Ти ще ми купиш припаси, а аз ще те заведа в Клондайк.

— Защо точно сега — запита подозрително Маги. — Когато вече съм уредила друго?

— Няма да те лъжа, Маги. Току-що получих известие от човека, дето Ръсти го оставил да пази участъка ни. Болен е и трябва бързо да ида там.

— Какво те кара да мислиш, че още те искам? Вече си имам придружители. Тръгваме много скоро.

— Ако вярваш, че ще бъдеш в безопасност с наемниците на Смит Сапуна, значи си се побъркала. На него хич не му пука какво ще стане с тебе, след като напуснеш Скегуей. О, може да стигнеш до Доусън, да, обаче в какво състояние?

— Май се мъчиш да ме уплашиш? — възрази Маги.

— Дяволски си права. Не ме питай защо, но не ми е безразлично какво ще стане с тебе. Ти си просто жена, независимо колко корава се изкарваш — каза Чейс, поглъщайки я с очи.

Маги знаеше, че Чейс има право. Глупаво беше да се доверява на Смит и неговите главорези, но тогава нямаше друг избор. Познаваше Чейс, знаеше, че ще я пази с цената на живота си, знаеше, че може да му се довери. Не се страхуваше от него, а от това, как я караше да се чувства.

— Искам да знаеш, Маги, че ако се разберем, сериозно възнамерявам да ти изплатя всяко пени, което ми дадеш назаем.

— Кога ще можем да тръгнем? — запита тя, вече решила.

Би отишла навсякъде с Чейс, вярваше му безусловно.

Широка усмивка озари грубоватите черти на Чейс.

— Вдругиден, на разсъмване. Ще се видим пред магазина за припаси. Тогава ще купя всичко, от което имам нужда, и ще използвам товарните си коне, за да пренеса припасите през прохода.

— Ще бъда там — съгласи се охотно Маги. — И, Чейс, благодаря ти. Имах сериозни колебания дали да се доверя на хората на Смит.

— И с право — укори я той. — Сега най-добре да тръгвам, искам да си взема заплатата от Бел. И ако остана повече, ще забравя всичко, с изключение на това, колко ми е хубаво да си в ръцете ми, гола и топла, и страстна. — Гласът му беше нисък и дрезгав от желание. — По дяволите, Маги, не знам какво ще правя, когато цялата ми енергия отива само да си държа ръцете далече от тебе.

След един дълъг изпитателен поглед Чейс излезе, ясно осъзнавайки, че ако я докосне, ще експлодира. Колкото до Маги, тя вече изпускате пара.

На следващата сутрин магазинът за припаси кипеше от оживление. Стотици мъже пристигаха всеки ден с всякакви кораби. Дъскорезницата на капитан Бил Мур бълваше дървен материал с пълна мощност, за да отговаря на търсенето. Сгради, колиби и складове за стоки изникваха почти за една нощ. Планираше се построяването на голям хотел, както и на черква и дълги тесни докове в канала Лин за улеснение на множеството кораби, които пристигаха всеки ден. Маги заподозря, че едва ли ще познае Скегуей, когато се върне.

Тъй като тя вече беше купила собствените си припаси и вещи, Чейс направи само няколко предложения, свързани с облеклото, което ѝ трябваше за пътуването. Маги се вслуша в съвета му и купи кожух от овча кожа, дълго бельо, фланелени блузи, дебели дочени панталони, ръкавици, и шапка, която закриваше ушите ѝ. Прибави и един шал, и вълнени чорапи. Предвидливо си беше взела от Сиатъл два чифта здрави обувки за ходене, което беше добре, защото нищо от магазина нямаше да ѝ стане. После тя плати покупките с парите, осигурени ѝ от „Поуст Интелиджънсър“ Това отвори голяма дупка във финансите ѝ, но нямаше друг начин. Скоро щеше да получи постъпления от заплата и от продажбата на статиите ѝ на едно популярно списание, което се интересуваше от нейните истории.

— Готово, Маги, ти чакай тук, докато доведе конете.

— Една минутка, господине, не забравяте ли нещо?

Един от хората на Сапуна сграбчи ръката на Чейс, преди той да се отдалечи.

— Мисля, че купих всичко — отвърна хладно Чейс.

— Забравяте таксата, която дължите на Сапуна за всичките припаси, които току-що купихте.

— Смятам, че се изисква само да платя мито на Канада — отговори Чейс и освободи ръката си.

— Ей, я чакайте, никой не минава, без да плати дела на Сапуна.

— Кажете му, че вече е взел достатъчно от моите пари, няма да получи нито петак повече.

Наемникът на Сапуна беше толкова смаян, че се отдалечи, поклащайки глава, с мисълта, че само много смел мъж може да се противопостави на Смит Сапуна.

Маги нямаше търпение слънцето най-сетне да изгрее. Конете бяха вече натоварени и готови да тръгнат. Чейс взе три от животните, оставяйки един за всеки случай, ако Ръсти успее да тръгне, преди проходите да бъдат затворени за през зимата. Остави и цялата си заплата, неохотно дадена му от Бел, като се надяваше, че ще бъде достатъчна за издръжката на Ръсти. В последната минута той купи шейна, която щеше да бъде теглена от единия кон. Маги го чакаше пред „Хаш хауз“, докато той се сбогуваше с Ръсти; самата тя вече си беше взела довиждане с него.

— Да тръгваме, Маги — каза оживено Чейс, когато се присъедини към нея.

Беше едва шест часът сутринта, но вече беше светло, когато поведоха конете към мястото за тръгане. Там мъже, коне, шейни и товарни животни се бяха подредили в привидно безкрайна човешка верига, която се придвижваше упорито напред. Маги беше смятала, че никога няма да мине през прохода Уайт Пас, докато не зае мястото си в края на колоната. Стана почти пладне, когато стигнаха подножието на прохода. Пътят следваше течението на реката. Не след дълго започнаха двадесетмилното изкачване към хребета. Датата, която Маги записа в бележника си, беше 5 септември 1897 година.

Пътят излизаше от Скегуей през верига от хълмове, измамно лесни в продължение на три или четири мили, после минаваше край река Скегуей за още три мили, а след това се стесняваше и на места не беше по-широк от два фута. Поради топящия се сняг и силните дъждове пътеката представляваше привидно безкрайна поредица от кални ями, някои от които толкова коварни, че конете затъваха до опашките. На места пътят ставаше много стръмен. Където нямаше кал, имаше камънаци. На някои места само една грешка би могла да прати коне и хора на хиляда стъпки надолу към дъното на каньона. Стигнаха първия хребет, наречен Дяволския хълм, по тъмно и Чейс предложи да спрат да пренощуват.

Отне им известно време, докато намерят равно място, където да се отместят от пътеката и да разпънат палатката. Маги вече беше изтощена, измръзнала и гладна; отпусна се на земята, не искаше нищо друго, освен да отпусне глава и да заспи.

— Предупредих те, скъпа — каза Чейс, когато дръпна конете от пътеката. — Казах ти, че пътуването до Юкон ще бъде трудно. Още не

е късно да се откажеш.

— Не! — извика упорито Маги и се изправи неуверено. — Кажете ми какво да правя.

— Почини си, докато разпъна палатката. След това ще си направим нещо топло за хапване.

Разпъването на палатката беше сравнително лесно, макар че скалистата земя затрудняваше задачата. Скоро Чейс запали огън и ароматът на кафе изпълни въздуха. Маги се задържа на крака, колкото да опържи бекон и да отвори кутия боб. Колкото и да беше оскъдно яденето, стори й се вкусно.

— Свали си ботушите, скъпа и влизай вътре — покани я Чейс, — изглеждаш пребита. Ще дойда, щом нахраня конете.

Нямаше особено много храна за животни край пътя, затова златотърсачите или носеха сено, или оставяха конете да умрат от глад. Стотици умираха и биваха изоставяни. Други биваха претоварвани от жестоки господари, докато не паднеха от преумора.

Почти толкова уморен, колкото и Маги, Чейс пропълзя при нея и метна одеялата над двама им.

— Не спиш ли, скъпа?

— Не — въздъхна Маги, — ти заспивай.

— Как очакваш да заспя, като лежиш тук до мене?

— Затвори очи — посъветва го тя, — лесно е.

За да подкрепи думите си, тя затвори очи и след секунди заспа дълбоко. Не беше толкова просто за Чейс, който не можеше да си намери удобна поза. Когато Маги се обърна настрана, той я последва и притегли тялото й до своето. Ръката му естествено се спря на гърдата й и той я пхна през пластове дрехи, докато не намери гола плът. Дори в съня си Маги усети интимността и потръпна. Въздъхвайки от потиснат копнеж, Чейс се насили да се отпусне и да се наслади на малката отстъпка, която му беше позволена. Скоро и той заспа.

Следващият ден беше повторение на първия. Маги не си беше представяла, че пътуването ще бъде толкова трудно. Лепкавата кал засмукваше краката й толкова често, че на места Чейс трябваше да я извлича. Най-потискащо беше да чува стенанията на нещастните товарни животни, които падаха в дълбокия каньон. Втората нощ се разположиха на лагер близо до хребета Поркюпайн Хил. Следващият ден беше труден като първите два, но стигнаха до Съмит Хил, където

се намираше митническата станция на Кралската конна полиция на Канада. Една малка колиба, подслоняваща митничаря, се виждаше наред поляната при хребета.

Канадският полицай беше шокиран, когато разбра, че Маги е жена. Тя беше първата жена, минаваща оттук, макар че скоро щяха да я последват и много други. Когато разбра, че тя е представител на „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“, митничарят великодушно ѝ предложи колибата си за през нощта. Маги се възпротиви, но Чейс я накара да приеме. След като се изми с наслада с водата осигурена от Чейс от един близък поток, Маги облече нощница, която извади от багажа си, и се настани на тесния одър. Преди да заспи, помисли колко ѝ липсва успокояващата топлина на Чейс.

— Миришеш много по-хубаво от ония, дето спят в палатките навън — измърмори Чейс, завирайки носа си във врата на Маги.

Тя се събуди веднага.

— Чейс, какво правиш тук? Ами ако някой те види?

— Никой не ме е видял, скъпа — проплачи той. — Трябва да те любя тази вечер, иначе ще се побъркам. Спах две нощи до тебе, без да правя нищо, само галех гърдите ти. Аз съм силен мъж, скъпа, но и аз мога да се пречупя.

— Ти си мъж със силни страсти, Чейс — призна дрезгаво тя.

— И ти си страстна жена, скъпа. Радвам се, че аз освободих страстите ти. Единственият начин да се освободя от лудостта си е да те любя, докато не ти се наситя.

Маги си каза, че едва ли някога ще се насити на неповторимите ласки на Чейс. Може да беше груб каубой, но бе единственият мъж, способен да запали огън у нея. Не бе в състояние да му устои — все едно да спре да диша.

— Ще излъжа, ако кажа, че не ми харесва — призна тихо Маги. — Люби ме, Чейс, дай ми нещо, което да помня, когато се върна в Сиатъл.

Той ѝ помогна да свали нощницата, после смъкна собствените си дрехи и с въздишка я взе в прегръдките си. Когато тя се притисна към него, той бързо си пое дъх, усещайки как се втвърдява. В пристъп на внезапна дързост тя се преви, за да могат целувките ѝ да стигнат до

линията от косми, която слизаше по корема му, и той вече не можа да си поеме дъх. Влажните ѝ устни започнаха да гаят кожата му и свежият дъх на сапун ѝ подсказа, че той току-що се е изкъпал в ледения поток. Ситни тръпки пробягаха през тялото ѝ. Мускулите на Чейс трепнаха и той изстена, когато тънките ѝ пръсти се склучиха около набъбналата му мъжественост.

— По дяволите, Маги!

Хвана брадичката ѝ с палеца и показалеца си и я отметна грубо назад, а после плени устните ѝ с целувките си, отнемайки дъха ѝ. Страстта, която Маги събуди у него, бушуваше безспир в напрегнатите мускули на силното му тяло. Ръката му погали хълбоците ѝ, докато кракът му разделяше бедрата ѝ и той се плъзваше над нея. Тогава навлезе дълбоко в тялото ѝ, продължавайки с мощни тласъци.

Маги усещаше тежестта на погледа му, докато той я галеше до забрава, наблюдавайки как очите ѝ от кафяви се превръщат в най-чисто злато. Собствената му кулминация настъпи във вихъра на толкова силни усещания, че въздухът около него се взриви.

Маги беше почти заспала след малко, когато Чейс погали лявото ѝ бедро, за да вдигне крака ѝ върху своя.

— Събуди се, прелестна моя Маги, искам те отново.

И после, плъзвайки десния си крак между нейните, я зачака да слее тялото си с неговото.

Вече будна, Маги се размърда и двамата се съединиха.

— Ти си ненаситен, Чейс Макгарет.

Този път той я люби нежно и спокойно, преди почти непоносимата наслада да го накара да ускори тласъците си и да доведе и двамата до съвършеното единение.

Слизането от хребета на прохода Уайт Пас беше също толкова опасно, колкото и изкачването. Пътят минаваше през една тясна фуния в продължение на около осем мили, а после се разделяше на няколко пътеки. Маги беше ужасена. Подобен път можеше да е добър за малоброен керван, но не бе подходящ за ордите мъже и животни, които се бореха да го преодолеят. Отношението към животните беше жестоко. Когато конете затънеха толкова дълбоко в калта, че нямаше как да бъдат измъкнати, просто ги оставяха дори без милостта да ги

застрелят, често пъти все още натоварени. Тези нещастни животни скоро умираха, докато хора и коне минаваха през тях. Всеки път, когато се натъкнеха на такова нещастно създание, Чейс стреляше и го отърваваше от мъките му.

Маги сега разбираше как пътят разбива здравето и късмета на стотици мъже, защото навсякъде се валяха ценни неща, изоставени от собствениците си. Никой нямаше да ги купи или дори да ги вземе като подарък. След като беше стигнала толкова далече, тя разбра защо Чейс се опитваше да я откаже от това пътуване. Макар че той сам не беше ходил в Клондайк, Ръсти му беше разказал подробно какво да очаква и как да действа. Неговите описания бяха толкова точни, че ужасяващите условия не плашеха Чейс така, както стряскаха Маги.

Придържайки се към указанията на Ръсти, Чейс избра отклонението, което водеше към езерото Бенет.

— Сега започва истинският път, скъпа — изрече той, когато се загледаха към дългото тридесет мили езеро.

Трескавото оживление около езерото зашемети Маги. Много приличаше на брега при Скегуей, със стотици палатки по целия бряг. Мъже с всякаква външност бяха заети с едно и също — да строят салове или груби лодки, за да прекарат себе си и багажите си през веригата от езера към река Юкон и после надолу по реката към Доусън Сити.

— Какво ще правим сега? — запита Маги, уплашена от гледката.

— Ще опънем палатка и ще си направим сал — отвърна Чейс.

— А товарните коне?

— Ще ги продадем. Всеки ден се връщат хора от Доусън и ще искат да купят животни. А има и такива, които искат да пътуват по суша, не по реката.

За техен късмет Чейс се натъкна на един човек, чийто партньор току-що беше починал от инфекция и който беше решил да не пътува сам към Доусън — решение, вземано от повечето мъже в неговото положение. Дватама тъкмо бяха довършили един сал, когато едно порязване с брадвичка беше причинило смъртоносната инфекция. Чейс с удоволствие размени два товарни коня за здраво построения сал.

Салът беше плоскодънен, с извити бордове, двадесет и пет фута дълъг и широк шест фута, квадратен и широк откъм кърмата. По

принцип събираше два-три тона товар, и се управляваше с платно, направено от голям брезент, привързан към здрава мачта, а когато ставаше необходимо, в действие влизаха груби борови весла.

— Ето ги — посочи Зики, когато забеляза Маги и Чейс на брега да товарят сала си.

Банди Джонсън и Зики Палмър бяха двамата наемници, които Сапуна беше пратил към Доусън да намерят място за кръчма. Те трябваше и да съпровождат Маги, според първоначалния план. Когато Сапуна разбра, че тя вече е заминала от Скегуей с Чейс Макгарет, изруга, задето го е оставил да излезе жив от онази тъмна уличка. Беше го направил заради Бел, макар че и на нея не ѝ беше от полза. Бесен на Маги, Сапуна беше инструктирал Банди и Зики да видят сметката на каубоя и да правят каквото поискат с репортерката.

— Как, по дяволите, мислиш, че са построили толкова бързо сала? — запита Банди, чешейки се по главата. — Бяхме само на един ден след тях.

Зики беше също озадачен, докато не разпитаха тук-там и не разбраха, че има салове за продан, ако човек знае къде да потърси и е в състояние да плати. Сапуна им беше дал много пари.

В това време Чейс и Маги се готвеха да се впуснат в първото си плаване към Доусън. Когато дойде време да тръгнат, всички им помогнаха. Вятърът беше достатъчно силен, за да прекатури зле управляваните салове, но Чейс умееше да задържи сала си над водата и се присъедини към флотилията, насочила се към Юкон по-голямата част от деня мина в прекосяване на езерото Бенет. В края му, провлакът Карибу, те влязоха в бавно течение, което ги отнесе в езерото Нейръс, дълго четири мили. Тук Чейс избра място да прекарат нощта, завързвайки сала в едно уединено заливче. Нямахше да го намери, ако Ръсти не му беше казал точно какво да търси, защото беше доста усамотено. Сваляйки постелките си на брега, те заспаха под китка високи смърчове, сгущени един в друг, за да се топят.

— Забелязваш ли колко студено става, Чейс? — запита Маги, свивайки се в прегръдките му.

— Септември е, скъпа. След по-малко от шест седмици проходите ще бъдат затворени от сняг и виелици.

— Ще стоя в Доусън до пролетта — изрече замислено Маги. — Ти какво ще правиш?

— Ще отида най-напред до участъка ни и ще видя какво прави Сам. Там има една колиба, ще свърши работа за през зимата. За копаене едва ли ще има много време, но ще направя всичко възможно.

— Няма ли да останеш малко в Доусън? — запита тя.

— Не, Маги, май няма да мога.

Искаше да ѝ каже, че ще му липсва, но не посмя. Бяха споделили толкова много неща през последните седмици, но не можеше да ѝ обещае нищо.

Беше поел отговорност, когато се захвана с това приключение, и смяташе да довърши започнатото. Имаше още време да спечели достатъчно, за да плати заема за ранчото, а ангажирането с жена по това време не влизаше в плановете му. Маги не беше прилепчива кокотка, на която ѝ трябва мъж, за да я крепи. Тя беше модерна, независима жена, напълно способна да живее без него. Имаше кариера и беше достатъчно проникателна, за да разбира, че животът невинаги е това, което човек иска да бъде.

Но трябваше да признае, че всички други жени бледнееха пред нея и ако беше възможно да се влюби сега, пак щеше да избере Маги. Тя беше страстна, смела, глупава и прекалено инатлива. Но нямаше жена, с която би се любил с по-голяма охота, отколкото с Маги Афтън.

— Мислиш ли, че някога пак ще се срещнем, след като стигнем в Доусън? — запита Маги със странна нотка в гласа.

— Трудно е да се каже — отвърна искрено Чейс, не желаейки да дава надежда, когато не виждаше такава. — Толкова ли го искаш?

— Аз... разбира се, ще ми липсваш, каубой. Бяхме нещо повече от приятели през последните седмици. Жената не забравя първия си любовник. — И може би последния, искаше да добави. Как да позволи на друг мъж да я докосва след Чейс? Отговорът беше прост — не можеше.

— Маги, скъпа, ако имаше начин...

— Не, Чейс, не обещавай. Не съм искала нищо, когато ти позволих да се любиш с мене. Искях го... исках те. Каквото и да се е случило, нека няма вина. Просто се любихме, беше прекрасно и ако трябва непременно да свърши в Доусън... винаги ще помня тези нощи. Сега ме люби, каубой, люби ме, докато не обезумея от наслада.

— Винаги ще искам да те любя, скъпа. Да забравим за утре и да се съсредоточим върху тази вечер.

Чейс копнееше да ѝ каже, че ако беше свободен сега да обикне някого, тя щеше да бъде жената, с която би искал да прекара живота си. Някой ден, може би, ако още е свободна... Мисълта умря, когато Маги притегли главата му към себе си и той усети мекия натиск на устните ѝ върху своите.

— Ето го сала, Банди — прошепна Зики, когато издърпаха собствения си сал на брега. — Видях ги да го връзват тука някъде.

— Тихо, Зики, сигурно спят. Не искам да ни чуят. Виждаш ли ги някъде?

— Тц, сигурно са под дърветата ей там. Взе ли брадвата?

— Ето я.

Банди подаде брадвичката на Зики. Той веднага се наведе и започна да откъртва една дъска точно под водолинията, където нямаше да се забележи. Както го бяха замислили, претовареният сал би трябвало да започне да потъва точно когато стигне средата на езерното, по всяка вероятност заедно с пътуващите на него.

— Готово! — изграчи Зики, доволен от саботажа. — Да се махаме от тука.

Тихи като призраци, двамата се измъкнаха, вързаха сала си подалече на брега и зачакаха да видят какво ще се случи.

8

— Ставай, сънливке — ухили се Чейс, като тупна игриво Маги отзад. — Доколкото си спомням, тъкмо ти се събуди на разсъмване, топла, жадна и страшно нетърпелива.

— И ти беше нетърпелив колкото мене, Чейс Макгарет — измърмори тя, заравяйки се още по-дълбоко под одеялото.

— Ужасно си права, скъпа — съгласи се Чейс. — Но вече е време да ставаме. Измий се, докато приготвя нещо за хапване.

Той вече се беше измил, защото въпреки студа в косата му се забелязваха мънички капчици вода, блещукащи като ситни диаманти под оскъдната слънчева светлина. Маги се наслаждаваше на начина, по който се движеше той, на грациозното му гъвкаво тяло, на съблазнителния начин, по който ханшът му се полюляваше на всяка стъпка. Беше невероятно мъжествен, корав и жилав, но същевременно толкова мил, с толкова нежни ръце, които я вълнуваха дори с най-лек допир. Щяха ли оставащите им съвместни дни и нощи да бъдат достатъчни, за да му се насити, запита се тя мрачно, съзнавайки, че дори цял живот с Чейс не би я излекувал от жаждата ѝ за него.

— Има вода на дъното — извика Чейс, докато Маги опаковаше лагерните принадлежности.

Макар че не беше много, все пак беше достатъчно, за да разтревожи предпазлив човек като Чейс.

— Отнякъде пропуска? — предположи Маги.

— Вчера всичко беше наред. Може би трябва да погледна.

— Сигурно е дребна работа — каза тя безгрижно.

— Може би си права, но мисля, че ще трябва да хвърля един поглед.

Навивайки ръкави, Чейс провери най-напред видимите части на корпуса и дъното, но не откри нищо. После потопи ръка в студената вода и започна да опипва корпуса под водолинията. Тъй като салът беше плоскодънен, това не беше лесна задача.

— По дяволите!

Той откри мястото, където Зики беше отпрал дъската.

— Какво има? — запита Маги, като се качи при него.

— По всяка вероятност някой ни саботира.

— Какво? Как?

— Проклет да съм, ако знам. Вчера нямаше отпрана дъска.

Рендосах отдолу със ситно ренде, преди да пусна сала на вода.

— Възможно ли е някой да го е направил, докато сме спали?

— Или докато сме се любили.

Маги се изчерви.

— Кой ще стори такова нещо?

— Не знам, скъпа. Всичко, което знам, е, че стана много добре, че видях водата и реших да проверя.

— Какво можеш да направиш?

— Ще го поправя. Има катран и резервни дъски, които докарах точно за такива цели. Най-добре да започвам.

Стана почти пладне, преди Чейс да вдигне платното и салът, вече годен за плаване се плъзна по водата, за да се присъедини към флотилията.

Езерото Нейръс беше лесно за преплаване; след него лениво навлязоха в езерото Тагиш, което се стори на Маги като броеница от езера, а не едно-единствено, каквото беше в действителност. На половината път Кралската конна полиция на Канада беше установила поста Тагиш, където всяка лодка трябваше да се регистрира и да покаже митнически документ за товара си. Това беше единственият способ властите да проследят липсващите хора и той действаше удивително добре. Чейс и Маги пристанаха до поста, за да прекарат там нощта.

Следвайки ги плътно, Банди и Зики чакаха със затаен дъх салът на Чейс да започне да потъва, но когато това не се случи, те започнаха да спорят чия грешка е това. Но за тяхно огорчение плановете им бяха отложени по необходимост, защото не можеха нищо да направят тази нощ поради близостта на канадските полицаи.

На следващия ден Чейс и Маги навлязоха в езерото Марши през една бавно течаща река. Езерото беше тясно и дълго почти двадесет мили. Отвъд него се намираше каньонът Майлс, широк трийсет метра

и дълбок малко повече от петнайсет, през който се провираше река Луис.

— Има опасен водовъртеж на половината път по-надолу предупреди Чейс. — След това са бързеите Скуо и Уайт Хорс. Ръсти ме посъветва да взема лоцман, преди да тръгна по този опасен участък. Повечето лоцмани са индианци, но разбрах, че сред тях има и няколко бели мъже. Можем да наемем един от тях, като стигнем предния им пост, преди да навлезем в каньона Майлс.

Не всички лодки от флотилията вземаха лоцмани, особено ако сред екипажите им имаше моряци или хора, добре познаващи река Юкон. Тъй като Чейс не беше опитен в плаването, се подчини на здравия разум и последва съвета на Ръсти.

— Двадесет долара — каза младият мъж, когато го запитаха каква е таксата му, за да ги прекара през бързеите.

Чейс погледна към Маги и когато тя кимна утвърдително, стисна ръката на мъжа.

— Аз съм Чейс Макгарет, а това е Маги Афтън от „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“.

— Репортерка от вестник! — възкликна мъжът и я изгледа с интерес. — Аз съм Джек Лондон. Занимавам се малко и с писане.

— Защо сте се захванали с лоцманството, господин Лондон? — запита заинтересувана Маги.

— Изкарвам пари и опознавам живота — ухили се Джек с момчешки ентузиазъм. — Ще стигна Доусън, преди реката да замръзне тази зима. Може би ще ви видя и вас там, госпожице Афтън. Господин Макгарет вашият водач ли е? — запита той.

— Да, може да се каже — отговори Чейс, преди Маги да измисли какво да каже. — Няма ли да тръгваме, господин Лондон?

Джек Лондон се оказа способен лоцман. Придържайки се към гребена на вълните, те избегнаха водовъртежа. Другите нямаха този късмет, няколко сала бяха повлечени от силното течение и се преобърнаха. За щастие, хората изплуваха на брега невредими, а малко след това изплува и екипировката им.

Бързеите Скуо бяха малко по-лесни, но Уайт Хорс представляваше кипящ котел, дълъг около четвърт миля, където пенещите се води минаваха през теснина със стени високи десет метра. Маги се държеше здраво, сигурна, че ще се разбият о някоя

издаваща се над водата скала. Джек Лондон, макар да беше млад, вършеше прекрасно работата си, внимателно лавирайки в опасните юди с учудващо умение, докато не стигнаха до спокойната река Луис, където се сбoguваха с него. Там лоцманите се качваха на коне и се връщаха в изходната точка. Добрият пилот можеше да направи до десет курса на ден. Маги с облекчение узна, че няма повече препятствия по пътя им към Доусън.

Реката преминаваше в езерото Лабарж, което според Маги беше най-красивото и най-омайно от всички с високите си хребети, петдесет километра дължина и три километра ширина. Този ден духаше силен вятър, толкова силен, че Чейс реши да изчака на едно място, наречено Уинди Армс, докато времето се пооправи. Силният вятър беше толкова студен, че минаваше през всичките слоеве облекло и ги накара да облекат овчите кожуси, да сложат ръкавици и шалове. Когато видяха, че вятърът не показва никакви признаци за отслабване, те разпънаха палатката си близо до брега и влязоха вътре.

Малко след тях Банди и Зики бяха минали благополучно бързеите и бяха изтеглили сала си на брега. Наблюдаваха отдалече как Чейс и Маги изчезват вътре в палатката.

— Тази нощ — каза Банди и се усмихна зловещо. — Ще се отървем от каубоя и ще се позабавляваме с жената. Много си я бива. Трябва да даде нещичко и на други, не само на каубоя. Писнаха ми ония изхабени курви в Скегуей.

— Чудя се защо салът им не потъна — изхленчи Зики.

— Кой знае? Сега ще свършим работата както трябва. Щом приключа с жената, ще ти я пусна. Няма да я убиваме, преди да сме ѝ се наситили.

— Само като говориш за нея, така се наточвам, че ставам твърд като камък — оплака се Зики, почесвайки се по чатала.

— Скоро, Зики, скоро...

Вятърът утихна през нощта и преди да заспи, Чейс реши, че ще могат да продължат пътуването си на следващия ден. Само още няколко нощи щеше да има Маги в прегръдките си и да я люби. За кратко време щеше да бъде негова, да я прегръща, да я обожава, да я запомни, докато обстоятелствата не ги разделят, може би завинаги.

— Уморена ли си, скъпа? — запита той с дрезгав от желание глас. — Ако си, аз...

— Не, Чейс — увери го тя. — Никога не съм уморена за тебе. Но...

— Никакви такива, скъпа. Мразя да те гледам разочарована. Не си ми безразлична и вярвам, че и с тебе е така. Остави това засега.

— Прав си, Чейс. Нямам право да желая нещо, което никой от нас не иска. Имаш да разработваш участък, а аз си имам работа за вършене. И двамата сме твърде заети с живота си, за да се отказваме от някаква част от него. И двамата сме силни и независими — продължи тя, повече за да убеждава себе си, отколкото Чейс, — и ти винаги ще ме интересува.

Това бе слабо казано, но не искаше той да я съжалява.

— Много говориш — промърмори пресипнало Чейс, докато пръстите му се бореха с копчетата на ризата ѝ.

— А ти си много бавен — отвърна тя заядливо, докато му помагаше да я отърве от дрехите ѝ.

Любиха се великолепно, с диво отдаване, както винаги. Когато Чейс накрая навлезе мощно в нея, я взе с дива страст, която я остави изтощена и заситена за известно време, докато той отново не я прегърнеше.

Чейс се събуди с трепване, беше нащрек дори и когато спеше. Какво го беше смутило? Тогава чу отново неясния шумолящ звук. Да не би някой да им краде от провизиите? Ръсти му беше казал да държи нещата си под око заради крадливите местни индианци. Поглеждайки към Маги, той видя, че е заспала дълбоко. Заради студа бяха навлекли дрехите си, след като се бяха любили, и бяха легнали облечени даже с овчите кожуси. Той се усмихна, когато видя, че Маги дори е обула дебелия чорапи и ботушите и е пъхнала ножа, който ѝ беше дал, в ботуша.

Долови отново шума. Навличайки чорапите и ботушите си, той притегна кобура на колана и изпълзя от палатката. Понечи да се надигне, сложил ръка на дръжката на пистолета, когато силен удар по тила го повали на земята и го запрати в безсъзнание.

— Довърши го, Зики, докато хвана момичето — изсъска Банди.

Смуцаващ натиск извлече Маги от дълбокия сън. Защо Чейс лежи върху нея и я притиска към твърдата земя така, че тя не може да

си поеме дъх?

— Чейс, какво...

Думите ѝ замряха, когато някой натъпка парцал в устата ѝ. Тя се задави, опита се отчаяно да изплюе гнусното парче плат. Очите ѝ се отвориха и тя зашеметена откри някакъв непознат мъж да ѝ се хили злобно в тъмнината. Къде беше Чейс?

Само за миг Маги разбра, че е в опасност и реагира, стряскайки Банди с яростта си. Започна да се бори като тигрица, зарита и посегна с нокти, което дойде много на Банди и той не можа да се справи с нея.

— Зики, ела тук да ми помогнеш! — изпъшка Банди, отблъсквайки злобните удари на Маги. — Тая кучка е същинска дива котка.

Вън Зики беше извадил пистолета си, мислейки да пръсне мозъка на Чейс и да свърши с него, както беше наредил Банди. Но в този момент, веднъж в живота му, надделя здравият разум и той осъзна, че изстрелът ще привлече хората и те ще дотичат веднага. Напъхвайки пистолета обратно в кобура, Зики извади ножа, който беше вързал на кръста си, и се прицели в сърцето на Чейс.

Точно в този момент се случиха едновременно две неща. Чейс изпъшка и се изви с рамо към нападателя си, а Банди го викна да му помогне да укроти Маги. Ножът се заби в горната част на гърдите на Чейс, причинявайки силна болка, но без да засегне жизненоважен орган.

— Не съм свършил още тук — викна Зики, не можейки да прецени в тъмното дали Чейс е още жив.

— Остави го това копеле. Можем да се погрижим за него по-късно. Трябва ми помощ за тая жена.

Не искайки да тръгне, но свикнал да изпълнява заповедите на Банди, Зики се присъедини към партньора си в малката палатка, където се водеше свирепа борба. С намерението да свърши по-бързо, той удари Маги по главата с дръжката на пистолета си. Тя омекна.

— Готова е. Помогни ми да я извлека навън — изрече силно задъхан Банди.

— Ами каубоят?

— Ако не е мъртъв, довърши го.

Банди вдигна Маги на ръце, докато Зики се върна към Чейс.

Внезапно в неподвижната ледена тишина изхрущяха стъпки. Банди замръзна, хвърляйки бърз поглед към съседната палатка, където един мъж стоеше на няколко ярда и се облекчаваше срещу близкото дърво.

— Хайде, Зики, да се махаме от тука — изсъска Банди, нарамвайки отпуснатото тяло на Маги.

Той изчезна в сенките, следван плътно от Зики. Нямахме време да разбере със сигурност дали Чейс е мъртъв, но видях, че има достатъчно много кръв под главата му, за да предположи, че е свършил.

Ярки лъчи слънчева светлина бодяха клепачите на Маги и тя се опита да вдигне ръце, за да заслони лицето си, но те отказаха да се подчинят. Тогава дойде болката — бърза, пробождаща, разцепваща главата ѝ на две. Раменете я боляха, китките ѝ смъдяха, усещаше краката си странно безжизнени. Нещо твърдо и неудобно я бодеше в гърба.

— Чейс?

Понеже забеляза, че диша трудно, Банди беше махнал парцала от устата ѝ, докато тя лежеше в безсъзнание. Още не я искаше мъртва.

— Значи най-накрая взе, че се събуди.

Очите ѝ се отвориха изведнъж.

— Кой... кой сте вие? Къде е Чейс?

— Любовникът ти е мъртъв — изкряка Зики, без да обръща внимание на ахването ѝ. — Сега си наша.

— Не, лъжете! — извика Маги. В ума ѝ Чейс беше фактически неуязвим. Беше едър, смел, дързък и по-силен от всеки мъж, когото познаваше. Нищо не можеше да го уплаши. — Аз съм в лодка! — измърмори тя, осъзнавайки най-накрая, че лежи на дъното на някакъв сал, овързана като коледна пуйка.

— Излязохме от Уинди Армс преди разсъмване — осведоми я Банди. — На Сапуна хич не му хареса това, че развали сделката. Ние със Зики бяхме готови да те заведем жива и здрава в Доусън, когато чухме, че си заминала с оня каубой.

— Вие сте хората на Смит Сапуна! Вие ме отвлякохте от улицата в Скегуей — досети се Маги. — Какво искате сега от мене? Какво сте направили с Чейс?

— Свършено е с каубоя, погрижих се — изграчи Зики.

Невероятен страх сграбчи сърцето на Маги.

— Какво сте му направили?

— Каквото ще направим и с тебе, след като свършим тая вечер. Никой не е доживял да разправя как е праметнал Сапуна.

— Моля ви се, развържете ме, не си усещам ръцете и глезените — замоли се Маги с помътени от болка очи. — Къде ще избягам наред езерото? Не мога да плувам.

Това беше нарочна лъжа, предназначена да заблуди двамата главорези и те да сметнат, че тя е безпомощна. В действителност Маги беше отлична плувкиня, редовно бе плувала в океана.

— Развържи я, Зики — каза Банди. — Права е, до брега е далече. Само гледай да остане скрита на дъното. Не знаеш кога може някой друг сал да мине покрай нас.

Маги извика от вцепеняващата болка, когато кръвта се върна в крайниците ѝ. Започна да ги търка енергично, докато не усети как чувствителността им се възвръща. Поне сега имаше надежда да успее да избяга. Както беше вързана допреди малко, щеше да се удави, ако опиташе да направи подобно нещо.

— Къде сме?

— Още в езерото Лабарж — отвърна кисело Банди.

— Ще се позабавляваме тази нощ, след като намерим хубавичко усамотено място за приставане. Обзалагам се, че знаеш как да подлудиш един мъж.

Банди се пресегна, за да погали гърдата ѝ, макар тя да не усети почти нищо през кожата.

— Махни си мръсните ръце от мене!

— Ще получиш не само ръцете ни тая нощ — ухили се злобно Зики.

— Не разбирам. Защо го правите?

— Казах ти, Сапуна не обича да го мамят. Пощади каубоя веднъж, заради Бел, обаче не и този път. Ще ви даде урок и на двамата.

— Какво искаш да кажеш с това, че го е пощадил веднъж?

— Защо да не ти го кажем сега — вдигна рамене Банди. — В нощта, когато спипахме златото му, Сапуна ни каза да не го убиваме, щото Бел го искала. Щяхме да очистим партньора му, обаче ни попречиха.

— Чейс си знаеше, че Сапуна стои зад грабежа — изрече Маги, хвърляйки свиреп поглед към двамата главорези. — По-добре ще е за вас да не ви намери.

— Няма шанс — изсмя се грозно Зики.

— Не вярвам, че е мъртъв — настоя упорито Маги. — По-умен е от такива като вас.

— Вярвай каквото си искаш, момиче, но няма да дойде да те спаси — отвърна Зики с по-голяма увереност, отколкото чувстваше.

Честно казано, не беше сигурен, че каубоят е мъртъв, но не искаше да признае несръчността си пред Банди, който сигурно здравата щеше да го скастри.

Маги замълча. Нито за минута не повярва, че Чейс е мъртъв. Щеше да го почувства в сърцето си, ако беше така. Не, не и Чейс. Той беше изпълнен с твърде много живот, беше прекалено силен, за да бъде премахнат толкова лесно. Щеше да я намери, тя беше сигурна. Междувременно тя щеше да не оставя нищо на случайността и щеше да се приготви да се възползва от всяка ситуация. В едно нещо беше дяволски сигурна — нито един от тези двама мъже нямаше да я има.

Банди не можеше да откъсне очи от Маги, поглъщайки лицето и тялото ѝ с алчно внимание. Когато я видя да оглежда повърхността на езерото, каза:

— На твое място нямаше да се опитвам, момиче. Плувам добре и мога да те изтегля, след което ще съжалиш, че си се опитала да бягаш.

Маги се отпусна на мястото си, осъзнавайки прекалено ясно, че до брега е доста далече, а водата е леденостудена. Най-добре да не бърза, докато условията станат по-подходящи. Благодарни на бога, че Чейс беше настоял да вземе нож, който сега стоеше скрит в ботуша ѝ под крачола на панталона. Усещаше успокояващото му присъствие до меката си плът.

— Гладна съм — оплака се тя намусено.

— Сега нямаме време — отговори Банди. — Трябва да стигнем бързеите Файв Фингърс, преди да пристанем за през нощта.

Скоро те стигнаха до един излаз от езерото Лабарж и Банди умело прекара сала покрай рифа, разположен точно в центъра на устието. Пътят беше тесен и опасен поради издаващите се над водата скали. Бързеите Файв Фингърс не приличаха на Уайт Хорс или Скуо, но за новациите бяха опасни. Бяха получили името си от петте големи

червеникави камъка, които стърчаха като подпори на мост. Понеже се стъмняваше, Банди реши да мине бързеите чак на следващия ден. Насочи сала към едно тясно заливче, което изцяло го скриваше. Маги вече разбираше, че Банди е минавал по този път и преди.

Озова се безцеремонно изнесена от сала, завързана за едно дърво извън полезрението на минаващите и със запушена уста, за да не може да вика. Въжето около кръста ѝ я задържаше за дървото, а китките и глезените ѝ бяха вързани пред тялото. И я оставиха да мисли над съдбата си. В това време Банди и Зики запалиха огън и приготвиха ядене. Храната миришеше прекрасно и стомахът на Маги изкурка силно, но тя не каза нищо, страхувайки се да привлече вниманието към себе си. Очевидно похитителите ѝ нямаха намерение да хабят храна за нея. Какво възнамеряваха да правят ставаше все по-ясно и по-ясно в напредването на вечерта. Докато седяха край огъня и се наливаха с долнокачествено уиски, Банди и Зики започваха да стават все побуйни.

— Защо да не съм първи? — оплака се огорчено Зики, хвърляйки сластни погледи към Маги.

— Защото аз имам мозък, а ти изпълняваш заповеди — отвърна Банди, заваляйки думите.

Последва сърдита тишина, докато двамата надигаха чашите и изпиваха остатъка от уискито. Маги осъзна, че ѝ остава малко време, за да избегне зловеците им планове. Ставаше и все по-очевидно, че двамата смятат да я убият, след като я изнасят. Тя умишлено се беше противопоставила на Смит Сапуна и това бе решило съдбата ѝ. Мъжете като Банди и Зики нямаха нужда от основания, за да убиват и да изнасилват, с изключение на удоволствието, което това им доставяше.

Сега беше вече много тъмно и разхлабените връзки позволиха на Маги да премести полека ръцете си надолу към ботуша, където беше скрит ножът ѝ. Тя го измъкна едва-едва, благославяйки Чейс, че го беше наточил като бръснач. Докато похитителите ѝ пиеха и спореха, тя започна яростно да реже въжето, свързващо китките и глезените ѝ. Не се справяше добре поради болката в китките, но скоро краката ѝ бяха свободни и тя се съсредоточи върху въжето, което я задържаше към дървото. Не беше успяла да намери време да освободи китките си, затова просто продължи да реже дебелото въже около кръста си. Усети

го как поддава в момента, когато Банди се надигна и се отправи, залитайки, към нея.

— Изчезвай, Зики — излая мрачно и решително Банди. — Ние с дамичката искаме малко уединение. Ела след един час, тогава ще е твоя. После ще се редуваме, докато играта ни омръзне.

Зики се изправи несигурно, притиснал бутилката до гърдите си, и изчезна сред дърветата, като си мърмореше недоволно.

Въжето, което държеше Маги за дървото, падна, но тя нямаше време да освободи китките си, докато Банди се приближаваше, перчейки се като самоуверен петел.

— Сега да видим защо оня каубой обикаляше около тебе като разгонен пръч — изръмжа той похотливо. — Много съм се наточил на онова сладко нещо между краката ти.

Той посегна към нея, ахвайки шокирано, когато усети острието на ножа срещу отворената си длан.

— Какво, по дяволите...

Не беше подготвен за атаката на Маги, но все пак успя да замахне със здравата си ръка и да ѝ нанесе силен удар в челюстта.

Моментално се озова върху нея, възсядайки хълбоците ѝ, и започна да дърпа кожата и ризата, за да стигне до гърдите ѝ. Замаяна от силния удар на Банди, Маги се замята, не можейки да избяга от лигавите целувки на нападателя и от гадния му допир... докато не си спомни за ножа, който още стискаше в ръце. Макар че китките ѝ още бяха силно стегнати с въжето, тя успя да събере достатъчно сили, за да вдигне ръце и да забие ножа във врата на Банди, точно над рамото. Това беше уязвимо място, не особено добре защитено от дрехите му. Тя го усети как се отпуска върху нея и струя лепкава течност заля оголената ѝ плът.

— О, боже, о, боже, о, боже — заповтаря тя в пристъп на неверие.

Онова, което току-що беше направила, я втрещи. Никога, дори в най-дивите си сънища не беше помислила, че може да убие човек. Но нямаше избор; или трябваше да използва ножа си, или да се подчини на долните страсти на Банди и неговия партньор.

Разсъдъкът ѝ постепенно се възвърна и тя избута неподвижното тяло на Банди, изпълзявайки изпод него, когато той се отпусна настрана. Дъхът дращеше в гърлото ѝ и излизаше на накъсани

тласъци. Обзета от страх, тя се насили да се раздвижи. Хвърли само един кратък поглед към Банди, после към все още вързаните си китки и към ножа, който стърчеше от врата му. Не можеше да се насили да го докосне, да издърпа ножа от него. Не мислеше за нищо друго, освен как да избяга, докато тичаше към брега, защото знаеше какво ще направи Зики с нея, когато открие, че е убила партньора му. Тя нямаше представа къде да отиде или какво да направи, докато не забележа сала, който се удряше леко о брега.

Тъй като беше прекарала целия си живот край океана, Маги знаеше как да се справя с плавателни съдове и не се поколеба нито за миг. Предпочиташе да се удави в бързеите пред това, да попадне в лапите на Зики.

Вързаните ѝ ръце, толкова изтръпнали, че пръстите едва се движеха, се заеха да развързват възела, който държеше сала привързан към един бор, израсъл близо до брега. Внезапно тя чу как Зики изруга, докато тромавите му стъпки хрущяха през дърветата зад нея.

— Свършил не свършил, Банди, сега е мой ред. Така се разгорещих, като си мисля какво правиш с това момиче, че ще ми се пръснат гащите.

Моля те, боже, замоли се безмълвно Маги, сподавяйки едно ридание, нека се махна отгук, преди Зики да ме е намерил.

— Къде, по дяволите, се дяна, Банди?

Зики се насочи към дървото, за което беше вързана Маги. Едва не падна върху трупа на Банди и изруга силно, когато откри партньора си да лежи неподвижен в локва съсирваща се кръв.

Беше необходим един момент, за да може опияненият мозък на Зики да регистрира случилото се, но когато това стана, той изригна в свирепи ругатни.

— Кучка такава! — изрева той. — Ще те разкъсам!

Маги изскимтя тихо, пръстите ѝ се мъчеха с упорития възел. Защо беше толкова гнуслива и не извади ножа от врата на Банди! Нададе лек тържествуващ вик, когато възелът най-накрая поддаде, но тогава Зики вече беше забелязал дребната ѝ фигура, очертаваща се на фона на брега, и се спусна към нея. Ледената вода ѝ отне дъха, когато тя се гмурна в езерото, за да отблъсне съда от брега. Заплахите и проклятията на Зики ѝ дадоха сили да се покатери на сала, когато

течението на реката го пое и той се отдалечи от мястото, където бандитът, нагазил в плиткото, размахваше юмруци в безсилен гняв.

Тъй като не можеше да плува, Зики изпадна в ярост, докато гледаше как Маги, салът и всичките им припаси набират скорост, когато течението го подхвана.

— Ще те хвана! — беснееше той, излязъл от кожата си. — Ако бързеите не ти видят сметката, аз ще го направя!

Изтощена, Маги легна на дъното на сала, болката в кървящите ѝ китки беше почти непоносима. Не можеше да помръдне. Всичко, което бе в състояние да стори, беше да се свие на топка, за да съхрани телесната си топлина, и да трепери в мокрите си дрехи. Беше толкова тъмно, че едва виждаше брега, оставяйки течението да носи малкия сал. Затвори очи и се унесе в неспокоен сън под плисъка на вълните, които леко се удряха в корпуса. На разсъмване, помисли тя сънено, щеше да претърси вързопите с припаси, за да намери нещо, с което да пререже въжето, стягащо ръцете ѝ.

Маги се събуди с трепване, осъзнавайки, че нещо не е наред. Ритъмът на течението се беше променил, чуваше странно бучене в ушите си. Изправяйки се на колене, тя се огледа с ужас, когато над дневната светлина ясно видя чудовищните гранитни игли, стърчащи в реката. Бързеите Файв Фингърс! Божичко, щеше да навлезе в тях със сал, който не бе в състояние да управлява! Щеше да се разбие заедно с него, течението щеше да ги смели на парченца. Тогава салът започна да се върти, Маги се вкопчи в него и започна да се моли с тракащи зъби.

Салът беше изминал половината път и у Маги се появи надежда, когато дойде катастрофата. Салът налетя на огромен камък. Част от кърмата стана на трески. Маги излетя във въздуха, приземявайки се наполовина във водата върху онази част от сала, която беше останала цяла. Но имаше достатъчно здрав разум, за да прецени, че хватката ѝ е толкова несигурна, че скоро ще бъде пометена във водата и ще намери смъртта си. Слабите ѝ сили я напуснаха, когато се опита да се покатери на полуразрушения сал, който все още се въртеше като побъркан. Когато изтръпналите ѝ ръце се отпуснаха, тя започна да се плъзга надолу. Стискайки зъби, тя се надигна, за да посрещне потъването,

което щеше да ѝ отнеме живота. Тогава по чудо възето, което още държеше заедно китките ѝ, се закачи на едно парче дърво, което стърчеше от мястото, където допреди малко се намираше кормилото.

Силата на това възето спаси живота на Маги, когато салът се запремята из бързеите без друга произшествия, навлизайки в тихата река Юкон, която беше много широка, разделена на множество ръкави и обрасни с дървета острови. Но това още не беше краят за Маги. Когато салът прескочи последната ивица бясно въртяща се вода, един от пакетите, вързани за сала, се отвърза, профуча надолу и я удари по главата. Тя потъна в дълбока, бездънна пропаст, не подозирайки, че Доусън Сити е съвсем наблизо.

9

Течението носеше сала надолу по реката, но Маги беше в безсъзнание през по-голямата част от времето, все още лежейки наполовина във водата и наполовина извън нея. Много салове минаваха покрай нея, но реката беше толкова широка, че никой не забелязваше дребната ѝ фигурка, увиснала отстрани. Повечето златотърсачи така бързаха да стигнат Доусън, че едва обръщаха внимание на изоставения сал, чиито собственици вероятно се бяха удавили, опитвайки се да преминат бързеите Файв Фингърс.

Дните в Юкон бяха по-кратки, имаше само четири-пет часа дрезгава светлина, а после отново се стъмняваше. Маги започна да трепери неудържимо, прекалено слаба, за да се надигне и да се покатери на сала, твърде изтощена, за да извика. В най-дълбоките бездни на мозъка си тя ясно осъзнаваше, че салът вече не се движи бързо, а се блъска в някаква преграда. Нямаше спомен колко време е минало, колко пъти мракът се е сменял с дневна светлина. Изстена, помръдна глава и болката я отхвърли отново в пропастта на безсъзнанието.

— Мислиш ли, че е жива, Уоли?

— Не знам. Вижда ми се мъртва.

— Иди да повикаш полицията, аз ще чакам тук. Бързай, може още да диша.

В един момент от дългото пътуване салът с Маги, беше пристигнал в Доусън Сити, където саловете и лодките бяха закотвени по протежение на трикилометровата брегова ивица. Уоли Крос, чиято лодка беше закотвена в съседство, откри Маги, когато се събуди рано тази сутрин, за да се облекчи. Той и партньорът му Чарли Даниелс бяха пристигнали едва предния ден и бяха спали на лодката, за да пазят имуществата си.

Маги се чувстваше странно, като че ли беше отделена от тялото си. Краката ѝ бяха почти парализирани, китките ѝ — изтръпнали от постоянната болка. Клепачите ѝ — залепени. Неопределени,

несвързани звуци проникваха в мозъка ѝ и тя се съсредоточи върху жуженето на думите, носещи се около нея.

— Коя е тя?

Гласът беше дълбок, нисък и успокояващ за слуха ѝ.

— Не знам, капитан Гордън, сигурно е доплувала през нощта. Уоли я намери. Жива ли е?

— Едва-едва — отвърна мрачно капитанът.

Висок, мъжествен и внушителен в безупречната си униформа, капитан Скот Гордън беше малко над тридесетгодишен и извънредно красив, загорял от слънцето и с тъмна коса. Проницателните му сиви очи контрастираха остро със загара на кожата му.

— Бих искал да узная името на това копеле, дето я е подредило така — изсъска ядно Гордън. — Вижте ѝ ръцете, толкова са подути и посинели, че не съм сигурен дали докторът ще ги спаси.

Маги отвори уста, за да каже нещо, но усилието се оказа прекалено голямо и тя се остави на грижите на мъжа, който я вдигна на ръце нежно като новородено бебе. Почувства се в безопасност за първи път, откакто я бяха разделили с Чейс. Мисълта за него ѝ причини силна болка, по-дълбока от всяка, която беше изпитвала досега, и тя приветства мрака, който я обгърна.

— Внимавай, Скот, много ще я заболи, когато срежеш въжетата.

— Знам, докторе, но трябва да го направя. Горката. Питам се коя ли е. Въпреки състоянието си е красива — изрече замислено Гордън.

— Полека — предупреди лекарят, когато полицаят започна внимателно да реже въжетата на Маги.

Накрая тя беше свободна. Тогава започна агонията.

Болка, раздираща и жестока, нахлу в ръцете ѝ чак до раменете и Маги запищя.

— Не можете ли да ѝ дадете нещо, докторе?

— Малко лауданум би могъл да помогне.

Лекарят вдигна главата на Маги и поднесе една чаша към устните ѝ.

Отначало Маги започна да се бори с него, докато успокояващият му глас не ѝ вдъхна кураж и тя глътна горчивото лекарство почти доброволно.

— Така, миличка, изпий го цялото. Ще облекчи болката.

Замаяна от лекарството, Маги извъртя очи нагоре и след миг, предавайки се, изпадна в безсъзнание.

— Коя е тя, Скот? — запита лекарят, като изгледа съчувствено Маги. — Къде е мъжът ѝ и кой, по дяволите, я е подредил така?

— Нищо не мога да разбера, докато не се свести и не ни каже, докторе — намръщи се Скот, нямайки търпение да пипне онази свиня, която е малтретирала така една беззащитна жена. — Може би има някакви документи.

Лекарят вече беше свалил прогизналия кожух на Маги и Скот го взе, за да потърси в джобовете му. В един от вътрешните джобове намери порядъчно измокрен портфейл, отвори го и научи не само коя е Маги, но и причината да се озове в Юкон.

— Дамата се казва Маргарет Афтън и е репортерка от „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“.

— Малко вероятно е да е дошла тук сама — отговори докторът. Думите му оставяха много неща недоизказани. — Ще спи няколко часа. Елате довечера. Би трябвало да може тогава да отговаря на въпроси. В това време ще ѝ сваля мокрите дрехи и ще я настаня удобно. Трябва да я наблюдавам отблизо за признаци на пневмония.

Маги се издигна над задушаваци слоеве гъсти облаци, объркана и дезориентирана. Ръцете ѝ бяха като оловни чуканчета, главата — изгаряща болка и заключен мозък. Усещаше плътта си натъртена и пребита, нямаше място по тялото ѝ, което да не я боли. Стонът и, привлече вниманието на мъжа в стаята, който гледаше през прозореца.

— Маргарет, будна ли сте? Кажете нещо.

Облизвайки пресъхналите си устни, Маги изскимтя тихо:

— Чейс?

Но незабавно осъзна грешката си. Чейс никога не я наричаше другояче, освен „Маги“ или „скъпа“.

Една сянка израсна пред очите ѝ, отначало неясна, но после полека придоби определена форма. Беше мъж, висок и широкоплещест, големите му ръце внимателно отместиха непокорните кичури коса от слепоочията ѝ. После той поднесе чаша студена вода към устните ѝ и тя отпи жадно и с благодарност.

— Как се чувствате, госпожице Афтън?

Маги се намръщи. Къде се намираше? Беше сигурна, че никога досега не е виждала този мъж. Тогава зрението ѝ се проясни достатъчно, за да разпознае униформата на Кралската конна полиция на Канада.

— Чувствам се... ужасно — изстена тя дрезгаво. — Къде съм?

— В Доусън, госпожице Афтън.

— Откъде знаете името ми?

Скот се усмихна.

— Намерих документи в кожата ви. Можете ли да ми кажете какво се е случило? Кой ви е малтретирал така? Кой е Чейс и той ли ви причини това?

Скот не знаеше кой е Чейс, но очевидно беше много близък на жената, защото тя беше викала името му много пъти, докато се мъчеше да се свести.

— О, не, Чейс никога не би ми сторил зло — изрече тя бързо. — Той беше... той е водачът ми. Бяхме нападнати в Уинди Армс от двама мъже, Банди и Зики. Раниха Чейс и ме отвлякоха. Чейс — преглътна тя сълзите си — остана там, сигурно е мъртъв. О, божичко, не знам какво се е случило с него!

— Госпожице Афтън, аз съм капитан Скот Гордън от Кралската конна полиция на Канада и ще направя всичко, което ми е по силите, за да намеря вашия... придружител, но трябва да узная нещо повече. Можете ли да говорите?

— Петнадесет минути — чу се глас от дъното на стаята. — Пациентката ми има нужда от спокойствие.

Говорещият се приближи към леглото и Маги незабавно разпозна добрия глас, който я беше успокоявал в най-лошите и часове.

— Аз съм доктор Томас, госпожице Афтън. Донесоха ви в кабинета ми по-скоро мъртва, отколкото жива. За щастие, имате силен организъм. Дробовете ви са чисти въпреки дългите часове, които сте прекарвали във водата.

— Благодаря, докторе — изрече тихо Маги.

Набръчканото лице на доктора, пълничък човек на средна възраст, разцъфна в уморена усмивка.

— Не всеки ден имам за пациентка такава красива жена. Петнадесет минути, Скот — предупреди той на излизане от стаята.

— Сега, госпожице Афтън, кажете ми какво се е случило, възможно най-накратко. Ако не изляза оттук след петнадесет минути, докторът ще ме изведе за ухото.

Маги започна да разказва, отначало бавно, събирайки постепенно сили. Разкри причината, поради която беше в Доусън, и че Чейс Макгарет е неин приятел и водач. Разказа за нападението в Уинди Армс и какво се беше случило след това.

— Аз... аз убих Банди — прошепна тя с тъжен и отчаян глас.

— Било е при самозащита, госпожице Афтън — възрази Скот, ужасен от страданията, които беше претърпяла Маги. — Имате ли някаква представа защо тези двама мъже са ви нападнали?

— Чували ли сте за Смит Сапуна?

Красиво оформените вежди на Скот се вдигнаха нагоре.

— Кой не е чувал? Дори в Доусън са известни съмнителните му дела. Как се забъркахте с такъв подозрителен човек като Смит?

— Беше ми ядосан, задето написах неласкави неща за него в статията за моя вестник. После изведнъж нещата се обърнаха и той сам ми предложи ескорт до Клондайк, ако променя статиите си така, че да го представям в по-благоприятна светлина. Толкова исках да стигна до Доусън, че неблагоприятно се съгласих на условията му.

— Чейс Макгарет негов човек ли е?

— О, не, Чейс е... приятел — веднага допълни Маги. — Разсърди ми се, че съм приела предложението на Сапуна, и се нае лично да ме доведе в Доусън. Очевидно на Сапуна не му е харесало това, че предпочетох Чейс пред неговите наемници.

— Само още едно нещо, госпожице Афтън — каза Скот. — Можете ли да опишете двамата, които са ви нападнали? И Чейс Макгарет, разбира се. Ще кажа на хората си да се оглеждат за тях. Но ми се струва доста малко вероятно хората на Смит да се появят в Доусън след това, което са ви направили. Доусън не е град без закони като Скегуей. Канадската полиция пази закона в територията Юкон, за разлика от Аляска, където всичко е позволено.

Тя даде на Скот информацията, която му беше необходима, а после той излезе, като и каза, че утре ще се отбие да я види. Маги се усмихна слабо и незабавно се унесе в сън.

Събуди се на следващата сутрин, чувствайки се удивително добре. С изключение на подутите ръце и разранените китки нямаше никакви други трайни последици от страшното изпитание. Когато доктор Томас ѝ донесе закуската, тя научи, че се намира в кабинета му, който му служеше и за жилище, и вероятно беше заела леглото му вчера вечерта.

Тя беше прегладняла и изгълта до троха вкусното ядене, което докторът ѝ донесе, макар че ѝ беше трудно да се храни с подутите си ръце и пръсти.

— Е, млада госпожо — намигна лекарят, — май се възстановявате забележително добре. Имате голям късмет, да знаете.

— Знам — засия Маги. — Но много се безпокоя за Чейс... за моя спътник. Нямам представа колко сериозна е раната му и изобщо дали е още жив.

— Капитан Гордън е добър човек и съм дяволски сигурен, че ще ви помогне. Чувствате ли се достатъчно добре, за да станете от леглото?

— Да — отвърна благодарно Маги, — с ваша помощ. Има ли приличен хотел в града?

— Ще се зарадвате да узнаете, че има. Ханът „Доусън“ е нов и удобен, добър като за дама. Ще ви заведе, щом бъдете готова.

Маги беше станала и се беше облякла след малко, когато пристигна Скот Гордън. Ако я беше сметнал за красива преди, сега — измита, със сресана коса и отпочинало тяло тя беше зашеметяваща. Не беше невинна девойка със свежо личице, а жена със зряла красота, каквато много млади жени биха искали да наподобят. Но при никакви обстоятелства Маргарет Афтън не можеше да бъде наречена стара мома. Беше жизнена, великолепно оформена и красива, с медно руса коса и топли кехлибарени очи. Беше независима, изобретателна, упорита и беше доказала, че е способна да се справи с всяка ситуация.

— Мислите ли, че е разумно толкова скоро да станете от леглото? — запита Скот със загриженост в гласа.

— Чувствам се добре, капитан Гордън — усмихна се Маги, — и не искам да лишавам доктора от леглото му повече, отколкото е необходимо. Приготвих се да се преместя в хана „Доусън“. И моля ви, казвайте ми Маги. Всичките ми приятели ме наричат така.

— Само ако вие ме наричате Скот. — Беше очевидно, че полицаят много я е харесал. — Трябва да се направи нещо със сала, госп... Маги — продължи той. — Състоянието му е много лошо и има опасност да потъне заедно с всички припаси на борда.

— Не е мой — отвърна тя.

— Независим от това си е ваш. Сериозно се съмнявам, че Банди, ако е жив, или Зики, ще се появи в града. Ще предположат, че сте пристигнали тук и сте съобщили за престъплението им. Всичко на сала е ваше. Вече пратих двама души нагоре по реката да търсят негодниците.

— Ами Чейс? — запита разтревожена Маги.

— Със сигурност ще направим каквото можем. Решихте ли какво искате да правите с припасите?

— Не, аз... — Изведнъж ѝ хрумна нещо. Основната причина Чейс да ѝ позволи да му купи припаси беше златотърсачът на име Сам Купър. Сам беше болен и имаше нужда от помощ. Какво ще стане с горкия човек, ако Чейс не пристигне навреме при него? Сам имаше ли нужда от припаси? Или от лекар? Беше ли изобщо жив? — Скот, Чейс и партньорът му имат участък на Голдън Ботъм. Един човек, Сам Купър, сега ги чака там. Но е болен и пратил съобщение на Чейс да пристига колкото може по-скоро. Ако Чейс не се появи до един-два дни, бих искала да закарам припасите на Сам и да го видя как е.

— Ще се погрижа за това, Маги. Няма нужда да ходиш до златоносните полета. Там не е място за жени.

Маги пламна. Беше стигнала дотук напук на съветите на всички и като нищо можеше да стигне още по-далече.

— Не ме познаваш добре, ако мислиш, че ще позволя на някого да ме спре сега, Скот. Целта на идването ми в Юкон е да разкажа за условията на златоносните полета. Но много ще съм ти задължена, ако купиш два коня и се погрижиш припасите да бъдат складирани някъде, докато се приготвя да тръгна.

Тя бръкна в кожуха за портфейла си и извади оттам няколко банкноти. Чейс беше настоял да задържи у себе си останалите пари, ако случайно нещо стане с него по пътя. Не искаше да я оставя без средства.

— Маги, не постъпвай глупаво. Жени не ходят на златоносните полета.

— Има ли закон срещу това?

— Не, но...

— Значи е решено. Аз съм репортерка, Скот, и няма да се прибера у дома, без да съм видяла златоносните полета и участъците. Това е причината да дойда тук.

— Ти си упорита жена, Маги Афтън.

— И по-лоши епитети съм чувала по свой адрес — ухили се тя палаво.

— Ела, ще те заведа в хотела. Докторът има пациент.

— Искам най-напред да му платя — възрази Маги.

— По-късно. Сега намества счупен крак.

— Ще ми помогнеш ли да стигна до участъка при Сам?

Скот я погледна с мрачна веселост, в сивите му очи решително се четеше възхищение, но и загриженост.

— Няма ли начин да те убедя да не ходиш там?

— Никакъв.

— Тогава ще те заведа лично. Така и така трябва да обикалям участъците. Ще изчакаме няколко дни, в случай че твоят Чейс Макгарет се появи, а и ти да имаш време да се възстановиш както трябва.

Хотелът сигурно не отговаряше на сياتълските стандарти, но беше приемлив, с изключение на цената. По пътя дотам Маги научи, че град Доусън е израснал практически за една нощ върху тясната ивица, широка около километър на източния бряг на река Юкон точно на север от сливането ѝ с река Клондайк. В края на юни имаше почти непрекъснатата дневна светлина и температурите бяха средно около осемнадесет градуса, но стигаха и до двадесет и пет. През зимата обаче имаше само четири или пет часа сумрачна дневна светлина.

— Дните се скъсяват — осведоми я Скот, — всеки момент може да завали сняг. Понякога температурите падат до двадесет градуса под нулата през януари. Повечето златотърсачи прекарват зимата в Доусън, но мнозина решават да останат в колибите си, ако са здраво построени. Преди да завали снегът, обикновено обикалям, за да видя дали всички имат достатъчно припаси, за да изкарат зимата.

Маги не беше подготвена за гледката на хиляди палатки, колиби и хижи в Доусън, за пристаните със струпани около тях лодки, за улиците, претъпкани с недостроени сгради. Ревът на река Клондайк се

заглушаваше от свистенето на трионите, ударите на чуковете, пръхтенето на конете, виковете на мъжете и дрънченето на музиката от кръчмите. Мнозина замаяни, изтощени мъже опитваха първото си истинско ядене, откакто бяха напуснали домовете си, в доусънските гостилници. Тълпи изгорели от слънце мъже с пищни бакенбарди прииждаха в Клондайк, влачейки багажите си с лодки, мулета, коне или на гръб. Единственото, което отличаваше града от Скегуей, беше присъствието на униформени конни полицаи, които пазеха Доусън да не се превърне в свърталище на престъпници.

В хотела Скот спомена, преди да я настани, че Маги е репортерка под полицейска закрила. Тя нямаше почти никакъв багаж. Всичките ѝ дрехи и екипировка бяха останали при Чейс.

Мисълта за него късаше сърцето на Маги. Как ѝ липсваше този великолепен мъж! Липсваха и закачките му, блясъкът в сините му очи, когато я поглеждаше по онзи неповторим начин, ласките му. Беше толкова добър в леглото, помисли тя замечтано... не че имаше особено голям опит. Къде си, Чейс, изстена тя без глас. Ранен ли си? О, Чейс, какво ти навлече моето безразсъдство? Всичко, което ти се случи, е по моя вина. Той просто не можеше да е мъртъв. Беше твърде силен, твърде жизнен, за да го постигне безславна смърт от ръцете на негодници като Банди и Зики.

Но въпреки целия оптимизъм на Маги Чейс не се появи в Доусън. След като минаха няколко дни, тя разбра, че трябва да тръгне към участъка и да намери Сам Купър. Дължеше това на Чейс. Скот беше повече от щедър в помощта си, вдигайки по тревога своите кавалеристи и изпращайки хора да търсят нагоре по течението на реката. Един ден той осведоми Маги, че Чейс Макгарет е бил вписан в списъка на изчезналите.

— Съжалявам, Маги, знам, че Макгарет трябва да е бил повече от водач за тебе — каза Скот, докато тя се бореше да преглътне сълзите си. — Все пак може да се появи, нали разбираш. Може да се е върнал в Скегуей.

— Не. Аз... Чейс не би се върнал, защото на всяка цена трябваше да стигне до участъка си и до Сам. Като че ли се налага да приема факта, че може и да не се върне.

— Има още нещо, Маги.

— Казвай, Скот, мога да го понеса.

— Съобщено е за убийство в полицейския участък на езерото Тагиш.

— Убийство? Кой е убит?

— Май никой не знае. Мъжът не е носел никакви документи.

— О, божичко! — изхлипа Маги, — не може да е Чейс!

— Може да е мъжът, когото каза, че си убила — предположи Скот.

— Да, напълно е възможно — съгласи се тя с просветнало лице. — Но ако е така, къде е Чейс? Защо никой не е чул нищо за него?

— Не знам, Маги — призна Скот и му се прииска да можеше да я прегърне и да я утеши както трябва. — Може би трябва да се върнеш в Скегуей, преди ледът да затвори проходите и реките?

— Не, Скот, решила съм. Заминавам за участъка. Това е нещо, което трябва да направя — изрече Маги с твърда убеденост. — Кога можем да тръгнем? Или си променил решението си?

— Ще те заведа там, Маги, ако все още настояваш да заминеш. Вече купих коне с парите ти. Можем да ги натоварим още тази вечер и да заминем утре сутрин, ако искаш. Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-скоро ще се върнем.

— Благодаря, Скот, ти си истински приятел точно когато ми трябва такъв.

— Върша си работата.

— Не, ти направи нещо повече и аз го оценявам. Ще бъда готова утре сутрин.

Маги вече беше купила малко дрехи, за да замени липсващите, но се нуждаеше от повече, особено от зимни. Съответно следващите два часа бяха посветени на пазаруване. По пътя към хотела имаше странното усещане, че някой я следи. Обърна се рязко, но не видя нищо подозрително. Но чувството не я напускаше и когато се обърна отново, зърна едно лице, което се надяваше никога повече да не види. Зики! Обърна се и пробяга почти цялото разстояние до полицейския участък.

Втурвайки се вътре, тя откри Скот да седи в малката си канцелария и да пише един от онези скучни доклади, които началството му изискваше. Той вдигна очи, когато Маги нахлу като вихър. Лицето ѝ беше зачервено, тя трепереше като лист.

— Маги, какво става? Добре ли си?

— Видях го, Скот! Видях Зики! — извика Маги. — В града е.

— Успокой се. Кого си видяла?

— Зики, едни от мъжете, които нападнаха мене и Чейс. Не знам как е стигнал дотук, но е в Доусън.

— Кога го видя?

— Само преди няколко минути. Следеше ме.

Тя трепереше силно, спомняйки си какво искаха да ѝ направят и как беше принудена да убие, за да се защити. Подтикван от инстинкта и отчаяното влечение, което не му даваше мира от първия момент, когато беше видял Маги припаднала и безпомощна, Скот стана и нежно я привлече в силните си прегръдки. Поощрен, когато тя не се противопостави, той полека сведе устни към нейните, замаян от желанието да вкуси сладостта ѝ. Отначало Маги беше твърде зашеметена, за да се противопостави, разбирайки, че той иска само да я утеши. Но когато целувката му стана по-дълбока, тя осъзна, че става дума за съвсем друг вид утеха. Замръзна, а после се дръпна.

— Скот, недей. Оценявам всичко, което направи за мене, но не мога да ти отвърна по този начин.

Лицето му потъмня.

— Не съм искал да ми се отплащаш, Маги, и със сигурност не очаквам такова нещо. Целунах те, защото исках, защото имах нужда да го направя. Съжалявам, ако съм те обидил; няма да се повтори. Ще те заведа сега в хотела и ще пратя хора да търсят Зики.

— Скот, аз...

— Не, няма нищо, наистина. Трябваше да се досетя, че Чейс Макгарет има специално място в сърцето ти. Искам да знаеш, че съм до тебе, ако ти потрябвам... за каквото и да било.

Маги повече не видя Зики и Скот ѝ съобщи по-късно същия ден, че никой от хората му не го е забелязал. Когато напуснаха Доусън на следващата сутрин без никакви произшествия, Маги помисли, че може би въображението ѝ е подвело. Така мислеше и Скот.

Той беше използвал умно парите на Маги и бе купил един товарен кон и друг, ездитен за нея. Обясни ѝ, че Голдън Ботъм е кутре на ручея Бонанза. Златокопачите наричаха така разклоненията на речните ръкави. Елдорадо беше основното отклонение на ручея Бонанза, който пък беше първият приток на река Клондайк. Всеки златотърсач имаше право да претендира за триста квадратни метра,

които трябваше да обработва три месеца всекидневно, с изключение на неделя. След първите три месеца всички ограничения отпадаха.

През по-голямата част от този първи ден валеше сняг и земята се беше заледила. Дори и здравата опакована, Маги усещаше студа да прониква през слоевете дрехи. Лагеруваха една вечер край пътя и тя се учуди от разнообразието на диви животни, които видя. Имаше елени, карибу, лисици и много други животни. Скот каза, че вълците в територията били много, както и мечките гризли и обикновените кафяви мечки.

Вторият ден беше повторение на първия, отличавайки се само с това, че тръгнаха покрай един малък ручей вместо по течението на реката.

— Почти стигнахме, Маги — каза Скот, сочейки напред.

Бяха отминали няколко колиби и палатки и той спираше за малко при всяка от тях, за да поговори с копачите.

Спря пред една здрава и уютна колиба, построена малко подалече от ручея. Внушителната купчина чакъл на брега на ручея показваше, че някой е обработвал участъка до неотдавна.

— Ето го участъкът. Единадесетият по горното течение.

Скот слезе от коня си и се обърна, за да помогне на Маги. После махна към колибата.

— Няма никакъв дим от комина. Може би Купър вече си е заминал.

— Познаваш ли Сам Купър?

— Виждал съм го в Доусън, преди Ръсти Рийд да го наеме да пази участъка в негово отсъствие.

— Значи познаваш и Ръсти!

— Да, но не особено добре. Хайде, да свършваме.

Свали ръкавицата си и почука на солидната врата. Нищо. Почука по-силно, повика Сам по име. Пак нищо.

— Чакай тук, ще вляза вътре — обърна се той към Маги, когато видя, че вратата не е залостена.

Тя зачака нерешително, докато Скот влизаше предпазливо в колибата. Видя припламването на лампа и чу Скот да се движи вътре, преди да я повика:

— Сега можеш да влезеш, Маги.

Тя застана на прага и очите ѝ полека започнаха да се приспособяват към неясната светлина. В другия край на стаята Скот се наведе над една фигура, лежаща на сиромашки одър.

— Сам Купър?

— Да.

— Жив ли е? — запита Маги и пристъпи напред.

— Диша.

Докато се отпускаше на колене до Скот, сърцето на Маги се сви болезнено при вида на покъртително слабия старец, чието изтощено тяло се губеше посред купчина одеяла. Дишаше хрипливо, занемарената му посивяла брада беше влажна от пот, а съсухреното му лице пламтеше от треска.

— Има нужда от лекар — каза Маги.

Точно тогава очите на стария златотърсач се отвориха, фокусирайки с трудност Маги и Скот.

— Кои сте вие?

— Капитан Гордън от Кралската конна полиция на Канада и Маги Афтън, репортерка от Сиатъл — отвърна Скот. — Откога сте така?

— Боледувам от известно време, но допреди няколко дни ходех нагоре-надолу. Може ли малко вода?

Маги скочи веднага, намери вода в една тенджера и отсипа от нея в калаената чаша, която намери наблизко. Задържа я до устните на Сам, докато той пиеше жадно. Щом се напи до насита, се разкашля и това отне силите му, накарвайки го да се задъха. Скот се погрижи да го настани колкото може по-удобно, а после дръпна Маги в другата страна на стаята, където старецът не можеше да ги чуе.

— Пневмония — каза той мрачно. — Може да умре, ако го преместим сега, но няма как. Трябва му незабавна помощ.

Умът на Маги се възпротиви на мисълта да местят човек в такова тежко състояние като Сам. Имаше друга алтернатива и заради Чейс тя беше готова да я предложи.

— Човекът не е в състояние да пътува, Скот. Нека да остана тук и да се погрижа да му върна здравето. Изглежда, има достатъчно припаси, ще стигнат, докато се възстанови, а даже и за повече време, ако се наложи.

— Възхищавам се на смелостта ти, Маги, но това, което предлагаш, е не само глупаво, ами и невъзможно. И дума да не става за такова нещо.

Маги въздъхна. Колко пъти беше чувала тези думи? Сега нямаше да е в Клондайк, ако се беше покорявала.

— Не ти вземаш решение — изрече тя с равен глас. — Какво може да ми се случи? Има храна и вода, а когато Сам оздравее, ще се върнем заедно в Доусън.

— Какво може да ти се случи ли?! — избухна Скот. — Боже господи, Маги, нямаш представа какви опасности има в Юкон, особено за сама жена. Снегът може да те изолира за седмици, дори месеци. Температурата може да падне до двадесет градуса под нулата само за един-два часа. После има и диви животни, с които трябва да се справяш — мечки, вълци. Да не говорим за двуногите, които са най-лошият вид. Бъди разумна, Маги. Ще увием добре Сам и ще го закараме в Доусън. Може да язди товарния кон.

— Ще умре, Скот.

— Възможно е — призна замислено Скот.

— Какво ще стане с участъка, ако Сам замине?

— Не съм сигурен. Най-вероятно ще се настанят натрапници, но тъй като участъкът е регистриран, собствениците ще си го върнат, освен ако натрапниците не докажат, че е бил изоставен.

— В такъв случай не може и дума да става да замина. Ще остана, докато Сам оздравее достатъчно, за да се оправя сам, или пък докато Чейс се появи.

Упорито вирнатата ѝ брадичка казваше на Скот, че не би могъл да я разубеди за нищо на света. Маги Афтън беше невероятна жена. Би дал всичко, само и само да я има. Тази неправдоподобна мисъл го накара да се подсмихне. Маги беше самостоятелна жена; никога нямаше да „принадлежи“ на някой мъж. Можеше да бъде партньорка, помощничка, но никога притежание.

— Да направим компромис, а, Маги? — предложи той. — Ще ти позволя да останеш една седмица. Ще остана един ден и една нощ с тебе, докато разопаковаш припасите, ще се погрижа за дърва за горене и ще осигуря удобства на Сам, доколкото е възможно. После ще продължа обиколката си. Трябва да ми отнеме не повече от една

седмица. Когато се върна, бъди готова да тръгнеш с мене независимо как е Сам. Ако още е болен, ще го вземем с нас в Доусън.

— Аз...

— Не искам да чувам никакви възражения — каза строго Скот. — Аз съм законът в тази територия и правя това, което сметна за най-добро. Освен това след една седмица в тази пустош подозирам, че ще бъдеш повече от готова да тръгнеш.

Решението беше взето.

Денят премина в оживена дейност. Докато Скот се грижеше за нуждите на Сам, Маги разопакова припасите и приготви ядене, което Сам беше твърде слаб, за да опита. Когато каза, че болният има нужда от хранителен бульон. Скот отиде на лов и се върна с малък елен и две катерици. После насече дърва, допълвайки забележимо купчината, вече струпана до външната стена на колибата.

Маги забеляза със задоволство, че колибата е здраво построена и най-вече, има стъкло на прозореца. Вътре имаше две легла, огнище, лагерна печка, различни кухненски съдини и прибори за хранене, маса и столове. Припасите бяха подредени на груби лавици, закрепени на едната стена. Малката колиба беше построена от здрави колове, а цепнатините помежду им бяха замазани с глина, така че вътре не влизаше никакъв студен въздух.

Тази нощ Маги зае другото легло, докато Скот се сви под едно одеяло пред огнището, макар че и двамата не спаха много. Кашлицата на Сам ги държа будни през по-голямата част от нощта. Когато Скот беше готов да тръгне на следващия ден, беше направил всичко по силите си, за да осигури всички удобства за Маги и Сам. Но още се колебаеше. Имаше лошо предчувствие, не искаше да оставя Маги сама, въпреки че тя имаше оръжие и амуниции, а и знаеше как да ги използва. Никак не му се искаше да остави болен старец и красива млада жена сами за цяла седмица. Но в края на краищата се осмели да прегърне силно Маги, положи една целомъдрена целувка на бузата ѝ и си тръгна.

10

След като Скот замина, Маги откри, че ѝ е трудно да се справи със самотата и дълбоката тишина на Юкон. Сам спеше през по-голямата част от времето, когато не кашляше или не се бореше да си поеме въздух. Треската още бушуваше в тялото му и той изглеждаше напълно объркан от присъствието на Маги. Макар че тя търпеливо му беше обяснила каква е връзката ѝ с Ръсти и Чейс, Сам като че ли не разбираше какво му говори. За да ѝ минава времето, тя се зае да въведе ред в колибата, внасяше вътре дърва за огрев, пишеше и се опитваше да налива по малко бульон в устата на Сам. След два дни тя се убеди, че той не оздравява и вероятно няма да оздравее.

На третия ден Сам започна да бърби за участъка и се оживи, разказвайки ѝ, че е намерил достатъчно буци самородно злато и златен прах, за да увери партньорите си, че са на прав път. Спомена къде е открил златото и къде е скрил намереното. После изпадна в дълбока дрямка, подобна на припадък.

Сам умря тихо в съня си същата нощ. След един живот на непрекъснати изпитания и лишения, усложнен още повече от търсенето на злато в Клондайк, сърцето му не издържа. Болестта и липсата на лекарства допринесоха до голяма степен за смъртта му и Маги осъзна, че нищо, което би могла да направи, нямаше да го спаси. Дори доктор Томас едва ли би могъл да постигне такова чудо.

Погребването на Сам се оказа не лесна работа. Тъй като земята беше здраво замръзнала, Маги не можеше да изкопае приличен гроб. След като помисли добре, тя уви трупа в одеяло, възнамерявайки да го извлече в подножието на хълма зад колибата и да го затрупа с камъни, докато Скот пристигне и се погрижи за прилично погребение. Съдбата се намеси в лицето на двама копачи от горното течение на реката и я спаси от изтощително изпитание. Те се появиха на прага ѝ сутринта, след като Сам почина. Двамата мъже изглеждаха потресени, като видяха, че в колибата се е настанила жена.

— Коя, по дяволите, сте вие? — запита единият от мъжете, невероятно учуден.

— Маги Афтън. А вие?

Още при първото почукване на вратата Маги беше сграбчила заредената пушка, облежната на стената.

— Аз съм Боб Крофт, а това тук е Арт Денч. Съседи сме. Участъкът ни е по-горе по течението. Разбрахме, че Сам е болен. Помислихме да се отбием и да видим дали няма нужда от нещо, защото и без това отиваме до Доусън за припаси.

Маги престана да стиска приклада. Мъжете изглеждаха безопасни и имаха желание да помогнат.

— Сам умря снощи.

— Много съжалявам да го чуя, госпожо — каза Боб, сваляйки почтително шапка. — Роднина ли ви беше?

— Не, аз съм приятелка на собствениците на участъка — обясни Маги. — Сам беше болен и се нуждаеше от помощ, когато пристигнах, така че останах тук. Капитан Гордън от Доусън ще дойде след ден-два, да ме върне в града — прибави тя.

— Има ли нещо, което можем да направим за вас, докато полицаят пристигне, госпожице Афтън? — запита Арт, по-младият от двамата.

— Трябва да погребя Сам, но се боя, че задачата не ми е по силите — призна Маги. — Много ще ви бъда благодарна, ако го направите вместо мене.

Двамата незабавно предложиха помощта си.

След това мъжете приеха кафе от Маги, разказаха ѝ своята история, а тя я записа в дневника си, и после продължиха по пътя си. Преди да заминат, предложиха да я съпроводят до Доусън. Благодарна за предложението, Маги обаче отказа, решена да изчака Скот.

На следващия ден наваля две стъпки пресен сняг и температурите спаднаха до нулата. Сега през по-голямата част от деня беше тъмно.

Маги се осмеляваше да излезе навън само за да внесе дърва за горене и да нахрани конете. Топеше сняг, за да получи вода, а писането в дневника ѝ помагаше да скъсява самотните часове. Както и мислите за Чейс. Къде беше той? Беше ли успял да стигне до Доусън? Търсеше ли я? Пилеещите се мисли я връщаха към времето, прекарано с него,

към онези великолепни нощи, когато страстта му я издигаше на седмото небе. В замяна тя му беше отдавала себе си и телом, и духом. Не беше мислила, че е възможно някой мъж да я накара да се чувства толкова желана, така ценна... толкова обичана. Обичаше ли я Чейс? Посвоему, може би, но със сигурност недостатъчно, за да ѝ позволи да се намеси в живота му.

Преди да го беше срещнала, Маги мислеше, че кариерата ѝ е достатъчна, за да запълни живота ѝ и да я направи щастлива. Имаше работата си, писането, а след това пътуване вече никой нямаше да се съмнява в способностите ѝ. Това искаше тя, нали? Отговорът я шокира. Би се отказала от всичко на мига, ако Чейс я обичаше достатъчно, за да иска винаги да бъде с нея. Преди три месеца Маги Афтън категорично щеше да отхвърли подобна възможност.

В края на седмицата, която Скот ѝ беше отпуснал да стои на участъка, Маги беше опаковала нещата си и беше готова да замине веднага щом той се появи. Когато обаче той не дойде на следващия и на по-следващия ден, Маги започна да се безпокои. Когато мина още един ден, тя изпадна в ужас, убедена, че с него се е случило нещо страшно, защото не приличаше на човек, който не спазва дадената дума. На четвъртия ден Скот най-накрая се появи. Беше се отпуснал върху на гривата на коня и униформата му беше цялата изпокъсана и просмукана с кръв. Маги извика и се втурна навън, за да му помогне да слезе.

— Господи, какво е станало?

— Помогни ми да вляза и ще ти кажа — изпъшка Скот.

Маги го подкрепи, когато той се смъкна от седлото, а после го въведе в колибата и му помогна да се настани на леглото, съвсем неотдавна опразнено от болния Сам.

Скот легна по гръб и след малко забеляза, че не вижда стария златотърсач.

— Къде е Сам?

— Умря. Няколко дни, след като ти замина. Разкажи ми какво стана, докато ти свалям ботушите.

Господи, каква жена, помисли уморено Скот. Храбростта, с която се изправяше срещу бедите, готова да се бори с кураж и изобретателност... нейната сърцатост, женският ѝ чар, красотата и...

— Гризли — изстена той, болката и споменът накараха лицето му да се изкриви в гримаса. — Нападна ме, когато спрях край един поток, за да начупя лед и да го стопя за пиене. Мислех, че вече спят зимен сън, но никога не можеш да разчиташ гризлите да правят това, което се очаква от тях.

— О, Скот!

— Добре съм, Маги. Убих мечката. Извадих късмет, че не ме нахапа много. След като си почина един-два дни, ще тръгнем оттук.

Маги му помогна да свали горните си дрехи, за да почисти раните му. Така че на Скот му се наложи да си свали панталона, защото на левия му крак имаше няколко по-дълбоки рани, които трябваше да бъдат превързани. Той успя някак да се събуе, докато Маги изваждаше походната аптечка от торбата му.

— Това тук трябва да се зашие — каза тя, намръщвайки се над дълбокия прорез над коляното му.

— Ще можеш ли?

— Никога не съм го правила.

— Сам няма да успея, Маги.

За щастие шокът, загубата на кръв и болката накараха Скот скоро да припадне. Маги криво-ляво успя да довърши шевовете по крака му, а после се прехвърли и на другата рана на гърдите му, която също трябваше да бъде защитена.

„Сега какво?“ запита се тя, откривайки искрица хумор в ситуацията. Най-напред болногледачка, после лекарка, макар че, честно казано, не беше по-трудно, отколкото да съшие две парчета плат. Докато се отпускате след това с чаша силно кафе, тя размишляваше над събитията от последните няколко седмици. Беше натрупала цяло съкровище от информация в дневника си, достатъчно, за да напише книга, ако поиска. Струваше ли си всичко, през което беше преминала, за да стигне дотук, запита се тя. Не мина много време, преди да намери отговора в сърцето си.

Ако не беше предприела това пътуване, никога нямаше да срещне Чейс, този чудесен, невероятен каубой, и нямаше да научи, че любовта е силно чувство, криещо обаче болезнени клопки. Особено в нейния случай, когато, страхуваше се, главно тя беше потърпевшата. Може би Чейс не се интересуваше достатъчно силно от нея, за да я потърси, след като Банди и Зики я бяха отвлекли. Не, Маги отказваше

да повярва. Чейс може да не я обичаше по същия начин, както тя него, но се интересуваше от нея. Ако още не беше дошъл в Доусън, то беше, защото нападението на Банди и Зики му беше попречило да пътува. Това беше единственото правдоподобно обяснение, което Маги бе склонна да приеме.

Скот спа дълбоко през нощта и се събуди на следващия ден прегладнял — нещо, за което Маги с удоволствие се погрижи. Здравият му организъм несъмнено бе причината за това бързо възстановяване, макар че Маги сериозно се съмняваше, че ще могат да тръгнат за Доусън така скоро, както Скот се надяваше.

По-късно този ден Маги седна на ръба на одъра, за да го нахрани с питателната супа, която му беше приготвила. Начинът, по който я гледаше, поглъщайки я с очи, я караше да се свива от неудобство. Трудно беше да не обръща внимание на обожанието в очите му.

— Не ме гледай така, Скот.

— Не мога, Маги. Никога досега не съм виждал жена като тебе.

Аз...

— Не, Скот, не го казвай.

— Трябва, Маги. Влюбен съм в тебе. Аз... искам да бъдеш моя.

— Невъзможно. Съвсем наскоро се запознахме. Едва ме познаваш. О, Скот, не съм жена за тебе.

— Ти си жената, която желая... жената, която ще ме направи щастлив.

Маги се изчерви, отказвайки да срещне очите на Скот. Как, за бога, нейният скучен, дисциплиниран живот така се усложни за толкова кратко време?

— Маги, погледни ме — каза Скот, хващайки брадичката ѝ, за да я повдигне. — Интересувам ли те изобщо?

— Като приятел — призна тя. — Ценя приятелството ти и всичко, което направи за мене.

— Божичко, Маги, не искам твоето приятелство, искам любовта ти. Защо? Заради Чейс Макгарет ли? Обичаш ли го?

— Наистина не ми е безразличен — призна тя, — но нищо няма да излезе от това.

— Тогава този мъж е глупак — изпръхтя Скот, неспособен да повярва, че съществува мъж, който да не желае Маги. — Ако имаше

такива чувства към мене, никога нямаше да те изоставя. Може би пък ще успея да променя чувствата ти.

Той внимателно взе купата и лъжицата от ръцете на Маги и ги остави на пода. Както се беше надигнал в леглото, без голямо усилие посегна и я привлече в прегръдките си.

— Скот, какво...

Един мускул заигра в ъгъла на устата му; брадичката му с покаралата остра брада издаваше решимост, когато сведе глава и заглуши протеста на Маги с устните си. Целуна я с цялата любов и копнеж на които беше способен, вкусвайки жадно нейната сладка същност. Един стон се изтръгна от гърдите му, дишането му подсказваше на Маги, че тя го вълнува прекалено силно — състояние, което не биваше да продължава.

Малкото, което тя знаеше за Скот, ѝ казваше, че той е чудесен мъж, мил и почтен, на когото би могла да разчита. Но не беше Чейс. Целувките на Скот бяха приятни, но не ѝ въздействаха по познатия начин. И не биваше да продължават. Тя тъкмо беше плъзнала ръка по голите му гърди, за да го отблъсне, когато вратата се отвори със силен трясък и вихрушка от сняг на прага на вратата се материализира едно видение от най-дивите ѝ сънища.

Имаше несъзнателна арогантност в начина, по който мъжът влезе, олюлявайки се, в стаята, и Маги веднага разпозна кой е това. Тежкият му кожух беше целият набит със сняг, вълнена шапка скриваше ушите и главата му чак до веждите. Медно цветната заскрежена брада му придаваше странен вид, докато пронизителните му сини очи сезираха в мъжа и жената, полегнали върху одъра.

— Не можа ли да изчакаш поне да се увериш, че съм мъртъв? — изфуча Чейс с глас, пълен с болка, изтощение и горчиво разочарование.

Маги се отскубна от ръцете на сащисания Скот и скочи на крака.

— Чейс! О, божичко, ти си жив! Най-накрая си тук!

Втурна се напред, очаквайки той да я грабне в прегръдките си, но спря внезапно, защото не стана така. Вместо това Чейс смъкна палтото си, свали шапката и ръкавиците и полека тръгна към огнището.

Тишина, изпълнена с нарастващо напрежение, се възцари наоколо им, докато Чейс не хвърли презрителен поглед към Скот:

— Предполагам, вие сте капитан Гордън. В града ми казаха, че сте довели Маги тук. Къде е Сам Купър?

Защо Чейс се държеше така, сякаш са си чужди, запита се потресено Маги. Като че ли помежду им не се беше случило нищо? Не знаеше ли колко се радва тя, че го вижда жив? Не знаеше ли, че Скот е само приятел?

— Скот... капитан Гордън... е бил нападател от гризли — побърза да каже тя. Представи ги набързо един на друг, докато двамата мъже се гледаха предпазливо. — Дойде вчера тук и аз се погрижих за раните му.

— И си свършила дяволски добра работа по тях, обзалагам се — измърмори кисело Чейс.

— Вижте, Макгарет — обади се накрая Скот, след като се освести. — Знам какво си мислите, но не е истина. Никога не бих направил каквото и да било във вреда на Ма... госпожица Афтън. Тя е много добра болногледачка. Късмет беше, че се случи тук, за да облекчи смъртта на Сам Купър.

Чейс се извъртя към Маги.

— Сам е мъртъв? По дяволите! Защо не стигнах тук по-рано...

— Нищо не би променил, Чейс беше много болен и отдавна лежеше без лекарски грижи. Погрижих се за него, доколкото можах, и той умря тихо. Двама копачи от по-горен участък се отбиха същата сутрин и го погребяха.

— Къде беше капитан Гордън?

— Обикалях участъците, бях много далече — отвърна Скот, жегнат от презрителното отношение на Чейс. Според Маги Макгарет не беше влюбен в нея, но несъмнено изглеждаше и действаше като подтикван от силна ревност. — Пристигнах вчера, точно както каза Маги. Смятах веднага да я върна в Доусън, но междувреме мечката ме рани и тръгването се отложи заради раните ми.

— По дяволите, Маги, акъла ти никакъв го няма. Не знаеш ли колко е опасно да останеш тук сама? — Когато свърши с Маги, се нахвърли на Скот. — Що за човек на закона сте вие, та да позволите сама жена да попадне на това място?

— Оставих я само за малко. Ако не я бях придружил, щеше да дойде тук наистина сама — възрази решително Скот. — Докарах я

дотук и ще я върна в Доусън. Не ми казвайте как да си върша работата, Макгарет.

— А влиза ли ви в работата да лежите гол и да опипвате жена ми!

— Жена ти ли? — ахна поразена Маги. — Не съм ничия жена.

— Не е каквото си мислите, Макгарет — изфуча Скот, вбесен.

— Не знам как вие, канадците, му викате, обаче онова, на което си играехте в постелята с Маги със сигурност не беше канадска борба.

— Понякога си ужасен, Чейс Макгарет! — извика Маги и кехлибарените ѝ очи потъмняха от гняв. — И вече каза достатъчно по тази тема. Сега е време да ми дадеш някои отговори. Къде, по дяволите, беше през последните седмици?

Вместо отговор Чейс разкопча ризата си и я разгърди, за да разкрие още прясна рана точно под дясната плешка. Изглеждаше зле лекувана или направо оставена да заздравява сама.

— Ония негодници, дето ни нападнаха, сигурно са ме наръгали с мръсен нож — обясни той, — защото инфекцията едва не ме уби. Господи, Маги, полудях, когато се свестих и не те намерих. Какво стана? Кой бяха онези мъже и как им избяга?

Маги не можа да откъсне очи от оголения му торс. Чейс беше великолепен, мъжествен, с мускули като стомана, мощен като вилнееща буря, помитаща всичко по пътя си. Дори и Скот, чието телосложение беше превъзходно, не можеше да се сравнява с Чейс.

— Мъжете, които ни нападнаха, бяха двама от главорезите на Смит Сапуна, Банди и Зики. Казаха, че съм го ядосала, когато съм променила решението си и съм тръгнала с теб към Клондайк. Получили заповед да те убият, с мен да правят каквото искат.

— Мамка му! Ако ония копелета са ти сторили нещо...

— Подценявате изобретателността ѝ — побърза да вметни Скот.

Маги и Чейс бяха така унесени един в друг, че не бяха забелязали кога е станал от одъра и се е увил в остатъците от дрехите си. Поне ботушите и шапката му бяха останали незасегнати от острите нокти на мечката. За щастие, имаше още един кат дрехи в дисагите.

— Избягах, преди да ми направят нещо — обясни Маги, нарочно избягвайки да говори за раните си. — Но убих Банди. Слава богу, че имах ножа, който настоя да държа у себе си. После им отмъкнах сама и плавах по реката до Доусън.

Прозвучи толкова просто, че Скот се почувства задължен да прибави:

— И е извършила всичко това с вързани ръце; бяха толкова подути, че докторът не бе сигурен дали ще успее да ги спаси. В Доусън пристигна полуудавена и вкочанена. Салът се ударил в една скала, но тя имала късмет да остане жива. Никой по нашите краища не е чувал жена да извърши подобно нещо.

Чейс изгледа Скот с присвити очи. Не му трябваше много време, за да разбере, че полицаят е хлътнал по Маги. Чейс се запита дали тя е отвърнала на чувствата му. Знаеше, че не ѝ е безразличен, че адски си допадат в леглото, но двамата никога не бяха изразявали открито някакви по-силни взаимни чувства. Но мисълта друг мъж да я докосва, го подлудяваше от ревност.

— Няма защо да ми разправяте за смелостта на Маги или каквото и да било друго за нея — едва не избухна Чейс. — Тя е невероятна жена и аз го знам по-добре от всеки друг.

Внезапно Маги осъзна, че Скот е станал и се е облякъл.

— Скот, какво правиш? Раните ти...

— Добре съм, Маги. Ранявали са ме и по-зле — каза той, отправяйки се накуцване към вратата. — Благодарение на тебе раните ми ще оздравеят без последици. Но наистина трябва да се връщам в Доусън. Ако се забавя още малко, ще пратят да ме търсят. Кога ще бъдеш готова за тръгване?

— Маги няма да тръгне с вас, капитане — отсече Чейс безапелационно.

— Мисля, че трябва да я оставим сама да вземе решение — възрази Скот, преглъщайки острия си отговор заради Маги. — Ако остане повече време тук, снегът ще я откъсне от света за седмици. И двамата май не разбирате, че е опасно. Тукашният студ не е шега работа. Човек измръзва, без да усети. Ако останете тук, хванати в снежен капан, през януари, ще опитате цялата прелест на клондайкската зима.

— Разбирам, че тук не е място за Маги и че тя трябва да презимува в Доусън — призна Чейс. — Нейната сигурност ми е не по-малко скъпа, отколкото на вас, но с нея имаме да... говорим. Лично ще я доведа в Доусън след ден-два.

— Маги? — обърна към нея Скот, молейки се здравият ѝ разум да надделее. Нямаше доверие на Чейс Макгарет. Този тип изглеждаше безразсъден, прекалено арогантен и твърде собственически се държеше с Маги, което никак не му харесваше. — Настоявам Маги да върне незабавно в Доусън с мене.

Говореше напълно сериозно, гласът му беше нисък и настоятелен.

Маги съзнаваше, че Скот говори от опит и го е грижа за благополучието ѝ. Очите му бяха умоляващи, но такива бяха и очите на Чейс, когато погледна към него. Плаха молба и открита жажда. Тя знаеше, че е безсилна пред слабостта си към този мъж. Освен това имаше твърде много въпроси, които изискваха незабавни отговори. Какво пречи да прекара още един ден тук? Ако се върнеше сега в Доусън заедно със Скот, никога нямаше да научи отговорите.

— Прощавай, Скот, но искам да остана с Чейс — изрече тя полека. — Той ще ме доведе в Доусън след два дни. Имаме нужда да останем сами.

Чейс сигурно беше затаил дъх, защото Маги със сигурност чу как въздухът излезе със свистене през зъбите му. Макар че не каза нищо, погледът му говореше много повече от каквито и да било думи.

— Правиш грешка, Маги — предупреди я съкрушено Скот. — Какво да кажа, как да те убедя да промениш решението си?

— Недей, Скот. Ще се видим в Доусън след няколко дни.

— Е, вече не си на възраст да ти трябва пазач, затова ще се сбогувам. Гледайте да я докарате жива и здрава в Доусън, Макгарет, иначе ще отговаряте пред мене.

И излезе.

— Скот, чакай... не можеш да тръгнеш така. Дрехите ти са на парцали.

— Имам други в дисагите.

— Поне се преоблечи, преди да тръгнеш — подкани го тя. — Бъди разумен.

Скот кимна, излезе от колибата и се върна след няколко минути топло облечен. В краткото му отсъствие нито Маги, нито Чейс казаха нещо, обърнати с лице един към друг, копнеейки един за друг, но се страхуваха да разпалят този пламък, за да не ги погълне. Атмосферата беше така нажежена, че когато Скот се върна, Маги и Чейс не

забелязаха присъствието му в стаята. Беше почти излязъл, когато Маги си спомни за него.

— Скот, благодаря ти.

— Не, Маги, аз ти благодаря — отвърна той с глас, пропит с тъга.

И след като хвърли към Чейс мрачен поглед, затръшна вратата след себе си.

Двамата останаха сами. Накъсаното им дишане отекваше като гръм в свършената тишина на стаята, двете сърца биеха като едно. Въздухът около тях пращеше от електричество, но нито той, нито тя помръдваха, оставайки безмълвни. Сякаш някаква бариера се издигаше помежду им, всеки очакваше другият да премине границата. Тогава Маги изведнъж се озова в прегръдките на Чейс, без да знае как е попаднала там или кой е направил първото движение, а и не я беше грижа да го узнае. Беше там, където трябваше да бъде, където искаше да бъде.

Чейс неспирно повтаряше името ѝ, а трескавите му целувки валяха по бузите, очите, носа, устата, навсякъде, където намереше дори сантиметър открита плът. Тогава устата му плени нейната и той започна да я целува, предавайки се на жадувания екстаз. Устните им се сляха в безкрайни целувки, нежни и агресивни, докато той търсеше най-дълбокия ѝ вкус. Маги помисли, че ще умре от наслада. Когато най-накрая се отделиха един от друг, тя беше зашеметена от емоция, която веднага разпозна. Обичаше този мъж с цялото си сърце и душа.

— По дяволите, скъпа, обезумях от тревога, откакто онези негодници те отвлякоха — изпъшка Чейс. Маги знаеше, че това е самата истина, защото безпокойството се отразяваше в дълбоките бръчки, набраздили лицето му. — Представях си какво ли не, докато се възстановявах от тази проклета рана. Можеше да те убият или... да те изнасят и да те оставят да умреш. Това едва не ме побърка. Виновен съм, трябваше да те защитавам. Прости ми, Маги.

— Не си виновен, Чейс. Нямахме представа, че са ни следили.

— Маги, аз...

Като не можа да намери думи, той отново я целуна. При цялата си опитност никога не беше се чувствал толкова привлечен към друго човешко същество, не беше копнял с цялото си сърце да познава и да бъде познавай така издъно, да обича и да бъде обичан.

Маги знаеше точно какво иска Чейс. И тя го искаше, изгаряше за докосването му, копнееше отново да стане част от него по възможно най-интимния начин. Очите ѝ говореха красноречиво за чувствата ѝ и Чейс едва не експлодира от копнеж. Но когато Маги вдигна към него устни за друга целувка, той нарочно се дръпна.

— Ужасно те искам, скъпа, но първо трябва да внеса припасите и да настаня кучетата в подслона. Купих кучета и шейна в Доусън. Скоро снегът ще стане много дълбок за конете. Затова казах на капитан Гордън, че ще те заведа в Доусън след един-два дни.

Докато говореше, той облече палтото и нахлупи шапката.

— Гладен ли си, Чейс?

— Умирам от глад.

— Докато се погрижиш за животните, ще стопля задушеното, което приготвих от последното месо на елена, който Скот застреля. Открих, че имам талант на готвачка.

— Талантът, от който най-много се интересувам, няма нищо общо с готвенето — ухили се насреца ѝ Чейс.

Докато той влизаше и излизаше, за да внесе вързопите с храна и припаси, Маги се зае с яденето. Слабата дневна светлина вече си отиваше, когато Чейс вкара кучетата в заслона, построен до колибата, и се върна в приятната топлина на уютната стая. След като съблече връхните си дрехи, той спря и се загледа в Маги, наслаждавайки се на вида ѝ. Тя усети горещата тежест на погледа му и замря преди да се обърне.

— Готово е — каза тя тихо.

Ясните сини очи на Чейс се спряха върху ѝ, от което апетитът ѝ се изпари. В този миг не би могла да преглътне и една хапка.

Очевидно той усещаше същото.

— Остави яденето, скъпа, не ми е до храна.

Стояха достатъчно близо, за да се докоснат.

— Щом става дума за тебе, Чейс, нямам гордост. И аз те искам.

Златистият поглед на Маги не се отделяше от лицето на Чейс, докато пръстите ѝ се преместиха върху ризата му, откопчавайки копче след копче с влудяваща бавност. Той си пое остро дъх, когато тя започна да целува космите по гърдите му с жадни устни, дразнейки и облизвайки плоските му мъжки зърна с инстинктивна чувственост, поемайки вкуса и аромата му.

Не говореха. Нямаше нужда. Думите само щяха да повторят онова, което двамата усещаха в сърцата си. Тя коленичи и смъкна гащеризона заедно с бельото му, изчаквайки го да вдигне последователно крака, за да свали и ботушите заедно с чорапите. Тогава той остана гол, а мъжествеността му стърчеше предизвикателно сред гнездото си от медно цветни косми. Прокарвайки длани по тялото му, тя се възхити на гъвкавата мощ на раменете му, на стройната му талия, на мощните мускули на бедрата му. Върховете на пръстите ѝ погалиха стегнатото кадифе на корема му и тя чу как дишането му се променя, става накъсано и спира, когато дланта ѝ се изпълни с пулсиращата му дължина.

— Ох, скъпа — изпъшка той с болка в гласа, — не искам да свърши, преди да е започнало. Толкова отдавна беше...

Той нарочно отстрани ръката ѝ, заравяйки лице в шията ѝ, докато се бореше със закопчалките на ризата.

— Да му се не види — изруга той. — Никакъв ме няма. Помогни ми, скъпа.

Изгаряйки от нетърпение и желание, Маги задърпа копчетата, докато Чейс продължи да гъделичка шията и, а езикът му оставяше горещи следи по кожата ѝ. Когато и последното копче беше откопчано, той смъкна ризата по ръцете ѝ и я хвърли настрана. Гърдите ѝ бяха тъй красиви, каквито ги беше запомнил, твърди, прекрасно налети и женствени, увенчани с щръкнали коралови зърна. Езикът му се плъзна надолу и Маги усети гладкия му връх в долчинката помежду им, преди той да избере едното набъбнало зърно, в което да се впие жадно.

Тръпка прониза Маги от главата до петите, когато Чейс всмука чувствителната пъпка дълбоко в устата си, ухапа я леко, а после облиза любовно с влажния си език. Прехвърляйки вниманието си към другата ѝ гърда, той я засмука с нарастваща сила, от което Маги извика в прилив на отчаяна жажда. Внезапно коленете отказаха да я държат и тя щеше да падне, ако Чейс не я беше грабнал на ръце и не я беше отнесъл на одъра, където съблече останалите ѝ дрехи, докато тя не остана да лежи до него във великолепната си голота.

Далече от огъня въздухът беше студен и Маги потръпна. Усещайки това, Чейс грабна одеялата от празния одър и ги струпа на пода пред огнището. Тогава взе Маги на ръце заедно с одеялата и я

постави на импровизираната постеля; двамата моментално се сплетоха в кълбо от ръце, крака и завивки.

— Сега по-добре ли е? — запита той с безсрамна усмивка.

— М-м... много по-добре — съгласи се тя, сгушвайки се в него.

— Май винаги знаеш точно какво искам.

— Защото искаме едно и също.

— Самонадеян глупчо — подразни го Маги с кикот.

— Да не ми се подиграваш, жено?

— О, Чейс, ти си какъв ли не, когато се любим — въздъхна тя. —

Страстен, нежен, странен... понякога ме караш да се смея, а друг път си толкова нежен, че ми идва да се разплача. Жаждата ти е дивашка, но никога толкова груба, че да ме нарани.

— Никога не бих те наранил, скъпа — прошепна той; думите ѝ го разтрепериха повече, отколкото би искал да си признае.

Внезапно една наелектризираща мисъл, която го безпокоеше седмици наред, се върна, за да го измъчва. Обичаше ли Маги? Любовта беше последното нещо на света, което му трябваше в този момент. Един ден щеше да има време за такъв разкош, но не сега. До момента беше успявал да не се влюби в Маги, казвайки си, че това, което изпитва, е просто жажда — жажда, която не му даваше мира, притискаше го и го караше да я признае, докато не бъде утолена. Но това беше не просто желание за жена утоляваше се от вида, усещането и аромата единствено на Маги.

— Някога казвала ли съм ти, че си великолепен? — запита тя с блеснали очи.

— Някога казвал ли съм ти, че говориш прекалено много? — изръмжа Чейс, пленявайки устните ѝ в нежна целувка.

Кожата ѝ беше мека като коприна под грапавите му длани, докато той я галеше дръзко от стремителната извивка на хълбоците до фините кости на раменете. Безмълвна молба се изтръгна от устните ѝ, когато дланите му обгърнаха нежно нейните вълнуващи се гърди, минавайки леко над изкусителните им връхчета в дразнеща ласка. Чейс притисна устни към ямката на шията ѝ и докосването на езика му очерта огърлица над ключиците ѝ. Ново влажно близване между гърдите ѝ я накара да се извие срещу него и да изстене името му, когато устата му полека прокара пътечка нагоре по топлия склон, толкова бавно, че на

Маги ѝ идеше да вика от разочарование. Накрая устните му стигнаха зърното ѝ и тя измърка от удоволствие.

Маги се отдаде на нежното мъчение, докато ръцете ѝ забродиха по гърдите и раменете на Чейс, чувствайки мускулите му да се свиват неволно, докато върховете на пръстите ѝ си играеха покрай гръбнака му.

— Толкова си хубава — измърмори той с нисък и пресипнал глас, докато замъглените му очи слизаха по изящните извивки на тялото ѝ.

Беше смятал, че съвършено е запомнил изящните ѝ форми, но сега, докато тя лежеше гола в прегръдките му, разбра, че спомените му са били смешно непълни. Копринената и кожа бе съблазнително мека и сияеше като седеф. Бакърените ѝ къдрици падаха по раменете, разпилявайки се над пълните ѝ гърди, и правеха пищните извивки на фигурата ѝ още по-привлекателни. Беше очарован от красотата ѝ, пленен от невинната ѝ опитност, разтреперан от дръзкото ѝ отдаване. Маги Афтън беше неповторима и Чейс благодари на бога за разликата между нея и всяка друга жена, която познаваше.

— Чейс, за бога, знаеш ли какво ми причиняваш? — запита Маги, отчаяно копнееща той да довърши онова, което беше започнал.

— Същото, което и ти на мене, скъпа.

— Чейс, моля те, люби ме — помоли се разтреперана Маги.

Беше цялата влажна от пот и вибрираше от жажда.

Преглътна мъчително от облекчение, когато той се премести върху нея, и разтвори краката си за да го приеме, очаквайки той да изпълни агонизиращата празнота в нея. Но вместо да я изпълни, както тя очакваше, той сведе глава и внезапно устата му започна нежно да си играе между краката ѝ. Ръцете му се стегнаха около ханша и, за да я задържат на място, и едно пулсиращо удоволствие помете всички други усещания в нея. Болезнено възбудена, Маги раздвижи седалището си, изгарящата сладост на езика и устата му продължиха да я разтърсват, докато тя не помисли, че ще припадне.

— Чейс! Искам те в мене!

Треперейки, тя чу несвързаните си молби да отекват в мрака, гласът ѝ се пречупи, когато тя го замоли да сложи край на мъчението.

— Не, скъпа, не се бори. Остави ме да те отведа там... Нека го направя...

Езикът му трептеше подлудяващо срещу отвора ѝ, а после се вмъкна дълбоко навътре, докато нежната ѝ плът овлажняваше, набъбваше и пулсираше болезнено под ласките на устата му.

— Ох... Чейс, моля те... спри.

— Не сега, скъпа, почти стигна. Довери ми се.

Той нежно погали влажната ѝ копринена топлина, нарочно плъзвайки пръстите на едната си ръка от ханша ѝ до влажния триъгълник, търсейки, докато не намери мъничката пъпка на нейната женственост. Само след няколко мига той я докара отвъд удоволствието, почти на ръба на лудостта.

Внезапно Маги извика, разтърсена от трескава възбуда, която връхлетя цялото ѝ тяло на мощни вълни. Дъхът избухна в дробовете ѝ, когато екстазът я овладя.

— Да, скъпа, да, това е — мълвеше Чейс, разтърсен от силата на изживяването ѝ.

Задържа я, докато огънят в нея не поутихна, преди да започне отново да се разгаря.

— Докосни ме, Маги — изстена Чейс, откривайки ръката ѝ, за да я накара да го обгърне.

Ръката ѝ предпазливо хвана дръзко стърчащата му мъжественост, хладните ѝ треперещи пръсти я обгърнаха нежно. Той беше твърд и пулсиращ, когато тя започна да го гали по цялата му дължина, нагоре и после надолу. Той простена от мъчителна наслада.

Чейс заглуши с уста лекия вик на Маги, когато навлезе в нея, твърд като желязо. Тя се изви нагоре, съсредоточавайки се върху напирателната му сила, усещайки го как прониква дълбоко в нея, докато пламтящата му дължина не я изпълни докрай. Стисна го, обвила ръце около врата му, свила колене, за да го поеме още по-дълбоко. Усещаше яростния натиск на тласъците му в цялото си тяло, отговаряйки на все по-трескавата им свирепост, докато не се почувства обхваната от мощни вибрации, които плашеха с интензивността си.

Чейс шепнеше нежни безсмислици на ухото ѝ, държейки разтърсващото се женско тяло в прегръдките си, като продължаваше да се движи вътре в нея така, че това удължаваше удоволствието ѝ в безкрайни, непоносими минути. Нарочно забавяше собствената си кулминация и поддържаше бавните целенасочени тласъци.

— Полека, скъпа — увещаваше я той тихо, — нека продължи колкото може повече, не бързай. Аз съм с теб.

Усещайки я напрегната и почти парализирана под себе си, Чейс извличаше почти толкова наслада, колкото и от собственото си освобождение, като знаеше, че е дал всичко от себе си, за да я дари с възторг. Накрая той си позволи да вкуси дивия екстаз на собствената си награда и Маги усети гореща струя да избухва в нея. Мускулите му се стегнаха под дланите ѝ и от гърлото му се изтръгна силен стон, преди той да се отпусне върху нея, мушкайки глава в топлата ямка на шията ѝ. Маги посегна и придърпа одеялото над двама им.

Все още интимно преплетени, те се отпуснаха в сън.

Маги се събуждаше полека, усещайки тялото си приятно натежало и летаргично. Ленива усмивка разтегна устните ѝ, когато осъзна, че Чейс още е в нея и сега я гали, за да я събуди. Вече беше много тъмно, но огънят даваше достатъчно светлина, за да види как Чейс се надига, все още в нея, а ръцете и устните му я възбуждат за нови наслади.

— Реагираш ми заспала точно така, както и будна — ухили се той и в ъгъла на устата му увисна крива усмивка. — Пак те искам, скъпа.

Тя зарови лице в шията му и изстена, връхлетяна от толкова невероятен екстаз, че сълзи бликнаха от очите ѝ. Плътта ѝ се стегна конвулсивно около него, когато същият трепет разтърси и неговото тяло. Той намери устните ѝ и тя погълна финалния му стон, изживявайки и неговия изблик на удовлетворение.

— Ако предложението ти за ядене още е в сила, мисля, че сега бих хапнал — изрече Чейс, когато дишането му се нормализира.

— Лакомник такъв — подразни го Маги. — Когато не утоляваш един глад, се оплакваш от друг.

— Аз съм човек с огромни апетити, скъпа — намигна Чейс, потупвайки я нежно отзад. — Ставай, жено, преди да съм умрял от глад и да не мога да се погрижа за тебе така, както си свикнала.

Протягайки се, Маги се надигна полека и потръпна от студ. Чейс гледаше с жадно удоволствие как тя отива към печката, сипва малко от горещата вода, държана в непрекъсната готовност, в един леген, и се

измива добре, преди да се облече. После се погрижи за вечерята им, докато Чейс на свой ред се изми, сложи още дърва в огъня и се настани на масата. Той се нахвърли на апетитното ядене от еленско и сушени зеленчуци, което Маги беше приготвила, а след това започна да говори за събитията, които му бяха попречила да тръгне към Доусън веднага след нападението на Банди и Зики.

— Казвам ти, Маги, почувствах се ужасно безпомощен, след като ония копелета те отвлякоха — каза Чейс, дъвчейки внимателно. — Нямах представа защо или какво възнамеряват да правят с тебе. Обвинявах се, че не съм те пазил както трябва.

— Зики каза, че те е убил, но не му повярвах.

— Видях ножа и се извъртях настрана в последния миг. Иначе нямаше да говорим с тебе сега. Загубих много кръв, преди да ме намерят на следващата сутрин и да ме закърпят. Джек Лондон ме намери. Пътувал към Доусън, за да изкара там зимата. Езерата вече започват да замръзват. Дълга му живота си. Той дори отдели няколко часа да те търси в Уинди Армс, когато му казаха какво се е случило. Но ти сякаш беше изчезнала безследно. Искях веднага да тръгна да те търся, но силна треска ми попречи да тръгна на път. Ножът на Зики трябва да е бил мръсен, за да причини такава опасна инфекция. Не знам какво ме крепеше, може би решимостта. Мислех само как да те намеря и се молех дано да си още жива.

— Скот прати хора в Уинди Армс, но не те намериха и като че ли никой не знаеше нищо за тебе — каза озадачена Маги. — Нито за Банди или Зики. Салът ти не беше минал през никой от пропускателните пунктове между Уинди Армс и Доусън.

Канадската полиция беше създавала хитроумна система за следене на лодките и хората, влизащи в Клондайк. Бяха установени пропускателни пунктове на езерата и реките; те регистрираха лодки, хора и домашни адреси и даваха номер на всяка лодка. Когато някоя лодка не пристигнеше в Доусън в определено време, започваха да я издирват и най-близките роднини биваха уведомявани. Салът на Чейс беше надлежно регистриран, но не се беше появил на пропускателния пункт след Уинди Армс.

— Откраднаха ми сала, докато лежах болен — обясни Чейс.

— О, не! — възкликна Маги, съкрушена от загубата. — Защо полицията не те намери при Уинди Армс?

— Защото не бях там. Когато Лондон видя колко съм болен и на това отгоре заседнал на сухото, ме съжали и ме взе със себе си. Никога няма да мога да му се отблагодаря както трябва. Прекъсна пътуването си за няколко дни, когато състоянието ми се влоши, и се наложи да остане известно време на брега, за да ми даде време да се възстановя. Затова полицията не знае нищо за мене и сала ми. Веднага след като започнах да оздравявам, продължихме към Доусън.

— Всичките ни припаси са загубени — завайка се Маги. — Но слава богу, че Джек Лондон ти е помогнал. Къде е той сега?

— Още е в Доусън, събира материал за книга. Няма да се изненадам, ако го видя някой ден да почука на вратата. Не знаеш къде ще го намериш.

— Откъде дойдоха тези припаси, след като нашите са откраднати? — запита Маги, съзнавайки, че Чейс не беше имал много пари у себе си.

— Взех пари назаем от Лондон. Спечелил над три хиляди долара от прекарване на лодки през бързеите Уайт Хорс и настоя да взема част от тях. Но и аз мога да те питам същото. Нямах достатъчно пари за коне и припаси на тези цени.

— Всичко, което докарах на участъка, е на Банди и Зики — обясни тя. — Когато избягах, откраднах сала им и плувах по течението до Доусън. За щастие, салът не се разби напълно, когато се удари в една скала в бързеите. Голяма част от припасите оцеля и Скот настоя да ги задържа. Съмняваше се, че Банди, ако е жив, ще се покаже в Доусън след това, което ми причиниха. Доусън не е град без закони като Скегуйей. Тук полицията защитава гражданите и възпира престъпленията.

— Защо дойде на участъка, Маги? — полюбопитства Чейс.

— Заради Сам Купър. Знаех, че е болен, а когато ти не дойде в Доусън, реших да дойда тук и да му помогна. Чувствах, че ти го дължа. Естествено, донесох припасите, в Доусън нямах нужда от тях.

— И, разбира се, Гордън бе щастлив да се предложи за твой водач — изрече Чейс с лек сарказъм.

— Би ли предпочел да дойда тук сама?

— Не, разбира се! По дяволите, Маги, не знаех какво да мисля, когато видях тоя проклет полицай да те целува и ръцете му да шарят по тебе. И когато видях, и че е гол, едва не полудях.

— Чейс, не... ние не сме...

— Не искам да знам, скъпа. Не искам да ми казваш, че си се любила с него. Не ми дължиш обяснения. Освен това не бих понесъл да ми кажеш, че си изживяла с него онова, което и с мене. Аз съм егоистично копеле, когато става дума за хора, които не са ми безразлични.

— Във всеки случай, ще ти кажа — настоя Маги. — Ние със Скот не сме споделяли нищо, освен приятелство и тази единствена целувка.

Тръпка разтърси цялото тяло на Чейс; като че ли от раменете му падна тежко бреме. Макар че не бяха си разменяли никакви обещания, той смяташе Маги за своя и се разстройваше при мисълта, че друг мъж може да я притежава. Щеше ли всичко между тях да свърши, когато Маги се върнеше в Сиатъл, запита се той мрачно. Никой никога нямаше да запълни ужасната празнота в сърцето му след раздялата им, защото несъмнено щяха да се разделят. Не е работа на един безпаричен каубой да се свързва с образована жена, която никога нямаше да се откаже от независимостта си заради такъв като него. Защо не си беше избрал някоя сладка млада женичка без никаква мисъл в главата, освен как да му се харесва, вместо тази инатлива, упорита стара мома, която в действителност нямаше нужда от него?

11

Тази нощ Маги и Чейс спаха пред огъня и се любиха до изтощение. От време на време Чейс беше като весело кутренце и я развеселяваше с неочакваните си хрумвания. Друг път беше нежен, сериозен, по-загрижен за нейното удоволствие, отколкото за своето. Понякога Маги се държеше разпуснато, подлудявайки го от желание. Друг път пък беше нежна сирена, която го примамваше с ръце, уста и език. Чейс я разсмиваше до сълзи. Отвеждаше я в небесата, а тя него — в рая.

Следващият ден мина като в мъгла, прекалено бързо според Маги. На другата сутрин трябваше да тръгнат за Доусън. За техен късмет не беше навалял нов сняг и можеха да тръгнат въпреки студа. Тази нощ се любиха за последен път и Маги осъзнаваше прекалено ясно, че това са може би последните часове, когато са заедно по този начин. През март, когато ледът по езерата и реките започнеше да се топи, тя неизбежно щеше да се върне в Сиатъл и към своя живот без Чейс Макгарет.

Междувременно Маги разказа на Чейс всичко, което Сам ѝ беше доверил, преди да умре.

— Сам каза да ти предам, че е намерил обещаващи признаци, че участъкът вероятно ще даде повече, отколкото ти или Ръсти сте мислили. Настояваше да занесеш пробите да им се направи проверка.

— Забелязах купчината чакъл, която е изровил край потока — изрече замислено Чейс. — Мислиш ли, че златото е от там?

— Не ми каза, но няма да се изненадам, ако е така.

Двамата извадиха златните буци и торбичките с прах изпод пода, поразени от количеството им.

— Господи — изрече благоговейно Чейс, — ако това показва какво лежи под земята, ние с Ръсти сме по-богати, отколкото сме си представяли.

Той раздели златото по равно и даде половината на Маги.

— Изплащам ти припасите, които ми купи, скъпа. Ще ти трябва, за да се издържаш тази зима в Доусън. Три четвърти от златотърсачите ще презимуват в града и цените ще хвъркнат до небесата. Надявам се да намериш свободна стая.

— Стаята ми в хана „Доусън“ е платена до края на месеца — отвърна Маги. — Скот ме предупреди, че през зимата няма да има стаи.

— Добричкият Скот — измърмори Чейс. — Винаги готов да помогне на красива жена в беда.

— Остави Скот, Чейс, и ме люби — замоли се тя, усещайки, че времето им неумолимо изтича. — Нека имам спомени, които да ме топят през празните студени нощи.

— Ох, скъпа, когато се любя с тебе, няма утре. Има само днес... тук... сега...

Напуснаха участъка рано на следващата сутрин, като натовариха минимум провизии на шейната и се увиха до очите в подплатени с кожа дебели шуби, които Чейс беше купил в Доусън. Оставиха товарните коне с достатъчно храна, защото Чейс възнамеряваше да се върне след няколко дни. Беше развълнуван от намереното злато и смяташе да изследва щателно купчината чакъл, изкопана от Сам, даже ако това означаваше да го внесе в колибата и да го размразява лопата по лопата.

За съжаление, наоколо им захрехвърча ситен сняг малко след като излязоха от топлата колиба, и това ги бавеше. Маги предложи да се върнат, но Чейс знаеше, че ако го сторят, няма да могат да се върнат в Доусън преди пролетното топене на снеговете. Беше решил да стигнат в Доусън преди пътуването да стане почти невъзможно. След четири часа снегът внезапно престана и кучетата буквално летяха по чистата, недокосната снежна покривка.

На Маги ѝ се струваше, че са в някакъв друг свят, бял и блещукащ, прекрасно невинен. Около тях планините се издигаха като часови, забулени в дебели бели мантии. Ако не бяха лаещите кучета, тишината беше толкова дълбока, че ѝ се струваше, че е попаднала в бездна, където няма никой друг, освен нея и Чейс. Чудовищността на огромните пространства недокосната тундра я заливаше и тя се

задъхваше в нямо възхищение пред извисяващите се планини, релефно очертани върху мътно сивото небе.

— Величествено, нали? — извика Чейс, кацнал отпред на шейната.

— Невероятно — съгласи се Маги, а вятърът отвя думите ѝ надалече.

Добре, че не вървяха пеша, помисли тя, защото вървенето нямаше да им бъде никак лесно. За конете пък щеше да е много опасно, защото подковите им щяха да пробият тънкия лед и щяха да потънат в ледената вода. Оскъдната дневна светлина също допринасяше за опасността. Нищо чудно, че Скот се тревожеше.

В подножието на един висок хребет Чейс спря кучетата.

— Тук ми изглежда добро място да лагеруваме тази нощ каза той, поглеждайки към високия бор малко вдясно от тях. — Остани в шейната, там е топло, а аз ще намеря подходящо място да опънем палатката.

Маги кимна и се сгуши много дълбоко в кожуха си, докато Чейс се отдалечаваше и високата му фигура се превърна в черна точка върху белотата на снега. Потънала в мислите си, тя не обърна внимание на грохота, долитащ от високия склон далече над нея. Когато най-послед чу звука, погледна към небето, за да види откъде идва, мислейки, че никога не е чувала за гръмотевици преди снежна буря. Но всичко беше възможно в тази странна страна на сняг, лед и тъмнина. Онова, което видя, накара сърцето ѝ да замре от ужас.

Сякаш целият склон беше избухнал, изпрацайки тонове лед и сняг към нея. Парализирана от страх, какъвто не беше познала досега, Маги не можеше да направи нищо, освен да се взира във вихрушката от сняг и камъни, която се приближаваше към нея с учудваща скорост. Едва има време да прошепне бърза молитва, преди неумолимата вълна да я помете.

Може би кучетата разбираха какво става, защото в последната минута започнаха да вият ужасно и хукнаха напред. Но понеже нямаше твърда ръка да ги води, те действаха независимо едно от друго и всяко тичаше в различна посока. Тогавя чернотата погълна Маги и дъхът, може би последен, излезе от гърдите ѝ с невероятна сила.

Междувременно Чейс беше намерил съвършеното място за лагеруване под китка борове, които даваха сносна закрила срещу

вятъра. Водата не беше важна, защото можеха да топят сняг на походната печка. Взел решение, той тръгна към шейната, където го чакаше Маги. И тогава го чу. Най-напред кучетата вдигнаха невъобразима врява, а после дойде ревът сякаш на хиляди локомотиви. За разлика от Маги Чейс разпозна звука незабавно. Лавина!

Извика я по име, безумен вик, така отчаян, че беше по-скоро като ридание. Краката му бяха оловни, отказваха да му се подчиняват, но той ги накара да се раздвижат. Една ужасна мисъл го прониза — ако стигне навреме до нея, ще бъдат погребани заедно. Не че имаше значение. Да загуби Маги беше все едно да загуби душата си. Но въпреки усилията му ревящата маса стигна до нея преди него, поглъщайки всичко по пътя си.

Вихрушката го помете и той затъна в сняг до кръста, но не беше съвсем затрупан, защото беше от външната страна на свличащия се сняг и вдясно на пътя на лавината. Дори Маги и шейната да бяха ударени от нейната периферия и все пак това беше достатъчно, за да ги погребат изцяло. Чейс загледа в ням ужас как ледът и снегът я поглъщат с адска мощ.

Когато ревът стихна, Чейс се беше освободил, без да отмества очи от мястото, където за последно беше видял Маги и шейната, запомняйки го въпреки ужаса, който смразяваше вътрешностите му. Само миг и вече нямаше следа от Маги, Маги, оставаше само неизличимият отпечатък в ума на Чейс.

Обхванат от паника, Чейс запълзя на ръце и колене до мястото, където последно беше видял любимата си, и започна трескаво да рови снега, изтребвайки го с голи ръце, без да обръща внимание на студа. Нямаше представа, че лавини могат да се образуват толкова рано. Това трябва да беше каприз на случайността, макар че на височината, където се образуваше лавината, върховете винаги бяха покрити със сняг и лед и духаше непрекъснат вятър.

Дупката под ръцете му ставаше по-дълбока, докато той ровеше яростно, за да освободи Маги. Дробовете му горяха, сълзи замръзваха по бузите му, мускулите му се гърчеха от болка, но отказваше да се предаде. Ридаейки гневно поради несправедливостта на съдбата, той намираще у себе си нечовешки сили. И тогава, когато ужасната мисъл, че няма да успее, вече го завладяваше, Чейс откри една безжизнена ръка. Това беше слаба надежда, но достатъчна, за да го ободри и да

продължи усилията си. Приливът на адреналин осигури необходимия импулс и след като беше ровил почти три стъпки, той откри главата на Маги.

Тревожно изчисти лицето ѝ от натрупания сняг и сърцето му падна в петите, когато забеляза колко бяла и неподвижна изглежда любимата му. Очите ѝ бяха затворени, дишаше плитко и затруднено. Все още не можейки да я измъкне от ледения гроб, Чейс продължи да копае, докато не изрови достатъчно тялото ѝ, за да го издърпа. Слава богу, не беше поела прекия удар на лавината и не беше смазана!

Вдигайки отпуснатото ѝ тяло на ръце, той погали нежно бледата ѝ буза, ледена на допир. Колко време беше стояла под снега? Той започна да се бори трескаво с този въпрос, неспособен да изчисли колко време му бе отнело, за да стигне до нея. Можеше да са секунди или минути, или дори часове. Докато я наблюдаваше, най-лошите му опасения започнаха да се сбъдват. Леките издишвания от устата на Маги престанаха.

— Дишай! Дишай! — замоли я той, хлипайки от отчаяние. Кой казва, че жилавите каубои не плачат? Прегръщайки я силно, молейки я да се върне към живота.

Чейс изведнъж усети, че не знае какво да направи. Нямаше ли нещо, което да предприеме, за да предотврати смъртта ѝ? Маги не заслужаваше да умре. Беше твърде млада, твърде жизнена, твърде красива и невинна.

— Дишай, по дяволите, дишай! — повтори той; безпомощността го караше да изпада в див гняв. — Не, по дяволите, няма да те оставя да умреш! Чуваш ли ме, Маги? Няма да умреш! Ако не можеш да дишаш сама, ще дишам вместо тебе.

Покривайки ледените ѝ устни със своите, той започна да вдъхва въздух в дробовете ѝ, съсредоточил огромната си воля в това да победи съдбата. Не мислеше за поражение нито когато откопаваше Маги от снега, нито сега, разбира се. Щеше да вдъхне собствения си живот и душа в нея или да умре.

Тогава внезапно Маги изпъшка и трепна, борейки се да си поеме дъх, докато Чейс продължаваше да вдъхва въздух в устата ѝ. Тя отвори очи, но като че ли не го позна.

— Маги! Маги, скъпа, чуваш ли ме?

За негов ужас клепачите ѝ се спуснаха над златистата мъглявина на очите ѝ, но равномерното повдигане и спускане на гърдите ѝ му вдъхна нова надежда.

Вдигайки я на ръце, Чейс се отправи към боровете, където смяташе да разпъне палатката. Наложил се да я остави на ледената земя, докато изрови палатката и постелките.

Когато се върна на мястото, където беше намерил Маги, Чейс започна трескаво да копае, осъзнавайки, че животът на Маги зависи от него и от това да я стопли. Провидението беше с него, защото той намери вързопа с припасите под заровената шейна и го изтегли. След като порови още малко, намери и пушката си. Инстинктът му, казваше, че е твърде късно да спасява кучетата, затова побърза към мястото, където лежеше Маги, и разпъна палатката по-бързо, отколкото беше мислил, че ще е способен.

После той я настани внимателно вътре, натрупвайки отгоре ѝ одеяла, за да стопли измръзналата ѝ плът. След това запали огън, за да кипне вода за чай. Маги имаше нужда да пийне нещо горещо, и то незабавно. Тя се свести колкото да поеме няколко глътки от горещата напитка, преди отново да изпадне в безсъзнание. Мислейки какво още да направи, за да я стопли, Чейс се пъкна под одеялата до нея, притисна я до себе си и сподели топлината си с нея.

Вълчийт вой го стресна и той посегна към пушката си. Промушвайки глава през отвора на палатката, Чейс бе потресен да види колко близо са гладните зверове, прекалено близо, с блестящи в мрака очи. Докато беше спал, огънят беше догорял, оставяйки само жарава, и вълците бяха станали достатъчно дръзки, за да се приближат на двадесет стъпки от палатката. Първата реакция на Чейс беше да засили огъня с подпалките, които беше събрал по-рано.

— Чейс, какво е това?

Гласът на Маги беше слаб, но бе най-хубавият звук на света за Чейс.

— Вълци, скъпа, нищо тревожно. Ще запалю огън и ще ги прогоня. Ти как си?

— Отпаднала, но иначе съм добре. Ка... какво стана?

— Лавина. Ще говорим по-късно — каза Чейс, когато гласовете на вълците започнаха да се чуват все по-близо до палатката.

Той съживи догарящия огън, докато пламъците не лумнаха нависоко, създавайки бариера, която да държи вълците настрана. Няколко сполучливи изстрела помогнаха много, но все още се налагаше да седи буден през цялата нощ, за да подхранва огъня и от време на време да стреля по наглата вълча глутница.

По време на дългото си бдение Чейс обмисляше ситуацията им и стигна до решение. Заради неотдавнашния снеговалеж те не бяха изминали толкова разстояние, колкото би му се искало. Всъщност, според неговите изчисления бяха по-близо до колибата, отколкото до Доусън. Следователно, тъй като изгубиха кучетата, сметна, че трябва да се върнат на участъка, дори това да означаваше да останат там цялата зима.

Имаха припаси в изобилие, дървата за огрев бяха на удобно място, колибата беше здрава и топла. Чейс се страхуваше от опасностите, които ги очакваха по пътя за Доусън. Налагаше се също така да вървят пеша, докато стигнат колибата. Когато дрезгавата светлина възвести настъпването на утрото, Чейс изостави огъня и започна да подготвя тръгването им.

Маги все още се чувстваше слаба, но можеше да върви, когато двамата се запътиха в посоката, от която бяха дошли. Дори ако трябваше да я носи през повечето време, Чейс беше решен да стигнат участъка преди смрачаване. Не си и помисляше да прекарат още една нощ на открито, защото вече бяха изоставили палатката и припасите поради липсата на транспорт.

С напредването на деня намаляващите сили на Маги ясно показваха, че тя няма да може да върви с необходимата скорост, но от устата ѝ не излезе никакво оплакване. Лицето на Чейс ставаше все по-угрижено. Точно когато Маги вече беше сигурна, че няма да може да направи нито крачка повече, прекрасният звук от кучешки лай наруши първобитната тишина.

— Чейс, виж там!

— Виждам, скъпа, виждам.

Към тях хвърчеше с бясна скорост шейна, теглена от отбор подскачащи кучета. Един мъж ги управляваше, а друг седеше върху вързопите с багаж. Шейната забави ход и спря до тях, а Маги нададе радостен вик, когато разпозна мъжете.

— Това са Арт и Боб, Чейс, познавам ги!

Наистина това бяха Боб Крофт и Арт Денч, които се връщаха от Доусън с припаси, с които да изкарат зимата.

— Май няма да е зле да се качите — каза Боб, преценявайки незабавно ситуацията — Тъкмо се чудехме кой ли е изоставил палатката, дето подминахме.

Когато в огнището пламна буен огън, малката колиба се превърна в уютно убежище. Чейс се безпокоеше, че Маги ту изпадаше в безсъзнание, ту се свестяваше по време на дългия път към участъка, но поне беше настанена на топло в шейната. Колкото и да бяха недодялани, Боб и Арт им се явиха като ангели спасители. За щастие, температурите се вдигнаха над нулата и не заваля никакъв сняг, който иначе би затруднил обратния път.

Чейс веднага съблече Маги и я напъха в импровизираното легло пред огнището. После приготви нещо за хапване, докато тя дремеше неспокойно. Още беше смъртнобледа и той непрестанно прекъсваше работата си, за да притичва към нея и да се убеди, че още диша. Изравянето ѝ от ледения гроб беше най-изтощителното събитие в досегашния му живот.

Маги си тананикаше, занимавайки се с домакинската работа, която беше подхванала, след като напълно се беше възстановила от пребиваването си под тонове сняг. Потръпна, при мисълта какво можеше да се случи, ако Чейс се беше отчаял и я беше оставил в ледения ѝ гроб. Дължеше му живота си. Той беше най-силният човек, когото познаваше. Нищо не можеше да го обезсърчи. Беше смел и уверен пред лицето на бедата, добре подготвен да се справи с всяко бедствие, пресякло пътя му. Можеше да направи всичко, което си е намислил, дори да я върне от прага на смъртта. Този мъж беше невероятен. Смееше се в лицето на съдбата, осмеляваше се да предизвиква самия бог, ако ставаше дума за смъртна опасност. И тя го обичаше, обичаше всичко в него въпреки факта, че един ден щяха да поемат по свой собствен път, всеки щеше да намери собствената си съдба.

— Прясно месо, Маги — викна Чейс, влизайки в колибата. Беше валяло много през последните две седмици, но днес беше тихо и температурата се беше вдигнала над нулата. Сега, в средата на ноември, Чейс реши да използва затишието и ограничената дневна светлина, за да отиде на лов. — М-м, колко хубаво мирише тук.

Маги се засмя, зарадвана от реакцията му на нейните кулинарни умения.

— Току-що опекох хляб, варя и сушени плодове. Мисля днес да направя компот. Ти какво уби?

— Лос — ухили се Чейс, много доволен от себе си. — Одрах го и го нарязох на парчета. — Благодарение на силния студ месото замръзваше, преди да бъде складирано в килера, за да не го достигнат дивите животни. — Ето — каза той, стоварвайки на масата огромно парче замръзнало месо. — Когато се размрази, отрежи няколко дебели пържоли за вечеря.

Чейс свали връхните си дрехи и отпусна дългото си тяло на един стол, докато наблюдаваше как Маги се занимава с женските си задължения. Тя се движеше със съвършена грация, не съзнавайки властната съблазън, която тялото ѝ упражняваше върху Чейс. Но попиваше всеки нюанс на лицето и фигурата на Маги. Две мъчително дълги седмици той беше спал до нея, беше я прегръщал, бе успокоявал страховете ѝ и се бе грижил за нея, докато оздравее, без нито веднъж да я люби, както отчаяно му се искаше. Последното, което би желал, беше да попречи на оздравяването ѝ или тя отново да се разболее след преживяното ужасно изпитание. Маги все още изглеждаше толкова крехка, че му се струваше, че ще се пречупи, ако я докосне. Но, по дяволите, колко я искаше!

Тя също не беше равнодушна към желанията на Чейс; имаше и своите желания. Но когато беше споменала да се любят, той нарочно беше сменил темата, позовавайки се на крехкото ѝ здраве като причина за въздържание. Но Маги усети, че не ѝ казва истината. Сега тя беше добре, но Чейс все пак се държеше далече от нея. Да не би да беше казала или направила нещо, питаше се тя отчаяно. Каквато и да беше причината, тя възнамеряваше да сложи край на това тъкмо тази вечер.

В действителност, Чейс имаше друга причина да отказва онова, което и двамата желаеха — причина, която Маги като че ли не осъзнаваше. Досега беше избягвала бременността, но ненаситният им

апетит един за друг не гарантираше, че ще могат до безкрайност да мамят съдбата. Мисълта да има дете от Маги не му беше неприятна, даже напротив. Но той знаеше, че тя ще го намрази, ако ѝ направи дете в момент, когато кариерата означаваше всичко за нея. Тя като че ли не искаше да се омъжи, както повечето жени, и детето сигурно щеше да бъде нежелано бреме за нея. Чейс смяташе, че единственият начин да бъде абсолютно сигурен, че тя ще замине от Клондайк без жив спомен за прекараното с него време, е да не се люби с нея, даже ако това би го убило. А както се чувстваше сега, май наистина силите му свършваха.

Той я гледа толкова, колкото можа, после нарочно взе една снегоходка, която трябваше да се поправи.

— Чейс, омръзнала ли съм ти вече? — запита направо Маги, хващайки бика за рогата.

— За какво, по дяволите, ми говориш? — отвърна той зашеметен.

Желаеше я, имаше нужна от нея... да, по дяволите, обожаваше я. Нима тя не разбираше, че се отказва от нея за нейно добро?

— С изключение на няколко целомъдрени целувки не си ме докоснал от две седмици насам. Дяволите да го вземат, Чейс, не съм от камък. Ти ме научи да те искам, а после нарочно ми отказваш... ни отказваш това. Не може да е заради здравето ми — както виждаш съм напълно здрава. Тогава защо?

— Ела тук, скъпа — изрече той, оставяйки снегоходката, за да протегне ръце към нея. Тя незабавно се отпусна на скута му. — Не знаеш ли, че се удържам с дяволски усилия да не те докосна? Нарочно си намирам занимания за ръцете и ума, плашат ме нощите, когато тялото ти се притиска до моето. По дяволите, Маги, не съм светец. Ако това продължи, ще полудея, преди да настъпи пролетта.

— Защо ни отказваш това, което и двамата искаме? — запита Маги, наистина озадачена.

Чейс се усмихна, разтърсвайки смутено медно червеникавите си къдрици.

— Ти си толкова невинна, скъпа, че ми е трудно да повярвам, че си станала на двадесет и пет години, без да съзнаваш, че ако продължим да се отдаваме на желанията си, може да се сдобием с дете. Освен ако не знаеш нещо, което аз не знам.

Маги се изчерви, заравяйки глава на гърдите му. Обичаше усещането за него, аромата му, силата му и не би могла да си откаже краткото време, когато щяха да бъдат заедно, даже ако направеха десет бебета. Знаеше какво означава да бъдеш самотна майка и с тъга осъзна, че Чейс по-скоро щеше да се въздържа, отколкото да ѝ предложи брак. Но тя беше склонна да поеме риска. Още нищо не се беше случило и можеше изобщо да не забременее. Дори ако наистина се върнеше в Сиатъл бременна, щеше да обича детето на Чейс и да го отгледа колкото може по-добре. Ако вестникът я уволни заради това, би могла да използва творческите си способности и опита си от Клондайк, за да пише и да продава разкази на списанията. Би могла дори да напише книга за преживяното. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да убеди Чейс.

— Не ме е страх да имам дете от тебе — изрече тя полека. — Но се страхувам да живея в тази колиба с тебе като брат и сестра в следващите четири месеца. Освен това, не мога да имам деца.

Това беше импулсивна лъжа, но тя не изпита никаква вина, докато я изричаше. Не виждаше никакъв друг начин да убеди Чейс да се люби с нея, без да се тревожи за отговорностите на бащинството.

— Откъде можеш да знаеш? Беше девица, когато те взех първия път — каза той зашеметен.

— Една... детска инфекция ме остави стерилна — импровизира тя. — Това има ли значение?

— Аз... не, само дето ме облекчава малко. За едно нещо по-малко ще се тревожа, след като напуснеш Клондайк. Никога няма да си простя, ако те вкарам в беда. По дяволите, скъпа, не си ми безразлична. Може би някой ден...

— Недей, Чейс. Не помниш ли? Никакви обещания. Не си отговорен за мене. Аз съм голямо момиче и отдавна се справям сама. Само ме целуни.

— Сигурна ли си, Маги? Че не можеш да заченеш, искам да кажа. Лекарите правят грешки.

Той нямаше представа защо признанието на Маги му причини горчиво разочарование, но беше точно така.

— Разбира се, сигурна съм — отвърна Маги, отказвайки да срещне погледа му. Не за първи път жена лъжеше за такива неща и нямаше да бъде за последен. Тя го направи не за да го подчини, а

обратното — за да го освободи от всякаква вина и отговорност. — Край на споровете. Сега ще ме целунеш ли?

— О, скъпа, това ще стигне като за начало.

Силата на целувката му изви главата ѝ към рамото му; напорът ѝ разтвори устните ѝ, докато той навлизаше навътре.

— Вдигни си дупенцето — подкани я той, докато ръцете му трескаво търсеха полите на роклята ѝ.

Тъй като тя рядко излизаше навън, беше започнала да носи единствената рокля, която си беше купила в Доусън.

Когато роклята ѝ се вдигна до кръста, пръстите му започнаха да разкопчават копчетата по корсажа ѝ. Тогава гърдите ѝ се освободиха и тя почувства как влажната му уста засмуква зърната ѝ, най-напред едното, после другото, изпращайки тласъци чист огън, който започна да пулсира във вените ѝ. Внезапно ръцете му забродиха през златистата горичка там, където се съединяваха бедрата ѝ, изследвайки нежните гънки, дразнейки с палец мъничката пъпка на желанието.

— Разтвори крака, скъпа — изстена той.

Маги се подчини охотно и една тръпка мина по тялото ѝ, когато усети как пръстите му се вмъкват вътре, подлудявайки я от желание.

— О, Чейс, божичко!

— Полека, скъпа, не бързай, имаме цялото време на света.

Той усети меката ѝ плът да се свива около пръстите му и с дланта и палеца започна да увеличава насладата ѝ.

Сладката мъка от това, което той правеше с нея, експлодира във вътрешностите ѝ в замайващо великолепие от избухващи светлини и толкова интензивна наслада, че тя не можа да произнесе и една дума дълго след това. Когато усети как Чейс се отпуска и се настанява в нея, тя се размърда, за да не му позволи да влезе. Озадаченото му изражение породило развеселена усмивка на устните ѝ.

— Още не, Чейс. Искам да те любя така, както ти мене.

Смъквайки се от скута му, тя го хвана за ръка и го поведе към леглото пред огъня. Съблече го много бавно, целувайки всяка част от него, докато той не остана безсрамно гол пред нея, а мъжествеността му стърчеше гордо и пулсираше под докосването ѝ.

— Ти си великолепен — изрече тя, поразена от силата и мощта му, от широките му рамене и внушителните мускули на краката му.

— Подлудяваш ме, скъпа — изстена той, посягайки към нея.

Маги умело му се изплъзна.

— Казах ти, че ще ти върна мъчението, на което ме подложи.

Кехлибарените ѝ очи блеснаха дяволито, когато го бутна върху купчината одеяла.

Тя се съблече, без да бърза и без да обръща внимание на измъчения стон на Чейс, докато позираше съблазнително пред него.

— Вещица такава! Ако не престанеш, ще се намериш по гръб и ще съжаляваш, задето ме дразниш така безжалостно — изпъшка той.

— Съмнявам се — отвърна Маги, отпусвайки се до него.

Тя помисли, че самоконтролът му е забележителен, като имаше предвид на какви мъки го подлагаше в момента. Ръцете, устата и езикът ѝ изследваха свободно и без смущение всеки сантиметър от неговото тяло. Плоските му мъжки зърна, леката вдлъбнатинка на пъпа му, дългите му бедра, покрити с фини косъмчета, които гъделичкаха носа ѝ, дръзката, стърчаща мъжественост, която ѝ даваше толкова наслада.

— По дяволите, Маги! — изстена той, доведен до ръба на безумието.

Когато се опита да я сложи под себе си, тя не му го позволи и се изкиска на начина, по който го беше направила почти безпомощен... точно както той нея. Тогава внезапно сложи край на агонията му, когато го възседна, поемайки го навътре... невероятно дълбоко във влажната си топлина. Задавен вик се изтръгна от устните му, когато мъжката му агресивност взе връх, той хвана ханша ѝ с огромните си ръце и започна да я нагажда към ритъма си. Разлюлените ѝ хълбоци срещаха мощния му натиск, тя започна да го язди, отхвърлила назад глава във великолепно отдаване. Макар и измъчен отвъд границите на издръжливостта си, той се сдържа, стискайки зъби, докато тя не започна да вика и да се стяга около него. Едва тогава той потърси собственото си трудно спечелено освобождение.

Ноември мина и дойде декември, но Маги и Чейс избягваха отегчението, като се любеха често и разговаряха. Тя научи всички подробности за ранчото в Монтана, което той толкова обичаше, за невероятната му дружба със свадливия Ръсти Рийд, за живота му в армията, за боевете срещу индианците в Дивия Запад. Чейс на свой ред

разбра как Маги е развила страст към репортерството и писането под влияние на покойния си баща, когото беше обожавала, научи и за краткия ѝ роман с Мат Крийд, който така силно я беше наранил. Маги откри, че Чейс не е имал нито една сериозна връзка, обсипвал е с внимание разни проститутки и жени, които не са очаквали от него предложения за брак.

Двамата разбраха, че характерите и темпераментите им си приличат, понякога експлозивни, бързо избухващи в гняв, но склонни с лекота да прощават. През тези дълга ледени дни и нощи Маги откри една страст, каквато не беше и подозирала, че съществува, преди да срещне Чейс. Влюби се толкова силно, че се питаше как ще живее без него.

Чейс откри, че жаждата му за Маги изобщо не изстива, колкото и пъти да я обладаваше. Любенето с нея само го караше още повече да я желае. Питаше се как ще я кара нататък без нея. Но по взаимно съгласие и двамата грижливо отбягваха да споменават за любов и ангажимент. Маги не искаше Чейс да ѝ дава никакви обещания за любов, ако в действителност не изпитва това чувство, затова нарочно се въздържаше да признае собствените си нежни чувства. Той държеше много на нея, но знаеше, че кариерата ѝ винаги ще бъде на първо място. Струваше му се немислимо тя да се откаже от всичко заради едно ранчо в Монтанските пуцинаци, ето защо държеше чувствата си заровени дълбоко в сърцето си.

Когато навън времето поомекна, Чейс започна да обработва купчината чакъл, която Сам Купър беше изкопал в близост до брега на ручея. Внасяше лопата след лопата в колибата и ги слагаше в кипяща вода, за да разтопи снега и да прочисти камъните. Ликуваше, когато купчинката от бучици самородно злато, намерени в чакъла, растеше с всеки изминал ден. Някои от тях бяха толкова големи, че той малко по малко повярва, че участъкът ще направи него и Ръсти богати. Тогава един ден температурата рязко падна до двадесет градуса под нулата.

Всичко на две стъпки над горещата печка замръзваше. Изпаренията от кипящата вода образуваха ледени шушулки по тавана, които те отчупваха и топяха, за да имат вода за пиене. Три-четири часа през деня имаше само неясна, мътна светлина. И тогава, любопитно, в края на декември снегът, идващ се от планините, спря да вали и

ветровете постихнаха. Чейс реши да се възползва от кратката отсрочка и отиде на лов за прясно месо.

— Внимавай, Чейс — каза тревожно Маги, докато той закрепваше снегоходките към тежките си ботуши.

Поради някаква причина тя ставаше раздразнителна и се безпокоеше всеки път, когато Чейс беше далече от колибата.

— Не се тревожи, скъпа.

Никак не му се искаше да я оставя сама, но за човек, свикнал с открити пространства и много движение, непрекъснатото седене вътре в колибата беше станало непоносимо. Не че не ценеше присъствието на Маги. Щеше да полудее, ако тя не беше с него и не споделяше самотните му часове.

— Ако имам късмет, днес ще имаме пържола или крехко задушено.

Маги се опитваше да се занимава с нещо по време на отсъствието му, опече хляб и свари сушени плодове за десерт. Може би той щеше да донесе лос или карибу, надяваше се тя, за да му сготви задушено с картофи и лук. Не преставаше да се учудва колко добре се справя с ограничения асортимент от продукти. Приготвяше много вкусни ястия от припасите, донесени от Скегуей.

Мътната дневна светлина съвсем угасна и Маги започна да се безпокои за Чейс. Вече трябваше да се е върнал и тя се уплаши, да не би да му се е случило нещо. Кръвта замръзна във вените ѝ, когато чу далечен вой и веднага разпозна гладните вълци, които свободно бродеха из ледената пустош. Ами ако са го нападнали вълци? Не трябваше ли да вземе пушката, която той беше оставил, и да тръгне да го търси? Веднага се отказа от тази идея. Само за броени минути щеше да се загуби в безмълвната белота на тундрата, обградена от високи планини.

Внезапно тя дочу някакъв звук отвън и се втурна да отлости вратата, викайки името му в безумен страх.

— Чейс! Скъпи, добре ли си?

Порив студен въздух влезе заедно с един призрак, дошъл направо от ада. Вратата се затръшна зад него и той свали качулката от главата си. Веждите и мустаците му бяха заскрежени, косата — залепнала на черепа. Очите бяха диви, а усмивката изпълнена със зловеща закана. Държеше пушка в едната си ръка.

— Ти! — ахна Маги в шок и смъртна уплаха. — Какво правиш тук?
Залитна неволно назад; той пристъпи с глуха заплаха.

12

— Наистина ли мислеше, че ще ми избягаш? — изсъска Зики със зачервени от студ и безсъние очи. — Уби партньора ми. Ние с Банди отдавна сме заедно. Не мога ей така да забравя какво му направи. Минах през ада, за да стигна в Доусън, след като ти ни открадна сала, и оттогава се крия от полицаите. Сега ще си платиш... ти и твоят каубой.

— Дошъл си чак дотук, за да си отмъщаваш? — изстена Маги със стегнато от ужас гърло.

Трепереше при вида на това създание с див поглед, което явно се беше побъркало след смъртта на партньора си. Зики никога не й беше изглеждал особено умен и убийството на Банди навярно го беше разстроило необратимо.

— Ще ида и накрай света, за да накажа кучката, дето уби партньора ми! Като свърша с тебе, ще си пожелаеш да се беше удавила. Още говорят в града как са те намерили на разбития сал, полуудавена и примряла от студ. Не трябваше много слухтене, за да разбере, че си тука с оня каубой. Щях да дойда по-рано, обаче полицията има заповед да ме задържи и трябваше за малко да се скрия при един приятел.

— Аз... не съм сама — заекна Маги, бавно отстъпвайки към пушката, подпряна в ъгъла.

— Знам. Видях любовника ти да излиза. Наблюдавам колибата от часове. Ще го изненадам, като се върне.

Маги отстъпи настрани, без да поглежда към пушката. Карай го да говори, повтаряше си тя под яростното биене на сърцето си. Само да можеше да стигне пушката...

— Чейс ще се върне всеки момент.

— Смятам да се погрижа за него, след като свърша с тебе — озъби се Зики, сваляйки тежкото си палто. — Голяма веселба ще е да гледа как се забавляваме ние с тебе.

Огледа се любопитно наоколо, подуши аромата на готвещо се ядене и облиза устни.

— Хубаво мирише тука. Отдавна не съм кусвал прилична манджа. Сложи нещо да ям, жено, ама внимавай, не свалям очи от тебе. Ако си умна, няма да опитваш да правиш нищо.

Измъкна пистолета изпод ризата си и го пхна в колана, да може да го стигне лесно. Тогава премести стола там, където можеше да държи под око едновременно Маги и вратата. Седна и нехайно облегна пушката на стола.

— Размърдай се, жено — изръмжа той, когато видя, че Маги не помръдва от мястото си. — Искам кльопачка. Веднага.

Маги хвърли скришом поглед към заредената пушка, която Чейс й беше оставил, само на няколко стъпки, но прекалено далече. Смееше ли? Можеше ли да стигне оръжието, преди Зики да се усети? Ако не се опиташе, Зики несъмнено щеше да накара Чейс да гледа как я изнасилва, а после щеше да ги убие и двамата. Сега или никога, реши мрачно Маги, придвижвайки се към оръжието. Сладкият вкус на успеха предизвика прилив на слюнка в устата й. Ръката й докосна дулото и пръстът й се сви около спусъка. Но победата се превърна в горчиво поражение, когато той я блъсна и я метна на пода. Пушката излетя от ръката й и се приземи в краката на Зики.

Ридание раздра гърлото й. Толкова близо... така ужасно близо беше. Сграбчвайки рамото й, Зики я дръпна да стане и я разтърси като парцалена кукла.

— Само пак да опиташ нещо такова, ще съжаляваш.

И докато тя тръгваше нерешително към печката, той вдигна пушката, внимателно извади патроните и я хвърли настрана.

Натрапникът излапа до троха всичко, което Маги сложи пред него с тайното желание да можеше щедро да го подправи с отрова. Безпокойството й за Чейс се превръщаше в нестихваща болка, тя се питаше какво го е забавило, но същевременно се страхуваше от момента, когато той щеше да влезе в колибата и ще завари Зики със заредено оръжие. Само да имаше начин да го предупреди, помисли тя унило. Но вече нямаше време, защото чу как Чейс изтърсва пред вратата снега от снегоходките си.

Зики реагира незабавно, пистолетът му буквално изникна в едната му ръка, докато с другата хващаше Маги, за да я завлече зад

вратата и да изненада Чейс. Маги отвори уста, за да извика, но студената стомана, опряна на ухото ѝ, я разубеди. Вратата се отвори и Чейс влезе вътре.

— По дяволите, Маги, казах ти да държиш вратата заключена. — След като изтърси снега от ботушите си, той подпря пушката до стената, свали ръкавиците и смъкна палтото. — Имах късмет, скъпа, ще вечеряме пържола от карибу.

Внезапно космите на тила му настръхнаха необяснимо и тръпка на предчувствие пробяга по гръбнака му.

— Маги?

— Тука е, каубой.

Чейс се извърна, сърцето му се разтупа като боен чук.

— Кой си ти, по дяволите? — изрева той. — Какво искаш?

Погледна към Маги, към подивелите ѝ от ужас очи. Какво ли ѝ е направил тоя негодник, запита се Чейс, стискайки юмруци в безсилен гняв. Обхвана цялата стая с един поглед, зърна маниакалното проблясване в очите на мъжа и пистолета, притиснат към сладката плът на Маги.

— Срещали сме се и преди, ама не помниш — каза Зики и се изкикоти.

— Зики, боже мой! — викна Чейс.

— Да, така ми е името. Отивай ей там — махна той с пистолета. — Сядай, да те държа под око. Имаш девет живота, като котките.

— Ако си направил нещо на Маги, ще...

— Нищо няма да направиш. Сядай, казах.

Пистолетът се заби болезнено във врата на Маги и тя изписка, което накара Чейс веднага да се подчини.

— Още не съм почнал с нея — каза Зики, — обаче ще го направя, ако не вършиш каквото ти казвам.

— Какво искаш? Има малко злато скрито тук, вземи го и си върви.

Очите на Зики блеснаха жадно.

— По дяволите, ще го взема. Но най-напред имам да оправям едни сметки с тая малка кучка. Тя уби Банди и ще си плати.

— Пусни я, отмъщавай си на мене — предложи Чейс, мъчейки се да печели време.

— И двамата ще си платите — обеща Зики и повлече Маги през стаята.

Извади едно въже от купчината, струпани до стената.

Разбирайки, че той иска да обезвреди Чейс, Маги извика:

— Не се тревожи за мене, Чейс, прави каквото трябва.

— Не... не мога, скъпа — заекна той. — Не мога да оставя това копеле да ти направи нещо.

— Той така и така мисли да ни убие. Трябва да опиташ!

— Млъквай! — изръмжа Зики, приближавайки се към Чейс с въжето, като в същото време подбутваше Маги пред себе си с дулото на пушката. — Вържи го. — Тя отказа да помръдне от мястото си. Дулото на оръжието изведнъж се стрелна към главата на Чейс. — Направи го, иначе е мъртъв.

— Направи го, Маги — подкани я Чейс, опитвайки се да ѝ вдъхне надежда с поглед.

Не искаше Маги да стори нещо, с което да ядоса Зики, докато той не измисли някакъв изход от тази каша. Искаше да я насърчи, да я помоли да му се довери, но се страхуваше от реакцията на Зики. Не за себе си, а за нея.

Хлипайки жално, тя завърза ръцете на Чейс зад гърба му според указанията на Зики. Мъжът опита въжето и изръмжа:

— По-стегнато! — Стиснала зъби, Маги се подчини. — Сега краката.

Когато тя свърши, Чейс беше овързан като коледна гъска.

— Няма да ти се размине, Зики — предупреди го Чейс. — Това не ти е Скегуйей. Полицайте тук винаги хващат престъпниците.

— Млъквай, каубой. Жено — излая той, давайки знак на Маги, — лягай ей там. — Посочи към купчината одеяла на пода, които служеха като легло. — Хубавичко място да се позабавляваме.

— Не я докосвай! — изрева Чейс, напрягайки се да скъса въжетата.

— Мечтая си за това от седмици, каубой, мисля си за всички неща, дето ще направя с тая малка кучка. А ти ще гледаш, докато се забавлявам с нея, и ще ми стане още по-хубаво. Събличай се, жено — изръмжа той и направи неприличен жест.

— Не! — противопостави се Маги, вдигайки войнствено брадичка. — Няма да ти дам да ме пипнеш. Ще хапя, ще дращя, ще те

накарам да съжаляваш, че си влязъл тук. Ако ще ни убиваш, можеш още сега да го направиш, защото за нищо на света няма да ти се подчиня.

— Мамка му — изфуча ядосан Зики. — Нямам настроение да се боричкам. Много съм уморен. Тичах по проклетата следа два дни, без да мигна. — Хвърли войнствен поглед към Маги.

— Май ще издържиш малко, докато подремна.

Отсрочката даде надежда на Маги. Тя отпрати многозначителен поглед към Чейс, който ѝ отвърна с безмълвно насърчително кимване. Зики накара Маги да седне на пода с гръб към стола, на който седеше Чейс. После върза ръцете ѝ зад гърба ѝ и после към стола. След това овърза здраво и глезените ѝ и тя беше вече също толкова безпомощна, колкото и Чейс.

— Ще потраеш малко, преди да те уважава както трябва, жено — изхили се бандитът и се прозя широко. — Ще подремна и после ще се захвана с тебе.

След като хвърли дърва в огъня, той се зави с едно одеяло и веднага захърка.

— Добре ли си, скъпа? — запита Чейс глухо.

— Да, добре съм, а ти?

— За тебе се тревожа. Можеш ли да се движиш?

След няколко минути напрежение и дърпане на въжето, след като не спечели нищо друго, освен синини по китките, Маги захлипа разстроена и разочарована.

— Няма смисъл, Чейс, мога малко да си мръдна ръцете, но нищо друго.

— Спокойно, скъпа, отпусни се. Ще намерим начин.

— О, Чейс, ами ако...

— Не, дори не си го и помисляй. Някак си ще се измъкнем. Нека да помисля.

Облягайки се на стола, Маги задряма, докато не ѝ стана студено и стреснато отвори очи.

— Колко съм спала? — Учуди се, че изобщо е могла да заспи.

— Малко — каза Чейс с глас, натежал от яд и изтощение.

— Защо не ме събуди?

— Имаше нужда да поспиш. Измислих нещо и исках да си починеш, преди да го опитаме.

Духът на Маги се ободри.

— Измислил си как да се измъкнем? О, Чейс, знаех си. Каж ми.

— Ш-ш-т, да не го събудим. — И той заговори тихо. — Преди да вляза в колибата, пъхнах ножа си в десния ботуш, под крачола на панталона.

— В ботуша? Но, Чейс, как ще ни помогне това? И ти, и аз не можем да помръднем.

— Слушай ме внимателно, скъпа. Краката ми не са вързани към стола, а само един за друг. Ако ги избутам към тебе, може би ще успееш да ги стигнеш и да измъкнеш ножа.

— Но...

— Опитай, скъпа, просто опитай. — Чейс се напрегна, избутвайки вързаните си крака колкото можа по-назад, като разтягаше въжетата, за да ги охлаби. — Стигаш ли до краката ми?

Протегнала назад вързаните си ръце, тя заопипва и изпусна шумно въздух, когато докосна един ботуш.

— Да! Едва-едва.

— Ножа, скъпа, намери ножа.

Въпреки студа по челото му бяха избили едри капки пот.

Маги напрегна ръце, бавно, болезнено, но въжетата ограничаваха движенията ѝ.

— Аз... не мога, Чейс. Не стигам до ножа. Няма смисъл. — Тя опита отново и простена от горчиво разочарование.

— Ще се откажеш ли? — укори я остро Чейс. — Онази Маги, която познавам, няма да се признае за победена. Моята Маги е храбра, решителна и упорита. Опитай отново, скъпа, моля те.

Чейс имаше право, упрекна се Маги, ядосана, че е допуснала да се предаде. Животът на двама им зависеше от нея. След като Зики се събудеше, щеше да я изнасили и после да убие и двама им. Той беше отчаян негодник, търсен от полицията и нямаше какво да губи. Поемайки си дълбоко дъх, за да се успокои, тя се съсредоточи върху намирането на ножа. Сантиметър по сантиметър придвижваше ръце, докато не ѝ се стори, че ще излязат от ставите. Когато пръстите ѝ докоснаха острието, тя нададе тих, ликуващ стон.

— Усетих ножа!

Облекчение се разля из вцепененото тяло на Чейс на големи вълни.

— Добре, чудесно, скъпа. Сега полека — насърчи я той. Краката му бяха започнали да изтръпват от неестественото положение, което трябваше да заемат, но заради Маги прогони всички признаци на болка от гласа си. — Издърпай го полека. Не изпадай в паника и не го изпускай. Разчитам на тебе.

— Хванах го, хванах го!

Краката на Чейс вече трепереха, но думите ѝ предизвикаха прилив на адреналин във вените му, съживявайки надеждите му и правейки всяка болка незначителна. Но те още не бяха свободни; най-трудната задача предстоеше.

— Извърти ножа, за да хванеш здраво дръжката. Не го изпускай! — предупреди я той тревожно. — Ръцете ми са точно зад твоите. Дръж ножа нагоре и започни да режеш въжетата.

— Чейс, не виждам къде са ти ръцете — прошепна Маги, хвърляйки предпазлив поглед към Зики, който беше престанал да хърка и се въртеше. — Ще те порежа.

— Не се отказвай сега, скъпа, имам нужда от тебе. Не се тревожи, че ще ме нараниш, само започни да режеш въжетата. Мога да издържа. Зики всеки момент ще се събуди.

С търкалящи се по бузите сълзи Маги полека обърна острието нагоре и спря, когато чу как Чейс остро си поема дъх.

— По дяволите, не спирай! — изсъска той със стиснати зъби. — Не мисли за мене, за нищо не мисли, само ме освободи.

Мъчително осъзнавайки, че може би реже плътта на Чейс, Маги стисна зъби и се опита да не мисли дали го наранява, докато режеше въжетата болезнено бавно. Ръцете ѝ лепнеха от кръвта му, но решимостта я направи нечувствителна за страданието му. Беше обзета от непоносим страх, паниката движеше ръцете и на сляпо. Усети въжетото да поддава и чу насърчителните думи на Чейс, които укрепиха смелостта ѝ. Мрачно продължи да реже, така съсредоточена, че главата ѝ започна да пулсира. Нямаше представа колко време е минало; съществуваше само ужасното отчаяние, решимостта да оцелее и отново да вкуси любовта на Чейс.

Изведнъж тя усети как Чейс се вцепенява и бързо си поема дъх, което я накара да спре.

— Буден е — изсъска той тихо. — Не мърдай.

С разтуптяно сърце Маги чу как Зики се прозява и се върти в одеялата. После утихна и тя започна отново да диша, мислейки, че пак е заспал. Но за неин ужас Зики се изправи и погледна към нея; вълчата му усмивка ясно издаваше намеренията му. Когато тръгна към тях, Маги разбра, че не бива той да я намери с ножа в ръце, защото веднага щеше да разбере какво прави. Полека плъзна острието под стола към крака на Чейс. Той го усети да докосва ботуша му и без да чака инструкции, реагира инстинктивно. Стъпи върху ножа, скривайки го изцяло под големия си ботуш.

— Готов съм за тебе, кучко — изрече Зики, докато разтъркваше слабините си. — Като се наспах, се наострих повече от бик сред стадо крави.

Развърза краката ѝ, махна въжетата, които я държаха за стола, но не си даде труда да освободи ръцете ѝ и ги остави вързани зад гърба. Дръпна я да се изправи и я помъкна към импровизираното легло, от което току-що беше станал.

— Лягай — изръмжа той, докато се събличаше.

В последната минута реши да остави гащеризона, но свали ботушите.

— Върви по дяволите! — отвърна Маги.

Но презрението ѝ не ѝ спечели нищо, защото Зики измърмори нещо неразбираемо и раздра предницата на корсажа ѝ.

Очите му се отвориха широко, когато белите ѝ гърди изскочиха напред.

— Леле божке! — пое си той дъх благоговейно, посягайки с дебелия си пръст, за да попита меката трепереща плът. — Меки като две бели гълъбици. Какво друго криеш под тия дрехи?

Тя се опита да се извърне, но ръцете на бандита ѝ попречиха да му избяга, когато той съдра роклята ѝ на парцали. Зад него Чейс изрева силно, дърпайки въжетата с всяка унция сила, която притежаваше. Когато Зики бутна Маги на пода и се стовари тежко върху ѝ, Чейс полудя. Незнайно откъде му дойдоха нови сили, необходими, за да разкъса разхлабените въжета. Зики беше толкова съсредоточен върху мекото тяло на Маги, което толкова го възбуждаше, че не видя как вцепенените пръсти на Чейс намират намира ножа под ботуша му и срязват въжетата около глезените. Като че ли измина цяла вечност, преди те да паднат и той да се озове отново свободен.

Чейс скочи и едва не падна по лице, когато краката отказаха да го задържат изправен. Ръцете и китките му бяха не само вцепенени, натъртени и разкъравени от многобройните порязвания, но усещаше и краката си като две цепеници.

Точно тогава Маги изпищя, надавайки силен, остър вопъл, който прониза мозъка на Чейс и раздвижи краката му. Като в червена мъгла той видя как Зики обсипва с лигавещи се целувки гърдите на Маги, а после посяга, за да освободи мъжествеността си. Вдигайки задницата си, бандитът се приготви да влезе в диво съпротивляващото се тяло на Маги. Две стъпки бяха необходими на Чейс, за да стигне до пушката на пода. Изправи се, прицели се и натисна спусъка, но чу само изщракването на ударника срещу празната камера. Бързо дръпна отново спусъка, после пак. Нищо.

Зики замръзна, когато чу познатия звук.

— Какво, по дяволите!

— Чейс!

— Дръпни се, Маги!

Зики се изправи и огледа внимателно Чейс. Пистолетът му беше в купчината дрехи в краката му, а пушката — на няколко крачки от него.

Увивайки се в одеялото, Маги се сви в ъгъла, питайки се какво да направи, за да помогне на Чейс. Забеляза пушката му до вратата, но тя беше на другия край на стаята, а ръцете и още бяха вързани на гърба. Загледа се в оръжието на Зики, но и разбойникът се досети за същото, защото посегна към него, когато тя понечи да запълзи напред.

— Пази се, скъпа — повтори Чейс с мрачно стисната уста.

Знаеше с абсолютна сигурност, че този сблъсък ще завърши нечия смърт. Не искаше да е Маги.

Хвърляйки безполезната пушка настрана, Чейс се сниши, когато Зики се извъртя и стреля там, където мислеше, че ще е той. Бандитът изсумтя от болка, когато Чейс го удари в кръста и го събори. Двамата се стовариха на пода и започнаха да се борят за заредената пушка. Внезапно Маги не можа да се сдържи. Надигна се на колене и се хвърли към борещите се. Единственият звук, който се чуваше в колибата, беше сумтенето и пъшкането на двамата мъже, борещи се за живота си.

Ръката на Зики полека се насочи към пистолета, който беше оставил сред купчината дрехи. Хвана дръжката и го измъкна. Предупредителният вик на Маги алармира Чейс за надвисналата опасност. В миг той сграбчи ръката на Зики, но измъчените му ръце нямаха силата, необходима, за да изтръгнат оръжието от отчаяния разбойник. В този момент Маги се нахвърли върху Зики. Той отхвърча изненадан в другия край на колибата.

— Вземи пистолета, Чейс — изпъшка Маги.

Той посегна към оръжието, но Зики вече се беше свестил от атаката и се върна със скок, изригвайки Чейс в слабините. Маги изпищя и понечи да се намеси, но тогава Зики я блъсна и я събори. След това с триумфално блеснали очи посегна към пистолета. Внезапно вратата се отвори и капитан Скот Гордън нахлу вътре заедно със струя леден арктически въздух.

— Пусни го, Зики!

Бандитът замръзна.

Сивите очи на Скот се впериха в Маги — беше невредима.

— Слава богу, че дойдох навреме. — Погледът му се плъзна към Чейс. — Някой от вас двамата ранен ли е? Дойдох веднага щом чух, че Зики се мотае в града и разпитва за вас.

— Добре съм — каза Маги, — но Чейс...

— Добре съм, Маги, само да си поема дъх. Развържете й ръцете, Гордън.

Измъквайки ножа си, Скот изпълни молбата му незабавно, преряза въжетата на Маги и започна да разтрива китките й, за да възстанови кръвообращението.

— Чия е тази кръв? — запита той угрижено.

Внезапно осъзнал, че вниманието на полицаия се е отклонило, Зики пое глупав риск. Това се оказа последното тъпо нещо, което бе правил. Хукна дивашки към вратата, мина покрай Скот и изхвъркна навън в ледената зима, бос и почти гол, само с един мръсен гащеризон.

— Ще избяга! — закрещя Маги, увивайки плътно одеялото над раздраните си дрехи.

— Няма да стигне далече — каза Скот с изумително спокойствие, докато затръшваше вратата срещу полярния студ, който беше започнал да превръща колибата в леден сандък. — Вън е двадесет градуса под нулата. Ще замръзне след пет минути.

— Сигурно наблизо е скрил кучета и шейна — предупреди Чейс, разтревожен от мисълта, че Зики може толкова лесно да се измъкне.

— Проследих го около една миля. Няма да успее — увери ги Скот. — Ако мислех, че ще избяга, щях да тръгна да го преследвам. Природата си има начин да се справя с такива като него. Сигурна ли си, че си добре, Маги? Зики имаше голяма преднина. Нали не е...

— Смяташе да ме изнасили и да накара Чейс да гледа — изрече Маги с треперещ глас. — Щеше да... да го направи веднага, но беше уморен и първо легна да спи. А преди това ни върза.

— Това копеле нямаше да ни изненада, ако не бях отишъл на лов и не бях оставил Маги сама — изрече Чейс, укорявайки се.

— Защо не я докарахте в Доусън, както обещахте? — запита Скот с упрек в гласа. — Предупредих ви, че тук не е безопасно за жена.

— Чейс не е виновен — намеси се Маги, скачайки в защита на любовника си. — Тръгнахме, както обеща, но се случи беда. Лавина затрупа шейната и уби кучетата. Щях да бъда мъртва, ако не беше Чейс. Той не ме остави да умра в леден гроб. Изрови ме и ме върна към живота. За щастие, двама копачи ни взеха в шейната си и ни върнаха на участъка, иначе трябваше да стигнем дотук пеша.

— Вън ме чакат шейна и кучета — каза Скот, без да отделя очи от Маги. Зърна скъсаната ѝ рокля под одеялото, което тя притискаше около себе си, и разбра какво изпитание е преживяла. — Ще тръгнем веднага щом се приготвиш.

— Аз... не, не мисля...

— Капитан Гордън е прав, Маги — потвърди Чейс. — Не ти е мястото тук. Ще ти бъде по-добре в Доусън.

— Не ми ли е позволено сама да решавам?

— Не и когато това засяга благополучието ти.

— Толкова скоро ли се умори от мене?

Маги като че ли беше забравила за присъствието на Скот, който се опитваше да не ги слуша, но не му беше възможно.

— По дяволите, Маги, няма да споря с тебе за това. Опаковай си нещата, тръгваш с Гордън. Чувствам се зле, че не можах да те защитя както трябва.

Разбирайки, че само си хаби думите, Маги нерешително отстъпи пред настояванията на Чейс и Скот. С измамно спокойствие тя събра

оскъдните си вещи. По-голямата част от дрехите ѝ бяха останали в хана „Доусън“, но при нея бяха скъпоценният ѝ дневник и купчините с бележки. Когато всичко беше опаковано в стегнат вързоп, Скот го занесе навън в шейната, оставяйки на Маги възможността да се преоблече и да се сбогува подобаващо с Чейс.

Докато тя опаковаше нещата си, Скот беше поговорил тихо с Чейс. Проницателните му въпроси му бяха изясниха, че Чейс никак не е безразличен към Маги. А като съдеше от по-раншни нейни изказвания, чувството беше споделено, макар че очевидно не бяха давани никакви обещания.

— Искам да си в безопасност, Маги, знаеш го — каза Чейс, когато вратата се затвори зад Скот. — Не те отправям, защото не те искам. Безопасността ти е най-важна за мене. Давам ти половината злато за разноските в Доусън.

И сложи една тежка торбичка в ръцете ѝ.

— Не ми харесва други да решават вместо мене, Чейс.

— Не си ми безразлична. Това, което съществува между нас, ми е скъпо.

— Очевидно не е чак толкова скъпо — въздъхна Маги със съжаление.

— Чакай ме, скъпа. Чакай ме в Доусън. Ще бъда там през март. Тогава ще говорим. Никога не сме обсъждали бъдещето, но някак си не мога да си го представя без тебе. Колко важна е кариерата ти за тебе?

Маги беше зашеметена. Думите на Чейс означаваха ли обвързване? Обичаше ли я достатъчно, за да ѝ посвети живота си? Тя знаеше, че той е привързан към ранчото си в монтанската пустош и смята да се върне там. Обичаше ли го достатъчно, за да се откаже от кариерата си, след като беше стигнала толкова далече, беше направила толкова много, беше доказала, че е способна не по-малко от който и да било мъж?

Тя се колеба толкова дълго, че Чейс се почувства задължен да добави:

— Знам какво си мислиш, скъпа, но се кълна, че няма значение, че не можеш да имаш деца. Не съм мислил особено много за деца, във всеки случай. — Нарочна лъжа. — Това е прекалено голяма отговорност. — Също лъжа. — Аз... по дяволите, Маги, обичам те.

— Ти... ти ме обичаш?

— Съмнявала ли си се?

— Не — призна тя. — Но, Чейс, относно децата...

— Маги, готова ли си? — извика Скот отвън. — Трябва да тръгваме.

— Върви, скъпа. Ще поговорим по-късно, когато дойда в Доусън. Помисли за това, което ти казах, за кариерата ти и всичко. Имам чувството, че този участък ще даде доста злато. Ще бъдем богати.

Тя искаше да му каже, че не е безплодна, че нарочно го е излъгала, за да не се чувства задължен да ѝ предложи брак, но нямаше време. И тъй като той очевидно не искаше деца, нямаше защо да говорят за това. Може би дори щеше да се разочарова, като научи, че тя не е безплодна. Маги внезапно съжали, че е изрекла тази малка лъжа.

След като я целуна звучно, Чейс я бутна към вратата. Всичко, което успя да каже, преди да излезе, бяха задъханите думи:

— Обичам те, Чейс. Винаги съм те обичала.

— Помни: март, Маги. Чакай ме.

Маги се взря умислено в думите, които току-що беше написала, докато очите ѝ се приспособяваха към слабата светлина. Облегнала лакът на бюрото, тя се върна към смразяващото костите, изпълнено с неудобства пътуване от участъка на Чейс до Доусън. Увита в кожуси, тя седеше в шейната, теглена от кучета и управлявана от Скот, и летеше над замръзналата тундра покрай отнемачи дъха пейзажи. Единственото лошо нещо, което беше развалило пътуването ѝ, беше откриването на замръзналите останки на Зики недалече от колибата. Вълците го бяха намерили преди тях и не беше останало много за погребване. След два дни пристигнаха в Доусън без никакви произшествия.

Маги трябваше да признае, че препускането с теглена от кучета шейна през замръзналите бели пространства е ободряващо преживяване, което не би заменила за нищо, но въпреки това се зарадва, че вижда Доусън. Сега, в средата на зимата, градът буквално се пръскаше по шевовете. Дървени колиби израстваха за една нощ покрай реката, всички стаи в хотелите бяха натъпкани. Кръчмите процъфтяваха благодарение на златокопачите, които идваха в града, за да изкарат зимата — почти шест хиляди мъже, беше ѝ казал Скот. Но

градът не се беше превърнал в престъпен бордей като Скегуей изцяло благодарение на Кралската конна полиция на Канада и нейната бдителност.

В града дори имаше още две жени, освен момичетата в кръчмите. Те бяха дошли през Сейнт Майкъл, Аляска, и по река Юкон, докато Маги не беше в града. Госпожа Адамс си бе построила колиба и се говореше, че печелела по тридесет долара на ден с изкърпване и шиене на дрехи за копачите. Госпожа Уилис беше купила половината от един участък по течението на ручея Бонанза, беше наела двама мъже да го обработват и им плащаше надници благодарение на това, че печеше и продаваше хляб на копачите за долар и петдесет самуна, както и от прането на дрехите им. Беше спечелила достатъчно пари, за да откупи и другата половина на участъка, и сега беше негов единствен собственик. Маги беше съхранила всичко в дневника си и беше прекарала по-голямата част от самотните си часове да записва на хартия разказите ѝ.

Беше минал вече един месец и в Доусън, и времето се беше развалило. Студът беше толкова остър, че изгаряше дробовете и вледеняваше кожата. Тя не преставаше да се безпокои за Чейс в далечната му колиба — сам, без жива душа, която да разсейва скуката му или да му предлага утеха. Не беше мъж, свикнал да стои седмици наред в ограничени пространства. Благодарение най-вече на вниманието на Скот, Маги не страдаше от изолация. Отношението му не се беше променило въпреки факта, че Маги ненавиждаше безкрайната тъмнина в Клондайк през зимата. Напротив, през юни слънцето почти не залязваше, осигурявайки благоприятен климат за отглеждане на зеленчуци и други растения.

За щастие, Скот беше настоял хотелската стая на Маги да остане запазена за нея, иначе тя щеше да се озове на улицата. Цените скочиха с прилива на нови златотърсачи. Тя трябваше да плаща сега сто и петдесет долара на седмица за стаята си — невероятно висока сума, но златото на Чейс беше достатъчно, за да си плаща сметките и да купува храна, която също беше възмутително скъпа.

Един ден Маги срещна Джек Лондон във фойето на хотела. Веднага си спомни този младеж, приключенския му дух и ентузиазма му.

— Господин Лондон, колко се радвам да ви видя отново. Надявах се да ви срещна, за да ви благодаря, че сте помогнали на Чейс. Той можеше да не оцелее, ако не бяхте вие.

— Удоволствието е мое, госпожице Афтън. Не знаете колко бях щастлив да разбера, че сте в безопасност. Чейс ужасно се тревожеше за вас. Сигурно вече е напълно оздравял.

— Беше добре последния път, когато го видях, преди около един месец. Смятате ли тази пролет да си изберете участък и да си опитате късмета в търсенето на злато? — запита заинтересувана Маги.

— Елате да обядвате с мене и ще ви разкажа — отвърна той с широка усмивка.

Маги извлече голяма наслада от обяда, изцяло благодарение на Джек Лондон и на разказите му за приключения и проучвания на отдалечени места. Той се надяваше пътуването му до Клондайк да доведе до първия му пробив като писател. Вече пишеше роман, който възнамеряваше да озаглави „Синът на вълка“, замисляше и друг, „Зовът на дивото“.

— Нямам желание да забогатявам от злато — каза той, вече сериозно. — Това, което събирам са човешките истории. Като тебе, Маги — вече си говореха на „ти“. — Аз съм писател и вземам професията си сериозно. И съм реалист. Много се съмнявам, че има свободни участъци в Клондайк. Всеки трябва да върши това, което умее. Аз ще пиша.

— Сигурна съм, че ще успееш, Джек — отвърна Маги, заражена от ентузиазма му. — Ще се радвам, ако имам честта да кажа, че съм познавала великия Джек Лондон, когато е бил начинаещ писател. Разбира се — добави тя с хитро намигване, — очаквам да видя името си в някоя твоя книга.

Тази зима тя често се срещаше с двадесет и една годишния Лондон. И двамата обичаха писането, и двамата бяха авантюристи. Прекарваха дълги часове в размяна на записки за преживяванията си по пътя за Юкон. Когато Джек го нямаше наоколо, за да я ободрява, тя винаги можеше да разчита на Скот. Но приятелствата, които завърза през зимата на 1898 година, не можеха да утолят копнежа ѝ по Чейс. Март ѝ изглеждаше прекалено далеч.

Един ден в края на февруари внимателните въпроси на Скот относно плановете ѝ взеха да стават сериозни.

— Скоро ще заминеш, Маги — каза той и в думите му се долавяше тъга. — През март езерата и реките ще се размразят, пак ще може да се пътува. Орди златокопачи ще пристигат всеки ден, когато проходите се отворят. Но се страхувам, че няма да намерят нищо друго, освен горчиво разочарование, защото всички участъци вече са заети.

— Точно както каза и Джек Лондон — отвърна тя замислено.

— Интересен младеж. Доста се виждате напоследък.

— Имаме много общо.

— Маги, не искам да говоря за Джек Лондон, а за нас.

Двамата вечеряха в ресторанта на хотела, претъпкан с орди шумни мъже, чиито гласове често избухваха в дрезгав смях. Неколцина я зяпаха жадно и оценяващо. В град, където имаше толкова малко истински дами, Маги беше рядкост, която привличаше нежелано внимание, където и да отидеше.

— Скот, нека да не обсъждаме това сега — изрече тя смутена. — Хората ни зяпат.

— Разбира се, ти си красива жена. Но искам да поговорим. Няма ли място, където да останем насаме?

За да не става частният им разговор обществено достояние, Маги каза:

— Ела в стаята ми. Знам, че не е прилично, но след като прекарах седмици наред сама в пустошта с Чейс, репутацията ми и без туй е доста пострадала.

— Никога не бих направил нещо, с което да ти навредя, Маги.

Някак си тя му вярваше. Скот беше мъж, който винаги щеше да бъде верен, лоялен и любящ. Също като куче. Освен това, Скот не беше Чейс. Скот не беше бавно говорещ каубой с решителен блясък в очите и крива усмивка, от която сърцето ѝ се преобръщаше. Само Чейс имаше властта да накара костите ѝ да омекнат, а вътрешностите ѝ да се стапят. Любеше се така, сякаш той беше измислил това занимание.

— Скот, слушам те — рече Маги, когато останаха сами в стаята ѝ.

Седеше целомъдрено на леглото, докато Скот крачеше нервно из малката стая.

— Никога не съм срещал жена като тебе, Маги. Ти си смела, умна и голяма авантюристка. Но не бих искал да си друга. Отдавна

чаках жена като тебе. Моля те да се омъжиш за мене.

— Но, Скот, аз...

— Можем да се установим в Сиатъл, ако искаш — продължи той, все по-ентусиазиран. — Ти ще пишеш или ще продължиш кариерата си като журналистка. Аз няма да ти се бъркам. Мога лесно да си намеря работа в Сиатъл и...

— Скот, престани, моля те. Не мога да се омъжа за тебе. Привързана съм към тебе, но не те обичам.

— Откъде знаеш? Само веднъж се целунахме. Имаш ли уговорка с Макгарет? Ако мислиш, че няма да те уважавам заради това, че си прекарала известно време сама с него, грешиш. Знам, че те обичам, и нищо друго няма значение.

— Ти си по-добър, отколкото заслужавам — изрече искрено Маги. — Животът в град като Сиатъл е много по-различен от този в Юкон. Никога няма да бъдеш щастлив там, а аз не мога да живея тук. Не, Скот, винаги ще ценя приятелството ти, но... мисля, знаеш какво изпитвам към Чейс.

— Какво може да ти предложи той, което аз не мога, Маги? Изпитания и черна работа в Монтана? Или очакваш да натрупа състояние от участъка си?

— Въпросите ти са разумни, но не мога да отговоря. Дори не знам дали имаме бъдеще с Чейс. Не ми е безразличен, аз на него също, но точно сега не знам дали от това ще излезе нещо.

— Ще е глупак, ако те остави да си идеш — измърмори намусено Скот.

И тогава за нейно огромно смайване той застана пред нея и я привлече в прегръдките си.

— Ще те целуна, Маги, независимо дали искаш или не.

Устните му бяха дръзки и настоятелни, той се отдаваше целият в желанието си да я накара да му отговори. Никога не беше срещал жена, която да желае така силно, както Маги. Уникална и различна, тя беше жена, която му вдъхваше любов, каквато почти се беше отчаял, че някога ще открие. Ако я загубеше в полза на друг мъж, който не би я оценил, това щеше да бъде ужасна несправедливост. Макар че по принцип беше почтен човек, той беше решен да направи всичко, за да бъде Маги негова.

Целувката на Скот беше така неочаквана, че Маги не може веднага да реагира, което му даде смелост да продължи. Целувката му стана по-дълбока, нисък стон се изтръгна от гърлото му и това внезапно събуди сетивата на Маги. Целувките на Скот бяха приятни, но той просто не беше Чейс. След Чейс тя бе неспособна да реагира на друг мъж. Съществуваха само един мъж за нея и ако не можеше да го има, щеше да остане стара мома. Макар че Скот не искаше да я пусне, тя прекъсна целувката и се измъкна от ръцете му.

— Съжалявам, Скот. Ти си последният човек, когото бих искала да нараня, но не искам да ти давам лъжливи надежди.

— Пак Макгарет — извика огорчено Скот. — Ами ако той реши, че не е готов да поеме отговорността за една трайна връзка? Имам ли шанс в такъв случай?

Маги се изчерви, ясно осъзнавайки, че Чейс наистина би могъл и да я остави. Разбира се, тя щеше да го преживее и може би дори щеше да намери щастие в работата си. Може би някой ден друг мъж би запълнил празнотата, макар че сериозно се съмняваше.

— Ще се задоволиш ли да бъдеш втори? — запита тя, правейки всичко по силите си, за да обезсърчи младия полицаи.

— Заради тебе ще се задоволя с всичко.

Гласът му беше нисък и така искрен, че накара сълзи да избият в кехлибарените ѝ очи.

— Искане ми се да можеш да те обикна, Скот. Защо животът е толкова сложен? Много те харесвам, знаеш го. Но относно бъдещето... нека да почакаме и да видим.

Разочарованието остави горчив вкус в устата на Скот.

— Ако този проклет каубой те нарани, Маги, кълна се, че ще си плати.

Суровата зима беше особено потискаща за Чейс. След дните и нощите с Маги — време на смях, на любов или просто на споделен живот — самотата му беше подлудяваща. Но колкото и силно да я желаше, тя беше на по-сигурно място в Доусън, където капитан Гордън можеше да я защитава.

Въпреки мъчителния, пронизващ до костите студ Чейс работеше неуморно над купчината чакъл, отделяйки все повече златни зрънца от камънака. Напролет щеше да копае край потока, за да търси златоносната жила. Може би Сам вече я беше намерил, но умря, преди да успее да разкрие тайната си.

Чейс работеше до пълно изтощение, но мислите за Маги го терзаеха непрекъснато, независимо дали беше буден или спеше. Честно казано, той много мислеше над изненадващите ѝ думи, че е безплодна. Макар да бе заявил, че това няма значение за него, Чейс осъзнаваше, че не е казал цялата истина, че често си е фантазирал за синове или дъщери, които да живеят в построеното от него ранчо. Представяше си ги как си играят свободно и щастливо под ведрото небе на Монтана.

Чейс искаше свои деца, негова плът и кръв, които да го наследят. С Маги като негова съпруга това нямаше да бъде възможно. Щяха ли любовта и страстта, която споделяха, да утолят потребността на мъжа да остави наследници, да гледа как негова плът и кръв расте и процъфтява? Не знаеше отговора. Не знаеше почти нищо друго, освен факта, че иска да прекара живота си, като се люби с Маги. Но това не решаваше дилемата му и не облекчаваше ума му. Докато седмиците минаваха и пролетта се приближаваше, той все повече се тревожеше за срещата си с Маги. В деня, в който отдавна очакваното слънце се показва, Чейс започна да се готви за пътуването до Доусън. Нямаше търпение да стигне при оценителя, който да му плати изкопаното злато, а и искаше бързо да се върне на участъка и да започне да копае сериозно.

Най-после пролет! Маги вече беше изписала буквално цели томове с преживяванията си, предимно статии и разкази, които смяташе да изпраща на вестника и на списания. Надяваше се господин Грант да бъде доволен от работата ѝ. Времето вече омекваше, снегът се топеше, ледът по реките и езерата се разчупваше. В града оставаха все по-малко копачи, те се връщаха на участъците си, но скоро идваха други, минали през проходите и по реките в търсене на богатство. Имаше възможност да дойдат и още жени, както и журналисти, а разбира се, и спекуланти.

В края на март Маги стоеше на брега на река Юкон заедно със Скот и още стотици хора в очакване на първата поява на слънцето след седмици мрак. Гледката беше поразителна и невероятно красива след потискащата зима с нейните виелици, лед, и сняг, най-лошата от няколко години насам. Настъпването на пролетта означаваше, че времето на Маги в Клондайк е изтекло. Джек Лондон беше един от първите, които напуснаха Доусън в търсене на приключения и знание.

Сред първите копачи, които трябваше да пристигнат в ранната пролет на 1898, беше Ръсти Рийд.

Благодарение изцяло на нежните грижи на Кейт неговият счупен крак беше зараснал добре и той изглеждаше здрав както винаги. Нямаше търпение да тръгне незабавно към златоносните полета, за да види как се е справил Чейс през зимата, но беше обещал на Хана и Кейт, че ще издири Маги, ако още е в Доусън. Първата спирка на Ръсти беше в участъка на Кралската конна полиция на Канада, където капитан Гордън му каза къде да намери Маги.

Тя вече не можеше да понася малката, оскъдно мебелирана стая, в която беше седяла седмици наред да пише, да се разхожда и да мисли за Чейс. Всичките ѝ неща бяха опаковани и тя чакаше само идването на Чейс, преди да остави тази замръзнала земя на изпитания и разочарования зад гърба си. Този път смяташе да пътува сравнително луксозно с параход по Юкон до Сейнт Майкъл в Аляска, през Берингово море и надолу покрай брега до Сياتъл. Това щеше да означава почти три хиляди мили път повече, но нямаше как да мине отново през реките, бързеите, езерата и проходите до Скегуей без надежден водач. Поне това беше научила от досегашните си

пътувания. Говореше се, че строят теснолинейка през прохода Уайт Пас и че скоро ще бъде възможно да се пътува до Доусън с параход от езерото Бенет до подножието на прохода през езерата и свързващите ги реки. Всички тези улеснения със сигурност щяха да облекчат изпитанията на златотърсачите, мислеше Маги, имайки предвид всичките трудности, през които бяха минали двамата с Чейс по пътя до Юкон.

Размишленията ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата и сърцето ѝ се разтуптя от очакване. Чейс ли е пристигнал най-накрая? Тя отвори вратата и ахна от изненада и удоволствие, когато видя усмихнатия Ръсти, стъпил здраво на двата си крака в коридора пред нея.

— Здравсти, Маги, в полицията ми казаха, че ще те намеря тук.

Ръсти беше един от първите, минали през прохода Уайт Пас след пролетното размразяване.

— Ръсти, нямаш представа колко се радвам да те видя! — Маги го дръпна да влезе и го прегърна излиятелно. — Толкова се радвам, че те виждам отново на крака.

— Много се тревожех за тебе и за Чейс. Нямах търпение ледът да се стопи и да се дотъртя тука. Чейс и Сам на участъка ли презимуваха, или са в Доусън?

— Сам умря, а Чейс е на участъка, макар че го чакам да дойде скоро в Доусън. Не мога да разбера какво го задържа.

— Старият Сам е мъртъв? Откъде знаеш?

— Седни, Ръсти, това е дълга история.

И тя му разказа всичко, което се беше случило от деня, когато беше заминала от Скегуей заедно с Чейс.

— Мамка му! Моето пътуване значи е пикник в сравнение с това, дето сте го преживели вие двамата — каза Ръсти учуден. — Значи Смит Сапуна пратил главорезите си по петите ви. Получили са си каквото заслужаваха. Бас държа, че Чейс обвинява себе си за това, дето е станало с тебе в колибата.

— Вече всичко свърши. Не искам да мисля колко близо бяхме до смъртта — каза тихо Маги.

— А ти и Чейс — подхвана Ръсти, като се изчерви. — Вие двамата... м-м... имате ли някакви планове?

— Ако говориш за бъдещето, отговорът е „не“.

— А е редно, след като е прекарал седмици наред сам с тебе в колибата — каза недоволно възрастният мъж. — Трябва да си поговоря с това момче, като стигна там, и...

— Няма нищо, Ръсти — усмихна се Маги трогната. — Аз ще се оправя. Готова съм да приема решението на Чейс, каквото и да е то.

Лъжкиня. Знаеше прекалено добре, че ще се бори, за да задържи Чейс в живота си.

Ръсти я изгледа с подновен респект. Ако зависеше от него, Чейс щеше да направи каквото се полага по отношение на Маги. Но никой по-добре от него не знаеше колко глупаво инатлив може да бъде Чейс за някои неща.

Разделиха се след малко. Ръсти смяташе да тръгне веднага за участъка. Маги му беше показала буците самородно злато, извадени оттам, и той така се беше въодушевил, че нямаше търпение да започне да копае. Скот Гордън го намери да товари един як кон с припасите си.

— Намерихте ли госпожица Афтън? — запита полицаят.

— Да — отвърна Ръсти по обичайния си неразговорлив маниер.

— Към участъка ли тръгвате?

— Да. Нещо против?

— Нищо. Бих искал да пратя съобщение на партньора ви.

Когато Маги беше разказала на Ръсти за Скот и за всичко, което беше направил за нея, той научи повече от неизреченото, отколкото от това, което му беше казала за красивия канадски полицаи. Той очевидно беше лапнал по нея и Ръсти не го обвиняваше. Маги беше мечта за всеки мъж. Ако Чейс не внимаваше, щеше да я загуби.

— Какво искате да му кажете?

— Само му предайте, че ако не оценява онова, което има, аз го оценявам. Ще разбере какво искам да кажа.

Кимвайки рязко, той се обърна и се отдалечи. Ръсти помисли, че полицаят не би могъл да се изрази по-ясно.

След два дни Ръсти пристигна в колибата и завари Чейс да се готви да тръгва за Доусън. Вече беше април и Маги го чакаше много отдавна.

— Как си, синко — ухили се приветствено Ръсти.

— Ах ти, кучи сине! — извика Чейс, тупайки приятеля си по гърба. — Излекувал си се, виждам. Сигурно пръв си тръгнал от Скегуей. Да не ти омръзна Кейт да се върти наоколо ти?

— Да, малко — призна плахо Ръсти. — Тя е много добра жена, Чейс, обаче разбира, че трябваше да дойда тука. Маги ми каза за буците, дето сте ги намерили.

— Видял си я? Как е тя?

— Видя ми се много добре. Оня полицай се грижи да не е самичка — подметна хитро възрастният мъж.

— Гордън ли?

— Той.

Чейс изригна поток от ругатни.

— Имаш ли планове за нея? — запита престорено невинно Ръсти. — Ако нямаш, помисли си. Каза ми, че е прекарала седмици наред тука сама с тебе. — В гласа му се долавяше порицание, нещо рядко за него. Чейс се изчерви, ядосан необяснимо защо. — Ами ако си й направил дете?

— Нека аз да се тревожа за това, Ръсти — възрази начумерено Чейс. — Тръгвам за Доусън след един-два дни, да се видя с Маги. Ще решим бъдещето си без чужда помощ.

— По-добре побързай — изсумтя Ръсти, — ако искаш да я завариш. Капитан Гордън ми каза да ти предам нещо.

— Какво?

— Ами, че мисли да ти отмъкне жената, или нещо такова. Лапнал е по нея, синко, и смята да я спечели.

Тиха ярост овладя Чейс. Беше ли заел полицаят мястото му в сърцето на Маги? Тя призна, че го обича, но можеше да са се случили много неща през всичките тези седмици, докато двамата бяха разделени. Дали Гордън знаеше, че тя не може да има деца? Тревожеше ли се, че никога няма да има дете от Маги? Бяха ли вече любовници? Без страха от бременност нищо не пречеше на Маги да има колкото си иска любовници. По дяволите! Защо трябваше да мисли за това!

Преди да тръгне за Доусън, Чейс каза на Ръсти за златото, което беше намерил, и му показва забележителната купчинка златни зрънца, извлечени от смаляващата се купчина чакъл до брега на потока.

— Изглежда доста обещаващо — развълнува се Ръсти. — Интересно какво ще каже оценителят.

— Там ще ида най-напред в Доусън. Май успяхме, Ръсти. Нещо ми подсказва, че ще станем богати като крале. Нямам търпение да се върна и да започна да търся жилата.

— Иди в Доусън, синко, говори с Маги, направи каквото трябва и се върни. Щом съм тука, на драго сърце ще поема моя дял от работата.

Параходът „Сузи“ трябваше да пристигне в Доусън през юни 1898 година. С него идваха още златотърсачи, проститутки, съпруги, журналисти — наред с нужните за копачите припаси, храна и дрехи. Щеше да остане една седмица, а после да се върне в Сиатъл и Сан Франциско през Сейнт Майкъл, Аляска. Макар че Чейс още не беше появил в Доусън, Маги разбираше, че отдавна е време да се върне в цивилизацията и във вестника си „Сиатъл Поуст Интелиджънсър“. Чейс със сигурност щеше да дойде, преди „Сузи“ да отплава от Доусън, разсъждаваше тя, затова си купи билет този следобед, макар че имаше почти два месеца, до пристигането на кораба. Стиснала здраво билета в ръка, тя тъжно осъзна, че може и никога вече да не види Чейс.

— Сигурна ли си, че искаш да заминеш? — запита Скот, когато Маги разкри плановете си да се върне в Сиатъл на борда на „Сузи“.

— Абсолютно — отговори тя с твърда решимост. — Време е да се върна на работа. Получих наскоро пощата от Скегуей. Главният ми редактор е получил първите ми две статии, които пратих от Скегуей, и настоява да се върна в Сиатъл.

— Не искам да заминаваш!

Стояха в коридора пред вратата ѝ, тъкмо върнали се от спокойна вечеря.

— Може ли да влезем вътре, Маги? Искам да поговорим.

— Вече си казахме всичко, което имахме да си казваме, Скот. Винаги ще бъдем приятели, но нищо, което ще кажеш, няма да ме убеди да остана.

— Ами Макгарет? Мислех, че го чакаш да се върне.

— Очаквам, че той ще се появи, преди да замина — каза тя с тиха убеденост.

Скот беше съкрушен, че Чейс така пренебрегва чувствата на Маги.

— Моля те, Маги, позволи ми да вляза за малко. Ще чуеш страхотни истории за мечки гризли и индианци от моето детство. Ако не те ободрят, поне ще те приспят.

Въпреки мрачното си настроение Маги се засмя, отвори вратата и покани Скот в стаята си.

Чейс Макгарет изкачи стълбите в хана „Доусън“ с пружинираща стъпка и окрилен дух. Беше пристигнал в Доусън само преди няколко часа и първата му спирка беше кантората на оценителя, където беше научил, че златото, което е събрал, е от най-високо качество. Щом намереше жилата, щеше да извлича по пет хиляди долара на ден. Дори само това беше повод да празнува. Той се беше изкъпал и обръснал и отиваше при Маги, изгарящ от нетърпение да ѝ разкаже за късмета си и да се люби с нея до пълно изтощение. Знаеше, че е закъснял с идването си, но Маги му беше дала дума, че ще я завари тук. Умираще да види погледа в кехлибарените ѝ очи, когато ѝ каже, че е богат. След година или две разработване на участъка двамата с Ръсти щяха да имат всичките пари, от които някога са се нуждаели. Достатъчно, за да бъдат наследниците му богати. Не, поправи се той с болка, нямаше да има никакви наследници — не и с Маги като негова съпруга. Нямаше да има деца, които да наследят богатството му.

Щом приближи към стаята на Маги, той изведнъж се закова на мястото си. Позна я веднага, както беше застанала в коридора. Беше още по-красива, отколкото си я спомняше. Но в този момент имаше очи само за мъжа, който стоеше толкова близо до нея, че телата им почти се докосваха. Скот Гордън представляваше красива гледка в колоритната си униформа — висок, с широки гърди, тънка талия и очевидно влюбен в Маги. Чейс тъкмо се чудеше дали да обяви присъствието си, когато Маги отправи приканваща усмивка към полицая, хвана го за ръка и го въведе в стаята си. Чейс почака десетина минути и когато Скот не излезе, се обърна и избяга. Хлътна в най-близката кръчма, където започна да дави мъката си.

След два часа беше още трезвен. Желаше Маги така отчаяно, че болката обезсилваше въздействието на изпития алкохол. Дори

късметът му не представляваше нищо, щом не можеше да го сподели с Маги. Излезе от кръчмата и тръгна безцелно по калната улица, когато видя Скот да влиза в канцеларията си. През цялото време ли е бил с нея, запита се унило Чейс. Изведнъж разбра, че трябва да я види и сам да разбере дали полицаят му я е отнел.

Обзет от решимост, той се върна в хана. Може би не беше прав с прибързаните си заключения. Отчаяно искаше тя да му каже, че още не ѝ е безразличен, че не иска полицаия, а него. След миг вече чукаше на вратата на Маги в хана „Доусън“.

Тя се готвеше да си легне, беше по нощница и пеньоар. Кой можеше да чука на вратата ѝ по това време? Тогава забеляза шапката, лежаща на стола. Скот трябва да я е забравил, когато беше тук. Тя се усмихна, развеселена от разсеяността му, особено в нейно присъствие. Горкият човек май винаги се побъркваше, когато тя беше наблизо. Вземайки шапката, Маги отвори вратата и я протегна навън.

— Май някой е съвсем заваян, да излиза гологлав навън... — изрече тя закачливо.

— Не, скъпа, не съм толкова заваят, че да си тръгвам без шапка.

— Чейс! Ти си тук!

— Явно очакваше някой друг. — Той изгледа остро шапката на полицаия. — Любовника си май?

Застиналото му лице изразяваше болка и разочарование.

— За какво говориш?

— Винаги ли отваряш вратата по нощница?

— Не, аз...

— Ох, Маги, толкова ли не можа да ме дочакаш? Трябваше ли да ме заменяш с Гордън!

Маги стоеше зашеметена. Отвори уста, за да отговори язвително, но приближаващи се стъпки и гласове я възпряха. Като погледна към края на коридора, тя видя двама мъже да се смеят и да говорят; позна ги, бяха двамата копачи, които заемаха стаята точно срещу нейната. Не искаше да я видят по нощница да спори с мъж пред вратата си. Чейс прецени веднага положението и се вмъкна през отворената врата, затваряйки я решително зад себе си.

— Не знам дали те искам тук, щом говориш такива неща — изрече тя.

Не можеше да повярва, че Чейс я обвинява във връзка със Скот. Нима не я обичаше достатъчно, за да ѝ има доверие? Очевидно не, иначе нямаше да ѝ хвърли тези нелепи обвинения.

— Какво да помисля? — отвърна той със същия тон, сваляйки шапка, и прокара дългите си пръсти през косата си, издавайки вълнението си. — Идвам при теб след месеци раздяла и те намирам сама в стаята с Гордън.

— Откъде знаеш?

— По дяволите! Имам очи. Видях те да го завличаш вътре. Почаках десетина минути, преди да се откажа и да си тръгна.

— Трябваше да почакаш петнадесет минути — изсъска ядно Маги. — О, Чейс, трябва ли да спорим? Ти си единственият любовник, когото някога съм имала или съм искала. Скот е чудесен приятел, но нищо повече.

— Много лесно го прие в стаята си — забеляза хапливо Чейс.

— Само защото вярвам, че ще се държи като джентълмен.

— Ще отречеш ли, че те иска? — предизвика я Чейс.

Защо, по дяволите, трябваше да се препират, когато всичко, което той искаше, беше да я прегърне и да зарови лице в уханните ѝ коси?

— Скот ме помоли да се омъжа за него, но аз отказах. Той знае, че те обичам.

Като чу Маги да казва тези думи, Чейс омекна.

— О, божичко, Маги, не знам какво ми стана. Когато те видях с Гордън, как го каниш в стаята си, си загубих ума. Толкова ревнувах, че исках да го убия, задето смее да докосва това, което е мое.

— Твоя ли съм, Чейс?

— Моя и само моя!

— Тогава го докажи. Покажи ми колко ме искаш. Люби ме.

Тя развърза колана на пеньоара си и го остави да падне на пода. Ръцете ѝ се вдигнаха към копчетата на строгата нощница.

— Не, нека аз — каза той с глас, пресипнал от страст, когато отмести ръцете ѝ.

С тромави и треперещи пръсти освободи едно по едно мъничките копчета. Прозрачната материя се раздели и той я смъкна по раменете ѝ, оголвайки ги за устните си. Устата му беше топла и влажна срещу плътта ѝ и Маги потръпна в наслада. Устните му се плъзнаха по-надолу, езикът му започна да гали долчинката между гърдите ѝ.

Тогава нощницата се свлече в краката ѝ и Чейс взе зърното на едната ѝ гърда дълбоко в устата си, облизвайки щръкналата пъпка с влажния си език, без да престава да я гали и засмуква.

Маги изстена, усещайки как изтънченото му мъчение изпраща тръпки в слабините ѝ. Отделяйки се от пищните бели гърди, Чейс се отпусна на колене, хвана седалището на Маги, за да я задържи, раздели с език къдравите косъмчета на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, и започна нежно да го изследва. Тя сподави един вик, когато Чейс използва забележителното си умение, за да я докара до ръба на екстаза. Плъзвайки език по нежната цепнатина, той възбуждаше малката пъпка на женствеността ѝ.

— Чейс, моля те, не мога да издържам!

— Дръж се, скъпа, още малко. Отпусни се, остави го да дойде.

Впил пръсти в меката плът на задничето ѝ, той поднови усилията си, вкусвайки медената сладост на нейната страст, като изкусен учител, наслаждаващ се на най-екзотичната от всички напитка.

И тогава с вик достигна до абсолютната наслада, притискайки го до себе си... близо, още по-близо. Никой, абсолютно никой не би могъл да я накара да се чувства така, само Чейс. Тя усети, че той я вдига на ръце и я отнася в леглото. Нетърпелива да усети голата му кожа върху своята, Маги задърпа дрехите му.

— Полека, скъпа не бъди припряна — ухили се той с дяволито наслаждение. — Имаме цялата нощ и следващата, и по-следващата, докато не се върна на участъка. О, скъпа, толкова ми липсваше. Едва не полудях от желание.

— Покажи ми, любов моя, покажи ми колко ме желаеш.

С изключително умение и нежност Чейс полека възбуждаше Маги отново и отново, докато тя преоткриваше тайните на неговото тяло. Вкусваше кожата му, солта по нея, вдишваше мускусния аромат на желанието му.

— Хайде, Чейс — замоли се тя, забивайки нокти в гърба му.

Болката го накара да навлезе рязко още с първия тласък и влажните ѝ дълбини го поеха безотказно. Ярки вълни от светлина я заливаха с всеки тласък.

— Никога не съм се чувствал така добре — изпъшка Чейс, сякаш от болка. — Толкова си стегната, толкова топла, толкова...

Един стон погълна думите му.

— Още, Чейс, още.

Тя искаше да почувства силата на тласъците му в утробата си.

— Сигурна ли си? Не искам да те нараня.

— Сигурна съм. Няма да ме нараниш.

Съвкуплението им беше диво, нежно, шеметно до забрава. Чейс я яздеше безмилостно, после смени позицията и позволи на Маги удоволствието да определя ритъма. Любиха се като диви животни, не се задоволяваха с малко, всеки докарваше другия до невероятни, недостигани досега висини. Всичко това свърши с мощна кулминация, която ги остави разтърсени и безмълвни за няколко дълги минути.

— Ти си великолепна — каза Чейс, още благоговеейки пред онова, което току-що беше изпитал. — По дяволите, Маги, изсмука ми силите.

— Надявам се да не е така, любов моя, още е рано — подразни го тя, плъзвайки ръка по дължината на бедрото му.

— Дай ми няколко минути, скъпа, и ще се опитам да не те разочаровам.

Приятна тишина се възцари над тях, докато Маги не изрече:

— Спомена, че ще ставаш богат. Предполагам, че си намерил още злато.

— Няма да повярваш, скъпа, но с всяка лопата се появяваха още и още бучки злато. Оценителят каза, че са от изключително качество и вероятно ще натрупам цяло състояние, преди жилата да се изчерпи. Ние сме богати, Маги, богати! Мога да купя още земя, кобили и жребци и да имам най-доброто коневъдно ранчо в Монтана. Мечтата ми ще се сбъдне.

— Обичаш Монтана, нали? — запита Маги със странна тъга.

— Там е красиво, Маги... и ти ще я харесаш.

Той така се възбуди, говорейки за надеждите и мечтите си, че не забеляза, че Маги е станала тиха и дистанцирана. Чейс говореше разпалено за Монтана, забравяйки за нея, за нейния живот и нужди.

Наранена от егоизма на Чейс, тя разбра, че колкото и да се доказва, колкото и да воюва за място под слънцето, този свят е мъжки, нечувствителен към желанията и нуждите на жените. Чейс естествено предполагаше, че тя иска това, което и той — друго не можеше да си представи.

— Монтана е чудесно място да отглеждаш... коне — добави той тронаво.

Щеше да каже „деца“, но внезапно осъзна, че с Маги няма да има деца. Тя не обърна внимание на паузата, вече забравила своята отдавнашна лъжа.

— Чейс, да не би да ми предлагаш да се омъжа за тебе?

Той изглеждаше зашеметен.

— Разбира се, че ще се оженим, скъпа. Не смятам да стоя тук повече от година-две, а после можем...

— Година или две! Какво се предполага да правя аз през това време?

— Мислех, че можеш да идваш в колибата през лятото.

— Няма ли да бъде малко претъпкано, ние двамата и Ръсти?

Чейс се намръщи.

— Не съм мислил за това. Смятам, че ще е най-добре да останеш в Доусън. Ще се опитам да идвам веднъж в месеца или нещо подобно. Няма да е толкова зле, Маги — увери я той.

— Когато си тръгнем оттук, ще бъдем богати.

— Връщам се в Сиатъл, Чейс. Вече си купих билет. „Сузи“ ще пристигне в Доусън след няколко седмици.

— Какво! Нищо ли не означавам за тебе?

— Обичам те, но ти приемаш като даденост, че и аз искам същото, което и ти. Не знам дали в Монтана ще ми хареса. Искам да имам думата, когато става въпрос къде да отидем и какво да правим. Толкова ли е нередно?

— Но Монтана е моят дом — изрече Чейс със стегнато гърло. — Съпругата отива там, където е съпругът. Винаги е било така. По дяволите, обичам те, Маги, защо да се караме? Прегърни ме, ела тук.

— Тук съм Чейс, ето ме — каза тя с тиха убеденост.

— Ще останеш ли да ме чакаш в Доусън? Можеш да пишеш до вестника и да си подадеш оставката. Или може би ще се съгласят да им пращаш статии оттук по пощата? Но като се върнем в Монтана, не виждам никаква причина да продължаваш да работиш. Ще имаме всичко, от което се нуждаем.

— Обичам да работя. Писането беше моят живот толкова време, че не съм сигурна, че мога да го оставя. Не искам да прекарвам дните си в безполезна занимания.

— Безполезно ли е да си моя съпруга? — Чейс започваше да се ядосва. Защо Маги беше така упорита, когато явно се обичаха! — Какво искаш да ти кажа? Че ще се откажа от ранчото и от начина си на живот, за да приема твоя? Не мога да го направя, Маги. Трябва да има някакъв компромис и ние ще го намерим.

— Кога? След една-две години, когато бъдеш готов да напуснеш Юкон? Не мога да чакам толкова дълго, Чейс. Трябва да се върна в Сиатъл. Дълга го на вестника, финансираха идването ми тук.

— Не мога да понеса да бъде толкова далече от мене — призна Чейс, — макар че разбирам защо не искаш да останеш в Доусън.

— Тогава значи си съгласен, че трябва да се върна в Сиатъл? Докато спечелиш състоянието от участъка, ще те чакам.

— Наистина ли, Маги? Или е това просто извинение да се отървеш от мене? Аз съм само един каубой, не съм за дама като тебе. Гордън предложил ли ти е нещо по-добро?

— Не намесвай Скот. Казах ти, че те обичам. Какво повече искаш?

— На Монтана ли се противиш, или на мисълта да се откажеш от работата си?

Когато той постави въпроса така, Маги беше принудена да потърси отговор по-дълбоко в сърцето си.

— Работата ми е важна, Чейс, но има и още нещо. Не съм сигурна, че сме готови за такова обвързване. Това, че искаш да изчакам година или две, преди да се оженим, доказва, че участъкът е по-важен от любовта ни. Възможно е в Монтана да ми хареса, но не съм съвсем сигурна, че това е нашето бъдеще. Обичам те, Чейс, не искам никой друг мъж, но може би ще е по-мъдро да се разделим за една година, за да се уверим в чувствата си.

— Мислиш, че не знам какво искам ли? — изфуча сърдито Чейс. — Не, Маги, има нещо друго, което не ми казваш. Или оставаш в Доусън и напускаш работата си, или се връщаш в Сиатъл и ме забравяш. Толкова е просто.

— Ултиматум ли ми поставяш? — ахна смаяна Маги. — Моля те, Чейс, не го прави! Казах ти, че ще те чакам цял живот, ако потрѣбва.

— В Доусън? Или на участъка?

Тя тъжно поклати глава, разбирайки, че бяха влезли в задънена улица, която можеше да ги раздели завинаги.

— Ще бъда в Сиатъл, Чейс, имаш адреса ми.

— О, скъпа, защо трябва да бъде така? Толкова те обичам, че няма никакво значение, че си безплодна. Можем да осиновим деца, за да има на кого да оставим моето състояние.

— Безплодна? — запита неразбиращо Маги. Внезапно си спомни какво му беше казала, за да не се тревожи, че може да забременее. Току-виж е истина, помисли тя, защото не беше заченала досега. Може би беше твърде стара, за да има деца. — Но аз...

— Вече казахме достатъчно. Ще говорим утре. Изтощен съм от спорове. Нека да те любя пак. Целият ни свят като че ли се разпада и няма нищо истинско, освен тук и сега, и ти в ръцете ми.

— О, господи, Чейс, толкова ме е страх — изхлипа тя, вкопчвайки се отчаяно в този мъж, който беше превзел живота ѝ.

Защо всичко като че ли беше срещу тях? Богатството, което Чейс се надяваше да открие под земята, нейната отговорност към вестника, годината, която той искаше, преди да се оженият, както и това тя да се откаже от всичко, което обича, и да се установи в Монтана — май ставаше прекалено много. Тя беше реалистка, знаеше, че любовта не е лесна, но мислеше, че ако двама души наистина се обичат, нещата ще се наредят. Имаше чувството, че двамата с Чейс ще поставят теорията ѝ на изпитание.

— Не се страхувай, скъпа, повярвай ми. Все някак ще решим проблемите си — обеща той.

— Може би е по-добре да си идеш, Чейс. И двамата трябва да помислим.

— Не и преди да те любя отново. Не и преди да направя това...
— дръзката му ласка накара дъхът да излезе със свистене от гърдите ѝ.
— Или това.

Пръстите му проникнаха във влажната ѝ топлина, устата му намери нейната и всички мисли излетяха, когато любовта и страстта ги захвърлиха в звездните пространства, където властваше екстазът.

После, когато изтощението потопи Маги в дълбок сън, Чейс стана от леглото, облече се тихо и излезе от стаята. Имаше нужда да помисли, а меката топлина на Маги в ръцете му не му позволяваше да разсъждава трезво над решенията, които трябваше да вземе.

Скот заключи вратата на канцеларията си и се запъти към казармите, за да поспи. Беше много късно, но с прииждането на златотърсачите работата му много се увеличи. Освен това като мислеше за Маги двадесет и четири часа на ден, това държеше ума му в постоянно напрежение. Със сигурност не му помагаше да се справя с купищата доклади, които се трупаха на бюрото му.

Смехът и високите гласове го накараха да спре внезапно пред една кръчма, добре известна с хулигански прояви. Така и така е тук, реши той, ще хвърли един бърз поглед и да се убеди, че всичко е наред. Преценявайки положението с един поглед, Скот видя, че нищо не изисква намесата му, и се обърна, за да излезе. Тогава забеляза Чейс да седи на една маса в ъгъла и си проправи път през тълпата към него. Така и така имаше нужда да си поговори с каубоя.

Ако не беше Чейс Макгарет, Скот знаеше, че Маги би отвърнала на любовта му. Скот познаваше мъже като Чейс, такива, които не искаха да се женят. Щеше да се възползва от Маги, да разбие сърцето ѝ и да я остави с прекършени мечти. Защо тя не искаше да разбере, че Чейс се интересува само от златото в участъка си? Докато той, Скот, искаше да ѝ даде всичко, което тя заслужаваше, дори ако това означаваше да напусне Юкон и Канада и да се установи там, където тя би била щастлива. Щеше ли Макгарет да ѝ предложи същото?

— Нещо против да седна?

— Нищо.

Скот се отпусна на един стол, изгледа Чейс с присвити очи и изрече:

— Предполагам, вече сте се видели с Маги. Изненадан съм, че още не сте с нея.

В гласа му се долавяше осезаемо неодобрение.

Чейс изсумтя възмутено. Прие думите на Скот като директно оскърбление срещу репутацията на Маги.

— Това, което съществува между мене и Маги, не е ваша работа, Гордън. Обратно на това, което мислите, отнасям се към нея съвсем отговорно.

— Защо ли не ви вярвам? — измърмори мрачно Скот. — Ако не искате да я нараните, ще излезете от живота ѝ.

— И да ви я оставя? — изрече подигравателно Чейс.

— Тя би могла да направи и по-лош избор. Обичам я. Достатъчно, за да напусна Канада и да отида там, където и тя ще бъде щастлива. Искам деца от нея. Вие искате ли семейство?

Чейс трепна. Със сигурност искаше да има деца. Защо да гради голямо богатство, ако няма деца, които да го наследят? Очевидно Маги не беше доверила на Гордън, че не може да зачене. Ако тя не иска полицаят да знае това, Чейс със сигурност нямаше да му го каже. Заболя го, като си помисли, че съперникът му е склонен да угоди на Маги дотам, че да започне съвсем нов живот, докато той, Чейс, ѝ беше поставил ултиматум. Но това не означаваше, че я обича по-малко от полицая.

— Ако сте говорили напоследък с нея, трябва да знаете, че тя ме обича — изрече Чейс с твърда убеденост.

— Може и така да е, но не сте за нея, Макгарет. Колко време смятате да останете в Клондайк? Какво ще прави Маги тук, докато вие копаете? Знаете ли, че тя се връща скоро в Сиатъл?

— Не и ако успея да я разубедея.

— Помислете за това, Макгарет — настоя Скот с нисък и убедителен глас. — Ако наистина я обичате, ще я оставите да си иде сега, докато още може да преодолее болката от раздялата с вас.

— С ваша помощ, разбира се — изсъска Чейс. — Сигурно ще бъдете наблизо, за да я утешите.

Скот вдигна рамене, без да отрича.

— Вие решавате, Макгарет. Ако искате Маги да бъде щастлива, не я откъсвайте от работата ѝ и не очаквайте тя да се превърне в образцова домакиня. Това никак няма да ѝ хареса, а на вас няма да ви хареса онова, в което ще я превърнете по този начин. Вие бихте ли се отказали от ранчото си заради нея? Мисля, че не.

След като каза всичко, което имаше да казва, Скот стана.

— Още нещо, Макгарет — парите не могат да купят Маги. На нея ѝ е безразлично дали участъкът ще ви направи милионер.

И се отдалечи, оставяйки Чейс да се вари в горчивия бульон на думите му.

Без съмнение Чейс знаеше, че всичко, което казва полицаят, е вярно. Да, той обичаше Маги и тя го обичаше. Нищо и никой не можеш да им го отнеме. Но любовта невинаги гарантира щастие. Той беше необразован каубой, а Маги — забележителна жена, влизаща в новия век, където се откриваха огромни нови хоризонти и възможности. Много скоро такива умни авантюристи като нея щяха да избират сами съдбата си, вместо да подтичват подир мъжете си. Не че Чейс им завиждаше. Никога не беше вярвал в подчинението на жените. Скоро всички щати щяха да последват примера на Уайоминг и да им дадат право да гласуват. Просто трябваше да мине известно време, за да свикнат всички с това.

Докато Чейс седеше, пиеше и мислеше за бъдещето, стигна до поразителното заключение, че няма право да иска каквото и да било от Маги. Тя си беше спечелила правото да прави и да бъде каквато си иска. Беше преодоляла всички препятствия, за да получи признание като журналистка, и не биваше да бъде напъхвана в калъпа на традиционната жена. Маги заслужаваше да се грее на светлината на постиженията си. Необходима беше огромна смелост и издръжливост, за да стигне човек до Клондайк, когато по-малодушни не успяваха. Другите журналисти бяха стигнали до Доусън, но Маги беше първата жена, може би дори първият журналист въобще, който беше прекосил прохода Уайт Хорс през 1897 година.

Когато Чейс излезе от кръчмата, за да се върне в хотела си, знаеше точно какво трябва да направи. Надяваше се неговата убеденост да му даде силата, от която се нуждаеше.

Маги се намръщи разочарована, когато се събуди и разбра, че Чейс си е отишъл. Той така я беше изтощил, че тя спа цяла нощ, без да забележи кога е станал от леглото ѝ. Веднага щом се събуди, тя започна да мисли върху думите му. Ако не го беше разбрала преди, след тази нощ вече знаеше, че не може — и не иска — да живее без Чейс. Колкото и да обичаше вестника и конкуренцията в света на мъжете, повече обичаше Чейс. Искаше да споделя всичко с него — ранчото му, Монтана, техните деца. Би отишла на драго сърце навсякъде с него, за

да остане част от неговия живот. И ако това не беше достатъчно, за да удовлетвори нуждата ѝ да се реализира като жена, можеше да стане журналистка на свободна практика или да се опита да напише книга за това, което беше преживяла. И разбира се, щеше да остане в Доусън, докато двамата с Чейс могат да заминат заедно.

Доволна от решението си, Маги започна да разопакова наскоро купения си куфар, едва побрал нещата ѝ. В мига, когато Чейс се върнеше, тя смяташе да му каже какво е решила и да види как лицето му се озарява от радост. Никога не беше гледала на напускането на работата и отказа си от независимост като на неща, които ще съсипят живота ѝ, защото без Чейс той губеше ценността си.

Когато той най-накрая се появи след малко, погледна куфара, отворен наред леглото, и веднага предположи, че Маги опакова, а не разопакова.

Тя се хвърли в прегръдките му, нямайки търпение да му каже какво е решила.

— Радвам се, че си тук, Чейс, имам да ти кажа нещо.

— И аз трябва да ти кажа нещо — изрече той без никакъв ентузиазъм. — Искаш ли първо ти?

Маги искаше да говори първа, но усещайки разсеяността му, веднага разбра, че той има нужда да излее душата си, а тя искаше умът му да не е зает с нищо, когато му каже добрите си новини.

— Първо ти, любов моя, аз ще почакам.

Тя приседна на ръба на леглото и когато Чейс започна да крачи насам-натам, едно гласче ѝ подсказа, че тя трябваше да говори първа, че онова, което Чейс щеше да ѝ каже, би могло завинаги да промени живота им.

— Може би трябва да ти кажа...

— Не, Маги, трябва да го кажа — изрече Чейс с твърда решимост. — Много мислих след снощи и разбрах, че съм бил неразумен.

— Чейс, аз...

— Не, Маги, не казвай нищо, докато не свърша. Достатъчно трудно ми е, без да ме прекъсваш. Много мислих и реших, че нямам право да диктувам бъдещето ти. Сега осъзнавам, че няма да си щастлива, ако живееш в Монтана, а аз не бих искал да живея другаде. Ти си се борила много, за да те признаят като журналистка, и

заслужаваш това признание. Нямах нужда от мене. Ти си находчива, храбра жена, Маги Афтън. Може би някой ден ще намериш мъж, който да иска да те сподели с първата ти любов — работата ти. Аз съм ревнивец, скъпа, искам те само за себе си.

Зашеметена тишина последва думите на Чейс. Какво се беше случило, за да промени мисленето му така драстично, запита се Маги. Снощи я беше умолявал да остане в Доусън. Да не би внезапно да е решил, че не му трябва съпруга?

— Значи така? — запита тя, най-накрая възвръщайки си дар слово. — Всичко свърши? Трябва ли всеки да тръгне по собствения си път и да забравим любовта, която споделяхме?

Да забрави Маги? Да забрави онова, което бяха имали заедно, как го караше да се чувства? Невъзможно! Но заради самата нея трябваше да го направи да изглежда така, сякаш чувството помежду им е било нещо мимолетно, твърде горещо, за да бъде трайно.

— Разбира се, че няма да те забравя, скъпа. Беше прекрасно, докато траеше. Но и двамата знаем, че нещо толкова хубаво не може да бъде трайно.

— Какво те доведе до това внезапно решение? Какво те накара да промениш намеренията си? Снощи ми каза...

— Мъжете казват много неща в разгара на страстта — отвърна Чейс, ненавиждайки се за това, което причиняваше на Маги, но беше сигурен, че точно така трябва да постъпи. — Внезапно осъзнах, след като си отидох оттук снощи, че скоро ще стана богат. Бих могъл да имам толкова жени, колкото си поискам, да правя каквото ми се прище. Съпругата е последното, което ми трябва.

— Значи това било — изрече Маги горчиво. — Съпругата ще те притеснява, ще ти пречи да се наслаждаваш най-пълно на богатството си.

Чейс трепна. Думите ѝ го накараха да изглежда извънредно повърхностен. Ако тя наистина беше повярвала, че той иска да си харчи парите за жени и разврат, значи не го познаваше добре.

Тя мислеше само за едно — той не я иска, за него е по-важно да стане богат и да сее овес, отколкото да има съпруга. Господи, как беше могла да го прецени толкова неправилно? Неговата любов към нея не беше нищо повече от мимолетна прищявка; страстта му беше само жажда за тялото ѝ. Би трябвало още в Скегуей да разбере, че е само

едно развлечение за него. Беше отдала сърцето си на красивия измамник и Чейс се беше нахвърлил като изгладнял вълк на любовта ѝ, изричайки думи, които нямаха никакво значение.

— Разбира се — продължи той безгрижно, — ако смятах, че има някаква възможност нашето... любене снощи да е създало дете, може би щях да се изкуша да променя решението си.

Гневни червени точки избухнаха зад очите на Маги. Детето ли беше единственият начин да върже Чейс за себе си? Никога не би паднала толкова ниско, да използва едно дете, за да задържи някой мъж, особено такъв, който не я иска. Беше смятала да му каже, че не е безплодна, че доколкото ѝ е известно, е напълно способна да роди дете... или няколко деца. Сега това нямаше значение, защото тя никога нямаше да има дете от Чейс, освен ако... Но, разбира се мисълта, че може да е забременяла от снощи, беше абсурдна. Дотук се беше измъквала невредима.

— Слава богу, няма изгледи да нося дете от тебе — възрази тя с високомерно изражение, за да прикрие разбитото си сърце.

Мъката да го обича, а после да го загуби подкопаваше самочувствието, което така грижливо беше подхранвала през всичките тези години. Само за няколко кратки минути той фактически я беше унищожил. Само вроденото ѝ достойнство я спаси да не започне да му се моли да не я изоставя.

— Добре — изрече Чейс с покъртителна тъга. Наистина ли всичко между тях беше свършило? Беше ли унищожил с такава лекота любовта им? Усети се вътрешно празен, лишен от всичко, което му беше скъпо. Искаше му се да вика, да протестира против несправедливостта да обича една жена така изцяло, че да е склонен да я загуби, вместо да ѝ навлече години съжаления и недоволство. — Може би ще те потърся в Сиатъл — осмели се да добави той, хващайки се за сламка.

— Не си прави труда — посъветва го Маги. — За какво ти е?

— Е, Маги, май няма какво повече да си кажем — избъбри той, налагайки си бодра физиономия. — Беше прекрасно и с чиста съвест мога да кажа, че никога не съм срещал жена като тебе.

И няма вероятност да срещна, помисли, но без да го изрича на глас.

— Никога няма да има друг като тебе, Чейс. — Ридание задави Маги, тя усещаше гърлото си като жива рана, задържайки сълзите. — Сега върви. Имам да мисля за много неща, да правя планове.

Нарочно държеше погледа си наведен, за да прикрие болката си.

— Не по този начин, Маги, не и без поне с една целувка да ме изпратиш по пътя ми.

Чейс знаеше, че нарочно се самоизмъчва, като удължава сбогуването до безкрай, но му се струваше, че животът му зависи от това, да вкуси за последен път сладостта на устните ѝ.

Изумена, Маги вдигна клепачи, но това не попречи на Чейс да плени устните ѝ в целувка, напомняща жив огън, говореща за страст... и да, по дяволите, за любов. Любов, която току-що беше отрекъл. Целувката му стана по-дълбока, върхът на езика му очерта устните ѝ, а после ги раздели и се вмъкна вътре, за да вкуси сладката ѝ сърцевина.

Движени от собствена воля, ръцете му се обвиха около седалището ѝ, притегляйки я, припомняйки си с невероятна живост колко гладка е кожата ѝ, пълнотата на гърдите ѝ, набъбналата готовност на зърната ѝ, когато устата му ги възбуждаше. Как можеше да я остави, когато така отчаяно се нуждаеше от нея? Оставяш я да си иде, защото я обичаш, отвърна едно гласче вътре в него.

Маги усети как мъжествеността му се надига и разбира, че трябва да се откъсне от завладяващата му целувка, иначе ще бъде завинаги прокълнатата. Много малко ѝ трябваше, за да загуби всичкия разум, който господ ѝ беше дал, и да го замоли да легне с нея, пък гордостта да върви по дяволите. Напрягайки цялата сила на волята си, Маги се освободи от ръцете на Чейс.

— Недей, Чейс, няма да позволя да ме използваш отново. — Гласът ѝ беше бездиханен шепот, преизпълнено с неимоверно страдание. — Бяхме любовници, нека да се разделим като приятели. Не удължавай раздялата.

И тя му протегна ръка.

Чейс ѝ хвърли бавен, търсец поглед, окончателността на раздялата го разкъсваше. Очевидно тя не беше толкова съкрушена като него. Мисълта само засили убеждението му, че прави най-доброто за нея. Протягайки ръка, той хвана малката ѝ студена длан, а после я поднесе почтително към устните си. Никога досега не беше правил такова нещо, но някак си усещаше, че трябва.

— Преди да тръгна, настоявам да вземеш част от златото, което извадих от участъка — каза Чейс, без да пуска ръката ѝ, сякаш не искаше да я остави да си иде.

— Не го искам — възрази Маги, отблъсната от мисълта, че той се чувства задължен да плати за услугите ѝ. — Вече ми плати за припасите, които ти дадох на заем. Имам достатъчно за разноските си, преди да стигна до Сиатъл.

— По дяволите, Маги, настоявам! Ти си го спечели.

— Отказвам да ми се плаща като на обикновена проститутка! Върви си, Чейс, искам да бъда сама.

Тя се обърна и отиде до прозореца, очаквайки Чейс да излезе.

— Знаеш, че не съм имал предвид такова нещо — изрече той меко, смаян от долната интерпретация на онова, което бяха споделяли. Когато тя отказа да отговори или дори да удостои присъствието му с вниманието си, той се възползва от обърнатия ѝ гръб и скри торбичката със златни бучки под дрехите в куфара, отворен на леглото. После, хвърляйки отчаян поглед към непреклонно изправения ѝ гръб, тихо излезе от стаята, убеден, че е направил единственото разумно нещо, с което да гарантира щастието на Маги.

— Маги, знам, че си тук!

Скот беше идвал днес два пъти, но Маги нямаше желание да говори с никого, затова просто не отваряше вратата.

— Чиновникът на рецепцията каза, че не си излизала от стаята и не си поръчвала храна цял ден. Болна ли си? Моля те, Маги, отвори, иначе ще разбия вратата.

Тя въздъхна, осъзнавайки съвсем ясно, че този път Скот няма да си тръгне. Не искаше да го вижда, защото той щеше да ѝ поиска обяснение за странното ѝ поведение. Искаше просто да остане насаме и да се валя в нещастията си.

— Влизам, Маги!

Този път Скот като че ли говореше напълно сериозно и Маги се отърси от летаргията си.

— Идвам, Скот. Няма нужда от насилие.

Надигайки се неохотно от стола, тя унило се отправи към вратата.

— Слава богу! — изрече разгорещено той, когато вратата се отвори, и веднага влезе в стаята. — Защо е толкова тъмно тук?

До този момент Маги нямаше представа, че седи на тъмно. Мрачните сенки на здрача съответстваха напълно на настроението ѝ. Тя загледа почти безучастно как Скот пали лампата, а после се обръща, за да разгледа внимателно овладяното ѝ лице.

— Не ми изглеждаш болна.

— Не съм.

— Тогава защо се криеш в стаята си? Станало ли е нещо?

Той много добре знаеше какво я измъчва, но искаше да го чуе от собствената ѝ уста. Беше видял по-рано днес Чейс Макгарет, който изглеждаше също толкова съкрушен като нея.

— Нищо не се е случило — каза тя неубедително. — Сам виждаш, че съм добре.

— Макгарет е в града.

Тя вдигна очи.

— Знам.

— Видяхте ли се?

— Да.

— По дяволите, Маги, да не би да ти е направил нещо, да те е наранил? Ако е така, ще...

— Не, Скот, нищо подобно — побърза да отрече тя. — Ние... ние с него... просто решихме... да се разделим.

Приглушените ѝ думи казаха на Скот, че Чейс е послушал съвета му и е направил най-доброто за Маги; той се изпълни с уважение към каубоя, че беше имал смелостта да вземе такова болезнено решение.

— Знам, мислиш, че го обичаш, но скоро ще разбереш, че не те заслужава. По-добре ще си без него.

— Обичах го, Скот, но очевидно Чейс не ме е обичал достатъчно. Има само един начин да се правят нещата — неговият. Моите идеи, моите надежди и мечти бяха прекалено маловажни за него.

— Знам, че те боли, Маги, но...

— Не, не ме боли — прекъсна го тя. — Бясна съм, обезумяла. Нямам нужда някакъв неграмотен каубой да ми обърква живота. Достатъчно добре съм се справяла досега и мога да го правя и в бъдеще.

Внезапно Маги осъзна — това не беше краят на живота ѝ. Да, беше неомъжена стара мома, това не означаваше, че не може да живее пълноценно. Това не беше краят на света, а само началото на нова фаза в живота ѝ. Живот без утехата и благата на любовта, защото беше твърдо решила, че никога повече няма да обича. Никой мъж не можеше да заеме мястото на Чейс в сърцето ѝ.

Скот се усмихна одобрително. Знаеше, че духът на Маги и съобразителността ѝ няма да я оставят да тъгува дълго. Светът още криеше твърде много тайни, за да се свие тя в черупката на примирението.

— Ти си жена за милиони, Маги Афтън, и аз много те обичам — усмихна се нежно Скот. — Мога ли да се надявам, че с тебе бихме могли...

Замълча, оставяйки Маги да си издави сама заключение. Вместо това тя реши да пропусне думите му покрай ушите си.

— Гладна съм, Скот, има ли надежда да заведеш едно изтощено момиче на вечеря?

— Ще те заведа в новия ресторант. Говори се, че бил най-добрият в града.

— Дай ми няколко минути да се преоблека и да се освежа. Ще ме изчакаш ли във фойето?

— Цял живот, ако трябва. Сигурна ли си, че си добре?

— Сега вече да — каза тя, заставяйки се да се усмихне. — Ти си точно това, от което имах нужда.

— Искам винаги да бъда до тебе — каза Скот така сериозно, че Маги се почувства почти виновна, задето използва любовта му, а не му предлага нищо в замяна.

Наперената ѝ фасада увехна в мига, когато Скот излезе от стаята. Как, за бога, да се държи нормално, когато сърцето ѝ беше разбито? После осъзна, че се държи като хленчеща глупачка, което никога преди не беше правила. Беше стигнала далече и пак щеше да побеждава. Решително изправяйки гръб, Маги бързо се изми, облече се и отиде при Скот, решила, че Чейс няма да съсипе живота ѝ. Не беше глупава, кикотеща се женичка, която има нужда от мъж, за да бъде цялостна, укори се Маги. Един привлекателен мъж я чакаше, за да я заведе на вечеря, и тя като нищо щеше да се забавлява.

Удивително, но Маги наистина се забавляваше и компанията на Скот ѝ беше приятна. Беше забавен, красив, остроумен. Тя благодари на бога, че има до себе си човек като него, за да не ѝ позволява да се самосъжالياва. Жалко, че Скот никога не би могъл да заеме мястото на Чейс в сърцето ѝ.

Въздухът беше хладен и резлив, когато двамата тръгнаха под ръка към хотела. Вървяха по дъските, поставени като тротоар до сградите, за да избягнат калта по улиците. Силната музика и шумните клиенти на близката кръчма привлякоха вниманието на Маги и тя не можа да не хвърли поглед, докато минаваха оттам. Очите ѝ се спряха незначайно защо на една маса, разположена близо до отворената врата, и тя почти спря.

— Какво има, Маги? — запита Скот, проследявайки посоката на погледа ѝ. Когато видя какво е привлякло вниманието ѝ, изруга полугласно и я побутна напред. — Остави го, Маги, не си струва.

Онова, което тя видя в кръчмата, беше един извънредно пиан Чейс с една проститутка, седнала в скута му, и друга, която беше прегърнал през раменете. Тримата се смееха на нещо, което той беше казал, а усмивката му бе откровено похотлива. Маги щеше да стои там и да гледа до безкрайност, ако Скот буквално не я беше дръпнал.

Чейс би трябвало да бъде щастлив. Беше на път да забогатее, имаше две пищни жени в ръцете си, готови да направят всичко за него, а и уискито не беше обичайният бълвоч, какъвто поднасяха в кръчмите, ами съвсем истинско. Но беше отчаян. Не знаеше, че да направиш „каквото трябва“ боли толкова много. Усмиваше се разсеяно на жените, накацали покрай него, но в действителност не ги виждаше. Бяха тук само защото той имаше нужда да се почувства бодър, да празнува, когато всъщност не усеща никаква бодрост, да празнува той всъщност нямаше за какво. Очевидно не можеше да направи това, което му се искаше, да се люби с Маги, докато е в Доусън. Накрая остави двете нацупени красавици на друг мъж, стигна криво-ляво до хотела си и си легна — сам. На следващия ден се върна на участъка си — по-рано, отколкото беше възнамерявал.

Дните отминаваха безкрайно скучно, докато Маги чакаше пристигането на „Сузи“. Междувременно стотици златотърсачи

минаваха през Доусън Сити — или на път към златоносните полета, или към домовете си, съкрушени и с разбити илюзии, не намерили дори един инч свободна земя. Някои истории имаха щастлив край, защото почти всички участъци край ручея Бонанза и притоците му се бяха оказали пълни със самородно злато. Не всички потенциално богати копачи харчеха парите си благоразумно; някои обедняваха, след като се бяха върнали в Съединените щати, пръскайки огромни суми.

Чуваха се и други истории. Като тази за руския копач, който продал половината си участък за чувал брашно. После купувачът намерил жила, четиридесет стъпки широка, и изкопавал по пет хиляди долара дневно — месеци наред. Друг пък, Алекс Макдоналд, разменял и продавал участъци и се прочул като Краля на Клондайк. В крайна сметка пропилял парите си и умрял разорен.

Към юни в Доусън Сити имаше двеста и петдесет канадски полицаи и тридесет хиляди жители. Полицайте се занимаваха с много неща. Бяха митничари, поземлени инспектори, полицаи, съдии, прекупвачи на злато и управляващи. Не беше чудно, че задълженията на Скот му отнемаха много часове всеки ден.

Пренаселеността на Доусън не само беше неприятна за Маги, но тя се възмущаваше и от невероятно високите цени на храната и жилищата. Един нов хотел, наречен „Феървю“, беше почти завършен. Говореше се, че е най-добрият в града, че имал три етажа с електрическо осветление и отоплявани с горещ въздух. Пълният пансион за кутийка десет на дванадесет стъпки щял да бъде двеста и петдесет долара на месец. Всеки път, когато Маги се осмелеше да излезе от хотела си, се озоваваше до колене в калта.

Имаше много малко постоянни жители. Повечето бяха в движение. Потоци мъже идваха и си отиваха от златоносните участъци, кръчмите и магазините. Стотици палатки бяха пръснати по блатистата равнина. Изненадващ брой златотърсачи очакваха да слязат на брега в Доусън и да започнат да изравят златни бучки от земята, но шокирани научаваха, че всички златоносни потоци вече са заети.

Два безкрайно дълги месеца бяха изминали, откакто Маги се беше сбогувала с Чейс. Трудно беше да повярва, че споделената наслада беше отминала безвъзвратно. Мъже, помисли тя отвратено.

Проклети да са. Не можеше да вярва на никого от тях. Най-напред Мат, а сега Чейс. Всички бяха коварни създания, подтиквани от ненаситните си страсти. Маги се опитваше да се самоубеждава, че нощите на удивителна страст не са съществували. Те бяха спомени от една мечта, която нямаше място в действителността. Всичко беше свършило.

Вече беше светло почти по двадесет и четири часа на ден и се очакваше „Сузи“ да пристигне всеки момент. Но на шести юни Маги получи шок, който разстрои плановете ѝ. Чу се, че „Сузи“ попаднала на айсберг в Берингово море и стигнала до Сейнт Майкъл за основен ремонт. Щяха да минат седмици, преди другия такъв параход, „Сара“, да стигне в Доусън. Тъй като не желаше да остане тук повече от необходимото, Маги разузна, че първият пощенски параход се очаква скоро да пристигне от Скегуей през прохода Уайт Хорс и река Юкон. Но дори да си купеше билет, все едно, трябваше да мине Уайт Пас, за да стигне до Скегуей. Когато каза, че е решила да поеме по този маршрут, Скот протестира енергично.

— В никакъв случай не мога да ти позволя да пътуваш сама през Уайт Пас — възрази той, изпаднал в ужас, че тя изобщо си е помислила за такова нещо. — Нали помниш какво стана преди, когато мина оттам.

— Сега е различно — възрази упорито Маги.

— Нищо не се е променило. Още е опасно, особено за жена.

— Искам да си ида у дома, Скот. Да замина оттук и да живея собствения си живот.

— Не можеш ли да изчакаш „Сара“?

— Не, възнамерявам да тръгна веднага щом дойде пощенският параход.

— Тогава ще те придружа. Имам право на отпуск. Ще уредя нещата и ще дойда с тебе до Скегуей. Няма да мога да остана много, но поне ще имам шанс да те убедя да се омъжиш за мене.

Очите на Маги се замъглиха. Не заслужаваше приятел като Скот. Той щеше ужасно да ѝ липсва, но не можеше да става и дума за брак с него.

Параходът „Белингам“ пристигна в Доусън след два дни. Маги бе изненадана да получи писмо от господин Грант, с което я подканваше да се върне, защото статиите ѝ се приемаха добре и той с нетърпение очакваше още репортажи от първа ръка. Загрижеността му

и похвалите, които ѝ отправяше, накараха Маги още по-твърдо да реши да замине колкото може по-скоро от Юкон.

Скот уреди пътуването им с „Белингам“. Когато параходът напусна Доусън, Маги и Скот бяха на борда. За щастие имаше достатъчно каюти, защото параходът превозваше само поща и пасажери. Четиридесет стъпки дълъг, с три палуби и два комина, той отплава от Доусън на 16 юни 1898 година. Допълнителният товар плаваше отпред на две баржи, дълга по сто стъпки и управлявани с въжета и приспособления от парахода. Пътуването нагоре по реката отнемаше четири дни, а цената на билета беше сто седемдесет и пет долара. Според Маги спестеното време и усилия си струваха тази цена.

Върховно смайване се изписа на лицето на Маги, когато слязоха на брега при бързеите Уайт Хорс в подножието на прохода Уайт Пас. Два друга парахода товареха пътници и екипировка за към Доусън. Мястото беше невероятно оживено, постоянен поток златотърсачи пътуваха през Уайт Пас. На Маги ѝ беше трудно да си представи, че преди една година е била сред хората, напирани към Доусън. Толкова неща се бяха случили оттогава. Не беше същото неопитно момиче, което бе напуснало Сиатъл преди толкова месеци. Един красив каубой я беше обикнал и бе променил живота ѝ завинаги.

Тъй като нямаха тежка екипировка и купища припаси, пътуването им през прохода Уайт Пас беше доста по-лесно от предишното и Маги премина опасния маршрут без никакви произшествия. Смелостта и издръжливостта ѝ не преставаха да учудват Скот и той ѝ го каза.

— У тебе има уникална страст към живота, Маги, рядка решимост да успееш. Заслужаваш само най-доброто в живота и бих искал да съм онзи, който ще ти го даде.

— Скот, моля те, обеща ми.

Откакто бяха заминали от Доусън преди няколко дни, Скот постоянно говореше за това с надеждата да убеди Маги да се омъжи за него, когато стигнат в Скегуей. Беше станал толкова настоятелен, че Маги го бе помолила да престане, като казваше, че има нужда от време, за да помисли над предложението му. Чейс беше оставил кървяща рана в душата ѝ и тя не можеше да мисли сериозно за друг мъж.

Въпреки обичайните затруднения при преминаването на прохода Уайт Пас те стигнаха безпрепятствено до Скегуей. Маги беше зашеметена от промените, настъпили само за една година.

Кръчмата на Смит Сапуна още си стоеше на мястото на Холи Стрийт, а „Леденият дворец“ като че ли процъфтяваше, както и десетките други хазартни и танцови зали, нароили се из целия град. Редица колибки, използвани от проститутките, за да забавляват клиентите си, се гушеха в единия край на Бродуей. Имаше хотел „Сейнт Джеймс“ и „Голдън норт“ на Бонд Стрийт, а и други хотели. Няколко дълги вълнолома се точеха през тинята в залива. Но най-учудващо беше присъствието на черква в този беззаконен град, все още управляван от Смит Сапуна. Имаше и болница, настанена в най-голямата дървена колиба в града. Жени и деца се виждаха навсякъде, макар че повечето бяха заседнали в Скегуей, когато техните мъже бяха загубили парите си по различни начини — предимно от ръцете на Смит Сапуна и бандата му главорези, които още държаха града в страх и ужас.

В града имаше и вестници, основани, докато Маги я беше нямало там. Два от тях бяха седмичникът с четири страници „Скегуей Нюз“ и всекидневникът „Дейли Аласкан“. Имаше и банка, за която се говореше, че е претъпкана със златен пясък и буци самородно злато. Повечето хотелски сейфове в града също бяха натъпкани с големи количества от скъпоценния метал. Тъй като параходите вече редовно пътуваха между Доусън и бързеите Уайт Хорс, до Сиатъл се стигаше само за десет дни, а не за двадесет и шест, както през Сейнт Майкъл. Копачите депонираха стотици фунтове злато в Скегуей. Освен това имаше и магазини с фантастични имена, и много нови ресторанти. Маги бе щастлива да види, че „Хаш хауз“ процъфтява с прясно преобразен външен вид.

Докато беше в Скегуей, тя научи, че петнадесет хиляди души още живеят в палатки, колиби и импровизирани пансиони. Имаше салони за хазартни игри, танцови зали и публични домове. Бяха построени мюзикхолове и театри, където се извяваха някои от най-известните изпълнители.

Маги нае стая в хотел „Сейнт Джеймс“, прекалено уморена, за да направи нещо повече от това, да пожелае лека нощ на Скот. Поръча си вана, вечеря в стаята, а после веднага заспа дълбоко и без да сънува. На следващия ден Скот се появи рано, за да се сбогуват, защото незабавно трябваше да се върне в Доусън и към задълженията си.

— Няма пак да те моля да се омъжиш за мене, Маги — каза той със задавен от емоции глас. — Но ти знаеш какви са чувствата ми към тебе. Знам и какво изпитваш към Макгарет. Склонен съм да ти дам време, за да го забравиш, но очаквай отново да те попитам искаш ли да ми станеш жена.

— Би ли дошъл в Сиатъл?

— Бих отишъл на край света заради тебе. И когато те видя отново, няма да приема „не“ за отговор — каза той. — Ще мислиш ли за мене, докато сме разделени?

— Разбира се — усмихна се тя мило. — Ти ми беше повече от приятел, повече, отколкото заслужавам. Трудно ще ми бъде да те забравя.

— Тогава няма да имаш нищо против да те посетя в Сиатъл?

— Ще се радвам да те видя, но как ще успееш да дойдеш? Ами задълженията ти?

— Договорът ми изтича следващата пролет. Ще имам тридесет дни, за да реша дали искам да остана в полицията. Ако нещата се наредят според очакванията ми, може изобщо да не се върна — намекна той с надежда. — Искам да те целуна за довиждане, Маги.

Тя прие целувката на Скот, без да протестира, смятайки, че тя е твърде малка отплата за онова, което той беше направил за нея. Целувката беше приятна, дори много. Тя леко се вцепени, когато езикът му се вмъкна в устата ѝ, но му го позволи. Докато Скот я целуваше, ѝ хрумна, че с времето вероятно би могла да обикне красивия полицай, макар да знаеше, че никога няма да намери същата страст, на каквата се беше наслаждавала с Чейс. Освен това, щеше да постъпи много несправедливо със Скот, ако съумееше да го обикне.

— Чакай ме през пролетта, Маги — бяха прощалните му думи.

По-късно същия ден тя тръгна към „Хаш хауз“ за да посети Хана и Кейт и да уреди сандъците ѝ да бъдат пренесени в хотела. Слава богу, че не беше взела всичките си дрехи в Доусън, защото нямаше да

има какво да облече, освен малкото неща, които би могла да намери по магазините. Двете ѝ приятелки я посрещнаха с голям ентузиазъм.

— Леле, скъпа, колко се радвам, че те виждам — избумтя Хана, тупайки я силно по гърба.

— Тревожихме се за тебе — добави Кейт, не толкова излиятелна като партньорката си. — Видя ли Ръсти? Той замина отгук в края на март.

— Видях го — отвърна Маги, — когато мина през Доусън.

— Добре ли беше? — запита тревожно Кейт.

— О, Кейт, той си беше здрав като желязо, когато тръгна отгук — разкикоти се Хана, знаейки какви са чувствата на приятелката ѝ към Ръсти. — В този стар петел има още много хляб.

Маги спотаи една усмивка, когато лицето на Кейт стана червено като цвекло.

— Ръсти беше много добре, когато го видях за последно, Кейт — каза тя, разсейвайки тревогата на приятелката си.

— Ами Чейс? — запита Хана. — Тоя красавец много си го бива. Хареса ми веднага, въпреки че не ми продаде кравите си. Не го обвинявам, че искаше да получи най-добрата цена.

Насоката на разговора не хареса на Маги.

— Ние с Чейс сме приятели, нищо повече. Сигурно повече няма да го видя.

Хана и Кейт размениха многозначителни погледи, но благоразумно запазиха мнението си за себе си. Цапнатата в устата Хана обаче рече направо:

— Чух, че някакъв красавец полицай те довел през прохода.

Маги потисна един стон. Клюките се разнасяха бързо.

— Никак не ми се ще да ви разочаровам, сватовнички такива, обаче Скот е просто мой много добър приятел, който ми спаси живота в Юкон.

— Тая история сигурно си струва да се чуе — настоя Кейт.

— Много е дълга — отвърна Маги с долавяща се в гласа ѝ тъга. Не ѝ се искаше да разкрива мъчителните подробности как едва бе избягнала смъртта не един, а два пъти, от ръцете на наемниците на Смит Сапуна. А дните и нощите с Чейс на неговия участък бяха нещо твърде интимно, за да бъдат споделяни пред друга. Още я болеше, като си спомняше с каква лекота се беше сбогувал с нея, без никакви

съжаления. — Не ми се разказва с подробности точно сега. По-добре вие ми кажете как...

Внезапно тя осъзна, че един слаб мъж с износени дрехи стои до вратата, като че ли искайки да говори с някого. Загледа се в него така подчертано, че двете жени се обърнаха, за да проследят погледа ѝ.

— Коя от вас е Кейт? — запита златокопачът, проправяйки си път сред масите и столовете.

— Аз съм Кейт, какво мога да направя за вас?

В тънките му пръсти се мъдреше доста омачкан и изпоцапан лист хартия, сгънат на няколко пласта.

— Донесох това за вас — каза човекът, когато Кейт взе измъченото послание. — Един приятел работи на Бонанза и ме помоли да ви го донеса.

— Щом писмото се озова в ръката на Кейт, мъжът свали каскета си, обърна се и излезе също така безмълвно, както се беше и появил.

— От Ръсти е! — извика Кейт с треперещ от вълнение глас, докато бързаше да разгъне и прочете зацапания лист.

— И какво пише? — полюбопитства Хана.

— Намерили са жилата! — изписка възторжено Кейт, не можейки да сдържи радостта си. — Двамата с Чейс да напипали жила, широка тридесет стъпки, и вадят толкова злато, че е трябвало да наемат двама мъже да им помагат.

— Слава богу — въздъхна Хана, веейки си с престилката, за да разхлади зачервеното си лице. — Ама и това си е новина. Мед ми капе на сърцето, като чувам някой да е успял след веки тия истории за провали, дето ги разказват копачите тука.

— Това ли е всичко? — запита тихо Маги. — Не... не споменава ли за Чейс?

Двете жени размениха многозначителни погледи над главата ѝ.

— Пише, че и двамата са добре и се скъсват от бачкане.

— А казва ли кога ще се връщат? — полюбопитства Маги.

— Тц. Според Ръсти жилата може да свърши утре или след пет години.

— Слава богу — повтори Хана, не можейки да възприеме съществуването на толкова много пари.

Маги си тръгна скоро след това, за да резервира билет за парахода „Портланд“, който трябваше да пристигне в Скегуей след

няколко дни. Не можеше да направи нищо, помисли тя отчаяно, само да седи и да чака... и да мисли. Да мисли за Чейс и за онези вечни нощи на безкрайна страст, когато нищо друго нямаше значение, освен това, че са заедно и споделят любовта си. Тогава нямаше нужда от думи. Телата им казваха всичко, което трябваше да се каже; сърцата и умовете им бяха свързани, че раздялата се беше превърнала във върховна мъка. Тя си пожела да знаеше какво е станало, когато Чейс се беше върнал в Доусън. Отначало той я искаше, но само според своите условия. После изобщо не я искаше. Очевидно забогатяването го беше променило, помисли Маги, ненавиждайки лъскавия жълт метал заради способността му да съсипва живота на хората.

На следващия ден Маги има неприятна среща със Смит Сапуна. Това се случува на дървения тротоар пред хотела, където тя интервюираше разочаровани копачи, завръщащи се у дома разорени и уморени. Мислеше, че това ще е подходящ завършек за серията статии.

— Пак търсите истории, а, госпожице Афтън? — запита Сапуна; в гласа му се долавяше шокът от това, че я вижда жива и здрава в Скегуей. — Не очаквах да ви видя пак тук. Мислех, че вече ще сте... м-м... у дома си.

Маги много ясно разбра какво е искал да каже.

— Сигурна съм, че сте направили всичко по силите си, за да не се върна никога повече в Скегуей — отвърна тя и кехлибарените ѝ очи блеснаха заплашително.

Усмивката на Сапуна накара ледена тръпка да пробяга по гръбнака ѝ.

— Не знам за какво говорите — отвърна той престорено невинно. — Впрочем, не срещнахте ли случайно двама мои приятели, Банди Джонсън и Зики Палмър, някъде по пътя към Доусън?

Маги потисна една усмивка и само поклати глава.

— Не виждам вашия... приятел — продължи Сапуна с безразличен тон, сигурен, че неговите хора не са се изложили съвсем. Банди и Зики бяха най-доверените му наемници. Като видя Маги Афтън в Скегуей, той се стресна, защото беше смятал, че отдавна е мъртва. — Макгарет да не е останал в Доусън?

— Ще се зарадвате да научите, че Чейс е жив и здрав — изрече Маги с блеснали очи. — Участъкът му е доста доходен, вече е натрупал забележително богатство — прибави тя за всеки случай. —

Ако ме извините, имам да свърша някои неща, преди да тръгна. О, впрочем, надявам се харесате статиите ми, които ще се появят в „Поуст Интелиджънсър“.

След два дни, в петък, 7 юли 1898 г., Маги седеше в хотелската си стая, когато шумът под прозореца привлече вниманието ѝ. Един мъж стоеше сред група зяпачи, говореше оживено и жестикулираше трескаво. Тя забеляза Хана да стои отстриани и реши да отиде при нея; подвижният ѝ ум и нюхът за новини надушваха нова история.

— Какво става, Хана? — запита Маги, когато отиде при приятелката си.

Тълпата ставаше все по-развълнувана с всяка изминала минута и тя дръпна Хана към сградата.

— Виждаш ли го тоя, дето говори? — каза Хана, сочейки към един млад мъж. — Казва се Джон Стюарт, от един-два дена е в града. Ако се вярва на слуховете, имал две хиляди и седемстотин долара в злато и казва, че бил ограбен зад кръчмата на Смит Сапуна. Май един, дето му викат Бауърс, от хората на Сапуна, казал, че бил оценител от голяма минна компания, и предложил на Стюарт да купи златото му. Когато Стюарт отишъл в уличката зад кръчмата, двама души чакали Бауърс. Надвили Стюарт и му взели златото посред бял ден. Той вдигнал шум и сега целият град е на оръжие. От тая мръсна история просто си вони на Сапуна.

— Май Смит и наемниците му са отишли много далече този път — предположи загадъчно Маги.

Докато двете жени наблюдаваха случващото се, доброволният отряд, отдавна бездействащ, насрочи събрание. Като репортерка Маги отиде на това събрание, най-напред свикано в Силвестър Хол, но покъсно преместено на пристана Джуно, и си водеше записки, докато комитетът оформяше списък с оплаквания, в който челно място заемаше искането Смит Сапуна да върне златото на Стюарт. Поставиха краен срок четири часа същия следобед. Въпреки че Сапуна обеща да донесе парите дотогава, срокът не беше спазен. Смит започна да се налива и да говори предизвикателно и безразсъдно.

— По дяволите — извика той, когато го предупредиха, че ще си навлече беля, ако не върне парите. — Тъкмо белята си търся.

Към осем часа същата вечер парите още не бяха върнати и на пристана Джуно беше насрочено второ събрание, Франк Рийд, градският инженер, и двама други мъже бяха определени да пазят подхода към пристана от съмнителни лица, които може да нарушат работата на събранието. Маги наблюдаваше от разстояние, когато Смит се опита да влезе насила на това събрание, където го обвиняваха и „съдеха“ без съд. Носеше уинчестър. На пътя му се изправи Рийд, един от пазещите входа. Смит се отправи към него и с ругатни започна да го удря с приклада на пушката си. Те се счепкаха, чуха се изстрели; двамата паднаха на земята, смъртно ранени. Смит умря на място с куршум в сърцето; Рийд живя още дванадесет дни, преди да почине от раните си.

На другия ден разследването напълно оневини Рийд; повечето свидетели потвърдиха, че Смит е стрелял пръв. В „Скегуей Нюз“ се появи статия под заглавие „Последният блъф на Смит Сапуна, предизвикан от Франк Рийд“ заедно със статия на цели две страници. Макар и натъжена от смъртта на двамата мъже, Маги написа репортаж от първа ръка, надявайки се да изпревари всички вестници в другите щати.

През целия следващ ден, събота, наемниците на Сапуна бяха арестувани и затворени от доброволците. В неделя единият от предполагаемите нападатели на Стюарт, Оле Трип, дойде в града и се предаде, вместо да умира от глад в планините, където се криеше с приятелите си. Беше затворен в една стая на втория етаж в хотел „Буркхард“. Ръководейки се от сведенията на Трип, шериф Танър прати тридесет въоръжени мъже да търсят тримата другари на Трип. Бауърс, Фостър и Уайлдър бяха заловени и поставени под усилена охрана заедно с Трип.

Стотици граждани се събраха тази нощ през хотел „Буркхард“, настоявайки за правосъдие, но почтеността и хладнокръвието на шериф Танър предотвратиха бедствието. Повече от час той храбро се бори с вбесената тълпа, за да защити затворниците в името на закона. Преди едно отделение войници да дойде след няколко часа от Диепа, за да се заеме с арестантите, тълпата направи неуспешен опит да ги изведе, за да ги обеси.

В отчаянието си един от тях скочи от прозорец на втория етаж и се опита да избяга сред дъжд от куршуми, които по чудо не го

засегнаха. Беше хванат и щяха да го обесят, когато шериф Танър се намеси. Така завърши един мрачен период в историята на Скегуей и беше сложен край на най-скверното място на Земята.

Чейс Макгарет пристигна в Скегуей в дните, когато се създаваше история. Първата му спирка беше в „Хаш хауз“, където възбудената Хана му разказа за събитията от последните два дни.

— Време беше някой да вземе мярката на този негодник — изсумтя Чейс.

— Какво те води в Скегуей? — запита Кейт, когато изчерпиха темата за Сапуна. — Къде е Ръсти?

Чейс се усмихна, знаейки за нежните чувства между Кейт и Ръсти. Кой да помисли, че един свадлив стар войник като Ръсти ще се влюби на тези години?

— Сам съм, Кейт. Толкова хора дойдоха в Доусън тази пролет, че храната стана кът. Не можем да изтраем още една зима, особено ако е сурова като последната, с припасите, които ни останаха. Аз съм помлад от Ръсти, затова предложих да дойда в Скегуей за припаси. А той ти праща много поздравя.

— Наистина ли намерихте богатство? — запита Хана, пряма както винаги.

— Да, сега сме едни от най-богатите хора на Бонанза.

Въпреки това тъга засенчваше сините очи на Чейс, сякаш го чакаше мрачно бъдеще, вместо розови утрини в живот, изпълнен с охолство. Двете жени бяха достатъчно проникателни, за да разпознаят причината за видимата му апатия.

Ако Ръсти беше там, щеше да им разкаже колко неспокоен и нещастен беше Чейс през последните няколко седмици, въпреки огромното богатство, което изкопаваха всеки ден. Щеше да спомене колко малко спи той, постоянно мислейки за нещо, за което отказваше да говори, макар Ръсти да знаеше много добре, че става въпрос за Маги Афтън. Чейс отказваше да говори за проблема, така че Ръсти оставаше в неведение какво е станало между тях. Тъкмо той настоя Чейс да замине за Скегуей, за да купи припаси, надявайки се промяната да разсее мрачните му мисли. Хана не знаеше това, но веднага постави пръст в раната му.

— Видя ли се с Маги? — запита тя и веднага се стресна от силната реакция на Чейс на нейния невинен въпрос.

Споменаването на името на Маги като че ли раздвижи някаква струна у него и той подскочи.

— Маги е тук? В Скегуей? Мислех, че е заминала преди месеци през Сейнт Майкъл. Какво е станало?

— Защо не я питаш сам? Корабът ѝ заминава утре.

Мисълта, че Маги е в Скегуей, зашемети Чейс. Толкова близо, толкова ужасно близо! Всичко, което някога беше желал в живота, сега беше тук, пред очите му, но той се бе отказал от правото си да иска каквото и да било от Маги. Съжaliaваше ли за това? Разбира се. Твърде късно ли беше да поправи нещата с жената, което обичаше? След катастрофалната им последна среща не бе преставал да се проклина заради стореното. Щеше ли Маги да му прости, че е бил такъв проклет глупак?

Излезе от „Хаш хауз“ така рязко, че Хана и Кейт само се спогледаха учудено.

— Какво според тебе го яде? — запита Кейт.

— Мога да кажа, че тоя каубой има много какво да обяснява, ако иска да оправи нещата с Маги. Толкова са влюбени, че не могат да живеят разделени, ама и двамата са големи инати и не отстъпват нито на йота.

— Маги е в „Сейнт Джеймс“ — викна Кейт подир отдалечаващия се гръб на Чейс.

Улиците бяха пълни с хора, обсъждащи смъртта на Сапуна и залавянето на бандата му. Чейс не обръщаше внимание на клюките, съсредоточен върху това, което възнамеряваше да каже на Маги. Когато наближи „Сейнт Джеймс“, забави крачка и мислите му се пръснаха като пепел по вятъра. Какво може да каже, за да я убеди, че не е мислил и една дума от онова, което ѝ беше казал в Доусън? Тогаванаистина смяташе, че ще е най-добре да се разделят. Глупаво беше позволил на полицая да го убеди, че Маги ще е по-добре без него, въпреки че това беше разбило сърцата и на двама им. Разсеяно се запита дали Гордън е предложил брак на Маги и дали тя е приела. Скоро щеше да разбере, каза си той, докато влизаше във фойето на хотела.

Чиновникът на рецепцията му даде номера на стаята на Маги и го увери, че тя е там. Чейс полека се изкачи по стъпалата, сърцето му биеше като боен чук. Беше най-глупавият човек на света, задето се беше отказал така лесно от Маги... и защото беше послушал полицаия, който очевидно я искаше за себе си.

Маги седеше пред малкото бюро и описваше в дневника си, може би за последен път, събитията от изминалите три дни. Започвайки с петъка, когато Стюарт беше съобщил, че златото му е откраднато, и завършвайки с неуспешния опит на гражданите само от преди един час да обесят единия от виновниците. Беше описала всичко, защото беше видяла с очите си развитието на повечето от събитията. Беше се върнала в хотела, когато шериф Танър възстанови реда и войниците пристигнаха, за да запише всичко, докато е още прясно в паметта ѝ. Почукването на вратата я изненада, защото не очакваше посетители. Чейс беше последният човек на света, когото очакваше да види пред вратата си, и потресеното ѝ изражение го показваше.

— Чейс! Господи! Аз... какво правиш тук?

— Може ли да вляза? Трябва да поговорим.

— Мисля, че си казахме всичко в Доусън — изрече тя снизходително.

— Бях един проклет глупак, да помисля, че мога така лесно да се откъсна от тебе — изрече Чейс. — Моля те, скъпа, изслушай ме.

Маги въздъхна, примирена с факта, че Чейс е тук, в Скегуей, и най-вероятно отново ще разбие сърцето ѝ, а тя не може да направи нищо. Защо трябваше да се появи сега и да ѝ напомни колко го обича?

— Влез, Чейс. Кажете каквото имаш да казваш и си върви. Утре заминавам и имам да приготвям багаж.

Чейс влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Изглеждаш прекрасно, Маги, по-красива си, отколкото те помня, ако това въобще е възможно.

— Май трябва да те поздравя — каза тя, умело сменяйки темата. — Дочух, че си на път да станеш милионер.

— По дяволите, Маги, не съм дошъл да обсъждам състоянието на своите финанси.

— Защо дойде? Откъде разбра, че съм в Скегуей?

— Не знаех. Хана ми каза, че си в града. Мислех, че още преди седмици си се върнала в Сياتъл през Сейнт Майкъл.

— Тогава защо дойде тук?

Тя беше повече от разочарована, че Чейс не е дошъл в Скегуей заради нея. Надяваше се, че... Е, добре, не за първи път каубоят я мамеше със сладки приказки.

— Дойдох, за да купя припаси. В Доусън не е останало нищичко. Толкова хора прииждат към Клондайк, че припасите там няма да изтраят до зимата. Смятам да закарам достатъчно, за да ни стигнат за повече време. Пътуването си струваше, щом те намерих тук.

— Защо? — запита тя, обръщайки се с гръб към него. — Мислех, че сме се разделили завинаги в Доусън.

Той се възхити на елегантната извивка на стройния ѝ гръб, преди да ѝ отговори. Обичаше това тяло, припомняше си сатенената ѝ кожа под пръстите си, още усещаше неповторимия начин, по който плътта ѝ реагираше на докосването му.

— Никога не съм преставал да те обичам — изрече той тихо, което я накара рязко да се обърне с лице към него.

— Имаш много странен начин да го показваш — забеляза тя с хладна решимост.

— Направих това, което тогава мислех за най-доброто — осмели се да изрече той. — Аз... не съм за тебе, Маги. Не исках да бъдеш нещастна, като те карам да правиш нещо, което ти не искаше.

Думите му като че ли не я трогнаха.

— Дълбоко в сърцето си вярвам, че бог ми дава шанса да поправа нещата помежду ни. Той знае колко те обичам. В крайна сметка все ще намерим решение на нашите проблеми.

— Ох, Чейс, не можа ли да ми повярваш достатъчно, че знам какво е най-доброто за мене? — предизвика го Маги. — Трябва да се върна в Сиатъл, за да изпълня задълженията си, но ми стигаше само една твоя дума и щях да те чакам колкото е нужно. След време щяхме да намерим начин да преодолеем препятствията помежду си. Когато реши, че трябва да се разделим, сметнах, че не ме обичаш. Ако ме искаше, Чейс, само трябваше да ми го кажеш и щях да бъда твоя.

Ами Гордън? Обещавала ли си му нещо?

Маги въздъхна уморено.

— Скот винаги ще бъде добър приятел, но нищо повече. Не го обичам така, както...

— ... обичаш мене — довърши Чейс обнадежден. — По дяволите, Маги, какъв глупак съм бил! Кажи, че ми прощаваш. Кажи, че още ме обичаш. Кажи ми... Кажи ми...

Тогава той посегна към нея, почти страхувайки се да я докосне, страхувайки се от отхвърляне. Но тя не се противопостави и се плъзна в прегръдките му с безпроблемна лекота. Скосените ѝ кехлибарени очи блестяха живи и бистри, слънчевите лъчи, проникващи през прозореца, обрамчваха косата ѝ в златист ореол. Той я зацелува трескаво, силно, вкусвайки я докрай, докато тя не започна да трепери като лист в ръцете му и желанието замъгли ума ѝ.

— Обичам те, Чейс... винаги съм те обичала, дори когато не ме искаше.

— Не съм преставал да те желая. Прощаваш ли ми? — Аз... ако си сигурен...

— Никога не съм бил по-сигурен в нещо досега.

— Тогава ти прощавам.

— Маги, Маги, скъпа, люби ме. Люби ме заради всичките пропуснати дни, заради всичките онези нощи, когато копнеех да те прегърна, но не можех.

Думите му я галеха нежно, пораждайки тръпки на наслада. Пръстите му се заровиха в блестящите кичури коса, които падаха по бузите ѝ в разкошно безредие, очите му пиеха всяка подробност от изящното ѝ лице. Тя отвърна на неповторимата му страст, като започна да разкопчава и смъква дрехите му.

— Не, скъпа, още не — изпъшка той. — Остави ме най-напред аз да те съблека. Искам да изпълня очите си с красотата ти. Беше толкова отдавна... Съжалявам за болката, която ти причиних.

— Не ми казвай колко съжаляваш... докажи ми го — прошепна тя пламенно.

Той започна да я съблича мъчително бавно. Пластовете дрехи падаха един след друг, разкривайки вълшебна бяла, копринена плът. Когато тя остана само по корсет, гащички и чорапи, Чейс отстъпи, за да се възхити на съвършенството ѝ. Закачлива усмивка заигра по устните му, при вида на невероятните кюлотки, които обхващаха стройните ѝ хълбоци.

— Откъде, по дяволите, си намерила френско бельо в Скегуей? — запита Чейс, правейки се, че е скандализиран от изкусителната

гледка.

— Хана и Кейт запазиха повечето ми неща в склада си в „Хаш хауз“ — усмихна се дръзко Маги. — Донесох си ги от Сиатъл.

— Винаги съм харесвал секси френско бельо — призна Чейс с дяволита усмивка — и смятам да ти купя десетки такива неща, когато се оженим... но точно сега ми се ще да те видя без тях.

Свали ги от нея с едно движение на китката, после корсета и чорапите, докато тя не застана пред него гола и открита за всяко негово желание. Когато понечи да я прегърне, Маги поклати нейната глава и го задържа на една ръка разстояние, започвайки да го съблича, бавно и с наслада, както той беше направил с нея. Често спираше, за да вкуси кожата му с устата си, да ближе солената ѝ кожа с езика си и нежно да стисне играещите под нея мускули.

Когато Чейс не можа повече да издържи на нежното мъчение, той я грабна на ръце и я отнесе в леглото. Настани се до нея и започна полека да гали корема ѝ, дразнейки и засмуквайки гърдите ѝ с нежни, влажни докосвания на езика си.

Жаждата му за нея го правеше дързък и безмилостен, той искаше да ѝ даде наслада, търсеше върховния екстаз, не ѝ позволяваше да му отказва нищо. Искеше самата ѝ душа, докато устата му търсеше сладката ѝ влага. Вълни на безумна страст бушуваха в слабините на Маги и заливаха стройните ѝ бедра, тя тръпнеше, поемайки си накъсано дъх, отново и отново. Брутално удоволствие разтърсваше тялото ѝ, но Чейс не отделяше уста от нейната, докато тя не се отдаде изцяло и замря, дишайки тежко и дрезгаво, докато шепнеше името му отново и отново.

Чейс издаде дълбок стон. После проникна в нея, притискайки седалището ѝ към себе си. Тя потръпна, подновеното желание се надигна бързо и тя жадно разтвори бедра, притискайки го дълбоко в себе си, докато нямаше какво повече да ѝ даде. Дръзките му тласъци я отнесоха в един свят на див екстаз, от който беше излязла само преди мигове, докато ръцете му я отвеждаха към повторна кулминация, експлозивна като първата.

Мъчителен стон се изтръгна от устните на Чейс, докато тялото му реагираше на аромата и докосването на изключителната жена в неговите обятия. Той плени устата ѝ с дива, жадна целувка, страстта му се разпалваше от готовността и нетърпението на Маги. Изведнъж

той замря и викът му потъна във влажните дълбини на устата ѝ. Върховна наслада се разля из него, когато кулминацията ѝ разчупи света на миниатюрни парченца удоволствие.

Изтръгвайки се полека от най-невероятното усещане в живота си, Маги интуитивно разбра, че животът ѝ никога няма да бъде същият. Колкото и важна да беше кариерата ѝ за нея, не беше толкова необходима за живота ѝ, колкото Чейс. Чейс Макгарет, каубой, лишен от изтънченост, но способен да я отведе до непонятни висини на насладата, беше единственият мъж, когото някога щеше да обича.

Чейс трепереше като лист, ужасен от мисълта колко малко му беше оставало да загуби Маги завинаги. Как би могло да бъде нередно или разрушително това, да обичаш някого така отчаяно, да го искаш с всеки свой дъх? Цялото му богатство беше нищо без Маги, с която да го сподели. В живота си беше правил секс с десетки жени, към някои изпитваше топли чувства, но нищо не можеше да се сравнява с това, което изпитваше, когато се любеше с Маги. Каквото и да се налагаше да направи, тя щеше да бъде негова завинаги.

Той полека прокара ръце по треперещото ѝ тяло, отдавайки обожанието си на всеки инч от пицните ѝ извивки.

— Не искам да те загубя, скъпа — изрече той с глас, в който се четеше отчаяние. — Омъжи се за мене, Маги... сега, днес. Страхувам се, че ще те загубя, ако изчакаме.

— Няма да ме загубиш, Чейс, нито сега, нито когато и да било. Твоя съм, стига да ме искаш.

— Завинаги — ухили се щастливо той. — Да издиря ли свещеник?

Маги прехапа долната си устна с дребните си бели зъби. Не можеше да реши. Имаха толкова малко време преди отплаването на „Портланд“ тази сутрин, че тя не искаше да губи нито миг. Имаше предостатъчно време да се оженят, когато Чейс дойдеше при нея в Сиатъл. Можеха да направят истинска сватба, за каквато винаги си беше мечтала. Щеше да помоли господин Грант да я заведе до олтара. Двамата с Чейс имаха да решават още много неща, още много оставаше неизречено и нерешено.

— Не съм си променила намерението да се прибера у дома — започна нерешително Маги. — Имам задължения. Не мога просто да напусна, след като вестникът плати разносните ми, за да отида в Юкон. А участъкът ще ти запълва времето в следващите няколко месеца. Ще те чакам, Чейс, колкото е необходимо, и ще се оженим в Сиатъл.

Той внимателно размисли над думите ѝ.

— Смятам, че имаш право, скъпа. Не ми се иска да седиш в Клондайк още една зима или пък сама в Скегуей. Това не е място за жени. По-скоро бих искал да се оженим тук и сега, но ако искаш да почакаш, сигурно няма да ни навреди. Само не забравяй, ти си моя.

— Завинаги — каза тя, сгушвайки се в прегръдките му. — Има още няколко часа, докато се кача на борда на „Портланд“. Нима ще ги пропилиеш?

— В никакъв случай — отговори Чейс и очите му потъмняха като буреносни облаци. — Ще те любя така, че никога да не ме забравиш. Искам да имам достатъчно спомени, да ме топят през всичките студени, самотни нощи, които ми предстоят.

Пурпурни сенки се очертаваха под кехлибарените очи на Маги на следващата сутрин, когато Чейс я остави на кея, където беше закотвен „Портланд“, но не очевидното ѝ изтощение беше причината за състоянието ѝ. Когато дойде време да се сбогува с Чейс, тя едва не се разпадна. Всякакви неща ѝ минаха през ума. Ами ако нещо се случи с него в Клондайк? Имаше толкова много опасности в тази пустош, че само като си помислеше за тях, сърцето ѝ се изпълваше със страх.

Чейс настоя да я качи на борда на кораба и да я настани в удобна каюта на горната палуба. Преди да тръгне, пусна няколко бучки самородно злато в ръката на стюарда, като го натовари да се грижи за удобството на Маги. После пусна останалите в джоба ѝ, без да обръща внимание на протестите ѝ.

— Смятай го за годежен подарък — каза той.

Буца като камък заседна в гърлото му, когато дойде време да се сбогува и очите му станаха подозрително влажни.

— Каквото и да става, ще се видим напролет — закле се той горещо, докато я прегръщаше.

Целувката му беше сладка и изпълнена с нежно обещание. Маги усети копнежа му, страховете му, дълбочината на любовта му. Чейс усети чувствата ѝ, биенето на сърцето ѝ до неговото и се почуди как е възможно такава красива и умна жена да го иска толкова, колкото и той нея. Но беше станало време да тръгва.

— Не забравяй, скъпа — напролет. Ще тръгна веднага щом ледовете по езерата почнат да се разчупват. Не по-късно от април. Планирай голяма сватба, както я искаш. Заслужаваш най-добро.

— Обичам те, Чейс.

Той едва има време за една последна бърза целувка и после, сякаш сетил се за нещо, прошепна на ухото ѝ:

— Децата не ме интересуват, Маги, нямам нужда от тях, докато имам тебе. Тези малки създания и без това причиняват много неприятности.

Някои от нещата, които каза, си бяха чиста лъжа, но той искаше Маги да знае, че я обича въпреки неспособността ѝ да ражда.

Тя се обърка, но си спомни, че го беше излъгала, че не може да има деца. Някак си не беше стигнала до възможността да му каже истината.

— Чейс, почакай!

Но беше твърде късно. Той вече слизаше по дъската.

В следващите дни прощалните му думи я караха да изпита угризение на съвестта, както и силна тъга. Чейс наистина ли искаше да каже, че не желае деца? Тя знаеше, че повечето мъже искат наследник, един или двама. Ами ако той ѝ е казал, че не иска деца, за да я успокои? За да приспи предполагаемото ѝ чувство за вина, че не може да ражда? Тя се беше заплела в неочаквано трудна ситуация. Единственият изход беше да си признае, че го е излъгала, и колкото по-скоро го направеше, толкова по-добре.

Не би могла да представи живот без деца от Чейс и се надяваше и той да изпитва същото, но прощалните му думи я караха да се съмнява. Единствената причина да го излъже тогава беше, че не искаше да го кара да се жени, ако любенето им създаде дете. Ако тя беше забременяла, докато бяха заедно, никога нямаше да му го каже, освен ако той не я помолеше да се омъжи за него. Насилственият брак за узаконяване на дете беше хитрост, към която тя никога нямаше да прибегне.

„Портланд“ пристигна в Сиатъл сред гръмки приветствия, защото мнозина златотърсачи се връщаха от Клондайк, някои от тях с огромно богатство. Златната треска все още беше голямата новина и хората изпълваха пристана всеки път, когато пристигнеше кораб от Аляска и Юкон. Маги се провря сред навалищата, събра багажа си и взе файтон, за да я закара до малкия ѝ апартамент. Беше я нямало почти една година и през това време се бяха случили толкова неща, че тя се почувства като пришълка в непозната страна. Нищо не се беше променило, но всичко изглеждаше различно. Любовта към Чейс беше променила тъканта на целия ѝ живот. Сигурно е била половин жена, преди да го срещне. Той можеше и да е непоправим женкар, но за нея беше единственият мъж на света.

На следващата сутрин Маги създаде голямо вълнение, когато се появи в редакцията. Първите ѝ статии вече бяха публикувани и ѝ бяха предизвикали достатъчно голям интерес, за да я уверят, че е постигнала признанието, към което толкова се беше стремилa. Всъщност колегите ѝ се отнасяха към нея с такова уважение, че веднага я наобиколиха с молба да разкаже по-подробно за приключенията си. Като видя, че ѝ е трудно да се откопчи от обкръжаващата я тълпа поклонници, господин Грант ѝ дойде на помощ.

— Добре дошла у дома, Маги — каза сияещият главен редактор. — Започнах да се съмнявам, че някога пак ще те видим. Толкова ли беше привлекателен Клондайк, че не можа да се откъснеш? Влез в кабинета ми, да поговорим, без да ни безпокоят.

— Маги, ужасно се гордея с тебе — изрече Фред Грант, когато двамата влязоха в кабинета му. — Трябва да призная, не бях планирал да отсъстваш цяла година, но ако и другите ти статии са също толкова добри, колкото първите, които получих, всичко ще си струва. Ти си почти героиня, Маги, да оцелееш там, на север, сред всичките тези изпитания. Господи, сигурно е било истински ад в Клондайк!

— Не беше толкова зле — вдигна тя рамене, мислейки за всичките безкрайни дни и нощи, прекарани в любене с Чейс, докато снегът ги задържаше на участъка му. — Всичко е записано в дневника ми — каза тя, стоварвайки куфара си на бюрото. — Интервюта,

репортажи от първа ръка за смъртта на Смит Сапуна и края на групата му, за преживяванията ми в Скегуей и Клондайк. Мисля, че ще ви харесат.

— Това е твърде слаба дума... аз съм във възторг. Трябва да призная, че се тревожех за тебе. Щях да се обвинявам, ако ти се беше случило нещо. Добре ли си? Виждаш ми се поотслабнала.

— Добре съм, господин Грант — увери го Маги.

— Искаш ли няколко дни отпуска, да се аклиматизираш, преди да се върнеш на работа?

— Не, имам много работа. Искам да завърша останалите статии и да започна пак да правя репортажи. А фотографската техника... наемниците на Смит Сапуна я съсипаха. Съжалявам.

— Господи, Маги, какво се е случило?

— Това е дълга история, господин Грант, в нея участва Смит, наемниците му ме отвлякоха. Записала съм всичко, включително съобщения от първа ръка за събитията, които доведоха до смъртта на Сапуна. Ще ви ги оставя да ги прегледате.

— Отвлекли са те! Знаех, че не биваше така лесно да се предавам и да ти позволя да заминеш за Клондайк съвсем сама. Очаква те голямо повишение, Маги, и признание за чудесната ти работа. Следващата ти статия ще излезе в утрешния брой, името ти ще бъде написано с огромни букви. Жалко за фотоапарата и техниката, но човешкият живот е по-ценен. Радвам се, че си дойде жива и здрава.

Маги тръгна да става, но размисли и пак седна.

— Има ли още нещо? — запита любезно господин Грант. — Ако имаш нужда от пари, вече съм уредил да ти изплатят заплатите със задна дата.

— Не, не е това... сгодена съм.

— Сгодена! Божичко, кога е станало всичко това? Познавам ли младежа?

Съобщението за годежа на Маги разтърси главния редактор повече от всички поразителни приключения, които беше описала. Той смяташе, че кариерата и е твърде важна за нея, за да се омъжва. Когато жена достигнеше двадесет и шест години, вече имаше установени навици и се смяташе, че няма шансове да се омъжи. Беше необходим изключителен човек, за да се справи с вироглавата Маги Афтън, и

Фред Грант искрено се надяваше тя да си е намерила най-подходящия за нея мъж.

— Срегнах го в Скегуей... в действителност, още на борда на „Полярна звезда“. Казва се Чейс Макгарет, има ранчо в Монтана — обясни тя. — Той ме преведе през прохода Уайт Пас до Клондайк. С партньора си имат участък в Голд Ботъм. Влюбихме се един в друг.

— Монтана, казваш? — запита остро господин Грант. — Това означава ли, че ще загубя най-добрата си репортерка?

— Чейс е скотовъд. Съмнявам се, че ще иска да живее някъде другаде, а не в Монтана. Но в действителност още не сме го обсъждали. Обеща да дойде напролет и със сигурност възнамерявам дотогава да остана на работа.

— Този Макгарет, да не би да е от щастливците, които са напипали златоносната жила покрай Бонанза?

— Да, голям късметлия е — потвърди щастливо Маги. — Ще се върне към цивилизацията доста богат.

— Не ми се иска да те загубя, но заслужаваш най-доброто, Маги. Надявам се този млад човек да те оцени, ти си една на един милион.

Маги получи огромно удовлетворение, като видя, че статиите ѝ излизат редовно в „Поуст Интелиджънсър“. Някои от тях бяха препечатани от вестници в много други щати. Тъй като портретът ѝ излизаше отпечатан над статиите, тя веднага привличаше вниманието, където и да отидеше. Стана известна за една нощ, хората разпалено обсъждаха първопроходческия ѝ дух и любовта към приключенията. Големи вестници от източното крайбрежие започнаха да я ухажват и да я търсят като лектор. Но това, което най-много я развълнува, беше фактът, че нейният талант и способности най-накрая получиха публично признание. Един известен книгоиздател обеща веднага да публикува книгата, над която тя работеше в свободното си време — история за златотърсачи и семействата им, останали у дома. Ако Чейс не ѝ липсваше толкова, животът ѝ щеше да бъде идеален.

Тя беше постигнала невероятно много в последната една година — признание, приключения, за каквито повечето жени само можеха да си мечтаят, и любов, засега най-важното ѝ постижение. Но два месеца след завръщането си тя разбра, че любовта, която бяха споделяли с

Чейс, скоро трябваше да даде плод. Посещението при лекаря потвърди подозрението ѝ — очакваше дете от Чейс. Дете, което беше напълно възможно той да не иска, ако прощалните му думи бяха искрени.

Според изчисленията ѝ би могла да работи още няколко месеца, поне до първи януари, ако внимава с храненето и носи широки дрехи. Дотогава щеше да завърши статиите си за Юкон и би могла да си вземе напълно заслужена отпуската. Можеше да каже, че ѝ трябва време, за да завърши романа си, и никой нямаше нищо да разбере. След много колебания реши, че е длъжница на господин Грант, и му се довери.

Вместо да започне да я осъжда, Фред Грант показва рядко съчувствие към затрудненото ѝ положение.

— Има ли начин да се свържеш с годеника си? — запита той със загриженост в гласа. — Ще използвам цялото си влияние, за да се погрижа съобщението ти да му бъде предадено.

— Вече е краят на септември — отвърна Маги, поласкана от разбирането на господин Грант. — Проходите може вече да са затворени, а езерата и реките замръзнали. Понякога пощата стига до Клондайк с кучешки впрягове, но не съм сигурна, че Чейс ще презимува в Доусън, за да получава поща. А и... не ми се иска да му съобщавам нещо толкова важно в писмо.

— Какви са плановете ти? Ще застана зад тебе, каквото и да решиш. Ти си забележителна млада жена, Маги Афтън.

— Вие сте забележителен мъж, господин Грант, и аз оценявам вашата дружба. Ако не възразявате, бих искала да продължа да работя до края на декември. Тогава ще взема отпуската, докато се роди детето ми — някъде в края на април. Бих предпочела колегите ми да не знаят, защото няма да проявят разбиране като вас. Мога да използвам свободното време, за да работя по книгата си.

В следващите три месеца работата заемаше по-голямата част от времето на Маги. Първите ѝ статии вдигнаха голям шум и породиха търсене, което тя с удоволствие удовлетворяваше. Освен това, продаде няколко разказа, където описваше хора, които беше срещнала по пътя към Юкон. Пожелаваше си баща ѝ да беше жив, за да види успеха ѝ, но се утешаваше, знаейки, че той щеше извънредно много да се гордее с нея.

Това беше единствената утеха, която тя получаваше през тези дълга седмици, защото нямаше никакви новини от Чейс — нито една

дума. Докато бременността ѝ напредваше, в ума ѝ се загнезди съмнение, което отказваше да изчезне.

Беше ли забравил Чейс толкова скоро клетвите, които бяха разменили, любовта, която споделяха? Безкрайно се укоряваше, че не се беше омъжила за него в Скегуей. Ако се бе съгласила да извършат церемонията през юли, детето ѝ щеше да се роди с името на баща си. Но тя бе проявила самонадеяност, мислейки, че е застрахована от забременяване, тъй като дотогава не ѝ беше случило. Какво щеше да си помисли Чейс, когато дойде и я завари да носи дете от него? Защо така глупаво го беше накарала да повярва, че не може да зачене? Укорите за извършената тогава грешка бяха горчивият хап, който трябваше да преглътне, мислеше мрачно Маги, съжалявайки за лъжата си, независимо колко добронамерена беше.

Когато напусна вестника в последния ден на декември 1898 година, само господин Грант знаеше, че тя ще роди след четири кратки месеца. Леката издутина на корема ѝ беше добре скрита под свободните гънки на дрехите и никой нищо не разбра. Макар че се чувстваше добре и лекарят го беше потвърдил, не беше наддала много. Всъщност, господин Грант няколко пъти беше изразил загрижеността си относно прекалено слабата ѝ фигура. В семейството ѝ се раждаха дребни бебета — самата тя се бе родила два килограма и половина — при това детето като че ли се развиваше прекрасно. Естествено слаба, Маги вече усещаше движения в утробата си и знаеше, че детето на Чейс расте добре. Де да беше така сигурна в Чейс, както в детето му!

Маги не се осмеляваше да се отдалечава от апартамента си през януари и февруари. Някои от съседите ѝ вече бяха забелязали състоянието ѝ, знаеха, че не е омъжена, и веднага започнаха да я избягват, с изключение на една приятелски настроена възрастна двойка, която нямаше собствени деца. Айвън и Джени Грийн бяха любезни с нея и тя много се радваше на посещенията им. Те никога не я разпитваха и не я осъждаха, но безмълвно ѝ даваха да разбере, че ще ѝ помогнат, ако има нужда от нещо. Хубаво беше да знае, че още някой, освен господин Грант е загрижен за благополучието ѝ.

Колкото до Чейс, отсъствието му беше подозрително, макар че Маги беше убедена, че той ще пристигне съвсем навреме за раждането на детето.

Април дойде; Чейс го нямаше. Маги достигна преклонната възраст двадесет и седем години.

Застанал пред колибата на участъка си, Чейс наблюдаваше как слънцето изгрява за първи път след мрачната зима. Суровите месеци обаче не бяха попречили на работата им с Ръсти. Цяло лято бяха копали големи парчета злато, натрупвайки състояние с невероятна скорост. Точно преди да завали първият сняг, отидоха до Доусън, за да депозират златото си в една от новооткритите банки. А после, през дългите зимни месеци, когато не можеха да излязат навън поради извънредно лошото време, Чейс и Ръсти прекарваха дълги часове в спомени за Монтана и ранчото.

Макар че Юкон беше добър към тях, и двамата мечтаеха да се върнат към земята на голямото небе. Ръсти беше решил да помоли Кейт да дойде с него в Монтана и да сподели живота му. Чейс беше ободрен от факта, че Маги го чака в Сиатъл. Сега, както слънцето се издигна над хоризонта, той се обърна към Ръсти и видя в очите му същия копнеж, който тормозеше и собствения му тревожен разсъдък.

— И ти ли мислиш каквото и аз, синко? — запита Ръсти със странно задавен дрезгав глас.

— Май че да — призна Чейс.

— Май вече съм достатъчно богат. Да вземем да продадем всичко на някоя от ония големи източни компании и да си ходим у дома. Тоя климат ми докарва ужасни болезки в кокалите.

Той се вгледа в лицето на Чейс, надявайки се партньорът му да изпитва същите чувства.

— Много ми олеква, като знам, че и ти мислиш същото — отвърна Чейс. — Обещах на Маги, че ще се срещнем в Сиатъл през април, и не ми се ще да кисна тук още една зима. Имаме достатъчно пари да купим половината Монтана, ако ни се прище.

— Ще се ожениш ли за момичето? — запита направо Ръсти.

— Да. Обичам я и тя ме обича. Страх ме хваща, като си помисля как без малко щеше да ми я грабне оня полицай.

— Маги е много добра жена, синко, но няма да ѝ е лесно да се откаже от работата си и да стане жена на фермер.

— Съгласна е да живее с мене в Монтана и това е добре за начало. Едно по едно. Знам само, че я искам, въпреки че...

Той се поколеба да разкрие толкова лични подробности за Маги.

Ръсти го зачака да продължи, но когато той нарочно си премълча, по-възрастният мъж, който не обичаше да любопитства, не се върна към темата. Вместо това каза:

— Животът ти с нея няма да бъде безкраен празник, но в никакъв случай няма и да е скучен. Нямам търпение да друсам хлапетата ти на коляно.

Чейс не каза нищо, а Ръсти беше прекалено зает с щастливата мисъл за деца, за да забележи строгата линия, очертала се около устата на младия му приятел. Чейс беше решен да не казва на никого колко дълбоко го е засегнала неспособността на Маги да има деца. Той безмълвно се закле никога да не я обременява с тези силни чувства, а да намери щастие в живота за двама, който щяха да си създадат заедно.

— Ще взема да стягам багажа — продължи Ръсти. — Щом се махнем оттука, можем да си вземем златото от Доусън и да го смъкнем до Скегуей. Дотогава проходите трябва да се отворят. Може железницата през Уайт Пас вече да върви и ще пътуваме удобно.

На 2 април 1899 г. Ръсти и Чейс продадоха участъка си на една минна компания от източните щати, която смяташе да докара задвижвани с пара машини, за да извади златото в дълбочина. За свое огромно учудване двамата получиха седемдесет и пет хиляди долара за участъка. Тази сума заедно с хилядите вече депозирани в банката ги направи толкова богати, колкото никога не си бяха и мечтали.

Докато беше в Доусън, Чейс не видя Скот Гордън и сметна, че е някъде наоколо, за да изпълнява задълженията си. Не че имаше значение. Чейс не се интересуваше от мъжа, който се беше опитал да му отнеме Маги. Сега, когато толкова малко му оставаше, за да се срещне с любимата си, искаше единствено да остави зад гърба си тази мрачна пустош колкото може по-скоро. Нещо дълбоко в него го караше да бърза. Някакво неясно чувство му казваше, че Маги има нужда от него. Чейс знаеше, че е лудост да мисли така, защото Маги умееше да се грижи за себе си. Но това чувство не го напускаше. Денят, когато

щеше да се качи на парахода за прохода Уайт Хорс, дойде със смесица от облекчение и огромно удовлетворение.

Тъй като детето ѝ щеше да се роди всеки момент, Маги вече рядко напускаше апартамента си. Джени Грийн ходеше да купува малкото необходими неща и се отбиваше при нея почти всеки ден. Маги още не беше напълняла много и макар че решително изглеждаше бременна, не беше достатъчно едра, за да личи, че всеки момент ще роди. Очакването натежаваше с всеки изминал ден, докато чакаше появата на Чейс. Макар че беше обещал да дойде през пролетта, април вече беше към края си и Маги започна да се безпокои. Вълнението ѝ растеше ден след ден, защото тя знаеше, че всеки следващ ден я приближава до Чейс.

Натрапчивият ѝ страх беше свързан с това, как ще реагира Чейс на бременността ѝ. Беше ѝ казал, че не иска деца, и несъмнено щеше да бъде шокиран, като я види бременна. Особено след преднамерената лъжа, която му беше казала. Маги знаеше, че ще трябва много да му обяснява, и се надяваше той да я обича достатъчно, за да приеме обяснението ѝ и детето.

Един ден в средата на април Маги се чувстваше изключително добре, но беше напълно неподготвена за шока, когато отвори вратата и видя пред себе си неочакван посетител. Макар че Скот Гордън ѝ беше казал да го очаква в Сиатъл през пролетта, тя не си беше представяла, че той наистина ще дойде, като знаеше, че не му е давала никакви аванси. Но той беше тук, от плът и кръв, красив както винаги и втренчен в издутия ѝ корем със смесица от ужас и гняв.

— Господи, Маги, ще убия тоя негодник заради това, което ти е причинил!

— Влез вътре, Скот — покани го Маги, за да не излага проблемите си пред любопитни уши.

Като видя Скот, това я разстрои повече, отколкото би искала да си признае, възкресявайки спомените от всичките онези месеци, които беше прекарала в Юкон, и страстта, която Чейс беше отрицал у нея.

— Защо Макгарет не е при тебе? — запита Скот в момента, когато вратата се затвори зад гърба му. — Ожени ли се за тебе, преди да заминеш от Скегуей? Чух, че е бил там, когато и ти, миналото лято.

Питах се дали сте се срещнали; сега виждам, че е така. — Очите му се спряха обвинително на корема ѝ. — Той още работеше на участъка, когато заминах от Доусън. Знае ли за детето?

— Говорихме за брак, когато се срещнахме в Скегуей, но решихме да изчакаме — разкри, плахо Маги. — Аз... исках той да бъде сигурен. Когато се разделихме, не знаех за детето. Не му писах, защото това е нещо, което по-скоро бих му казала лично, а не бях сигурна, че писмото ще стигне до него. Обеща ми да дойде през пролетта и се надявах, че ще пристигне, преди бебето да се роди.

— Глупачка си, ако очакваш Макгарет да си удържи на думата — натърти Скот. — Той е невероятно богат. Ако е като повечето мъже, ще се върне в цивилизацията с издути джобове и ще иска да вкуси живота докрай. Това едва ли означава поемане на отговорност за съпруга и дете. Отсъствието му, когато най-много имаш нужда от него, би трябвало да ти покаже какъв е.

— Чейс не е такъв — протестира Маги.

Но протестите ѝ прозвучаха някак си неубедително, защото Скот знаеше какви са мъжете.

— Маги — изрече той меко, докато я отвеждаше към дивана и се настаняваше до нея, — не го казвам, за да те нараня. Никога не бих направил това. Не мога да понеса да те видя как страдаш заради пренебрежението на Макгарет. Разбирам, че те иска — бог знае, че и аз те исках, — но трябваше да вземе предпазни мерки, за да не се стигне до това — и той посочи издутия ѝ корем.

Маги се изчерви, ясно осъзнавайки, че лъжите ѝ я бяха поставили в тази неудобна ситуация, а не нехайството на Чейс. Не искаше Скот да мисли най-лошото за Чейс, затова реши да бъде брутално откровена, въпреки че почтеността ѝ в очите на Скот щеше да пострада.

— Той мислеше, че не мога да зачена.

— Какво го е накарало да мисли така?

— Аз му го казах.

— Ти! Но... нищо не разбирам. Явно е било лъжа.

— Да, беше лъжа. Не исках той да се чувства задължен или да повлияя на чувствата му към мене, ако... отношенията ни бяха довели до зачеването на дете — разкри Маги, зашеметявайки Скот. — Никога не бих накарала мъж да се ожени за мене с такъв капан. Знам, че беше

преднамерена лъжа, трябваше да помисля за последиците и как ще реагира Чейс, ако неизбежното се случи. Ужасно ме е страх, че ще ме намрази или няма да иска детето си.

— Само глупак няма да те иска или да се откаже от собственото си дете — отговори Скот. — Ще се ожения за тебе и ще приема детето ти, ако ме искаш.

Кехлибарените очи на Маги се замъглиха. Всяка жена би се смятала за щастливка, ако имаше любовта на такъв чудесен човек като Скот. Той заслужаваше жена, която да отвърне безрезервно на любовта му, не някоя, обременена с дете от друг мъж. Освен това тя не се беше отказала от Чейс. Вярваше в него, знаеше, че ще се върне, точно както беше обещал. А дали щеше още да я иска, когато научеше, че се хванала в мрежите на собствената си измама — това беше съвсем друго нещо.

Погледът в очите ѝ беше безмълвно свидетелство за чувствата ѝ към Чейс, и това попари всякакви надежди на Скот за бъдеще с Маги.

— Толкова ли го обичаш?

— От цялото си сърце — беше страстният ѝ отговор.

Скот усети горчивия вкус на поражението и си го призна с натезало сърце. Но Маги не му беше никак безразлична, за да я изостави, особено сега, когато тя отчаяно се нуждаеше от някого.

— Кога трябва да се роди?

— Скоро, след една-две седмици — каза тя плахо, някак смутена, че и задават толкова лични въпроси.

— Ще остана, докато Макгарет пристигне — обяви Скот с недопускащ възражение тон. — Имам цял месец отпуска и няма да те изоставя, когато имаш нужда от цялата подкрепа, която можеш да получиш.

— Оценявам жеста, Скот, но не е необходимо. Грижа се доста отдавна за себе си.

— Не се опитвай да ме разубедиш, Маги, решил съм. Освен ако се уверя, че имаш роднини наблизо.

— Нямам, но това не е причина да поемаш отговорност за мене. Трябва да живееш собствения си живот.

Изражението на Скот омекна и той я погледна така топло, че бузите ѝ порозовяха.

— Никога не бих си простил, ако те изоставя сама в такъв момент. Знам, че това, което искам от тебе, е невъзможно, но ти имаш нужда от мене. Мисли за мене като за роднина, на когото можеш да разчиташ. Забрави ли как се грижех за тебе в Юкон?

— Нищо не съм забравила.

Така си беше. Някак си Скот винаги се оказваше до нея, когато имаше нужда от него.

— Тогава нека да продължа да го правя. Поне докато детето се роди или докато Макгарет се появи.

— Как мога да откажа такова великодушно предложение? — отвърна Маги, задавяйки се от благодарност.

Верен на думата си, Скот нае една съседна стая и прекарваше по-голямата част от следващите дни при нея, помагаше ѝ с покупки и вършеше дребни неща. Независимо от енергичните ѝ протести той я глезеше като малко дете. Дълбоко в сърцето си хранеше надежда, че може Чейс да не дойде, за да предяви претенции към Маги и детето. Тогава той, Скот, би могъл да запълни празнотата в живота на Маги. Нейното дете щеше да стане негово и животът, за който си мечтаеше, щеше да бъде възможен. Знаеше, че това е фантазия, но надеждата не преставаше да тупти в сърцето му.

В деня, когато Маги усети леко неразположение и неопределена болка, Скот отказа да си тръгне и предложи да спи на пода, ако тя има нужда от него през нощта. Въпреки възраженията на Маги той си постла едно одеяло долу и легна там. Освен това мисълта, че има кой да се погрижи за нея в критичен момент, я успокояваше. Само си пожелаваше Чейс да бдеше над нея вместо Скот! Толкова искаше той да е тук, когато детето им се роди.

Когато Маги излезе от стаята, Скот съблече част от дрехите си, сваляйки ризата, обувките и чорапите, за да му бъде по-удобно. После се настани на импровизираното легло на пода. Със сигурност не правеше това за първи път и съмняваше, че ще бъде за последен. Не беше късно, всъщност ранна вечер, но Маги беше му се видяла толкова изтощена, че беше настоял да си легне рано. И тъй като нямаше какво да прави, той скоро се унесе в лека дрямка.

На Скот му се струваше, че е спал само минути, когато се събуди от настойчив шум, подобен на биене на барабан. Трябваша му няколко минути да се разсъни, за да разбере какво означава това. Някой чукаше на вратата, и то доста настоятелно. Той запали лампата, но без да си дава труда да облича риза, отиде да отвори. Мърморейки под нос нещо за неканени гости, Скот отвори, като смяташе, че ще види Джени или някой друг от съседите.

Чейс пристъпваше нетърпеливо пред вратата на Маги. Толкова искаше да я види, че не можа да изчака до сутринта. След като корабът му пристигна, той остана там няколко часа, за да събере багажа си и да уреди златото му да бъде депозирано в банка. После настани новобрачните Ръсти и Кейт в хотел, погрижи се да даде багажа си за съхранение и веднага се запъти към апартамента на Маги, очаквайки, че ще прекара нощта с нея. Беше обещал, че след сватбата ще заминат заедно за Бют, Монтана.

Вече се беше стъмнило, но тъй като не беше късна вечер, Чейс реши да не чака до сутринта, а да отиде незабавно при жена си. Тялото му изпитваше познатия болезнен копнеж, който никоя друга жена не можеше да утоли. Маги му липсваше толкова много, така силно се нуждаеше от нея, че трепереше, като знаеше какво ще му донесе тази нощ — двамата щяха да се любят по всички възможни начини. Възбудата туптеше във вените му в ритъм с чукането на юмруците му по вратата. Когато тя най-накрая се отвори, му трябваша няколко минути, за да възприеме факта, че някакъв мъж със сънен поглед, голи гърди и разрошена коса му отваря вместо Маги. Още повече се смая, когато позна мъжа.

— Гордън! Какво, по дяволите, правиш тук?

— Крайно време беше да се появиш — измърмори ядосано Скот.

— Какви са тия забележки? Къде е Маги? Какво правиш тук по това време на нощта, и то почти гол?

— Кой е, Скот?

Маги беше чула чукането, но се движеше по-бавно от Скот. Както стоеше така в коридора, с прилепнала тънка нощница, подчертаваща всяка извивка, не беше трудно да се разпознае състоянието ѝ. А Чейс не беше нито сляп, нито глупав.

Ужасен страх обхвана Скот. Той внезапно осъзна, че ще изгуби много скъп човек.

Чейс, изпаднал в паника, съсредоточи вниманието си върху издутия корем на Маги. Как е възможно? Нали е безплодна? Но ето я тук, бременна с детето на Гордън. Поради някаква необяснима причина тя нарочно го беше излъгала, беше го накарала да мисли, че не може да зачене. Толкова ужасно ли беше за нея да роди дете от него, че би направила всичко, би казала всичко, за да го предотврати?

— Слава богу, Чейс, ти дойде! — въздъхна тя разтреперана.

С напредването на деня ставаше все по-ясно, че раждането приближава. Появата на Чейс, когато най-много имаше нужда от него, беше истинско чудо.

— Струва ми се, че съпругът ти е единственият човек, от когото имаш нужда сега — проточи Чейс с глас, в който се усещаше силното му огорчение.

— Съпругът ми ли? Знаеш, че не съм омъжена. — Веждите на Маги се вдигнаха учудено.

— Ако Гордън не се е оженил за тебе, със сигурност трябва да го направи. Кога, Маги — два месеца? Три? Най-малкото, което трябва да направи, е да даде име на детето си.

— Неговото дете ли?

Тя се задави, озадачена от думите му.

— Нямах право да ѝ говориш така — избухна Скот с почервенияло от гняв лице.

Как можа този каубой да я нарани така ужасно?

— По дяволите, не те обвинявам, Гордън — продължи Чейс с презрителен тон. — И аз не можах да си държа ръцете далече от нея. Тя е невероятна жена. — И се обърна към Маги. — Това, което наистина искам да разбера, е защо ме излъга. Значи един нищо и никакъв каубой не става за баща?

— Чейс, не знаеш...

— Сега съм богат, Маги. Ужасно богат — продължи той, без да обръща внимание на напразните опити да Маги да му обясни. — Може

да съм недодялан каубой, но мога да те купя и да те продам заедно с твоя полицай.

Изплашена от начина, по който Чейс си вадеше прибързани заключения, Маги потърси начин да му обясни, тъжно осъзнавайки, че той е прекалено разгорещен, за да приеме истината.

— Не е каквото си мислиш — каза тя с тихо достойнство.

— Тогава ми кажи какво е — изсъска той. — Толкова ли те сърбеше, че не можа да се сдържиш? Кога дойде Гордън тук? Не е чудно, че не го видях в Доусън. Знаеше ли, че бях твърдо решил да не издавам колко много бях разочарован от неспособността ти да имаш деца? Заклех се никога да не говоря за това и да не те обвинявам.

— Но... ти каза, че не искаш деца!

— Всички мъже искат да създадат наследници по свой образ и подобие. Аз не съм по-различен. Детето ни дава безсмъртие. Но бях склонен да те приема такава, каквато си, защото те обичах. Ти беше всичко, което исках в този живот, но успя да разрушиш всичките ми мечти!

— Проклет да си, Чейс Макгарет, защо не искаш да ме изслушаш! — извика Маги, съкрушена от болката, която лъжата ѝ ѝ беше навлякла.

В началото тя беше предназначена, за да облекчи вината на Чейс и да го спаси от необходимостта да се ангажира с нещо, за което покъсно може и да съжалява. Как такава дреболия можа да превърне живота ѝ в хаос?

— Защо да слушам още лъжи? Струва ми се, че не съм те познавал. След това ще се опиташ да ме убедиш, че детето е мое. Защо любовникът ти не се е оженил за тебе? Защото ти вярва не повече от мене ли?

— Ще се ожения за Маги още утре, ако ме иска — изфуча Скот извън себе си.

Беше така вбесен от несправедливите обвинения на Чейс, че мускулите му се свиха в готовност да се нахвърли върху него заради оскърбленията му. Само уважението му към Маги и загрижеността му за деликатното ѝ положение го възпираха.

— Бих приел предложението му, ако бях на твое място, скъпа каза Чейс със стегнато гърло. — Не ставаш по-млада. Бракът с Гордън е за предпочитане пред това, да отглеждаш копеле.

Болка запулсира в цялото му тяло като отворена рана, която пуска отровата си.

Утре можеше и да съжالياва, но точно сега много искаше да се накрещи на някого. Дори това да е жената, която обичаше безмерно.

Лицето на Маги доби болезнено зеленикав оттенък, докато се взираше в Чейс, не вярваща на ушите си, че той я напада толкова яростно без никаква причина.

— Подла змия такава! — изрева Скот, вече излязъл от кожата си. — Ти си единственото копеле в тая стая! Ако използваше разума, който господ ти е дал, щеше да разбереш...

— Скот, недей! Няма смисъл, той няма да ти повярва — замоли го Маги, примирила се с това, че Чейс я отхвърляше.

Нима не го беше заслужила? През всичките тези месеци се беше молила той да разбере и да се зарадва на детето им, но съзнаваше, че той е твърде наранен, объркан и припрян точно сега, за да мисли ясно. Може би, когато се поуспокои и размисли, ще разбере, че детето е негово, и ще я приеме заедно с него.

— Но, Маги — настоя Скот, — той мисли, че...

— Знам какво мисли Чейс. Знам и защо го мисли. Аз... вече не издържам.

— Последното, което искам, е да разстройвам бременна жена — изрече подигравателно Чейс с жестокост в гласа. — Честита да ти е вещицата, Гордън.

Безсърдечното му оскърбление отприщи гнева на Скот, който изпрати едно силно дясно кроше право в незащитената му брадичка. Това беше толкова неочаквано, че Чейс залитна назад през вратата, която Скот затръшна зад него с такава сила, че едва не я извади от пантите. Никога досега не беше получавал такова задоволство от някоя своя постъпка. Когато се обърна към Маги, я намери просната на пода и почти примряла. Изпаднал в ужас, той коленичи до нея и започна да разтрива ръцете ѝ, докато тя не изпъшка и не отвори очи.

— Чейс? — запита тя с треперещ глас.

— Отиде си, както се надявам. Смятай се за късметлийка, че се отърва от него.

— О, господи! — изстена тя, разстроена и съкрушена от неразбирането на Чейс.

Но не можеше да обвинява само него.

— Не виждаш ли, че не те иска, скъпа? — укори я меко Скот. — Забрави го.

— Да забравя Чейс? — запита смаяна Маги. — Никога! Може да се науча да живея без него, но никога няма да го забравя.

Смутен от мъката на Маги и съзнавайки, че е отчасти отговорен за това, Скот каза единственото, което му дойде на ума:

— След като те настаня в леглото, отивам да потърся Макгарет. Ще го накарам да разбере, дори това да е последното, което ще направя. Точно сега той е наранен и разстроен, че ни намира заедно, и е шокиран от бременността ти. Избухливият му характер е лишил мозъка му от способността да разсъждава. Ако още го искаш, ще ти го доведе, каквото и да ми струва. Полицаят винаги намира онзи, когото търси.

Когато Скот помогна на Маги да се изправи, видя, че лицето ѝ е станало смъртнобледо. Мъчителна гримаса изкриви побелелите ѝ устни и тя конвулсивно се хвана за корема.

— Какво има, Маги? От падането ли се нарани?

Поклащайки глава в яростно отрицание, тя успя да изпъшка:

— Детето... Мисля, че е време.

— Господи! Какво да направя?

— Най-напред извикай Джени, а после иди за лекаря. Побързай, Скот.

Чейс се простря на пода пред вратата на Маги, разтърквайки брадичката си там, където беше попаднал ударът на Скот. Дълбоко в сърцето си знаеше, че ударът си е напълно заслужен, но беше толкова наранен и разочарован от онова, което беше видял в апартамента на Маги, че не можа да си сдържи езика. През всичките мрачни, самотни месеци в Юкон Маги беше единственото постоянно нещо в живота му, единственото, което пазеше здравия му разум в тази земя на лед, сняг и невъобразима тишина. Беше живял заради деня, когато щеше триумфално да се завърне в Сиатъл и да положи богатството си в краката ѝ.

Ужасно го заболя, когато разбра, че тя не го е дочакала, както му беше обещала. Гордън сигурно бе дошъл в Сиатъл след един-два месеца, ако можеше да се съди по бременността ѝ. Струваше му се, че

ще роди след един-два месеца. Ако беше в по-напреднал стадий или вече беше родила, щеше да е друго. Като отброи девет месеца назад, той естествено щеше да приеме, че детето е негово, заченато преди заминаването ѝ от Скегуей през юли. Но всеки глупак можеше да види, че тя няма скоро да роди. Не, детето беше на Скот Гордън; неговото присъствие в апартамента на Маги затвърждаваше увереността на Чейс, че полицаят е бащата на детето ѝ.

Той би дал цялото си богатство, за да има дете от Маги, и беше разочарован, когато научи, че това никога няма да стане. Лъжи, само лъжи. Защо? Дори да доживееш до сто години, пак нямаше да разбере защо Маги не иска дете от него. Надигайки се от пода, Чейс побърза към хотела си, където намери Ръсти и Кейт да се готвят за лягане. Помислиха, че си е загубил ума, когато настоя да тръгнат незабавно и да вземат първия влак за Монтана. Беше така непреклонен, явно толкова разстроен, че те се съгласиха, вместо да правят сцени, зарадвани, че има влак, който заминава в полунощ.

Чейс отказа да отговори на въпросите на Ръсти. Отказа да говори за Маги или за това, което се беше случило и го беше накарало да хукне към гарата в този късен час. Само каза, че не му е мястото в голям град като Сиатъл. Маги нямаше нужда от него — по дяволите, тя не го искаше. А той не беше такъв, че да се върти около нея и да остави сърцето му да бъде смазано на каша.

Когато Скот изскочи от апартамента на Маги, за да търси лекаря, Чейс вече беше заминал.

— Тя е красива, Маги — каза Скот, взирайки се в съвършеното лице с върховно благоговение.

Малкото вързопче в любящите ръце на Маги се размърда, размаха две пухкави юмручета, прозя се широко и доволно се върна към съня. Маги изпитваше огромна благодарност към Чейс, задето ѝ беше дал такъв скъпоценен дар. Беше имало моменти, когато тя не се бе надявала, че ще изпита радостите на майчинството, тъй като най-хубавите ѝ години бяха отминали. Със сигурност не бе очаквала, че ще бъде самотна майка, но ето я тук, изоставена от бащата на детето си, но по-щастлива, отколкото някога си беше представяла.

Тъй като тежеше едва два килограма и половина, Бет се беше родила сравнително лесно и присъствието на лекаря едва ли беше наложително. Но Маги беше спокойна, защото знаеше, че ако ѝ потрябва, той е наблизко. Раждането трая почти дванадесет часа. През това време Скот нервно крачеше напред-назад през вратата на спалнята ѝ, правейки всичко, което се очаква от бъдещ баща. В действителност, и Джени, и лекарят предполагаха, че той е бащата, затова той не направи нищо, с което да ги разубеди.

След две седмици Маги вече беше на крака и толкова влюбена в дъщеричката си, че не можеше да се застави да мрази бащата на детето си. Чейс беше създал едно съвършено човешко същество и я болеше, като знаеше, че той никога няма да познае задоволството или радостта да прегърне дъщеря си. Макар че Маги нямаше нужда някой да ѝ напомня, че малката ѝ дъщеря е красива, думите на Скот предизвикаха усмивка на устните ѝ.

— Това е най-красивото дете, което някога съм виждала — съгласи се тя напълно искрено, — но трябва да призная, че съм малко пристрастна.

— Изглежда също като майка си.

Загледана в дъщеря си, Маги се съгласи. Руси къдрици с цвета на узряло жито покриваха малката главичка, а носът и устата на детето показваха определени признаци на сходство с красивата ѝ майка. Очите ѝ щяха да се променят, вероятно нямаше да бъдат сини, както на всички бебета, но Маги се надяваше да не стане така. Искаше нещо да ѝ напомня за Чейс.

— Сигурно съм побъркана майка, но не си представям живота без нея — въздъхна замечтано Маги.

— Не мога да си представя живота без вас двете — каза Скот с глас, задавен от тъга. — Но най-накрая осъзнах, че в сърцето ти няма място за мене.

Зачака Маги да възрази, но когато това не стана, продължи:

— Затова реших да се върна в Юкон. Отпуската ми свърши и е време да се върна към живота си. Сега има телеграф в Доусън и ако ти или кръщелницата ми имате нужда от мене, знаете къде да ме намерите.

— Ти винаги си бил до мене, когато съм имала нужда от тебе — изхлипа Маги. — Беше по-добър приятел, отколкото заслужавам, и ще

ми липсваш. Толкова много можеш да дадеш на една жена, но аз не съм за тебе. Моля се скоро да я намериш.

— Ще се оправите ли двете с Бет? Финансово, искам да кажа. Имам средства и ако...

— Благодаря, но съм добре — усмихна се топло Маги. Защо не бе способна да обича този изключителен човек? — Още мога да се издържам от писане. Статиите ми за Юкон се продават добре и почти съм завършила романа си. Благодарение на главния редактор, който ме разбира, още имам работно място, което ме чака да се върна. Джени е повече от съгласна да наглежда Бет, когато реша да се върна на работа. Просто още не мога да се принудя да я оставя.

— Ще приемеш ли един добронамерен съвет от човек, който не е безразличен към тебе?

— Ако е от тебе, ще изслушам всичко, което имаш да ми кажеш.

— Преглътни гордостта си и иди при Чейс. Един от вас трябва да направи първата стъпка. Ти го обичаш и колкото и да не ми се иска да го призная, мисля, че и той те обича. Дай му възможност да опознае детето си. Сега вече първоначалният му гняв е минал и той ще бъде по-благосклонен към обясненията ти. Вие двамата сте един за друг. Не хвърляй на вятъра възможността да станете семейство. Когато Бет бъде в състояние да пътува, събери си багажа и иди в Монтана.

Маги не знаеше колко му беше струвало да изрече тези думи.

— Аз... страх ме е — прошепна Маги, притискайки Бет до гърдите си. — Ами ако не ни иска?

— Тогава няма да загубиш нищо друго, освен гордостта си, а това е малка цена в сравнение с всичко, което можеш да спечелиш. Тази Маги, която познавам и обичам, е достатъчно смела, за да се бори за онова, което иска. Тя е храбра и има повече кураж от мнозина мъже, които познавам.

— Обичам те, Скот Гордън. Ти си братът, който винаги съм искала да имам, и най-добрият приятел, който едно момиче може да си пожелае. Сега ме целуни и излизай, преди да съм се разревала.

Той докосна устните ѝ с нежен копнеж, после положи лека целувка на гладкото чело на Бет.

— Не забравяй съвета ми — изрече на излизане — и ми се обаждай. Ако нямам новини от тебе, може да ме намериш някой ден пред вратата си.

После излезе, оставяйки Маги с усещане за празнота в стомаха.

В следващите два месеца тя се колебаеше дали да последва съвета на Скот, или да забрави, че на света изобщо е имало човек, наречен Чейс Макгарет. Бет растеше под нежните грижи на майка си, макар да беше ясно, че никога няма да стане много едра. На два месеца беше колкото повечето новородени. Скоро щеше да бъде в състояние да пътува и Маги разбра, че е дошло време да вземе решение. Или трябваше да се изправи пред Чейс, или да го забрави.

Откакто се беше върнал в Монтана, Чейс беше човек, подтикван от нуждата да изтрие изминалата една година от мисълта си. С парите, спечелени от участъка, той и Ръсти полека превръщаха ранчото в първокласна ферма, купувайки най-добрите чистокръвни коне, които можеха да намерят. Надяваха се след време да могат да предлагат жребци за разплод, както и да обучават коне за езда и за надбягвания. Сърцето на Чейс се пръскаше от гордост при вида на охранените животни, пасящи по склоновете, и нивите с царевица и овес, от които долините зеленееха. Слава богу, в земите му имаше доста реки и потоци, така че през по-голямата част от годината разполагаха с изобилие от вода. Имаше и много дивеч, а Кейт беше направила градина зад къщата, от която да берат зеленчуци за нуждите на домакинството.

Макар че Кейт беше протестирала, Чейс нае две индианки — едната да готви, другата да чисти. Това беше добре предвид голямото домакинство, което сега включваше и Върджи, племенницата на Кейт, която се беше присъединила към тях скоро след като се бяха върнали в Монтана.

Ръсти строеше нова къща и очакваше да я завърши през есента, така че Чейс отново щеше да остане сам. Не че възразяваше в дома му да живеят гости. И Ръсти, и Кейт бяха приятна компания, а лековатото бърбрене на Върджи го забавляваше през повечето време. Друг път пък дребната брюнетка му късаше нервите.

Върджи беше неочаквана добавка към семейството. Когато Кейт се опита да се свърже със семейството си в Сейнт Луис, научи от адвокатата им, че сестра ѝ и зет ѝ са починали в разстояние на няколко месеца и са оставили дъщеря си Вирджиния без никакви видими

средства за съществуване. След като получи благословията на Чейс, Кейт веднага покани племенницата си да живее с тях. Блестящата млада красавица беше пристигнала един месец след получаването на поканата и веднага бе хвърлила око на Чейс. Освен богат, той беше и красив, мъжествен — въплътената мечта на всяка девойка.

Разчитайки на забележителния си чар, Върджи преследваше неуморно Чейс, смущавайки го с обожанието си. Не му трябваше много време да разбере, че тя е всичко, което Маги не беше. Беше съвсем млада, само на осемнадесет години, любвеобилна, възхитително невинна и абсолютно несамостоятелна. Огромните ѝ виолетови очи се открояваха сред съвършения фон на бялата като магнолиев цвят кожа и коса, черна като най-тъмната нощ. Струваше му се, че устните ѝ винаги са подканващо нацупени, сякаш молят за вниманието му. До момента се бе съпротивлявал, но не беше светец. Всеки път, щом се обърнеше, намираше Върджи край себе си, изпъчила младите си твърди гърди и премигваща е мигли, твърде дълги, за да бъдат сметнати за скромни. Горещата подкана на виолетовите ѝ очи подсказваше на Чейс, че може да я вземе, когато поиска. Той се питаше колко ли време щеше да мине, преди Върджи да стигне твърде далече и мъжката му природа да изпусне контрола над тялото и ума му. Изпъшка на глас, когато видя обекта на размислите си да пресича двора на път към него.

— Чейс, знам, че ме мислиш за глупаво момиче, но имам нужда от помощта на един голям и силен мъж.

Виолетовите ѝ очи бяха топли и подканващи и Чейс не можа да откаже на такова очарователно създание.

— Какво мога да направя за тебе, Върджи? — запита той, отправяйки ѝ подкупваща усмивка.

Напоследък рядко се усмихваше.

— На печката ври вода, а няма кой да ми я донесе догоре. — Пълната ѝ горна устна трепна и една огромна сълза се плъзна от гълчето на окото по бузата ѝ.

Чейс намери нямата молба в очите ѝ вълнуваща, а на невинния ѝ чар не можеше да се устои.

Върджи беше жена, която винаги щеше да има нужда от някого, който да се грижи за нея. Тази мисъл веднага извика представата за Маги, която се бореше с прохода Уайт Хорс, облечена в размъкнати

мъжки дрехи и нарамила товар, какъвто повечето мъже биха намерили за непосилен. За разлика от Върджи, Маги беше напълно способна да се грижи за себе си. Той си представи Маги как върви, без да се оплаква, в сняг и лед, решена да докаже, че е способно колкото който и да било мъж. Щеше ли някога да забрави Маги или екстаза, който споделяха през всичките мразовити дни и ноци в Клондайк? Находчива, смела, умна, възбуждаща, огнена и предана на идеята, че жените имат пълното право да бъдат и да правят всичко, което искат да бъдат и да правят. Лед и екстаз. Никакви други думи не можеха да опишат твърде краткото време, което бяха прекарани заедно. Никакво друго описание не даваше вярна представа за страстта им. Лед и екстаз.

— Чейс, чуваш ли ме?

Жалният глас на Върджи накара мислите на Чейс да спрат и нерешително да се върнат към настоящето.

— Какво? Съжалявам, Върджи, какво казваше?

— Ама и ти си един отнесен. Ако не те познавах, щях да кажа, че чезнеш по някоя.

— Много неща ми се въртят в главата, Върджи. Ако повториш молбата си, ще се радвам да ти помогна.

— Молах те да занесеш една кофа вряла вода в стаята ми. Няма никого и искам да се изкъпя.

— По това време на деня?

— Защо не? — вдигна рамене Върджи, препридайки с дългите си мигли към Чейс.

— Ако искаш да се охладиш, защо не използваш потока? По-освежително е.

Върджи спотаи една усмивка, преструвайки се на ужасена. Невинната забележка на Чейс беше точно това, което ѝ беше необходимо.

— Знам, че е глупаво, но се страхувам. Може да има змии или мечки, или индианци. Няма да се чувствам в безопасност, освен ако не дойдеш с мене — добави тя привидно невинно. — Напоследък всички са толкова заети...

Не довърши изречението, но това беше достатъчно, за да подскаже, че е била пренебрегвана още от пристигането си в ранчото. И че Чейс е един от основните виновници.

Той осъзна, че има още какво да се желае, що се отнася до гостоприемството му спрямо Върджи, но беше работил неуморно в последните няколко седмици. Задълженията му оставяха малко време, за да забавлява една жизнена девойка... или мислите за Маги да се промъкват неканени в съзнанието му. Вината го накара да предложи нещо, което не би казал, ако разсъждаваше разумно.

— Вземи си кърпа, Върджи, ще дойда с тебе до потока. Възхитена, че Чейс най-накрая се е поддал на чаровете ѝ, миниатюрната брюнетка буквално влетя в къщата, за да вземе кърпа, сапун и чисти дрехи, връщайки се дори преди той да беше довършил работата си.

— Готова съм — усмихна се тя щастливо.

Беше толкова хлътнала по него, че би направила всичко, за да привлече вниманието му. На драго сърце би се разделила с девствеността си, ако това означаваше Чейс да бъде принуден да направи „каквото трябва“ и да ѝ предложи брак. Освен това тя беше повече от готова да се раздели с тази досадна ципа, на която повечето момичета държаха с упорство, което Върджи смяташе за забавно. Тя искаше да познае любовта, да разбере какво означава да бъде жена — и искаше Чейс да бъде мъжът, който да ѝ го покаже.

Докато вървеше след него, романтичните ѝ фантазии се развихриха. Всичко беше възможно в уединението край потока, тя знаеше достатъчно за мъжете, за да ѝ е ясно, че те са страстни животни и лесно се възбуждат, особено когато за по-дълго време им е била отказана утехата на женското присъствие. А и беше сигурна, че Чейс не е напускал ранчото седмици наред, за да задоволява сексуалните си импулси.

Макар че Върджи технически още беше девствена, знаеше за секса повече от младите жени на нейна възраст. Кейт и не подозираше, че навременната ѝ покана беше спасила племенницата ѝ от проституция. Останала фактически без пукната пара след смъртта на майка си баща си, Върджи, разглежена от снизходителните си родители, не беше подготвена да си изкарва прехраната. Един приятел на баща ѝ, който винаги беше харесвал красивото младо момиче, ѝ предложи да потърси госпожа Нора Сандърс, която приемала бездомни и безпарични млади жени. Върджи скоро разбра, че Нора Сандърс не прави нищо без отплата. В замяна на получавания пансион и облекло

нейните момичета се очакваше да обслужват господата, които идваха в дома да търсят женска компания. Това беше един вид приличен публичен дом, ако можеше да съществува такова понятие.

Всяка новопристигна минаваше през интензивен тренировъчен период, за да се подготви за професията. Върджи почти беше приключила с уроците, когато дойде поканата от Кейт. Бяха изпратени и достатъчно пари, за да може тя да възнагради богато госпожа Сандърс заради разходите, които беше направила за нея, макар че Кейт никога нямаше да узнае за какво са били изразходвани повечето от парите ѝ. Тя предполагаше, че Нора Сандърс е добросърдечна вдовица, която приютява бездомни млади жени. Върджи беше напуснала покровителството на мадам с недокосната девственост, но с повече знания за нуждите на мъжете, отколкото някоя млада девойка би имала право да притежава.

Чейс седеше с гръб към водата, слушайки как Върджи се плиска и лудува в потока. Ако не беше племенница на Кейт, би се изкушил да влезе при нея. Господи, каква нужда имаше от жена. Не беше имал жена след Маги, а това беше по-отдавна, отколкото би искал да си признае. Може би скоро щеше да отиде до Бют и...

— Чейс, помощ!

Изтръгнат от еротичните си мисли, той скочи на крака, очаквайки да види Върджи нападната от някакво диво животно. Но това, което в действителност видя, беше Върджи, блестяща от капчици юда, оросили сметаново бялата ѝ плът, застанала в дълбокия до кръста поток и размахваща безпомощно ръце и крака. Слънцето се отразяваше във високите хълмчета на гърдите ѝ, бледорозовите им зърна почти го заслепяваха. Абаносово черната и коса се спускаше в безредие по белите ѝ рамене, а изражението на прелестното ѝ лице беше изпълнено с ужас.

— З-змия! — изстена ужасено тя, сочейки към синьо-зелената вода.

Писькът ѝ разтърси замръзналите сетива на Чейс и той се хвърли в потока, както си беше с дрехите и ботушите.

— Не мърдай! — извика той, защото му беше извънредно трудно да не гледа към великолепната наслада за очите, която му предоставяйте Върджи.

— Побързай!

Само за няколко секунди Чейс стигна до нея и я взе на ръце. Тя се притисна до него като втора кожа, а твърдите връхчета на гърдите ѝ пробуждаха широките му гърди. Трепереше силно, затова той я прегърна здраво и започна да шепне тихи, успокояващи думи на ухото ѝ.

— Мисля, че си е отишла, Върджи, не се страхувай. Змията сигурно е била по-изплашена от тебе, отколкото ти от нея. Сигурно е била безобидна, нямало е да ти направи нищо лошо.

— Ти си толкова смел — въздъхна Върджи с обожание в гласа.
— И силен. Никога не ме е страх, когато си наблизо.

Малките ѝ ръце бродеха свободно по възлестите мускули, ясно очертани под мократа риза на Чейс, и тя вдигна лице към него, издала подканващо устни.

Инстинктът му подсказваше, че Върджи може да бъде негова, че му предлага нещо повече от невинни целувки. Тази мисъл беше зашеметяваща.

— Дръж се прилично, Върджи — смъмри я той, опитвайки се да пренебрегне жаждата, която тя беше събудила у него, но без никакъв успех. — Помисли си какво ще си помисли някой, ако дойде насам и ни намери така.

Тя се надяваше да изглежда така, сякаш той я съблазнява. Щом съблазняването беше единственият начин да измъкне предложение за брак, щеше да го направи.

— Толкова лошо ли ще бъде, ако ни открият така? — прошепна тя свенливо.

Излизайки на брега, Чейс я остави да стъпи долу, но още не беше готов да я пусне. Стегнатата ѝ млада плът беше гладка и сатенена и той усети силен подтик да я притисне на меката земя и да се зарови дълбоко в мекотата ѝ. Но се въздържа. Само трябваше да я погледне в лицето. За да разбере, че е благосклонна към него, че няма да му откаже нищо. Но на каква цена?

Честно казано, не би могъл да съблазни племенницата на Кейт. Ръсти щеше да го усмърти, а и той самият не би могъл да се погледне на следващия ден. Ако смяташе да се жени, щеше да бъде различно, но Върджи беше прекалено млада и невинна, за да я вземе, а после да я захвърли. Би могъл да направи и нещо много по-лошо, отколкото да се ожени за нея, помисли той. Ако трябваше да се ожени, Върджи не беше по-лоша от която и да било друга. Поне щеше да му роди син.

— Чуваш ли ме, Чейс? Какво трябва да направя, за да ми обърнеш внимание?

— Вече го направи — намръщи се той с дяволито възхищение.
— Ти си ужасно привлекателна, Върджи, но не искам да си развалям приятелството с леля ти.

— Защо просто да не можем да си доставим удоволствие един на друг? — каза тя игриво.

Помръдна в ръцете му, опиянена от реакцията, която събуждаше у него.

— По дяволите, Върджи, престани. Не съм от камък.

— Искам да се любиш с мене, Чейс. Искам да бъда твоя. Защо се противиш?

— Проклет да съм, ако знам.

Но той знаеше. Върджи беше привлекателна млада красавица, но беше дете в сравнение с огнената, волева и независима жена, в която се беше влюбил в Юкон. Проклета да е Маги Афтън, изруга той под нос. Тя го беше откъснала от всички останали жени. Ако не беше такъв глупак, щеше да се ожени за Върджи, да спи с нея и да продължи да живее. Една невярна вещица беше го накарала да живее като монах, да не иска никакви други жени, да копнее само за сладката плът на Маги.

— Целуни ме, Чейс.

Устните ѝ бяха толкова близо, че той виждаше влагата по тънките бръчици в ъглите им.

Решението дали да я целуне или не му беше отказано, когато тя импулсивно вплете пръсти в косата му и привлече устните му към своите. Устата ѝ беше мека и сладко подканваща, отваряше се жадно пред нежния му натиск. Изведнъж Върджи се превърна в жив пламък в ръцете му, гореща и търсеца, ръцете ѝ започнаха да дърпат дрехите му. Отначало той беше шокиран от дързостта ѝ. Нямахше нищо невинно в начина, по който го целуваше, или как пъхаше езика си в устата му. Но когато тя се отпусна на земята и протегна ръце към него, той се поколеба. Макар че мъжките инстинкти го караха да я вземе, мозъкът му все още функционираше достатъчно добре, за да разбира, че ще използва Върджи само за да утоли жаждата си за жена. Можеше да е необразован каубой, но не беше безсърдечен негодник, подтикван единствено от страстите си.

— Облечи се, Върджи — изрече той с рязък глас.

Потиснатото желание и гневът към Маги направиха гласа му по-суров, отколкото беше възнамерявал.

— Няма да те взема така. Ти заслужаваш брак, а не някаква евтина авантюра.

— Сериозно ли говориш? — запита възбудено Върджи.

— Да, трябва ти съпруг, не любовник.

— Това предложение ли е?

— Предложение ли? — смая се Чейс. Трябваше да се сети, че Върджи ще интерпретира невярно думите му. — Не точно — отвърна той неясно, — но не е изключено. Кой знае какво ще се случи, когато се опознаем по-добре.

Нарочно се обърна и взе да събира дрехите на Върджи, които лежаха разпилени по брега на потока.

Напъхвайки се в дрехите си, тя кипеше вътрешно. Беше подредила всичко толкова грижливо, така добре беше аранжирала сцената, но без никаква полза. Беше толкова сигурна, че ще го опитоми. Какво се беше случило, че да охлади огъня му? Толкова малко оставаше да се люби с нея, че подушваше желанието в целувката му. Няма значение, усмихна се тя триумфално, щеше да го има. Това, че го накара да заговори за брак, беше стъпка в правилната посока.

Той вече беше налапал въдицата. Сега тя само трябваше да дръпне кордата.

— Готова съм, Чейс, можеш да се обърнеш.

— Хайде, Върджи, ще те изпратя до къщата.

— Сърдит ли си ми?

Той погледна към нея и изражението му се смекчи, когато видя трепереците ѝ устни и широко отворените виолетови очи. Тя беше толкова безпомощна, така уязвима, че той обвиняваше само себе си за онова, което почти щеше да се случи.

— Не си направила нищо, за да ме разсърдиш, Върджи. Да вървим, имам си работа.

Кейт и Ръсти размениха многозначителни погледи, когато уловиха поредното безмълвно послание, което Върджи отправяше към Чейс на масата тази вечер. Знаеха, че тя е хлътнала по него, и нямаха нищо против евентуалния им брак, но сериозно се съмняваха, че Чейс е готов за такова обвързване. Не показваше с нищо, че е преодолял Маги — ако не друго, с всеки изминал ден ставаше все по-отчаян и по-мрачен. Работеше като луд, не позволяваше на никого да споменава за Маги в негово присъствие и стана толкова докачлив, че Ръсти и работниците се стараеха да не го дразнят.

Чейс се размърда смутено под горещите погледи на Върджи. Страхуваше се, че Ръсти и Кейт може да разберат погрешно значението им и да си помислят най-лошото за него. Така че не се изненада, когато Ръсти го помоли да поговорят насаме след вечеря.

— Какво си направил на момичето, синко? — запита Ръсти, когато двамата останаха сами. — Върджи е млада и неопитна и няма да позволя да я съблазниш.

— По-спокойно, Ръсти. Не съм направил нищо на момичето. Въобразява си, че е влюбена в мене.

— Знаех, че е лапнала по тебе, но досега не мислех, че си го забелязал. Толкова си затънал в собствените си проблеми, че напоследък не може да се говори с тебе — обвини го Ръсти. — Какво стана с Маги в Сиатъл? Не каза и гък за цялата тая работа. Изкарай го от себе си, синко, може да ти олекне.

— Казах ти и преди, Ръсти, не ми се говори за това.

— Все някога трябва да извадиш от себе си. Отпусни се, Чейс, толкова време сме заедно, че не можеш да мълчиш сега. Не е добре за тебе. Какво стана между вас с Маги, че трябваше да дотърчиш в Монтана?

Чейс трепна. Още го болеше да произнесе името ѝ.

— Нищо особено. Просто тя решила, че не ме иска. Докато мислех все за нея месеци наред, се хванала с оня полицай.

— Капитан Гордън ли? — сепна се Ръсти зашеметен. — Знам, че бяха приятели, но не съм си и помислял, че са били толкова близки. Сигурен ли си, синко? Тя какво каза?

— Почти нищо — отвърна Чейс. — Какво да кажа, като ги заварих и двамата почти голи?

— А ти изслуша ли обяснението ѝ, преди да побързаш да си извадиш заключения? — запита Ръсти, като знаеше, че Чейс е извънредно буен.

— Не знаеш цялата история — измърмори кисело Чейс.

— Ами разкажи ми я.

— Надявах се да ти го спестя, Ръсти, но Маги беше бременна с детето на Гордън, когато я видях в Сиатъл.

Ръсти занемя.

— По дяволите! Сигурен ли си?

— Разпознавам бременна жена, щом я видя.

— А не си ли помисли, че може да носи твоето дете?

— Разбира се, не съм глупав. Мога да смятам. Тя щеше да роди след два месеца, когато я видях. Ако носеше дете от мене, щеше да трябва да го роди след няколко дни. Не изглеждаше достатъчно едра, за да роди всеки момент.

— Значи сега ми казваш, че знаеш всичко за жените и за раждането на деца. А пита ли Маги, даде ли ѝ възможност да ти обясни?

— Нямаше какво да се обяснява — въздъхна огорчено Чейс. — Всичко беше пред очите ми.

— И ти избяга с подвитата опашка. Не съм знаел, че си страхливец, Чейс.

— Тя ме направи на глупак. Измами ме и ме накара да повярвам, че ме обича. По дяволите, Ръсти, каза ми, че не можела да има деца. Преодолях разочарованието си от това, защото я обичах, казвах си, че и само тя ще ми бъде достатъчна. Защо ме е мамила, Ръсти, защо?

— Не знам, синко, но ако бях на тебе, нямаше да избягам, преди да разбере защо.

— Много е късно. Маги направи избора си. Вече всеки момент ще роди дете от друг мъж. Загубих я и е време да продължа напред в живота си, тя не е единствената жена на света.

Кого се опитваше да излъже?

— Ако мислиш Върджи да запълни празнотата в живота ги, първо трябва да убедиш Кейт, че си приключил окончателно с Маги. Дотук не се справяш никак добре, а Кейт много обича племенницата си. Нито на нея, нито на мене ни се иска да я видим нещастна.

— Можеш да бъдеш спокоен, Ръсти.

— Според Кейт Върджи се надява да получи предложение от тебе. Насърчаваш ли я?

— Не мога да кажа какво ще се случи след шест месеца или дори след три — отговори Чейс, — но не съм подвеждал момичето. Напълно възможно е един ден да ѝ предложи брак, но смятам да си държа ръцете далече от нея, докато не взема решение. Точно сега за мене и Върджи е най-важно да се опознаем.

Думите на Чейс като че ли успокоиха Ръсти, защото двамата скоро влязоха в къщата, където бяха жените.

— От нищо ли не се страхуваш, Чейс? — запита Върджи, широко отворила възхитените си виолетови очи.

Беше го наблюдавала как обуздава един буен кон и се възхищаваше на силата и пъргавината на съвършено координираното му тяло. Още откакто се беше опитала да го съблазни край потока, тя винаги се навърташе около него. Използваше всякакви женски хитрости, за да го омайва, и беше сигурна, че не след дълго той ще ѝ направи предложение. Върджи смяташе Чейс за много красив мъж, но той беше и богат, въплъщавайки в себе си всичко, за което тя си беше мечтала.

Той се усмихна лениво. Похвалата на Върджи поласка самочувствието му и той се запита защо се противи на идеята за брак с тази малка изкусителка. От нея щеше да излезе съвършена съпруга и любовница, помисли той. Единственото, което му пречеше да ѝ предложи брак, беше гласчето в мозъка му, което му напомняше, че все още обича една жена, в сравнение с която Върджи е неопитна ученичка. Той беше преживял толкова неща с Маги. С Върджи щеше да е съвсем различно.

— Страхувам се от много неща, Върджи, но няма такова, с което да не мога да се справя.

Очите на Върджи се спряха оценяващо върху влажните къдриви косми под шията на Чейс. Ризата му беше разкопчана заради жегата и мократа от пот материя беше залепнала на гърба му. Беше средата на юли и толкова горещо, че дори снежнобялата кожа на Върджи беше съвсем неженствено обсипана с дребни капчици пот. Горещината и близостта на силното му мъжко тяло, я накараха да стане невероятно дръзка.

— Непоносима горещина е, Чейс... дали малко плуване няма да ни дойде добре?

Той се съгласи в ума си, но много добре знаеше докъде може да доведе това.

— Не сега, Върджи, имам много работа.

Тя се нацупи, очарователно свила пълничките си устни.

— Винаги си много зает. — Пристъпи към него и върховете на гърдите ѝ предизвикателно докоснаха неговите. — От какво те е страх? Мислех, че можеш да се справиш с всичко.

И той смяташе така, но не беше сигурен, когато станеше дума за Върджи, Тя искаше от него неща, които той не беше готов да ѝ даде. Беше очарователно момиче, отчасти вещица, отчасти дете... и съвършена жена.

— Ти си очарователна, Върджи — каза Чейс неохотно. — Предизвикваш у мъжа такива мисли, каквито не е редно да има.

— Харесвам всички твои мисли, Чейс. Няма да съжаляваш.

— По дяволите, Върджи... — Изведнъж вниманието му беше привлечено от облак прах в далечината. Рядко им идваха гости, затова той се надигна, когато фургонът навлезе в алеята към ранчото. — Идват гости — измърмори той, изобщо забравил за Върджи.

Тя се намръщи от внезапно предчувствие. Някакво шесто чувство я предупреждаваше, че по някакъв начин посетителят ще унищожи всичките ѝ планове. Зачака с трепет фургонът да спре в прашния двор.

Поразителните сини очи на Чейс се спряха объркано върху жената, седнала до кочияша. Тя седеше с изправен гръб, стиснала малък вързоп в ръцете си. Сърцето на Чейс заби ускорено, когато кехлибарените очи на Маги се вгледаха в неговите, търсейки признак, че му е приятно да я види. Той отчаяно се опита да овладее чувствата си, но радостта, че я вижда, надви привидното му самообладание.

— Здравей, Маги — каза той, не съзнавайки, че е проговорил. — Далече си от дома.

Какво правя тук, запита се тя, вирайки се в стоманената синева на очите на Чейс. Те бяха неумолими, непрощаващи и далечни. Това не беше Чейс, когото тя познаваше и обичаше, онзи, който се беше заклел, че винаги ще я обича. Този Чейс беше студен, огорчен и безжалостен.

— Здравей, Чейс. Ще ми помогнеш ли да сляза, или не съм желана тук?

Да остане? Тя иска да гостува в ранчото? Той не разбираше нищо от думите ѝ, но посегна, хвана тънката ѝ талия и я свали на земята. Докато двамата се вираха един в друг с копнеж, който не биха си признали, кочияшът свали багажа ѝ на земята, подвикна на конете и подкара фургона обратно по алеята.

— Коя е тази жена? — запита Върджи, улавяйки напрежението в атмосферата. — Къде е съпругът ѝ?

Точно тогава бебето се размърда и върна Чейс към суровата действителност.

— Уместен въпрос. Къде е съпругът ти, Маги? Изненадан съм, че Гордън те е пуснал да пътуваш сама.

Ярка червенина заля бузите на Маги, въпреки че нарочно не обърна внимание на жестокия намек на Чейс.

Той изруга под нос, сърдейки се на себе си, че ѝ се нахвърля така. Тя нямаше да дойде тук сама с новороденото си дете, ако няма основателна причина. Да не би Гордън да се отнася зле с нея? Да я е оставил да се оправя сама с детето? Някак си не му се струваше полицаят да е такъв човек.

— Чейс, няма ли да ни запознаеш? — изви гласче Върджи, ядосана от пренебрежението му към нея.

— Върджи, това е Маги Афтън. Маги, това е Вирджиния Мартин, племенница на Кейт. Сега живее в ранчото.

— Колко... удобно — измърмори Маги, забелязвайки начина, по който младата красавица се е залепила за Чейс.

Интуицията ѝ подсказа, че ще трябва да се бори за него. Да, трябваше да очаква подобно нещо. Господ знае, че той не беше монах.

Бяха ѝ трябвали три месеца мъчителни размисли, преди да се реши да преглътне гордостта си и да тръгне за Монтана. Никога не беше смятала, че ще намери Чейс свързан с друга жена, но вътрешно се беше приготвила за всяка ситуация, на която можеше да се натъкне. Дори за интереса му към красива млада девойка.

Решението на Маги да замине за Монтана в никакъв случай не беше с цел да принуди Чейс да се ожени за нея. Тя искаше да си възвърне любовта му, преди да му каже, че Бет е негова дъщеря. Ако той я обикнеше заради самата нея, без никакви задръжки, тя щеше да се почувства свободна да му каже за дъщеря им. Върджи беше пример за това, с което и предстоеше да се сблъска, и като че ли щеше да се наложи да се бори с нея. Ако изобщо имаше ум в главата, май трябваше да се обърне и да си замине още сега, преди Бет да е обикнала баща си. По някакъв начин трябваше да накара Чейс да разбере, че никога не е обичала друг, освен него, че лъжата ѝ не е имала за цел да го нарани, а да го предпази. Дали щеше да дочака деня, когато той щеше да повярва, че има дъщеря? Но за момента щеше да действа полека, докато големият каубой се осъзнае.

— Отдалече ли идвате, госпожо Афтън? — запита невинно Върджи. — Вие и съпругът ви приятели на Чейс ли сте?

— Госпожица Афтън. Не съм омъжена. Моля, наричайте ме Маги. Може да се каже, че съм приятелка на Чейс. — Тя погледна към него за потвърждение, но той беше прекалено зает да се взира във вързопчето, което мърдаше в ръцете ѝ. — Идваме от Сиатъл — добави тя, обръщайки отново вниманието си към жизнената брюнетка.

Върджи, беше ужасена. Никога досега не беше срещала самотна майка, разбира се, със сигурност не и такава, която като че ли изобщо не се притеснява от смущаващото си положение. Как и къде се беше запознала с Чейс тази нахална гъска?

— Да не сте се скарали с Гордън? Тоя негодник да не те е изоставил? — запита Чейс с все по-нарастващ гняв.

— Може ли да поговорим по-късно за това, Чейс? — отвърна Маги, внезапно усетила огромно изтощение. — Пътуването беше дълго и изморително, а Бет е гладна. Ако не си искал да остана, трябваше да кажеш, преди фургонът да си замине.

— Можеш да останеш, Маги, и съм сигурен, че скоро ще разбера какво те е довело в Монтана. Ще заведе тебе и... дъщеря ти... в една стая. Съжалявам, че няма достатъчно място, докато не стане готова новата къща на Ръсти, така че някак трябва да се справиш.

— Но, Чейс, няма никакви празни стаи — оплака се Върджи. — А моята не е толкова голяма, че да я споделям с някого. Освен това детето ще ни държи будни цяла нощ.

— Маги може да се настани в моята стая — предложи Чейс, игнорирайки възмутеното ахване на Върджи. — Тя е най-голямата и трябва да е достатъчна за нея и детето.

— Съжалявам, Чейс, ако знаех, че сте така притеснени, нямаше да дойда. Къде са Ръсти и Кейт? Ще се радвам да ги видя отново.

— Взеха двуколката и отидоха тази сутрин в града за припаси — подметна Върджи. Тя беше отказала да ги придружи, надявайки се да остане съвсем сама с Чейс, но не се получаваше. — Не знаех, че познавате леля ми. Тя живя години наред в Аляска.

— Тъкмо там се запознахме — каза загадъчно Маги, обръщайки се, за да последва Чейс в къщата.

Бет вече риташе, ядосана, че ѝ отказват поредното хранене.

— Не ѝ липсва характер — забеляза Чейс с лениво любопитство.

— Прилича на баща си — отвърна Маги шеговито.

Поне беше забелязал дъщеря си, помисли тя с удоволствие.

Той реши да не обръща внимание на дръзкото ѝ изявление, нямаше нужда да му се напомня, че Маги се е хванала с друг мъж в негово отсъствие. Обещанията не означаваха нищо за нея. Но сега тя беше тук и той съвсем сериозно смяташе да разбере какви са причините, поради които му беше наговорила такива възмутителни лъжи, защо го беше подвела да повярва, че е безплодна. Детето в ръцете ѝ не беше никаква измислица. Какво я беше прихванало да идва чак в Монтана веднага след като е родила, запита се той? Защо Гордън е изоставил и нея, и детето? Ако сега полицаят беше тук, той щеше да му извие врата.

Маги не обръща внимание на големите, светли стаи, обзаведени със селски на вид, но удобни мебели, през които я водеше Чейс. Вниманието ѝ беше съсредоточено върху възлестите мускули по огромния му торс, върху възхитителния начин, по който ризата се опъваше над широките му рамене, тънката талия, стройните хълбоци, и грациозните движения на стегнатото му седалище. Той беше още помъжествен и красив, отколкото беше забелязвала досега. Защо не разбираше, че двамата са един за друг? Подозираше ли изобщо, че Бет е негова дъщеря? Мъжете понякога биваха много глупави.

— Стигнахме, Маги — каза той, отваряйки една врата по дългия коридор на втория етаж. Странно, тя дори не беше разбрала, че са се изкачили по стълбите. — Тази стая ще бъде удобна за тебе и детето ти.

— А ти къде ще спиш? — запита Маги.

Странно изражение се мярна на лицето на Чейс. Да не би това да беше покана?

— При работниците.

Удовлетворена, тя кимна.

— Знам, че имаш много въпроси.

— Първо си почини. Ще поговорим по-късно. Трябва да се погрижиш и за детето. Тя е доста малка, за да пътува, не е ли така? — каза той с лек укор.

Маги беше сложила Бет на леглото и Чейс за първи път се вгледа добре в нея. Бет се беше родила дребна и явно никога нямаше да стане много едра, но беше здраво дете, рядко плачеше и често се усмихваше. Той разбра колко е очарователна, когато русото ангелче му се усмихна

с подкупващ чар. Невинността на детето подейства странно на Чейс. Сърцето му спря, когато погледът му срещна невинните сини очи на това детенце.

— Казва се Бет — осведоми го Маги.

— Най-добре да вървя — смотолеви той, не можейки да откъсне очи от момиченцето. — Каж ми, ако имаш нужда от нещо.

И се обърна, за да излезе.

— Благодаря, Чейс. Прощавай, че те изгоних от стаята ти.

Той кимна рязко.

— Ще поговорим по-късно. Искам да знам точно какво става и защо си тук.

Хвърли неразгадаем поглед към Бет и бързо излезе.

— Татенцето ти май много те хареса — говореше тихо Маги, докато кърмеше детето си. — Този голям жилав каубой едва не се разтопи, като го погледна с тия твои огромни сини очи. Но още не е време да му казваме. Трябва първо да разбере какво става между татко ти и племенницата на Кейт.

Нехаейки за тревогата и мъката на майка си, Бет се нахрани и заспа. Маги я остави в средата на леглото и тъкмо закопчаваше роклята си, когато на вратата се почука.

— Влез.

Нямаше никаква представа кого да очаква, но с радост видя Кейт. Тя я погледна и отвори ръце. Маги нямаше нужда от подканване, за да се хвърли в прегръдката на по-възрастната жена.

— Време беше да се появиш — изкикоти се Кейт, притискайки Маги до огромната си гръд. — Не знам какво е ставало между тебе и Чейс, обаче напоследък трудно се живее с него. И мълчи като риба, също като Ръсти, когато става дума за лични неща.

— Чейс ли ти каза, че съм тук?

— Да. Ама не каза нищо повече.

Гласът на Кейт сигурно беше смутил съня на Бет, защото тя избра този момент, за да даде израз на негодуванието си. Вопълът ѝ предизвиква мигновени последици.

— Леле, това бебе ли е?

Кейт зяпна смутена, приближавайки се към леглото, за да погледне по-отблизо. Чейс не беше споменавал за бебе. Точно тогава Бет отвори очи и загука. Смаяно изражение се изписа по лицето на Кейт, когато разбра. Очите на детето имаха синия цвят на баща му. Какво ставаше тук? Каквото и да беше, тя беше решена да разплете нещата до дъно. Дръпна Маги по-далече от леглото, когато Бет пъкна палец в устата си и отново заспа.

— Ще ми обясниш ли защо Чейс те е оставил в Сиатъл сама да отглеждаш детето му?

Маги се изчерви. Трябваше да се досети, че Кейт е достатъчно проникателна, за да разбере истината. Нямах друг избор, освен да ѝ се довери с надеждата, че по-възрастната жена ще я разбере.

— Чейс ме завари бременна, когато дойде да ме потърси в Сиатъл, и понеже Скот Гордън беше с мене, естествено той допусна най-лошото.

— И каквато си е луда глава, сигурно е избягал, без да дочака обяснение — предположи по-възрастната жена. — Защо не тръгна след него да му набиеш малко разум в главата на тоя див каубой?

Кейт внимателно избягна въпроса какво е правел полицаят при Маги.

— Скот предложи да го намери и да го доведе, но врявата, която вдигнаха двамата, ме разстрои и започнах да раждам. Тогава мислех само за бебето. Скот се опита да намери Чейс по-късно, но разбра, че не е останал в Сиатъл достатъчно дълго, за да узнае за Бет.

— Защо имам чувството, че има още нещо, което не ми казваш?

— Това е дълга история.

— Имам време.

Примирила се с необходимостта да разкрие тайни, за които не искаше да говори, Маги подбра внимателно думите си.

— Като ме видя бременна, това беше голям шок за Чейс.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че вие двамата никога... че не си...

— Не, не исках да кажа това. Бях му казала, че не мога да имам деца.

— Какво! Ако е било вярно, как...

— Не беше вярно — призна Маги. — Нарочно излъгах и сега лъжата ме преследва.

— Но защо, Маги? — запита Кейт, наистина озадачена. — Защо си излъгала за такова нещо? Оpozнах Чейс и вярвам, че би искал да има собствени деца.

— Тогава това ми изглеждаше правилно. Исках да му кажа по-късно, но някак си все не стигахме до тази тема. Нямах представа, че нося дете от него, когато напуснах Скегуей.

Кейт погледна към спящото дете.

— Значи Бет е на три месеца. Не е ли малко дребничка?

— Точно така каза и Чейс. Това е причината да не подозира, че Бет е от него. Мисли, че е дете на Скот. Никога няма да стане много едра. Прилича на майка ми, тя беше дребничка. Наддадох много малко, докато бях бременна, и когато Чейс ме видя в Сиатъл, не е подозирал, че толкова скоро ще родя.

— Не каза защо си излъгала, че не можеш да имаш деца.

Червенина пропълзя по бузите и шията на Маги.

— Ние с Чейс не сме се престрували на безразлични. Така, както бяхме затиснати от зимата в Клондайк през всичките онези месеци, щеше да бъде истински ад, ако не можехме да... да се обичаме в пълния смисъл на думата. Той е мъж на честта. Ако бях заченала през онези месеци, щеше да се почувства задължен да ми предложи брак. Лъжата ми го спаси да не поеме ангажимент, преди да е готов. Искях да ме обича заради самата мене, а не заради нежелана бременност. Знаех, че е възможно да забременея, но за късмет не стана така. От самото начало бях сигурна, че го обичам, и не исках да го принуждавам да прави нещо, за което не е подготвен. По-лесно беше да го излъжа, отколкото той да се притеснява, че ще трябва да се грижи за мене и за едно дете. Бях склонна да поема тази отговорност ако и когато дойде. И още съм.

— Тогава защо си тук? — зачуди се Кейт.

— Защото го обичам и... и Бет има нужда от баща. Но само ако той ни иска. Затова не съм му казала все още. Няма да използвам детето, за да си хвана съпруг. Ще понеса Чейс да мисли каквото си иска, докато не разбере какви са чувствата му към нас. Някога ме обичаше, искам да знам дали лъжата ми е превърнала това чувство в омраза.

— Разумно ли е това, Маги?

— Така трябва — изрече упорито Маги. После прехвърли разговора върху тема, която се въртеше в устата ѝ още откакто Кейт беше влязла в стаята. — Какви са отношенията между племенницата ти и Чейс? Изглеждат... близки.

— Отначало той почти не я забелязваше — призна Кейт замислено. — Горкото момиче, аз съм всичко, което си има на този свят, и много се развълнува, когато я поканих да живее с нас в ранчото. Тя е толкова млада и невинна, радвам се, че навреме разбрах за затрудненото ѝ положение. Не е подготвена да се грижи за себе си.

Нищо чудно, че се привърза към Чейс... той е много голямо изкушение за младо момиче като Върджи.

— Ами той? Какви са чувствата му към нея?

— Него трябва да питаш.

— Какво да ме пита?

Двете жени се обърнаха, изненадани да видят Чейс опрян на рамката на вратата, със скръстени на гърдите ръце. Макар че адресира въпроса си към Кейт, погледът му фиксираше Маги, очите му се бяха превърнали в гореща, мъглява синева. Маги позна този поглед и се изчерви.

— Тъкмо се чудех дали си се настанил удобно при работниците — импровизира тя.

— Ще се справя. Дойдох да ти кажа, че пратих едно от момчетата в града да купи люлка за бебето ти.

Кейт и Маги размениха многозначителни погледи.

— Аз... не знам колко ще останем, но оценявам жеста ти — изрече тихо Маги. — На Бет ще й бъде много по-удобно в собствено легло. Благодаря ти, Чейс.

Малко смутен, той просто кимна.

— Ще се видим на вечеря.

После излезе, но не преди да хвърли неразгадаем поглед към Бет, спяща в блажено неведение относно проблемите на родителите си.

Малко преди вечерята Маги получи сюрприз, когато пристигна не само люлката, обещана от Чейс, заедно с подходящи постелки, но и една млада индианка на име Петниста кошута.

Чейс я беше наел, за да се грижи за Бет. Маги се окуражи от първоначалната реакция на Чейс към дъщеря му. Поне я беше забелязал.

Облечена в най-хубавата си рокля, Маги влезе в уютната трапезария точно когато всички сядаха да вечерят. Масата се огъваше под купищата изискана храна, а една индианка, която можеше преспокойно да бъде сестра на Петнистата кошута, се движеше безшумно из стаята и сервираше на вечерящите.

— Маги, колко се радвам да те видя! — приветства я възторжено Ръсти.

— И аз се радвам, че те виждам, Ръсти — усмихна се топло тя.

— Много искам да видя дъщеричката ти. Кейт казва, че била красавица като майка си.

Маги се изчерви от удоволствие.

— По-красива е.

— Седни, Маги — покани я Чейс.

Изражението му беше неразгадаемо, но горещата синева на очите му като че ли проникваше в самата ѝ душа.

Всички в стаята усещаха напрежението между Чейс и Маги, чувстваха вълнението им. Върджи го видя, усети го и почервения от гняв. Защо никой нищо не ѝ беше казал, запита се тя. Каква беше на Чейс тази жена? Защо името ѝ никога не беше споменавано, когато очевидно двамата с Чейс бяха повече от познати?

Единственият свободен стол беше отдясно на Чейс и Маги се плъзна на мястото, забелязвайки, че Върджи, седнала от лявата му страна, изпраща мрачни послания към нея. Въпреки упоритото мълчание на Чейс и пронизителните погледи на Върджи вечерята беше приятна и разговорът оживен. Маги скоро започна да се смее на остротите на Ръсти. Тогава, уви, твърде скоро, всички се нахраниха и Чейс се изправи.

— Искаш ли да се разходим, Маги? Навън е много приятно.

— Аз...

— Аз бих искала, Чейс — подхвърли Върджи прекалено ентусиазирано.

Хвърляйки строг поглед към сияещата Върджи, Чейс като че ли не знаеше какво да каже, когато Маги се намеси, за да запълни паузата.

— Трябва да видя как е Бет.

После тя учтиво се извини и побърза да излезе.

— Хайде, Чейс — подкани го Върджи, усмихвайки се към отдалечаващия се гръб на Маги. — След тази вечеря една разходка е точно това, от което имам нужда.

Чейс искаше решително да откаже, но това би прозвучало твърде грубо. Затова неохотно предложи на миниатюрната брюнетка ръката си и двамата излязоха навън в сгъстяващия се здрач. Но той не слушаше глупавото бърборене на Върджи, нито пък обръщаше внимание на явната покана във виолетовите ѝ очи. Маги владееше мислите му. Маги и нейната интригуваща дъщеря. Чейс беше напълно сигурен, че

преди да е свършила нощта, ще разбере какво е довело Маги в Монтана и точно какво иска тя от него.

— Чейс, ти изобщо не ме слушаш — оплака се нацупено Върджи.

— Извинявай, Върджи, имам да мисля за много неща. Страхувам се, че не съм много добра компания.

— Заради Маги Афтън е, нали? Каква ти е тази жена?

Челото на Чейс се набръчка, той силно се смути от въпроса на Върджи. Отговорът не беше толкова прост. За известно време Маги представляваше целия му живот, фактът, че не бяха женени и не живееха в брачно блаженство, беше изпяло решение на Маги. Поради някаква необяснима причина тя беше избрала друг мъж. Но за Чейс същественият ѝ грях се състоеше в това, че го беше излъгала за толкова важно нещо като децата. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че трябва да поговорят. Имаше твърде много въпроси без отговор.

— Чейс, не ме ли чуваш? Защо Маги Афтън е тук? Защо не е омъжена за бащата на детето? Изненадана съм, че можеш да бъдеш приятел с... такава жена.

Гняв експлодира в мозъка на Чейс.

— Маги е най-смелата жена, която познавам, и върховна репортерка. Тя преодоля препятствия, при каквито повечето жени не оцеляват и на каквито мнозина мъже не се решават. Не мисли, че като е родила дете без брак, е развалена жена, защото нищо не е по-далече от истината. — Господи, как говоря само, помисли той поразен. Защищаваше Маги поради същите причини, заради които я беше осъждал. — Да влезем вътре, Върджи, тази вечер не ставам за компания.

Избухването на Чейс остави Върджи свършено объркана.

— Никога не си казвал къде сте се запознали с Маги — упорстваше тя.

Трябваше да разбере защо точно тази жена има толкова странно влияние върху Чейс.

— Запознахме се на кораба по пътя към Скегуей през лятото на 1897 година — каза неохотно той. — Тя ми помогна, когато имах нужда, и аз я заведох в Юкон със себе си.

— Вие... сте пътували заедно? — запита Върджи, повече от шокирана от разкритието на Чейс.

Двамата вероятно се познаваха по-интимно, отколкото беше предполагала.

— Да, и това е всичко, което ще кажа по въпроса — заяви троснато Чейс. Вече я беше докарал пред предната врата. — Лека нощ, Върджи.

Тя се забави при вратата, а той се обърна и изчезна в нощта.

— Чейс, къде отиваш?

— Спя при работниците, забрави ли?

Маги чу Кейт и Ръсти да влизат в своята стая, която беше срещу нейната, а по-късно разпозна тихата походка на Върджи, когато мина по коридора към стаята си в другия край. После настана тишина. След като накърми Бет и я настани в люлката ѝ, тя се съблече и си легна, мислейки сънено, че Чейс е спал тук снощи и главата му е била на същата възглавница. Представи си, че усеща отличителния му аромат в постелките, пикантен мирис с лек дъх на тютюн и чист въздух. Месеци наред беше мислила какво ли ще е да бъде отново с Чейс, да споделя живота му, неговите надежди и мечти... любовта му. Сега се питаше дали това не е някаква глупава фантазия. Защо ще я иска, когато има красива млада девойка като Върджи? Тя беше невинна, сладко приветлива, безпомощна и с една дума, всичко, което един мъж би могъл да иска от една жена.

Може би беше грешка да води Бет тук, помисли тя. Със сигурност не искаше да се натрапва там, където не е желана, и нямаше да остане тук, ако нямаше, макар и малка надежда за помирение. Прекалено неспокойна, за да заспи, Маги стана от леглото и започна да се разхожда, спирайки се накрая пред прозореца, за да погледне навън към обляната в лунна светлина нощ. Върховното спокойствие на пейзажа пленяваше и примамаваше. Сякаш изпаднала в транс, тя излезе от стаята си, тихо се спусна по стълбите и излезе на верандата; огромната ѝ нощница се развяваше около краката ѝ, подухвана от лекия нощен ветрец.

Тя си пое дълбоко дъх, тишината като че ли замаиваше главата ѝ. Смяташе да остане само няколко минути, но хладният ветрец беше

толкова приятен за разгорещената ѝ кожа, че тя не бързаше да влезе, взирайки се в мастилено синьото небе и пръснатите по него звезди.

— Невероятна нощ, нали?

Трепвайки силно, тя ахна и се обърна, намирайки Чейс застанал само на броени крачки от нея.

— Изплаши ме. Как смееш да се промъкваш така!

— Спокойно, Маги, не съм се промъквал. Бях тук, преди да излезеш.

— Защо не каза нищо?

— Явно съм бил погълнат от гледката.

Маги по-скоро усети, вместо да види оценяващата му усмивка и се изчерви, разбирайки как трябва да изглежда с тънката си нощница. Макар че беше покрита от глава до пети, липсата на бельо под нощницата я правеше открита и уязвима.

— Какво правиш тук впрочем? Мислех, че в ранчото хората си лягат рано.

— Седях и се опитвах да реша дали да се кача в стаята ти.

— В стаята си — поправи го тя.

— Не исках да събудя детето, но знаех, че не мога да заспя, докато не поговорим.

— Приятна ли беше разходката?

Чейс се намръщи, озадачен от това, че Маги така рязко сменя темата.

— С Върджи. Тя е доста привлекателна. Разбирам, че повечето мъже искат млади, невинни съпруги.

— Какво трябва да означава това?

— Направил ли си ѝ предложение?

Чейс се изчерви, отказвайки да срещне погледа на Маги от страх, че тя ще види колко близо е до истината.

— Има само една жена, на която съм предлагал брак, единствената жена, която обичам достатъчно, за да се ожения за нея.

Дъхът заседна болезнено в гърлото на Маги, тя зачака Чейс да продължи, но той замлъкна. Когато проговори, ловко насочи разговора към по-безопасна почва.

— Защо дойде, Маги? Какво искаш от мене?

Точно тогава един от работниците излезе от бараката, за да се облекчи, и като чу гласове, любопитно погледна към тях.

— Не можем да говорим тук — каза Чейс с предупреждаващ поглед.

Хващайки я за ръката, той я дръпна да слезе от верандата и двамата заобиколиха къщата. Светлината на пълната луна направляваше стъпките им, Маги вървеше непосредствено след него, опитвайки се да избягва острите камъни и клоните, нападали по пътеката. По едно време удари палеца си и се спъна, а стонът ѝ накара Чейс да замре на място. Стискайки зъби, тя го повика. Той беше спрял до тесния поток, където беше завел Върджи в деня, когато се беше опитала да го съблзани. Маги се отпусна с благодарност на брега, потопила крака във водата.

— Съжалявам, забравих, че си боса — каза Чейс, клякайки до нея. — Боли ли те?

— Не, добре съм.

Хладната вода беше прекрасна за стъпалата ѝ и тя въздъхна, изкушена да свали нощницата и да се гмурне в потока.

Чейс навярно беше чул въздишката ѝ и беше прочел мислите ѝ.

— Давай, тук няма кой да ни види. Не си свикнала с летата в Монтана. Понякога горещината е направо непоносима.

Маги се изкушаваше, но благоразумно отклони предложението му.

— Дошли сме, за да поговорим, не помниш ли?

— Трудно ми е да помня каквото и да било — призна Чейс, — когато ти си тук до мене.

Жаждата да я прегърне и да вкуси сладките ѝ целувки беше толкова силна, че дори и името си не помнеше.

— Попита ме защо съм дошла в Монтана.

— Хич не ми пука защо — изстена пресипнало Чейс, — важното е, че си тук. Имаш ли изобщо някаква представа на какво ме подложи в последните няколко месеца, какви въпроси съм си задавал, каква мъка изживях? Проклятие, Маги, ти ме съсипа!

Ох, Чейс, помисли Маги в безмълвна молба, ти сам си го причини. Не поиска да изслушаш обясненията ми, а избяга. Отвори уста, за да проговори, но изкушението беше твърде силно, когато Чейс плени устните ѝ, вкусвайки сладостта и с горещия връх на езика си.

Първият ѝ вкус породи трескаво безумие и целувката му стана по-дълбока, насилвайки я да му отговори, макар и нерешително. Тя

колебливо докосна езика му със своя и той реагира мигновено, дръпвайки я към себе си, стискайки гърдите ѝ, докато ръцете му се плъзваха надолу, за да притиснат стегнатите извивки на седалището ѝ. Целувката като че ли нямаше край и тялото на Маги пламна и експлодира.

— Толкова те искам, скъпа — изохка Чейс. — Никоя друга жена не може да ме накара да горя така, само ти. Позволи ми да угася пламъка си в тебе, Маги.

Той отметна полите на нощницата и ги отметна нагоре до кръста ѝ, нямайки търпение да се наслади отново на изключителното удоволствие, което споделяха, усещайки, че всеки момент може да се разпадне.

— Колко други жени си имал, Чейс? Колко други жени те карат да гориш? — запита тя със стегнато гърло. — Смяташ ли да прибавиш и Върджи към списъка?

— А? — изсумтя той, думите на Маги го разсеяха за момент. — Какво, по дяволите, трябва да означава това? Бях ти по-верен, отколкото ти на мене, и детето ти е живо доказателство. Сега ще млъкнеш ли и ще ме оставиш ли да те любя?

— Не. Трябва най-напред да поговорим, преди да ни разсеят... други неща.

Когато Чейс отказа да я пусне, тя го отблъсна с две ръце, силата на удара ѝ го хвана неподготвен и той политна назад. Преди да успее да се изправи, започна да се свлича по хлъзгавия бряг право към водата. Развеселена от объркания му вид, Маги се разсмя, но веселостта ѝ не трая дълго. Преди да разбере намеренията му, Чейс сграбчи дългата ѝ развяваща се нощница и я дръпна при себе си във водата.

— Не, Чейс!

Но беше прекалено късно, когато двамата се търкулнаха презглава в потока.

Маги се изправи, плюейки вода, и видя Чейс да ѝ се смее.

— Може да си дива котка, но с мен шега не бива!

И пак я потопи във водата, за всеки случай. Маги изписка протестиращо и си го върна, като го дръпна за краката. Той потъна, повличайки я със себе си. Някак си намери устата ѝ под водата и

дватамата изплуваха слети в целувка, която внезапно сложи край на играта им.

— Вдигни ръце, скъпа, ще те освободя от това.

Той дръпна нощницата ѝ и Маги охотно вдигна ръце. Стъпи здраво в плиткия поток, който ѝ стигаше едва до кръста, докато Чейс сръчно сваляше единствената ѝ дреха и я хвърляше на брега, където тя остана да лежи като подгизнала купчинка. После тя му помогна да свали дрехите си, които бързо се присъединиха към нейните.

Когато той я целуна отново, между тях нямаше нищо друго, освен хладната ласка на водата.

— Почти бях забравил колко е хубаво — изстена той и потърси устата ѝ.

Ръцете му забродиха нетърпеливо по копринената ѝ плът, сгръвайки водата, която струеше около тях. Никога досега не бе усещал нещо толкова прекрасно, а Маги го насърчаваше с нежния си шепот и тихите си въздишки. Хващайки я през талията, той я вдигна и полека я спусна така, че гърдите ѝ се озоваха само на инчове от лицето му. Предложението беше прекалено изкусително, за да му устои, и той взе в устата си едното розово зърно и го засмука нежно. На лицето му се изписа шок, когато усети в устата си гореща струя мляко. Нерешително се отдели от гърдите ѝ, мислейки колко ли е приятно за мъничката Бет да се наслаждава на това лакомство по няколко пъти на ден.

— Никога не съм вкусвал нещо толкова сладко — изрече той, докато езикът му поемаше капчицата, която се стичаше по зърното ѝ. — Отвори крака, скъпа.

Жаждата му беше спонтанна и неизбежна, и твърде пламенна, за да бъде отложена.

Той знаеше, че трябва да навлезе дълбоко в Маги, да я почувства плътно около себе си, като топла пулсираща ножница за копието на страстта му. Озова се в нея, обсебвайки я така плътно, че и двамата политнаха в екстаз.

— Не е много скоро, нали? — изпъшка той, когато се сети, че Маги неотдавна е родила. Честно казано, не беше сигурен, че може да спре, дори и ако тя беше отговорила „да“.

Тя обви крака около кръста му, докато той полека я спускаше върху набъбналия си член. Изпълни я докрай и блаженството на

обладаването породя милиони мънички експлозии у нея. Тогава думите ѝ го изненадаха.

— Недей, моля те, недей...

Мислейки, че тя го моли да спре, Чейс изпусна нисък стон на върховна наслада.

— Ох, скъпа, не ме моли да спра.

— Никога — изстена Маги. — Накарай ме отново да чувствам. Чейс... толкова отдавна беше.

Той нямаше нужда от по-нататъшни насърчения, когато хвана съвършено заобленото ѝ седалище и започна да я движи с преднамерена бавност нагоре-надолу по дължината на члена си. Възбуждащото триене изтръгна стон от устните ѝ, в който се чувстваше нетърпението ѝ да стигне до онзи връх в екстаза, където само Чейс можеше да я отведе.

— Не бъди ненаситна, скъпа — предупреди я той, усещайки жаждата ѝ. — Ще се опитам да издържа колкото мога, докато имаш нужда от мене.

— Сега, Чейс, сега имам нужда от тебе! — извика Маги, отмятайки глава, за да го накара да ускори движенията си, защото ритъмът му ѝ се струваше твърде бавен.

Стремителната страст на Маги подтикваше неговата и той започна да се движи в нея с диви тласъци, докато потокът се пенеше около тях в беснеещ водовъртеж.

— Ох, господи! О, Чейс!

Потребността да излее семето си в нея се превърна в ужасна болка, в него, докато едва се задържаше на ръба на кулминацията си.

— Дръж се, скъпа, искам да свършиш заедно с мене.

Дъхът му бучеше в гърдите, когато един тъничък стон излетя от устните на Маги и насладата я сграбчи. Тялото ѝ се разтреса в диви тръпки, ръцете ѝ стискаха раменете му. Едва тогава Чейс отприщи яростта на собствената си кулминация. Беше минала повече от една година, откакто за последно беше притежавал Маги, прекалено дълго целомъдрие за един мъж...

Краката ѝ се спуснаха от кръста му. Все още прекалено разтреперана, за да остане изправена, тя се облегна на него.

— Можеш ли да излезеш на брега? — запита той, все тревожейки се, че може да я е наранил.

— Само да си поема дъх.

Загледа я как се плиска във водата, опитвайки се да се измие, после внезапно се обърна и излезе на брега, взе ризата си и се върна там, където я беше оставил.

— Нека да ти помогна.

Намокри долния край на ризата си, прекара я напред-назад между краката ѝ, докато всички следи от любенето им не бяха премахнати. После я грабна на ръце и я изнесе на брега. Вместо да я остави да стъпи долу, той я положи на меката земя.

— Сега готов ли си да говорим? — запита Маги, все още трепереща след замайващото преживяване отново да бъде любена от Чейс.

— Още не — ухили се той; изглеждаше точно като мъжа, когото беше обичала в Юкон, и това едва не разби сърцето ѝ.

— Гладният яде, докато се насити.

— Гладен? Ти?

Не ѝ изглеждаше възможно мъж като Чейс да се е въздържал през всичките тези месеци.

— Май мислиш, че лъжа — намръщи се той. — Никога не съм си и помислял, че ще доживея деня да видя жена да ме направи на глупак. След тебе не исках никаква друга жена.

— Ами Върджи... тя очаква ли да ѝ предложиш брак?

— Може би — отвърна той искрено, — но нищо не съм ѝ обещавал. Признавам, че е апетитно парче, по едно време наистина мислех да се ожения, защото ти очевидно не беше на разположение. След време кой знае какво щеше да се случи. — Той вдигна рамене. — Върджи не се притеснява да ми показва, че ме иска. И е страшно привлекателна.

— Ами сега? Още ли изпитваш същите чувства към нея? Възможен ли е съюз между вас?

— Не мога да мисля, когато си ми в ръцете — заяви той дръзко. — В сравнение с тебе Върджи е просто дете. Има толкова неща, които искам да те питам, толкова неща трябва да узная, но да не разваляме този момент. Нищо неприятно няма да ми попречи отново да те любя.

Този път целувката му беше нежна, подканваща, бурята от преди малко бе поутихнала. Той целуваше очите, носа, бузите, откривайки

чувствителните точки на пулса зад всяко ухо и в основата на шията ѝ. После обсипваше с ласки и целувки гърдите ѝ.

Маги спусна ръце по плътните мускули на гърба му. Дръзките ѝ ласки изследваха извивката на хълбоците му, стегнатата плоскост на корема му. Предизвикателните ѝ докосвания тръгнаха нагоре, за да погаят всяко ребро, под бронзовата му кожа. Галенето се превърна в наслада, която я плени. Тя се възхита на усещането за мускулестата му плът и заплашителната сила, която лежеше скрита в нея. Изстенвайки, усети как пръстите му се плъзват в нея и раздвижи хълбоци, за да отговори на ритъма на движението им.

— О, Чейс!

Разтърсен от реакцията ѝ, Чейс потърси по-дълбока интимност, за да накара Маги да забрави Скот Гордън и който и да било друг мъж в живота си. Устата му се спусна надолу и намери триъгълника от златисти косми между краката ѝ. Блещукащата лунна светлина позлатяваше нежната и тръпнеща плът; никога не беше виждал по-възхитително нещо.

Тя усещаше тялото си чудесно натежало, сякаш потъваше в море от вибрираща страст. Той я изпращаше право в небесата, когато я докосваше по този начин. Маги въздъхна, когато устата му започна да гали най-нежната част от нея, а езикът му разделяше и изследваше горещия ѝ център. Когато той намери чувствителната пъпка на нейната женственост, Маги изкрещя пронизително, впитайки пръсти в изгорялата му от слънцето коса, за да го задържи на място. Но Чейс още не беше удовлетворен. Хващайки седалището ѝ, той я притисна още по-близо до себе си, докато тялото ѝ не започна да трепери от силата на кулминацията ѝ. Тогава се плъзна дълбоко в нея, отвеждайки я с ласките си до още по-зашеметяващи висоти, докато търсеше собствената си награда.

Отпусната в силните му ръце, Маги разбра, че съществуването без този изключителен мъж щеше да бъде непоносимо безцветно. Разбира се, тя щеше да има детето му, но животът без него щеше да бъде празен. Но не искаше да се натрапва там, където не я желаят. Причината да дойде в Монтана беше, за да разбере дали все още има шанс за нея и Чейс, без той да се чувства задължен заради детето.

Сладкото удоволствие още се разливаше като река из всяка част от съществуването на Чейс, държейки го в плен на прекрасното си криволичещо течение. Ако никога не беше вкусвал хипнотичната магия на Маги, можеше и да се научи да живее без нея, но след като отново вкуси от сладостта ѝ, никога нямаше да се задоволи с която и да било друга жена. Малко двойки изобщо изпитваха това, което те току-що бяха споделили. Дали тя се е осъзнала, след като Гордън я е изоставил, и е решила, че пак го иска? Той самият беше ли склонен да бъде на второ място? Можеше ли да приеме детето на друг мъж? Никак не му се искаше да го признае, но това дребно човече вече му беше влязло под кожата.

— За какво мислиш? — запита Маги, наблюдавайки играта на чувства по изразителното му лице.

— Питам се дали пак ще ми кажеш, че не можеш да имаш деца. Направила ли си нещо специално, за да не заченеш дете от мене?

— Заслужила съм си упреците — каза Маги със съжалителен тон. — Излъгах те, защото не исках да се чувстваш длъжен да се ангажираш. Не исках да те карам да правиш каквото и да било, за което не си готов, и знаех, че ще се чувстваш задължен, ако зачена, докато сме заедно.

— Господи, Маги, аз те обичах!

— Влюбихме се, вярно, но тогава любовта и бракът нямаша място в плановете ни. Аз приех това и поех риска, вместо да прекарам всичките онези седмици в Юкон без любовта ти. Ако бях заченала дете, бях готова да го отгледам сама. Искам мъж, който ме обича заради самата мене, а не по задължение.

Чейс помисли известно време над това, решавайки, че макар и схващанията ѝ да бяха погрешни, наистина не би могъл да я обвини за решението ѝ. Но това, което го болеше ужасно, беше фактът, че я беше открил с друг мъж.

— Ако бяхме създали дете, щях да се ожения за тебе дори ако не те обичах — призна той.

Не точно това Маги искаше да чуе. Тя имаше нужда да бъде сигурна, че Чейс я иска заради самата нея.

— Каза, че нямаш нужда от деца.

— Казах го, за да не се чувстваш зле, задето не можеш да имаш деца. По дяволите, разбира се, че искам деца. За какво са ми всичките

тия пари, като няма на кого да ги оставя?

— Щеше ли да се ожениш за мене, за да признаеш детето ни, ако бях заченала, докато бяхме заедно? Даже ако не ме обичаше?

— Какъв е този въпрос? Аз наистина те обичах.

— Но ако не ме обичаше? — заупорства тя.

— Бих направил и бих казал всичко, за да призная детето си — заяви той накрая.

Маги замря, не можейки да вземе решение. Трябваше да чуе Чейс да казва, че още я обича, че никога не е преставал да я обича. Току-що я беше искал отчаяно, но дали е било, защото дълго време е бил без жена? Това беше още един шок. Защо беше останал целомъдрен? Нима заради нея?

Ако сега му кажеше за Бет, помисли Маги, никога нямаше да разбере дали я иска заради самата нея, или защото иска детето си. Следователно изглеждаше логично да запази тайната си, докато не го накара пак да я заобича или докато сам не открие истината.

— Не искаш ли да ми кажеш за Гордън? — запита Чейс, осъзнавайки, че темата не може повече да се отлага. — И защо си в Монтана вместо с бащата на детето ти? Напуснал ли ви е?

— Наистина не искам да говоря за Скот, само ще кажа, че не пожелах да се омъжа за него. Мисля, че се е върнал в Доусън Сити.

— Издържа ли детето си?

— Защо смяташ, че Бет е от него? — изфуча сърдито Маги. Доця й се да хване този инат и да го разтърси така, че да се освети.

— Искаш да кажеш... по дяволите! Каква жена си ти? — извика той, допускайки най-лошото. — Защо си тук? Пари ли ти трябват? Имаш право на дял от спечеленото от участъка ми.

— Проклет да си, Чейс, нямам нужда от парите ти! Справям се много добре с писането. Не искам нищо от тебе.

— Сигурно искаш нещо, иначе нямаше да дойдеш.

— Ще замина утре сутрин — изрече тя сурово.

— Чакай малко. Ами ако носиш дете от мене?

— Ще го отгледам сама, както Бет.

— Как ли пък не! Оставаш. Не ми пука какво те е довело тук, но тъй като си дошла и се любихме, няма да те пусна да си идеш, докато не разбере със сигурност, че не си бременна. Този път никакви лъжи.

Признанието, че я обича, беше на върха на езика му, но той беше достатъчно разумен, за да каже такава смело нещо, без да е сигурен, че чувствата му намират отговор. Нещо беше докарало Маги тук при него и щом не бяха парите, той със сигурност смяташе да разбере какво е. Ако тя го обича, той искаше да чуе думите със собствените си уши, преди да се обвърже. Беше изстрадал много през всичките тези месеци, за да я приеме без резерви. Твърде много въпроси все още оставаха без отговор. Пък и детето...

Ядосана, Маги се дръпна от него и хукна пак към потока, надявайки се да охлади гнева си, както и да измие от себе си миризмата на Чейс. Искаше той да я обича, но не по този начин. Не защото би могла да носи дете от него, или защото силно я желае. Маги сериозно се съмняваше, че е заченала само от един път, и тържествено се закле, че Чейс няма да я докосне отново, докато не каже, че я обича. Дори определи граница във времето. Ако той не се ангажираше с нея до два месеца, тя щеше да се върне в Сиатъл и да се научи да живее без него. Един плисък наблизко я изтръгна от мислите ѝ и тя се обърна, за да види как Чейс излиза от водата точно до нея.

Торсът му блестеше като разтопен бронз под лунната светлина. Напрежението му се усещаше в стегнатите мускули и жилите, които играеха под гладката кожа.

— Вече никога не ми бягай така — предупреди я той строго. — Не сме свършили.

— Казах всичко, което исках да кажа — отвърна тя, запътвайки се към брега.

Една ръка я дръпна рязко.

— Ако не искаш да говориш, можем...

— Не! Не отново... може би вече никога.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Не съм дошла, за да ти бъда лична курва.

— Защо дойде? Как мога да ти помогна, като не ми казваш?

— Сега мисля, че трябваше да си остана в Сиатъл. Остави ме да си отида, трябва да се погрижа за Бет. Ще вдигне врява, ако не съм там да я нахраня. Не искаме да смущаваме Върджи, нали?

Чейс я отпусна, не можа да намери аргументи срещу майчината загриженост на Маги.

— Отговори ми само на един въпрос. Защо ти е толкова неприятно да имаш дете от мене? Може да съм недодялан каубой, но съм достатъчно богат, за да издържам всички деца, които ми дадеш, както и твоето дете.

— Това предложение ли е?

— По дяволите, Маги, не ми приписвай думи.

— Тогава не ми заповядвай, Чейс — подметна тя през рамо. — Ще остана два месеца и ако дотогава разберем, че не е останало нищо от нашата любов, ще си отида и никога повече няма да те безпокоя.

— Не разчитай — измърмори той под нос.

Имаше повече от един начин да направи така, че Маги никога да не си тръгне от Монтана. Скоро щеше да я накара да го обича и да го желае толкова, колкото и той нея. Макар че гореше от ревност всеки път, когато зърнеше дъщеричката ѝ и си представеше Маги с другия мъж, оставаше си факт, че тя е дошла при него по собствена воля и поради причини, които не му бяха известни. Сметна, че тя съжалява за грешката си и е дошла, за да се сдобрят. Щом признаеше това, щеше да ѝ прости, разбира се, макар че щеше със сигурност да направи така, че тя повече никога да не му изневери.

Той загледа жадно как Маги се отдалечава от него и тялото ѝ се подава над водата като позлатена Венера, излизаща от вълните. Стегнатите овални хълмчета на седалището ѝ и примамващата извивка на гърба ѝ накараха тялото му да изтръпне от възбуда и той се учуди, че може пак да я желае, след като беше вкусил ненадминат екстаз два пъти само за един час.

С мокра нощница, съблазнително прилепнала към тялото ѝ, Маги влезе в къщата и тихо се качи до стаята си. Отиде най-напред до люлката на Бет, облекчена, че я намира дълбоко заспала. Тя е толкова добро дете, помисли с обич Маги; вече спеше по цяла нощ, без да се буди за кърмене. Тя отчаяно искаше двамата с Чейс да бъдат семейството, от каквото се нуждаеше Бет, но само ако той дойдеше доброволно при нея.

Уверена, че Бет е добре, Маги се отпусна на леглото с натезало и летаргично тяло, изтощено от преживяното удоволствие. Щеше да се ужаси, ако знаеше, че са я видели с Чейс и са я наблюдавали как се връща мокра и разрошена след дивото им съвкупление.

Не можейки да заспи поради горещината и разстроена от внезапната поява на друга жена в живота на Чейс, Върджи беше чула стъпките на Маги по стълбището. Стана и я последва, надявайки се да поговори малко с нея за присъствието ѝ в ранчото. Дръпна се назад, когато видя Чейс да излиза от сенките и да тръгва след Маги. Не можеше да чуе какво си казват, но изгаряше от завист, когато той хвана ръката ѝ и я отведе навън.

Върджи не разбираше какво намира Чейс у Маги, когато самата тя имаше толкова много, което да му предложи. Да не би Маги да държеше с нещо красивия каубой? Какво ли си мислеше Чейс? Тази натрапница отдавна беше минала най-хубавата си възраст, освен това имаше извънбрачно дете. Но и Ръсти, и Кейт като че ли не се тревожеха, че Маги не е омъжена или че е дошла в ранчото без никаква причина. Върджи се закле, че по някакъв начин ще разбере точно каква е Маги Афтън на Чейс. Чейс беше предназначен за нея, помисли тя. Той беше идеалният за нея и никаква съсухрена стара мома нямаше да ѝ го открадне.

Когато Маги се върна в къщата сама, с изморен вид и цялата мокра, за Върджи беше повече от очевидно, че край потока се е състояло нещо повече от обикновен разговор. Подразни я мисълта, че

Чейс беше пренебрегнал усилията ѝ да го съблазни, но тутакси се беше хванал на въдицата на тая Маги Афтън. Ако не направеше нещо в скоро време, помисли Върджи, Маги щеше да накара Чейс да се ожени за нея.

Интересно, но на Маги ѝ харесваха Монтана, и ранчото. Въздухът беше толкова чист, че на Бет, изглежда, много добре ѝ понасяше тук. Сиатъл беше красив, но в широките открити пространства на Монтана се спотайваше някаква магия, на която ѝ беше трудно да устои. Зелени планини се издигаха величествено над долините и горите в ранчото на Чейс и Маги често оставяше Бет в умелите ръце на Петнистата кошута и яздеше една пъргава червеникава кобила, която Чейс ѝ беше осигурил. Обикновено я придружаваха или Ръсти, или Кейт, или и двамата заедно, а понякога и Върджи идваше с нея на езда.

След любовната им нощ Маги полагаше съзнателни усилия да не остава насаме с Чейс, което той намираще едновременно за забавно и дразнещо. Тя не искаше никакво повторение на експлозивното им съвкупление край потока. Не беше дошла в ранчото просто за да спи с Чейс, а да си възвърне любовта му.

През дългите следобеди, докато Бет спеше, Маги пишеше глави от следващата си книга и нахвърляше статии за списания. Липсваше ѝ работата в „Поуст Интелиджънсър“ и често си пожелаваше да може едновременно да задоволи любовта си към Чейс и да си гледа кариерата. Не изглеждаше справедливо жената да изостави професията си и всичко, към което се е стремела, за да следва диктатите на сърцето. Нямах ли златна среда?

Чейс се опитваше да стои далече от нея, осъзнавайки, че тя иска точно това, но с всеки изминал ден задачата му ставаше не само трудна, ами направо невъзможна. Той знаеше, че Маги го отбягва, и всичките му усилия да не ѝ обръща внимание пропадаха безславно. Само като я виждаше всеки ден, като я наблюдаваше как излива нежната си любов над дъщеря си, Чейс се измъчваше от потиснато желание. Върджи също не улесняваше нещата. Съблазнителната вещица все се навърташе около него, примамвайки го с теменужените дълбини на очите си, подсказващи възможност за удоволствия, които

не се нуждаеха от изричане. Но поне Маги още беше тук, мислеше той самодоволно. И, удивително, но вече свикваше да гледа мъничката Бет всеки ден. Харесваше му да има дете наоколо, което да оживява съществуването му. Само ако... Тази мисъл остана неизказана, защото знаеше от опит, че фантазиите не са реални.

Един ден Маги наблюдаваше Чейс от прозореца как отива към мястото, където Петнистата кошута беше поставила Бет на одеяло под голямо разлистено дърво на двора, така че детето да си поиграе и да се пораздвижи. Индианката седеше наблизко, наблюдавайки немирната си повереница. Маги загледа трепетно как Чейс се отпуска на колене до дребосъчето и го разглежда внимателно. Искреният му интерес я изненада и тя затаи дъх, когато Чейс вдигна детето и го подхвърли нагоре, а то запищя възторжено.

Чейс нямаше представа какво го е накарало да вземе Бет на ръце; просто искаше сам да види как ѝ понася климатът в Монтана. Но тя изглеждаше толкова сладка, толкова мила и непосредствена, че той не можа да устои. У момиченцето на Маги имаше някакъв магнетизъм, на който му беше трудно да се противопостави. Той започна внимателно да изучава лицето ѝ, толкова подобно на това на Маги, с изключение на очите, които бяха магически сини. Беше усещал импулса да прегърне това дребосъче още откакто беше пристигнало тук, но умишлено задушаваше бащинските си инстинкти. Изведнъж се запита дали Маги не е заченала след съвкуплението им при потока и реши да сложи край на глупавите ѝ опити да се държи настрана от него, когато нито той, нито тя искаха това. По дяволите, та той я обичаше и дълбоко в сърцето си знаеше, че и тя го обича.

Полагайки нежна целувка на гладкото челце на Бет, той остави гукащото дете на одеялото. Обърна се и едва не се сблъска с Върджи, която се беше промъкнала зад него.

— Не се прокрадвай така — намръщи се той, ядосан, че Върджи още упорито го преследва.

— Кльоцаво бебе, нали? — изрече Върджи с презрителен тон, махвайки към Бет с небрежно вдигане на рамо. Макар че Бет беше още малка, тя сияеше с някакъв ореол на здраве, който опровергаваше думите на Върджи. — Кога си заминават?

— Могат да останат колкото искат, както и ти.

Върджи се изчерви, признавайки поражението си. Определено не беше доволна от начина, по който Чейс гледаше детето на Маги, но не можеше да поправи положението.

— Кейт е готова с обяда.

— Идвам след малко.

Той се извърна, оставяйки Върджи да кипи в безсилен гняв. Тя хвърли ядосан поглед към Бет и си тръгна раздражена. Маги се отдалечи от прозореца, очевидно удовлетворена, че Върджи като че ли няма шансове пред Чейс.

Чейс се обезпокои, когато Маги не се появи за обед, но Върджи беше доволна да го има само за себе си. Направи всичко по силите си, за да го забавлява, но очевидно умът му беше другаде. Когато той стана внезапно и се извини, след като беше погълнал само няколко хапки, Върджи разбра, че е дошло времето да поговори с Маги.

Чейс беше на същото мнение.

Маги точно беше оставила Бет да спи, когато на вратата ѝ се почука и Кейт влезе с един поднос.

— Пропусна обяда, скъпа, затова ти донесох нещо да хапнеш.

— Много мило от твоя страна, Кейт, но аз можех да сляза в кухнята и да си направя нещо.

— Няма нужда. Така и така исках да поговорим. — Тя остави подноса на масата и фиксира Маги със замислен поглед. — Май вие с Чейс още не сте се разбрали. Той още ли не се е досетил за детето? Малката, гледам, много му харесва. Толкова е сладка, че ще разтопи и най-коравото сърце.

— Чейс е прекалено упорит, за да разпознае истината, когато я види. Бет толкова прилича на него, че е направо смайващо. Дори само очите ѝ да погледнеш.

— Какво ще правиш?

— Надявам се, че той ще си отвори очите и ще приеме факта, че има красива малка дъщеря.

— Кажу ми, Маги — подкани я Кейт. — Като го знам какъв е, сигурно ще се разсърди, че си скрила истината от него.

— Трябва да обвинява само себе си. Проклетията го накара да си извади прибързани заключения, без да се спре и да се замисли върху

обстоятелствата. Заслужава да взема Бет и да напусна ранчото.

— Няма да го направиш, нали? — запита объркана Кейт.

— Надявам се — призна Маги, отхапвайки от хрускавото пържено пиле, и задъвка замислено.

Чейс изчака, докато всички светлини в къщата угаснаха, и беше сравнително сигурен, че всички са заспали, преди да влезе в къщата и тихо да стигне до стаята си, която беше отстъпил на Маги и детето ѝ. Вратата се отвори безшумно под натиска на ръката му. Тъй като познаваше много добре стаята, нямаше нужда от светлина, за да стигне до леглото. Харесваше му мисълта, че Маги заема неговото легло, и остана няколко минути да я гледа, без да я вижда в тъмното, но ярко си припомняше всяка изкусителна извивка на стройното ѝ тяло. Как можеше тя да му отказва това, за което и двамата копнееха?

Бет избра точно този малко вероятен момент да се размърда в люлката си. Беше заспала, преди още да се нахрани добре, а сега се събуди, защото беше гладна. Привлечен от хленченето ѝ, Чейс отиде към люлката и я взе на ръце, като че ли това беше най-естественото нещо на света. Розовата ѝ устица близна гърдите му, но не намери каквото търсеше и малките ѝ юмручета се размахаха сърдито във въздуха, а лицето ѝ се набръчка в гримаса на очевидно недоволство.

Чейс се усмихна на гримасите ѝ и сърцето му се изпълни с емоции, каквито никога дотогава не беше изпитвал. Независимо чие беше това очарователно дребосъче, той искаше да го защитава винаги; щеше да направи така, че нищо да не нарани Бет. Искаше да направи същото и за майка ѝ.

Свикнала да спи леко, Маги чу Бет да хленчи и се събуди. Когато погледна към люлката, кръвта замръзна в жилите ѝ. Огромна призрачна фигура се беше навела над нея и Бет изглеждаше невероятно дребна пред тези мощни ръце и огромни гърди. Маги отвори уста да извика, но рязко я затвори, когато сребрилата лунна светлина очерта светъл ореол около главата, увенчана с медно цветни къдрици.

— Чейс, какво правиш тук? Изкара ми акъла. Има ли ѝ нещо на Бет?

— Извинявай, Маги — прошепна той плахо. — Исках да поговорим, а ти ме избягваш. А пък дъщеря ти според мене е гладна.

— Дай ми я — каза Маги, седна в леглото и подреди възглавниците зад себе си.

— Трябва ли ти светлина?

— Не, Бет може да намери това, което търси, и на тъмно — усмихна се Маги, когато Чейс положи детето в ръцете ѝ.

— Аз не виждам добре на тъмно — проточи той, докато почистваше фитила на лампата на нощната масичка. Топла светлина изпълни ъглите на стаята.

Маги се отпусна на възглавниците, русата главичка на Бет се беше прилепила до гърдата ѝ. Нощницата ѝ беше разкопчана до кръста и раменете и гърдите ѝ грееха като полиран алабастър. Дъхът заседна в гърдите на Чейс. Никога не беше виждал такава внушаваща благоговение гледка като детето, сучещо от гърдата на майка си. Маги забеляза посоката на погледа му и понечи да закрие разголената си плът.

— Недей — каза той и възпря ръката ѝ. — Виждал съм те и преди, няма какво да криеш. Ти си толкова красива, скъпа, че чак очите ме заболяват.

Маги рязко отпусна ръка. Потръпна, когато Чейс леко погали гърдата ѝ.

— Какво искаш, Чейс?

Трябваше да каже нещо. Не искаше той да разбере, че е като памук в ръцете му.

Чейс се съсредоточи за миг върху мляскането на Бет, преди да отговори.

— Носиш ли дете от мене, Маги?

Не беше имал намерение да го избъбри така рязко, но думите дойдоха сами на езика му.

Тя се изчерви. От няколко дни знаеше, че не е заченала.

— Не съм бременна, Чейс. Нямах никакви задължения към мене.

Той се намръщи. Маги го казваше така, сякаш той няма търпение да се отърве от нея, когато беше точно обратното. Седна на леглото, омаян от вида на Бет, която сучеше шумно от гърдата на майка си.

— Винаги ли е толкова лакома?

— Заспа, преди да се беше нахранила.

Той разроши русия мъх по главичката ѝ.

— Пораснала е.

— Изненадана съм, че си го забелязал.

— Няма много неща в ранчото, които да ми убегнат. Заспа ли? — запита той, кимвайки към Бет, която сега дремеше на гърдите на майка си и розовата ѝ устичка вече не стискаше зърното.

— Да, ще я сложа в люлката.

— Дай на мене — предложи Чейс, изненадвайки Маги, когато взе детето от ръцете ѝ и го остави в люлката с нежност, неприсъща на огромната му сила.

После се обърна отново към Маги и ръцете му вече се занимаваха с копчетата на ризата му.

— Какво правиш?

— Искам да те любя. Седмици наред ме пренебрегваше, а и двамата го желаем. Дори само фактът, че си тук, в ранчото, доказва, че не съм ти безразличен. Защо да го отричаме? Защо да се лишаваме от нещо толкова хубаво?

— Не, Чейс, не можем — протестира настойчиво Маги. — Не забременях последния път, когато се любихме, но може сега да стане.

— Толкова ли е лошо? Казах ти го, ще се погрижа за тебе, ако стане така.

— Имаш предвид брак?

— Разбира се, защо не? — изрече той замислено, сякаш това току-що му беше хрумнало. — Ако носиш детето ми, разбира се, ще те помоля да се омъжиш за мене.

— Това ли е единствената причина?

— Не е ли достатъчно добра?

— Не! — изсъска яростно Маги. — Винаги съм смятала, че бащата на децата ми ще ме обича.

На върха на езика на Чейс беше да ѝ каже, че я обича, че никога не е преставал да я обича, дори и след като беше родила дете от друг мъж. Но тъй като не чу нищо такова от Маги, той преглътна думите си.

— Обичаш начина, по който те любя, начина, по който те карам да крещиш, да тръпнеш, да гориш от страст. Любовта трябва да тръгне отнякъде.

— Това не е достатъчно, Чейс.

— Ами това? — И той погали нежно гърдите ѝ. — Тялото ти обича това, което правя за него.

Устата му се плъзна по тънката колона на шията ѝ, за да поеме набъбналото зърно и да го засмуче със същата наслада, както и Бет.

— Чейс, моля те, недей.

Последните ѝ думи замряха в задушен стон, когато мазолестата ръка на Чейс се плъзна под нощницата ѝ и нагоре по вътрешната страна на бедрото ѝ чак до пулсиращата топлина между краката ѝ.

— Каж ми, че не ме искаш — прошепна Чейс.

— Аз... не те искам.

— Ужасна лъжкиня.

Пръстите му започнаха бавно да я галят, като първо подразниха нежната влага, а после навлязоха навътре; допирът му очертаваше изгаряща линия, която я подпалваше. Нощницата ѝ изчезна от нея като по магия.

— Докосни ме, Маги, почувствай колко те искам.

Чувствените му думи разкъсаха самоконтрола ѝ. Когато ага посегна към него, се изненада да го намери гол и твърд от желание.

— Точно така! О, господи, колко е хубаво — изпъшка той, когато малката ѝ ръка се плъзна по дължината му. — Полека, скъпа, точно така. — Тялото му се движеше в ритъм с ръката ѝ, докато той не усети, че трябва да спре, иначе ще се изложи. — Стига, скъпа. Искам да вляза в тебе сега. Легни настрана.

Маги изпълни молбата му, без да мисли, без да понечи да протестира или да задава въпроси.

Усети как той се прилепва към гърба ѝ и разтваря краката ѝ. После се плъзна с лекота в нея и ръцете му останаха свободни, за да стискат, дразнят и измъчват. Той усети реакцията ѝ и каза:

— Има страшно много начини да се любим, скъпа, и ще те науча на всички. След това ще те оставя да се качиш върху мене и да правиш каквото искаш. Не те наранявам, нали?

Да я наранява? Усещането беше прекрасно. Той беше прекрасен.

— Не, не ме нараняваш.

Думите ѝ отприщиха демоните у него и той се зарови още по-дълбоко, като я галеше и не спираше да се движи, по-бързо и по-бързо, разпалвайки пламъка на страстта ѝ в истински огнен ад. И тогава я отведе в горящия си център, присъединявайки се към нея в мига на

върховния екстаз. Минаха няколко бездиханни минути, преди някой от двамата да успее да проговори.

— Проклет да си, Чейс, не исках това да се случи отново, преди...

И тя млъкна.

— Преди какво? — запита той със събуден интерес.

— Преди да реша... какво искам да правя с живота си — довърши тя неуверително.

— Винаги ще се желаем — заяви Чейс с твърдо убеждение.

— Като две животни? — добави тя с глас, изпълнен с презрение.

Беше отвратена от себе си и от него.

— Като човешки същества, които винаги ще имат нужда едно от друго.

— Промени ли решението си за Бет? Склонен ли си да приемеш детето на друг мъж?

— Все ми е едно кой е бащата на Бет. Не знам какво се обърка помежду ни, Маги, но още те искам за своя ж...

— Пожар! Конюшните горят!

Тревожният вик отекна в нощната тишина, слагайки внезапен край на всичко, което Чейс се опитваше да каже. Скачайки от леглото, той изтича към прозореца и изруга, когато видя пламъците над покрива на конюшнията.

— Проклетие! Там са най-добрите ми жребци! — Навлече панталоните и ботушите, грабна ризата и изхвъркна от стаята. — Тук ще си в безопасност. Не мисля, че къщата е застрашена, освен ако вятърът не смени посоката си — подвикна той през рамо.

— Чейс, внимавай!

Но той вече беше излязъл.

Вълнението събуди Бет и Маги се измъкна от леглото, за да я приспи отново, забравяйки, че Чейс я беше съблякъл.

— Вещица такава, видях Чейс току-що да излиза от стаята ти. — Виолетовите очи огледаха презрително голата плът на Маги.

Хвърляйки се към пенъоара, оставен в долната част на леглото, Маги се намъкна в него, преди да се обърне към застаналата пред нея Върджи.

— Не те чух да почукаш, Върджи.

— Вратата беше откrehната. Не можеш да отречеш, че си била тази нощ с Чейс... стаята вони на секс.

— Откъде знаеш как мирише сексът? Освен ако... — Изречението ѝ прекъсна, докато очите ѝ се впиваха в лицето на Върджи. — Ние с Чейс сме възрастни хора. Не се нуждаем от разрешение.

— Има си дума за жени като тебе. Защо не го оставиш?

— Ще замина ако и когато той ми каже. Отивай да спиш. Трябва да се погрижа за детето. Изплаши се от целия този шум.

Маги нарочно обърна гръб на Върджи, оставяйки разпенената брjонетка без никаква алтернатива, освен да се завърти на пета и да излети от вратата.

За щастие, вятърът не смени посоката си и не нанесе щети на къщата, но шест от чистокръвните жребци на Чейс изгоряха заедно с конюшната, в която се намираха. В следващите няколко дни той се опита да разбере какво е предизвикало така скъпо струвалия му пожар. Възстановяването на конюшните не беше проблем, заменянето на конете означаваше да преброди целите Съединени щати в търсене на жребци, които да подновят стадото. По необходимост дискусиата му с Маги трябваше да се отложи, докато не приключи разследването на пожара и не започна възстановяването на повредените имуществва. Но пронизващите погледи, които ѝ хвърляше, ѝ казваха, че не са свършили с онова, което бяха започнали тази нощ в спалнята ѝ.

Около седмица след пожара Маги реши да отиде на кон до Бют. Всичките дрешки на Бет, които беше донесла със себе си, ѝ бяха омалели, а освен това искаше да прати до издателя първите глави от новата си книга. Чейс беше зает да надзирава възстановяването на конюшните, а Ръсти и Кейт бяха в новата си къща, която беше почти готова. Само Върджи беше останала в къщата и не каза нищо, когато Маги изрази намерението си да отиде до Бют. Върджи не беше ѝ казала и две думи след нощта, когато беше открила Чейс в нейната стая, и за нищо на света нямаше да ѝ каже колко опасно е да яздиш сам в тази дива местност.

След като накърми Бет и я остави да спи, Маги я предаде на грижите на Петнистата кошута. После облече пола-панталон и отиде в конюшната, където бяха конете за езда. Предполагайки, че ще може да донесе всичките си покупки в дисагите, тя не си даде труда да впряга

двуколка, а оседла кротката червеникавокафява кобила, която Чейс ѝ беше отделил. Оседла я сама, защото наоколо нямаше никого, всички работници бяха заети или със строежа на новата конюшня, или бяха извън ранчото. Така никой не можа да я предупреди, че пухкавите бели облаци, приличащи на захарен памук, в действителност са предвестници на истинските буреносни облаци. Но Маги не разпозна нито гнетящата тежест на въздуха, нито внезапното спадане на температурата като опасност за рязка промяна на времето.

Тя се бави в града повече, отколкото беше предполагала, избирайки дрехи за себе си и за детето. Наобядва се спокойно, прати ръкописа по пощата и провери дали не е получила писма. Не беше пристигнало нищо на нейно име. Грохот на гръмотевица и блясък на мълния я посрещнаха, когато излезе на улицата. Тя изведнъж осъзна колко заплашително е небето над нея и побърза към мястото, където беше вързала кобилата. Надяваше се да стигне до ранчото, преди бурята да се развихри.

Подтиквайки кобилата да бърза, Маги се опитваше да не мисли за коловозите и овразите по пътя си, докато копитата на животното летяха над неравната почва. Вятърът започна да вие над пустошта. После дойде дъждът, който заплющя от оловното небе. Една светкавица се спусна мигновено от притъмнялото небе и кобилата подлудя, затанцува и се задърпа.

— Спокойно, момиче — заувещава я Маги, но гръмотевицата и вятърът удавяха думите ѝ.

Следващото проблясане на светкавицата изправи кобилата на задните ѝ крака; тя размаха предните, изпаднала в ужас, и събори Маги на твърдата земя, дъхът излезе от дробовете ѝ с рязко свистене, когато тя се затъркала и главата ѝ се удари в един голям камък. Отпусна се в калта на тясната ровина и дъждът заплющя отгоре ѝ с пълна сила.

21

Беснеещата буря накара Чейс да се прибере. Тъй като така и така почти беше станало време за вечеря, той притича в дъжда към къщата с мисълта, че това е идеалният момент да намери Маги и да продължи разговора, така грубо прекъснат от пожара преди няколко дни. По някакъв начин трябваше да я убеди да се омъжи за него, да я накара да разбере, че нищо друго, освен общото им бъдеще няма значение за него. Когато се втурна в къщата, Бет крещеше с цяло гърло.

— Какво й е? — запита той Петнистата кошута, която крачеше напред-назад в приемната, опитвайки се безуспешно да укроти детето. От време на време тя спираше, за да погледне неспокойно през прозореца. — Да не е болна?

— Не болен, гладен — отвърна индианката.

— Къде е Маги?

Неясно предчувствие накара космите на тила му да настръхнат още преди да беше чул сбитото обяснение.

— Още не връща от град.

— По дяволите! Върн вали като из ведро, същински потоп. Откога я няма?

— Много часове — изрече Петнистата кошута, надвиквайки плача на Бет.

— Къде са Кейт и Ръсти?

— Нова къща.

— Бурята сигурно ги е задържала.

— Какво има? — Върджи влезе в стаята, затиснала уши. — Не можеш ли да накараш това хлапе да млъкне?

Последните й думи бяха насочени към Петнистата кошута, която правеше всичко възможно да укроти гладното дете.

— Детето е гладно, Върджи... няма ли у тебе капка състрадание? — укори я сурово Чейс.

— Ами дайте я на майка й — предложи надменната брюнетка.

— Петнистата кошута казва, че Маги е заминала за града. Знаеш ли нещо за това?

— Искаш да кажеш, че не се е върнала ли? — запита Върджи, ококорила очи в привидна загриженост. — Знаех, че отива в града, но предположих, че вече си е дошла. Може би е решила да остане там заради лошото време.

— Едва ли — възрази Чейс. — Не и щом само тя може да нахрани детето си. Честно казано, ужасно се тревожа. Какво ще правя с Бет, докато тя се върне?

— Не разбирам от бебета — вдигна рамене Върджи. — Все трябва да има нещо, което да я залъже.

— Разбира се, защо не се сетих по-рано! — възкликна Чейс и се плесна по коляното. — Трябва да има мляко в кухнята и Блестящата роса ще измисли нещо, сигурен съм.

Той даде бързи нареждания на Петнистата кошута, която кимна и изхвъркна от стаята, за да потърси готвачката. Блестящата роса беше родила няколко деца и със сигурност щеше да знае как да нахрани малко дете. Бет беше почти на пет месеца, растеше бързо и имаше съответния апетит. Ако Чейс беше поизчакал, щеше да чуе как недоволните крясъци на детето се сменят с доволно гукане, докато поглъщаше хранителната каша, която Блестящата роса сипваше в нетърпеливата ѝ устичка.

Но Чейс бързаше. Остави Върджи без нито дума обяснение и излетя навън в бурята. Маги имаше нужда от него, той го знаеше, чувстваше го в костите си, в сърцето си. Беше в конюшната и оседлаваше коня си, когато кобилата на Маги се върна с празно седло, задъхана и с пяна на устата.

Маги се събуди, задавяйки се. Вода пълнеше устата и носа ѝ. Тясната ровина, в който лежеше, беше запълнена с кална вода и ако не се измъкнеше веднага оттам, сигурно щеше да се удави. След няколко несполучливи опита тя се изправи и потърси някаква височинка, превита под напора на дъжда. Болка цепеше главата ѝ, правейки всяка свързана мисъл невъзможна, но здравият разум и подсказваше да потърси подслон. Макар че всяка кост в тялото ѝ я болеше, тя зашляпа под проливния дъжд с упорита решимост.

Подхлъзна се няколко пъти в дълбоката до глезените кал; падаше, после се изправяше и продължаваше, стъпка след стъпка в сгъстяващия се мрак. Умът ѝ беше опразнен, мислеше само как да оцелее, усещайки, че някъде някой има нужда от нея. За съжаление, не виждаше нищо подобно на подслон, само безплодни хълмове, скали и оврази, пълни с вода. Въпреки това продължаваше напред, подтиквана от някаква тайнствена сила в себе си. Краката ѝ бяха като от олово, тялото премръзнало, мозъкът вцепенен. Още малко и щеше да се поддаде на изтощението, когато забеляза една колибка през плътната завеса на дъжда. Решимостта ѝ даде сили да мести краката си един след друг, докато колибата се озова пред замътения ѝ поглед. Вратата се отвори под допира на ръката ѝ и тя се озова в мъничката влажна стая. Движейки се опипом в сивия полумрак, тя намери един тесен одър с купчина спретнато сгънати одеяла в долния край. За неин късмет беше попаднала на една от колибите, които работниците понякога ползваха за преспиване. Постройката не предлагаше особен комфорт, само легло и покрив над главата. Но какво повече можеше да иска?

Действайки чисто инстинктивно, тя смъкна прогизналите си дрехи, уви се в едно одеяло и легна на одъра. За броени минути изпадна в изтощен унес.

Чейс беше обезумял от тревога. Беше изминал пътя до Бют и обратно, но без да открие и следа от Маги. Сякаш се беше изпарила. Ако конят ѝ я е хвърлил, както подозираше той, трябваше да я открие някъде между Бют и ранчото. Беше разпитал във всички хотели в града, но без резултат. Проливният дъжд, носен от вятъра, и сгъстяващата се тъмнина го накараха да преустанови търсенето. Но той не смяташе да се предава. Смяташе още призори да сформира разузнавателна група и да продължи да претърсва наоколо, докато не я намери.

Поради някаква неизвестна причина Чейс усещаше необходимост да бъде близо до Бет, докато майка ѝ я няма, затова прекара дългата нощ в леглото си до люлката на Бет. Почти не спа, наблюдаваше детето и му обеща, че ще намери майка му и ще ги пази и двете до края на живота им. Заситена от кашата с мляко, която Блестящата роса ѝ беше

дала, Бет спа през цялата нощ в блажено неведение относно мъките на баща си.

Зората намери Чейс да се подготвя за ново търсене; вече беше вдигнал работниците от леглата им. Повечето от тях се бяха събрали до огражденията за добитъка, за да получат последните нареждания, когато Ръсти и Кейт пристигнаха с фургона си. Нямаше никакви следи от жестоката буря, само бледи розови ивици оцветяваха синия хоризонт. Ръсти и Кейт се връщаха от почти довършената си къща, където се бяха принудили да прекарат нощта поради бурята. Двуколката спря до групата мъже с решителни погледи.

— Ама че буря беше снощи — каза Ръсти, слизайки от седалката. Чейс се пресегна, за да помогне на Кейт. — Надявам се да не си се тревожил за нас с Кейт.

— Не за вас се тревожих — отсече Чейс.

Кейт усети нещо неизказано в думите му.

— Какво има, Чейс? Нещо случило ли се е?

— Маги я няма. Вчера отишла в града и не се е върнала.

— Мислиш, че цялата нощ е била навън в бурята?

Ръсти преглътна, обзет от страх.

— Конят ѝ се върна без нея. Сигурно е паднала — обясни мрачно Чейс. — Минах по целия път, но не намерих и следа от нея. Даже отидох до Бют и питах по хотелите. Сякаш се е изпарила. Сега с момчетата се готвим пак да тръгваме.

— И аз ще дойда — предложи Ръсти.

— Предпочитам да останеш тук, ако Маги се върне сама. Не се знае в какво състояние ще бъде след цяла нощ, прекарана на открито.

— Надявам се да я намери — каза Кейт, след като мъжете изхвърчаха от двора. — Бебето има нужда от майка си и от татко си.

— Малко се изненадвам, че Чейс още не е разбрал истината — отвърна Ръсти, поклащайки глава.

— Все ми се струва, че той твърдоглавец се досеща, ама е страшно упорит и не иска да си го признае.

Чейс се надяваше, че работниците ще имат повече късмет от него. Те се бяха пръснали в различни посоки и всеки трябваше да претърси всички оврази и хълмове, да надникне зад всяко дърво и

всяка скала. Бяха се разбрали, че два изстрела един след друг ще сигнализируют, че са намерили следи от Маги.

Около пладне Чейс спря при един придошъл поток, за да пише от хладната вода и да хапне някоя и друга питка и парче студено месо, които беше взел от кухнята тази сутрин. Сега беше вече на своя земя, след като не беше открил никакви следи от Маги по пътя към Бют. Беше решил да търси в по-широк периметър, когато внезапно си спомни за старата колиба, разположена в едно по-уединено кътче от ранчото. Тя все още се използваше от време на време и вътре имаше легло и одеяла. Напълно възможно беше Маги да се е натъкнала на нея, търсейки подслон, тъй като на мили наоколо нямаше друга стопанства. Пришпорвайки коня си, Чейс препусна по неравната земя, молейки се предчувствието му да излезе вярно и да намери Маги жива и здрава в колибката.

Старата колиба изглеждаше необитаема, когато Чейс се приближи към нея. Без да губи време в безполезни предположения, той отвори вратата и влезе вътре. Слънчевата светлина нахлу в помещението, разкривайки една увита в одеяло фигура, свита на тесния одър.

— Маги, слава богу! — въздъхна той с благодарност и коленичи до неподвижната фигура.

Тя като че ли дремеше, но когато Чейс я побутна леко, изобщо не помръдна.

Той се намръщи угрижено, когато Маги не реагира. Да не би да е ранена? Полека дръпна одеялото и опипа всеки инч от тялото ѝ, но не намери счупени кости или ребра, макар че синините и драскотините по нежната ѝ плът бяха многобройни. Зави я отново, а после отмести разбърканите кичури коса от челото ѝ. Изпъшка уплашено, когато почувства лепкава кръв по пръстите си. Наведе се, за да види по-добре раната, и изруга, щом откри буца колкото кокоше яйце на слепоочието ѝ.

Маги усети пулсираща болка в мъглата на съня и изохка. Звукът накара радостна тръпка да пробяга из вените на Чейс. Той изпадна във възторг, когато тя се размърда и отвори очи. Кехлибарените им дълбини бяха мътни и объркани, докато тя се взираше в него, без да даде знак, че го е познала.

— Маги, чуваш ли ме, скъпа?

Тя само кимна, не можейки да раздвижи езика си.

— Можеш ли да се надигнеш? Трябва да те изкараме оттук и да намерим лекар.

Подобно на послушно дете, Маги се изправи и се облегна тежко на силните ръце на Чейс. Главата ѝ пулсираше толкова силно, че не можеше да мисли, нито да говори, нито дори да помръдне.

— Къде са ти дрехите, скъпа?

Когато тя го изгледа с отсъстващ поглед, Чейс се огледа наоколо и видя дрехите ѝ да лежат в мокра купчина на пода. Освен мокри и мръсни те бяха и непоправимо изпокъсани.

— Зле — изрече той, когато видя в какво състояние са. — Ще ти бъде добре така увита в одеяло пред мене на седлото.

И без никакво усилие я вдигна на ръце.

Маги усети как се понася във въздуха и странен страх я изпълни с паника. Вик на протест се откъсна от устните ѝ и тя се задърпа. Не беше сигурна, че иска да отива където и да било с този едър каубой.

— Не се страхувай, скъпа, аз съм, Чейс. Сега си в безопасност. Ще те отведе у дома. Бет те чака.

Чейс? Бет? Маги искаше да разбере нещо повече, но беше твърде изтощена, за да задава въпроси. Освен това гласът му беше толкова успокояващ, така натрапчиво познат. Тя се отпусна и позволи на Чейс да я изнесе навън и да я настани на седлото пред себе си.

— Трябва да дам сигнал на момчетата — предупреди я той, докато вадеше пистолета от кобура и изстрелваше два куршума един след друг във въздуха.

Звукът я накара да подскочи въпреки предупреждението и да се стгуши още повече в закрилящата топлина на тялото му. Щом той подкара коня си, тя бързо заспа. Когато неколцина работници се присъединиха към него, той веднага прати един от тях до Бют да доведе лекар.

— Слава богу, че си я намерил! — въздъхна Ръсти, тичайки към Чейс. — Какво ѝ има?

— Ще разберем, когато пристигне докторът — каза тревожно Чейс.

— Защо така не помръдва?

— Спи, струва ми се. Дръж я, докато спазва.

Когато слезе от коня, той я взе на ръце и я отнесе в стаята ѝ, където Кейт започна да се суети около нея като разтревожена квачка. Безпокояха се от факта, че още не се събужда.

— Донесете Бет и я сложете до майка ѝ — предложи Кейт. — Не е добре да спи толкова дълбоко. Може би детето ще я събуди.

— Главата ѝ е ранена — каза Чейс с тревожно набръчкано чело. — Сигурно конят ѝ я е хвърлил на земята. Не знам как се е добрала до старата колиба в северния край на ранчото, като е била в такова състояние. Изглежда малко объркана, но иначе е здрава, освен цицината на главата. Може да има сътресение.

— Прати ли за доктор?

— Да, пратих. Само трябва да го изчакаме да дойде.

След няколко минути Петнистата кошута донесе Бет, която незабавно позна майка си. Протегна пухкавите си ръчички и загука озадачено, когато Маги не посегна към нея. Чейс взе детето от ръцете на индианката и я освободи, позволявайки само на Ръсти и Кейт да останат в стаята с него. Внимателно остави шаващото бебе до майка му. Бет изписука възхитено и потърси с уста гърдата на Маги.

— Иска да суче — каза Кейт. — Вие, мъжете, излезте, аз ще се погрижа.

— Мислиш ли, че трябва? — запита обезпокоен Чейс.

— Няма да навреди. Ама за всеки случай трябва да пратим в града да купят няколко шишета. Като имаме толкова крави тука, млякото не е проблем.

— Аз ще отида — предложи Върджи. Любопитството я беше довело в стаята на Маги, за да разбере какво става. — По-лесно е за жена да се занимава с тези работи, а знам, че леля Кейт ще иска да остане при Маги.

Това беше толкова нетипично за нея, да предлага да направи нещо, че Чейс ѝ отправи благодарна усмивка.

— Много съм ти задължен. Вземи един от работниците със себе си. Не искам други инциденти.

Но преди Върджи да тръгне, Маги изстена и отвори очи. Изглеждаше уплашена и объркана от присъствието на хората наоколо. Чейс веднага се опита да уталожии страховете ѝ.

— Всичко е наред, Маги, ти си в леглото си. Всичките ти приятели са тук.

— На мене ли говориш? — запита тя отпаднало.

— Само ти в тази стая се казваш Маги — усмихна се снизходително Чейс.

— Маги ли се казвам?

— Боже! — изпъшка Ръсти.

— Разбира се, скъпа — отвърна Чейс таткова спокойно, колкото му позволяваше разбунтувалото се сърце — Не помниш ли?

Да не би раната да се беше отразила на паметта ѝ? Всичко беше толкова неясно. Какво се беше случило? Къде беше тя, когато се беше случило?

— Надявах се да ни кажеш какво е станало — въздъхна Чейс. — Както се вижда, снощи те е застигнала бурята и конят те е хвърлил. Стигнала си до старата колиба и днес те открих там.

— Бурята... да, спомням си.

— Слава богу.

Тогава тя каза нещо, което го смрази до кости.

— Кой си ти?

— Не ме ли познаваш?

— Не, а трябва ли?

Кейт и Ръсти размениха угрижени погледи, докато Върджи изглеждаше по-скоро доволна от начина, по който се развиваха нещата.

— Аз съм Чейс, скъпа.

На лицето на Маги се четеше само леко любопитство.

— Аз... съжалявам, не си спомням.

Точно тогава Бет изрази гнева си, че я пренебрегват и изплака силно. Маги като че ли беше истински смаяна да намери до себе си едно шавачо бебе. Очите ѝ се вдигнаха към Чейс в търсене на отговор. Той беше така смаян от това, че Маги не може да познае собствената си дъщеря, че не намери думи. За щастие, точно тогава пристигна лекарят и накара всички да излязат от стаята. Чейс взе Бет и се присъедини към останалите в коридора пред вратата. Върджи реши, че точно сега е моментът да тръгне към Бют, и се извини. Кейт отиде да се погрижи за някои къщни работи и Чейс остана насаме с Ръсти.

Бет започна да хленчи и Чейс нежно я залюля с безпомощен вид. Тя пъкна палец в устата си и бързо заспа.

— Сладко дребосъче, нали? — изрече той замислено. — Какво ще стане с нея, ако майка ѝ не си възвърне паметта?

— Ами мисля, че трябва татко ѝ да се грижи за нея — каза Ръсти с глас, в който се долавяше развеселеност.

— Ако Гордън искаше дъщеря си, тя щеше сега да бъде при него — измърмори мрачно Чейс. — Очевидно не са се обичали достатъчно, за да се оженят.

— Не говоря за него — подметна хитро Ръсти. — Не те мислех за толкова загубен.

— По дяволите, Ръсти, за какво ми се сопваш?

— Мъж, който няма достатъчно акъл да познае собственото си дете, заслужава да му се сопват.

Сините очи на Чейс прелетяха към Бет, оглеждайки личицето ѝ сякаш за първи път.

— Сега не е време за шеги.

— Не се шегувам. Маги изобщо казвала ли е, че Бет е дъщеря на полицая?

— Не, но...

— Никакво „но“. Детето е над пет месеца, това поне нещо трябва да ти говори.

Умът на Чейс заработи яростно. Преди четиринадесет месеца те с Маги бяха се любили в Скегудей. Възможно ли е да е истина?

Ръсти долови съмнение в очите на Чейс и го укори.

— По дяволите, синко, всички знаем кой е бащата на Бет. Ако имаше капка разум, и ти щеше да го разбереш.

— Какво е това, някакъв заговор ли? Защо никой не ми каза?

— Маги трябваше да ти го каже. Пък тя си вгълпила някаква глупост, че ще я искаш само заради детето, ако разбереш. Мисля, че щеше да ти каже рано или късно.

— Колко по-късно? Бет е вече на пет месеца.

— Ти нищо ли не заподозря, когато тя се появи в ранчото с дете на ръце?

— Не, по дяволите! Бет е толкова дребничка, че я мислех за токущо родена, не за петмесечно пеленаче. Сметнах, че Маги е дошла при мене, защото Гордън я е изоставил и тя се нуждае от някого. Няма семейство, няма към кого да се обърне, а някога двамата бяхме всичко един за друг.

— Е, сега вече знаеш. Да се надяваме, че не е прекалено късно.

— Май няма кого друго да обвинявам, освен себе си — изрече Чейс с разкаяние в гласа. — Реагирах, без да помисля, когато я видях в Сиагъл, бременна и с Гордън. Естествено, предположих най-лошото. Тя не ми се стори в деветия месец. Освен това, ужасно ме заболя, че ме беше излъгала, че не можела да зачене. Беше истински шок, като я видях така.

— И хукна към Монтана, без да поискаш обяснение.

— Винаги съм си бил гореща глава, Ръсти. Искан ми се да знаех каква работа е имал Гордън при нея тогава.

— Маги ще трябва да ти отговори.

— Господи, само се надявам паметта ѝ да се върне, за да може да ми отговори.

— Господин Макгарет?

Чейс се извърна и се озова лице в лице с лекаря, който току-що беше излязъл от стаята на Маги.

— Как е тя, докторе?

— Дай ми детето, Чейс, да можеш да поговориш с доктор Фостър. Аз ще потърся Петнистата кошута — предложи Ръсти.

— Физически съпругата ви е много добре — каза лекарят, предполагайки, че Маги е съпруга на Чейс. — Синините ще минат с времето, а отокът на главата вече намалява, но...

— Карайте направо, докторе. Знам, че Маги си е загубила паметта. Така ли ще остане?

Доктор Фостър въздъхна уморено. Трудно беше да предскаже онова, което и той самият не знаеше. Пълният червендалест мъж с оредяваща отпред коса потупа Чейс по рамото и го поведе по коридора, за да не може да ги чуе Маги.

— Подобно нараняване на главата е трудно за диагностициране. Виждал съм случаи, където загубата на паметта продължава само един ден. Но може да трае една седмица, месец или дори година. Само ще трябва да бъдете търпелив със съпругата си, господин Макгарет. Обяснявайте ѝ възможно най-подробно, когато задава въпроси, а съм сигурен, че ще пита, и то много. Някой ден нещо ще разтърси паметта ѝ и тогава все едно, че нищо не се е случвало.

Чейс се вкопчваше във всяка дума на лекаря.

— Има ли някакви инструкции или предпазни мерки, които трябва да вземем?

— Нищо специално. Оставете я да стане от леглото, когато се почувства достатъчно добре, но не я притискайте да си спомня. Съпругата ви точно сега е много обърквана и ѝ трябва любов и разбиране. Само гледайте да не се преуморява.

— Много съм ви задължен, докторе — каза Чейс извади няколко банкноти и ги пхна в ръката на лекаря.

— Пратете да ме повикат, ако имате нужда от мене. Няма нужда да ме изпращате, вървете при съпругата си. Тя има нужда от вас.

Очите на Маги бяха широко отворени и неспокойни, когато Чейс влезе в стаята.

— Докторът каза, че съм си загубила паметта.

Долната ѝ устна трепна и тя заприлича на изгубено момиченце.

— Това е само временно, скъпа.

— Той... нарече ме госпожа Макгарет. Ти мой съпруг ли си?

Невинният въпрос на Маги подложи изтощените емоции на Чейс на ужасно напрежение. Би дал мило и драго да можеше да каже, че двамата са съпруг и съпруга.

— Не, не съм твой съпруг... все още. Но трябва скоро да се оженим.

— А детето наше ли е?

— Да — отговори той гордо. — Бет е наше дете, твое и мое.

— Не разбирам — намръщи се Маги. — Ако имаме дете, защо не сме женени?

— Това е дълга история, Маги, и не искам сега да те товаря с нея. Когато се почувстваш по-добре, ще ти обясня всичко. Искам да бъдеш добре заради детето ни.

— Трябва да се оженим? — повтори вцепенено Маги.

— Вече беше време, нали? — намекна хитро Чейс. — Ще те оставя да си починеш. Изкара ни акъла снощи.

— Чейс?

— Да?

— Нашето дете... колко е голямо?

— На пет месеца.

— Тя още суче, нали? Боли ме и имам мляко...

Маги се изчерви притеснено, но реши, че щом има дете от Чейс, двамата са достатъчно близки, за да обсъждат такива неща.

Не беше нужно един тон тухли да паднат на главата му, за да разбере какво намеква тя.

— Искаш ли Петнистата кошута да ти донесе детето? Не е спешно, ще се грижат за нея, докато се съвземеш.

— Не разбираш ли, Чейс, трябва да я накърмя.

Тя погледна надолу и той проследи погледа и, забелязвайки, че предницата на долната ѝ риза беше пропита с преливаща кърма.

— Права си, скъпа, веднага ще я донеса.

Маги загледа как Чейс излиза от стаята, пожелавайки си да можеше да си го припомни. Никога не беше виждала толкова привлекателен мъж. Изглеждаше толкова силен, така мъжествен, но беше толкова нежен с нея. Само мисълта, че го е познавала интимно, я накара да се разтрепери. Не можеше да си спомни как се е любила с него, но нещо дълбоко в нея ѝ казваше, че това е било изключително преживяване.

Имаше обаче още толкова много въпроси без отговор, че тя се нуждаеше от обяснения. Например защо не са се оженили? Дали нещо или някой не е попречил на съюза им? Тогава Петнистата кошута влезе в стаята с Бет.

Маги отначало се поколеба, но Бет беше толкова щастлива да я види, че тя моментално се влюби в очарователното дребосъче. Съвсем спонтанно откри гърдата си и я даде на Бет, а тя направи останалото, вкопчвайки се в зърното, за да го засмуче жадно. Чувството беше толкова познато и възнаграждащо, че Маги се отпусна на възглавницата и въздъхна доволно. Макар че не помнеше собствената си дъщеря, вече я обичаше.

— Сватба! Разумно ли е, Чейс? — възрази Кейт. — Маги дори не те помни.

Беше минала повече от една седмица след злополуката с Маги, а тя не показваше никакви признаци, че си възвръща паметта. От няколко дни насам ставаше от леглото и беше плаха към всички, с изключение на Бет.

— Тя вярва на това, което ѝ казах — отвърна малко троснато Чейс. — Казах, че сме планирали сватбата, когато се е случил инцидентът с нея. Обясних ѝ, че не сме се оженили преди раждането на Бет, защото съм бил в Юкон и не съм успял да се върна навреме.

— Ами ако паметта ѝ се върне и тя те намрази, задето си я излъгал?

— Ще мина по този мост, когато стигна до него — каза той. — Маги ще бъде моя съпруга, дори ако трябва да прибягна до измама, за да го постигна. Това е моето решение и ако се провали, няма кого да обвинявам, освен себе си.

Дълбоко в себе си Кейт мислеше, че Чейс допуска грешка, като се жени за Маги в момент, когато тя не е на себе си. Но разбираше мотивите му. Имаше само един въпрос, който се нуждаеше от отговор, и ако Кейт получише грешен отговор, щеше да спре женитбените планове на Чейс.

— Обичаш ли я, Чейс? Или се жениш за нея заради детето? Струва ми се, че щеше да я помолиш още преди седмици, ако я обичаше.

— Наречи ме упорит глупак, Кейт, или идиот, но не съм преставал да обичам Маги. Бях готов да я помоля да се омъжи за мене в нощта на пожара, но настана същински ад. След това възстановяването на конюшните беше много наложително и изоставих личния си живот. Дори не ме интересуваше дали Бет е мое дете — призна той. — Обикнах това момиченце, сякаш е мое.

— Тя е твоя — напомни му Кейт.

— Сега го знам, но нямаше да има значение. Ние с Маги сме един за друг. Това, че Бет е мое дете, прави нещата съвършени.

Кейт нямаше възражения срещу обясненията на Чейс. Любовта беше чувство, което не познаваше никаква логика.

Върджи намери Маги сама. Изглеждаше замислена, седнала на широката веранда и взряна в далечината. Това беше в действителност първият път след инцидента, когато Върджи получаваше възможност да поговори насаме с нея. Младата девойка нарочно дръпна стола си по-близо, за да не ги чуе никой.

— Радвам се да видя, че си по-добре, Маги.

— Знам, че си Върджи, но не те помня — каза Маги, усещайки се малко неспокойна в присъствието на прелестната брюнетка. — Приятелки ли сме?

— Много добри приятелки — излъга убедително Върджи. — Сприятелихме се още когато ти дойде в ранчото. Ти сподели с мене всичките си тайни и аз ти казах моите.

— Какви тайни? — запита Маги със събуден интерес.

— Например знам защо отиде в града в деня на злополуката.

— Имаше ли някаква тайна около това?

— Никой не знаеше, че си заминала за града — разкри Върджи. — Каза ми, че искаш да купиш билет за влака до Сиатъл за тебе и Бет.

— Искала съм да напусна ранчото?

Това, което Върджи казваше, й прозвуча невероятно, но каква причина би имала да я лъже? Защо Чейс би я излъгал?

— Ние с Чейс е трябвало да се оженим. Защо да заминавам?

— Това е лъжа, Маги. Той никога не ти е предлагал брак. Ти живееше тук като негова... е, достатъчно си умна, за да се сетиш.

— Не, не може да бъде! — протестира Маги. — Не съм такава. Тоест, мисля, че не съм.

— Чейс може да бъде много убедителен.

— Ами Бет? Имаме дъщеря.

— Никак не ми се иска аз да ти го казвам, Маги, но Бет не е от Чейс. Баща ѝ е един мъж на име Скот Гордън. Това е полицаят, когото си срещнала в Юкон и си се влюбила в него.

В действителност никой не беше говорил за Скот с Върджи, но когато Маги пристигна, тя беше дочула Чейс и Ръсти да говорят за полица. Не беше могла да чуе всичко, но чу как Чейс изрича, че Скот Гордън е баща на Бет.

Маги замря, не искайки да повярва на изобличителните думи на Върджи.

— Тогава защо съм тук, ако обичам Скот Гордън? — запита тя тихо.

— Не знам — отвърна искрено Върджи. — Сигурно с Чейс сте били приятели и ти си се обърнала към него в отчаянието си, когато любовникът ти е отказал да се ожени за тебе.

Главата на Маги вреше. Не виждаше смисъл в нищо от казаното. Разбираше само това, че Чейс иска да се жени за нея.

— Ако това, което казваш, е вярно, защо Чейс иска да се ожени за мене?

— Изпитва съжаление към тебе. Дойде при него за помощ и той ти предлага името си от съжаление и за да запази репутацията ти. Не се е споменавало за брак, преди да си изгубиш паметта. Питай леля Кейт, ако не ми вярваш. Освен това, мисля, че на Чейс много му харесва да спи с тебе.

Нахалните думи на Върджи бяха повече от това, което Маги можеше да понесе. Цветът се оттече от лицето ѝ и тя си пое остро дъх. Върджи със сигурност беше доста откровена като за човек, който е признал, че ѝ е приятел. Всички в ранчото ли знаеха, че тя е... курвата на Чейс? Как да понесе този срам? Защо Скот Гордън я е изоставил заедно с детето им? Състраданието ли беше накарало Чейс да каже, че Бет е негово дете? Тя стана сковано от стола си, движенията ѝ бяха тромави и непохватни.

— Къде отиваш, Маги? — запита Върджи, усмихвайки се зад гърба ѝ.

Маги не отговори, отдалечавайки се в транс. Имаше да мисли за много неща, да съобразява. Не беше предвидила, че Кейт ще я пресрещне, преди да стигне до стаята си. Опита се бързо да отmine добрата жена, но Кейт усети смута у нея и я спря.

— Маги, какво има, скъпа, да не си болна? Главата ли те боли?

Тя се обърна към Кейт с празен поглед и объркани мисли. Жестоките думи на Върджи бяха пронизали сърцето ѝ като точно

насочени стрели. Чейс се беше държал толкова мило и любвеобилно. Само съжаление ли изпитваше към нея? Съжаление и приятелство? Кейт трябваше да знае! Тя я познаваше още от Юкон. Или поне така й бяха казали. Божичко, защо не можеше да си спомни? Наистина ли е имала любовник на име Скот Гордън? Той ли е бащата на Бет? Имаше само един начин да разбере.

— Искам да разбера нещо и искам истината.

— Да не би някой да ти е наговорил разни работи? — запита Кейт, изплашена от върховното отчаяние в очите на Маги.

— Няма значение. Искам да знам дали ние с Чейс сме смятали да се оженим преди инцидента. Всичко, което знам за миналото си, е онова, което той ми каза. Завися от тебе, Кейт... моля те, не ме лъжи.

Кейт беше изправена пред дилема. Никак не й се искаше да опровергава думите на Чейс, но и не искаше нарочно да лъже Маги и да изгуби доверието й.

— Чейс винаги те е искал за съпруга.

— Не това те питах, Кейт.

— Той нямаше да се жени за тебе, ако не те обичаше — каза Кейт.

— Той е добър мъж. Но онова, което изпитва, е състрадание към мене и Бет. Очевидно ми е предложил брак, за да не нося петното на самотна майка.

Тя не можеше да се застави да пита Кейт дали е била любовница на Чейс.

— Маги, не е каквото си мислиш.

О, господи, как да се измъкне от това?

— Моля те, отговори ми на въпроса. Сватбата ни беше ли планирана, когато загубих паметта си?

— Не и доколкото знам — призна накрая Кейт. — Разбира се, не знам всичко. Може да сте правили планове, за които нищо не знам. Но детето...

— Благодаря, Кейт — изрече задавено Маги. — Чух достатъчно. Знам всичко за детето и как е било заченато.

Тя беше получила отговорите си и знаеше точно какво трябва да направи.

Насаме в стаята си тя се зарови в нещата си с надеждата да намери нещо, което да събуди паметта й. Натъкна се на банкова

книжка от една сиатълска банка, в която имаше значителна сума. Проучи внимателно онова, което беше писала, преди да се случи инцидентът, и писмата в куфара. Имаше един издател, мъж на име Фред Грант. Всичко, което усети, беше неясно движение в паметта, но и това беше някакво начало. Лекарят я беше уверил, че някой ден ще си спомни всичко. Но онова, което наистина я плашеше, бяха ужасните неща, които трябваше да научи за себе си. Имаше само един начин да открие истината, помисли тя с мрачна решимост. Трябваше да се върне в Сиатъл и да научи всичко за себе си. Извади куфара и започна да изпразва чекмеджетата от съдържанието им.

— Отиваш ли някъде?

Без да си даде труда да почука, Върджи застана на вратата.

— Връщам се в Сиатъл.

— Значи послуша съвета ми и поговори с леля Кейт.

Маги кимна.

— Да, и искам да ти благодаря, че... че ми каза истината. Никой друг не си даде труда да го направи. Не искам да ме съжаляват, не и Чейс, и изобщо никой. Оценявам откровеността ти.

— Ние сме приятелки, Маги, не ми се иска да направиш грешка, за която ще съжаляваш цял живот. Но смятам, че е най-добре да не казваш на Чейс онова, което ти разказах. Той е много буен, когато се ядоса.

Сега, след като беше довършила онова, което си беше поставила за цел, нямаше желание да се изправи срещу гнева на Чейс.

— Няма да забравя това, което направи за мене, Върджи, и обещавам, че няма да споменавам на никого за нашия разговор.

Макар че Маги изпитваше благодарност към Върджи, нещо у красивата брюнетка я безпокоеше. Но без спомени тя усещаше, че не може да се доверява на инстинктите си.

Инстинктът я беше убедил, че Чейс я обича, когато той просто я съжаляваше. Заминаването от ранчото ѝ изглеждаше най-доброто, което може да направи в тези обстоятелства. Единственото, което я озадачаваше, беше защо е дошла в Монтана. Дали за да потърси утеха от Чейс, тъй като нейният любовник я е изоставил, както казваше Върджи? Само да можеше да си спомни...

Едно почукване на вратата прекъсна размишленията ѝ.

— Маги, току-що се върнах от града и нямам търпение да ти разкажа какви планове съм направил за нас.

— Влез, Чейс — каза тя.

Можеше да му каже, че заминава и да приключи с неприятностите.

— Уредих всичко — каза той с нетърпелив глад. — Сватбата ще бъде в събота. Свещеникът... — Изречението му секна, когато видя отворения куфар и дрехите, пръснати в безредие по леглото и столовете. — Какво става, Маги?

— Аз, заминавам, Чейс.

Сините му очи потъмняха от шока и стиснатите му устни веднага я предупредиха какви чувства изпитва.

— Никъде няма да ходиш.

— Не можеш да ме спреш.

— Да се обзаложим ли? За какво е всичкото това, Маги? — запита Чейс, окончателно объркан. — Да не би паметта ти да се е върнала? Ако е така, ще си спомниш колко много се обичаме.

— Не, паметта ми не се е върнала. Нищо не помня от миналото си.

— Говори ми, скъпа, кажи ми какво те притеснява.

— Защо ме излъга, Чейс? Защо ми каза, че сме планирали да се оженим преди злополуката, когато нищо не е по-далече от истината?

— По дяволите! Да не би някой да ти е наприказвал разни работи?

— Това не е важно, само ми отговори на въпроса.

— Ако някой ти е наговорил нещо, ще го накарам да съжалява, че те е разстроил. Имаш си достатъчно проблеми точно сега.

— Не искам да ме съжаляваш, Чейс. Преди да стане злополуката, аз съм живяла тук като твоя курва. Не си имал намерение да променяш нещата помежду ни. Връщам се в Сиатъл. Имам достатъчно пари, за да издържам себе си и Бет.

— Никъде няма да водиш дъщеря ми и със сигурност не си никаква курва!

Маги се изчерви. Чейс наистина ли вярваше, че Бет е негова дъщеря? Знаеше ли за Скот Гордън? Всички други знаеха.

— Бет не носи името ти и нямаш думата какво да правя с нея.

— Как ли пък не! — изрева той. — Ще се оженим в събота, независимо дали ти харесва или не. И щом разбере кой те тъпче с лъжи, ще съжали, че се е родил.

— Не заслужаваш жена като мене.

— Да не си се побъркала? Защо ти е толкова трудно да повярваш, че те обичам?

Гласът на Чейс омекна, той съзнаваше много добре, че умственото състояние на Маги изисква търпение и разбиране. Някой беше посял съмнение в ума ѝ и на него се падаше да я убеди, че нещата стоят иначе.

— Това, което ми пречи да го повярвам, е фактът, че живея в ранчото от месеци и ти очевидно не си усетил потребност да се ожениш за мене до този момент. Защо сега го правиш — защото съм безпомощна, загубила съм си паметта и ме съжаляваш, така ли?

— Това ли си мислиш? Че те съжалявам? Нищо не е по-далече от истината. Забрави ли дъщеря ми?

— Дъщеря ти ли, Чейс? Бет твоя дъщеря ли е?

— По дяволите, Маги, ама и ти си най-вбесяващата жена, която някога съм познавал. Чия дъщеря е тя, ако не е моя?

— На Скот Гордън — прошепна Маги с треперещ глас.

Изражението на Чейс се промени.

— Спомняш си!

— Не, но реакцията ти е отговорът, който ми е необходим. Бет е дъщеря на Скот Гордън.

— Не, не е! Бет е моя. Направихме я в Скегуей, Аляска. Когато заминах от Юкон и пристигнах при тебе в Сиатъл, имахме... злощастно недоразумение.

— Не си прави труда да обясняваш, Чейс. Знам какво съм за тебе и какво съм била вероятно за Скот Гордън. Колко други мъже е имало в живота ми? Според записките, които намерих в нещата си, аз съм на двадесет и седем години. Може да е имало десетки.

— Ти беше девствена първия път, когато се любихме — проточи Чейс с нисък, съблазнителен глас, докато си припомняше онзи ден с ярка яснота.

Той се възползва от очевидното ѝ объркване и продължи настоятелно:

— На кого вярваш, Маги? На мене или на някого, който в действителност не те познава?

— Но...

— Вярваш ли ми, скъпа?

— Не знам на какво да вярвам, на кого да се доверявам.

— Вярваш ли на чувствата си? Ще се опреш ли на интуицията си, за да ти каже кое е вярно и кое погрешно?

— Аз... трудно е да вярвам на себе си, когато нямам памет, но да, смятам, че интуицията ми си е останала непокътната — разсъди на глас Маги.

Чейс пусна една ленива усмивка, която трябваше да я предупреди за намеренията му.

— Сега ще се любя с тебе, скъпа, и когато свърша, ако още мислиш, че се женя за тебе от съжаление, ще бъдеш свободна да си тръгнеш.

Той се приближи към вратата, затвори я и я заключи. Когато се обърна отново към Маги, на лицето ѝ се четеше паника.

— Няма нищо страшно, скъпа — насърчи я той, — правила сме го много пъти в миналото и на тебе много ти харесваше всеки път.

— Но аз не си спомням — настоя меко тя.

— Може би това ще раздвижи паметта ти — каза Чейс, разкопчавайки ризата си.

— Не мисля, че съм готова. Може някога да сме били любовници, но не би трябвало да допуснем това да продължава.

Тя имаше чувството, че ако той я докосне, ще се изпари под пръстите му. Сините му очи имаха способността да проникват в душата ѝ и да обезсилват волята ѝ.

— Ти ще бъдеш моя съпруга — изрече Чейс с убеждение, което тя трудно би могла да опровергае. — Ще ти покажа, че те искам поради всички причини, които има един мъж, за да иска една жена. Ще прекараме остатъка от живота си заедно, ще се любим и както подозирам, ще се борим един с друг. Бет ще има братя и сестри, а ти можеш да продължиш да пишеш, ако това ти харесва.

Ниският му, плътен глас и страстните думи така я омагьосваха, че тя не усети как ръцете му разкопчават копчетата на роклята ѝ или как смъкват корсажа до кръста ѝ и развързват ризата ѝ. Той беше вече свалил ризата си и когато я привлече в обятията си, тя шокирана

почувства как космите по голите му гърди дразнят нейните. Отвори уста, за да протестира, но Чейс прие поканата, пленявайки устните ѝ и пъхвайки език във влажната дълбина, за да вкуси горещия ѝ аромат. Не я беше докосвал от седмици, давайки ѝ време да оздравее, и осезателно усещаше липсата ѝ. Искаше я отчаяно, винаги я беше искал.

Чейс разбра, че е наистина непознат за Маги, откакто е загубила паметта си, и се надяваше любенето да отключи съзнанието ѝ. Но дори да не станеше така, той се надяваше това да я убеди в любовта му. Или най-малкото, да промени намерението ѝ да го напусне. Не би могъл да позволи това да се случи, дори това да трябваше да означава, че ще се откаже от обещанието си да я пусне, след като се любят, ако тя все още иска да си тръгне.

Маги много пъти се беше питала през изминалите седмици какво ли ще е да целуне Чейс, защото не си спомняше. Мислеше как се любят, смътно припомняйки си откъслечни картини как лежи в обятията му и голите им тела са плътно притиснати и преплетени. Сега, когато това се случваше, тя нямаше представа, че целувката му е толкова наелектризираща, така експлозивна. Ръцете му правеха чудесни неща с гърдите ѝ, подпалвайки цялото ѝ тяло. Винаги ли е било така помежду им? Ако беше така, тя би могла да разбере нежеланието му да се раздели с нея.

— Ах, скъпа, тялото ти си ме спомня — изпъшка Чейс, вкусувайки начина, по който зърната ѝ набъбваха под допира му.

Той целуваше устните, очите, върха на носа ѝ, докато ръцете му сваляха роклята, фустата и ризата ѝ и тя се озова само с обувки, чорапи и онези оскъдни гащички, които той толкова обожаваше.

— Тялото ти е красиво, скъпа, толкова добре те чувствам — прошепна той и очите му блеснаха. — Спомняш ли си как беше помежду ни?

Маги поклати глава, не можейки да говори свързано, докато усещаше ръцете му по тялото си.

— Всичко е наред, тялото ти си спомня и реагира прекрасно. Отпусни се, скъпа, остави чувството да те залее. Не се бори с него. Няма да направя нищо, с което да те нараня.

— Страх ме е, Чейс.

— От какво?

— Че ще си спомня и това, което науча за себе си, няма да ми хареса.

— Тихо, любов моя. Всичко у тебе е чудесно. Никога не съм познавал по-смела жена. Нищо не те плаши.

Вдигайки я на ръце, той я положи на леглото, после внимателно свали обувките и чорапите ѝ, а най-накрая пикантното бельо.

— Много си хубава в тези копринени парцалки, но си още по-хубава без тях.

Преди да легне до нея, бързо свали панталоните и ботушите си, заслепявайки я с великолепието на тялото си. Тя позволи на очите си да бродят свободно по бронзовия му торс, тясната талия, стройните хълбоци и мускулестите крака. Бързо отмина възбудената му мъжественост, а после се върна, привлечена и същевременно отблъсквана от невероятната ѝ големина и сила.

Усецайки мислите ѝ, Чейс изрече:

— Не се плаши, Маги, жаждата ми за тебе е толкова силна, че никога не съм се чувствал по-голям и по-здрав. Надявам се това да те ощастливява толкова, колкото и мене.

Тя онемя, когато Чейс започна да целува и облизва гърдите ѝ, поемайки дълбоко всяко зърно, докато тя не изтръпна и не пламна цялата. Изскимтя протестиращо, когато устата му се отдели от нежните пъпки и тръгна надолу по ребрата ѝ, вкусвайки пъпа ѝ извивката на корема. Целувките му слязоха още по-надолу, дразнейки русата горичка в основата на бедрата ѝ, докато ръцете му обгръщаха седалището ѝ. Когато Маги почувства влажния крайчец на езика му да навлиза в меката ѝ вътрешна плът, тя замря и ахна шокирана.

Бяха ли го правили преди, зачуди се тя. Интимните му действия я изпращаха в невероятни висини. Цялото ѝ тяло се зачерви, дъхът излизаше от дробовете ѝ в накъсани стонове, страх я беше, че той ще продължи с изтънченото мъчение, докато тя не издъхне от наслада.

— Чейс, престани... о, моля ти се, престани!

В отговор ласките му станаха още по-дълбоки, той вмъкна показалеца си в пулсиращата ѝ ножница, за да ѝ даде повече удоволствие. Неговите чувствени поглаждания я запратиха над ръба на пропастта, докато тялото ѝ се гърчеше и разтърсваше от силата на кулминацията ѝ. Страхувайки се, че някой може да я чуе, той се плъзна нагоре и покри устата ѝ със своята, поглъщайки страстта ѝ, докато я

изпълваше с вибриращата си сила. Маги още тръпнеше и хленчеше, докато той достигаше до своето удовлетворение. След това те останаха преплетени един в друг с целувки, ласки и откъслечни, несвързани думи.

Внезапно очите на Маги се разшириха, когато тя осъзна, че Чейс още пулсира твърдо и силно в нея. Тя отвори уста, взирайки се изумено в него. Той се засмя и гласът му беше нисък и чувствен, излизащ дълбоко от гърдите му.

— Виждаш ли как ми действаш? Създаваш неутолим глад у мене, който се нуждае от непрекъснато подхранване. Копнея за тебе, както за храна и вода. Не ме изоставяй, Маги.

— Любов ли изпитваш към мене, Чейс, или аз удовлетворявам страстта ти?

— Разбира се, че задоволяваш страстта ми. Но аз те и обичам. Едното подхранва другото. И в този момент съм много по-гладен от всякога. Ще те накарам да ме обикнеш, скъпа, дори ако това отнеме остатъка от живота ми.

Тогава той започна отново да се движи в нея, разпръсвайки мислите ѝ, докато навлизаше и излизаше, отначало бавно, а после с подновена сила. Маги реагира, обвивайки крака около кръста му, и се изви към него, за да посрецне тласъците му. Той замря, а после се зарови още по-дълбоко в нейната женственост, довеждайки любенето им до внезапен и отнемащ дъха край.

23

Маги остана дистанцирана и замислена, докато Чейс се миеше и се обличаше. Беше прав, тялото ѝ си го спомняше. Ако то реагираше без никакво усилие на докосването му, защо и паметта и не реагираше, запита се тя. Любенето му може и да не беше разтърсило ума ѝ, но със сигурност беше раздрусало цялото ѝ тяло. Въпреки всичко, което се беше случило току-що, оставаше си едно натрапчиво съмнение, че Чейс иска да се ожени за нея от съжаление. В противен случай, разсъди тя с мрачна логика, вече щяха да са женени. На кого да вярва, на Чейс или на Върджи?

— Защо си така замислена, скъпа? — запита той, когато се обърна отново към нея. — Да не би да си спомни нещо?

— Не — изрече тя тъжно, — миналото ми все още е в мрак.

— Тогава какво има? Съжالياваш ли, че се любихме?

Тя мълча толкова дълго, че Чейс помисли, че ще полудее, докато чака отговора ѝ. Накрая изрече:

— Честно казано, не знам какво изпитвам. Объркана съм и ме е страх.

— Искам да ми се довериш, Маги, и да ми вярваш.

— Не знам на кого да вярвам, на тебе или на Вър...

Тя млъкна изведнъж, ясно осъзнавайки, че всеки момент може да предаде доверието на Върджи.

Но Чейс веднага улови намека.

— Проклетата малка ревнива вещица! — избухна той. — Върджи е била нали? Тя те е разстроила с лъжите си.

— Не са лъжи, Чейс — поправи го Маги. — Кейт не би ме излъгала, а тя потвърди това, което ми каза Върджи. Не сме планирали да се оженим преди злополуката.

— Не разбирам защо се захващаш с датите. Какво значение има кога сме планирали да се оженим? — възрази Чейс, сдържайки раздражението си.

Следващия път, щом видеше Върджи, щеше да ѝ извие хубавичкото вратле. Слава богу, тя скоро щеше да напусне дома му. Новата къща на Ръсти беше почти завършена и тримата щяха скоро да се преместят там.

— Очевидно съм била тук много седмици преди злополуката. Защо не сме се оженили, щом се обичаме? — предизвика го Маги. — Мисленето ми може да е засегнато, но ми се струва странно, че сме били любовници, а не сме се ангажирали трайно. От това, което видях досега, ти си страстен мъж, а аз няма да търпя брак, основан на съжаление.

— По дяволите, Маги, точно толкова упорита си, колкото беше, преди да загубиш паметта си.

— Реалистка съм.

— Нима любенето ни не ти доказва нищо? Не означаваше ли нищо?

— Означаваше, че се наслаждавахме един на друг по начини, които нямат нищо общо с любовта. Доказа, че си експерт.

— Съжالياваш ли, че се любихме?

— Не, не съжالياвам — призна Маги донякъде нерешително. — Нямах да ти реагирам така, ако няхах силни чувства към тебе. Това ме кара да се чувствам по-добре. Не ми се иска да мисля, че съм дошла при тебе поради користи причини.

— Не си такава, скъпа. Ти си интелигентна и състрадателна жена, със забележителна сила и смелост. Ти си дръзка, упорита и импулсивна, обичам всичко у тебе, и хубавото, и лошото. Това, което постигна в Юкон, никоя друга жена не би посмяла да опита. И си талантива. Обзалагам се, че можеш сама да управляваш вестник. И ми даде дъщеря, която много обичам.

Страстните думи на Чейс разпръснаха донякъде мрака, внесен от изпълнените с отрова думи на Върджи, и Маги му отправи благодарна усмивка. Може би наистина я обича, помисли тя. Един мъж не би могъл да говори с такива думи за някоя жена, ако не я обича, нали? Интуицията ѝ подсказваше да се довери на Чейс, но разумът я предупреждаваше да не се впуска презглава в рискована ситуация, за което може по-късно да съжالياва.

— Още ли искаш да заминеш? — запита Чейс, когато Маги замълча.

Дори да беше казала „да“, той знаеше, че ще намери начин да я спре.

— Не, няма да има смисъл — реши тя, — но няма да се омъжа за тебе в събота.

— Какво? Разбира се, ще се оженим, уредено е.

— Дай ми още две седмици, Чейс. Знам, че ще възстановя паметта си дотогава. Вече започнах да си припомням откъслечи от миналото си. Спомням си как родих Бет в Сиатъл.

— Спомняш ли си Гордън?

— Не, само болките и раждането. Но съм сигурна, че скоро ще си припомня всичко.

— А ако не си спомниш? Колко време трябва да чакам?

— Докато си възвърна паметта ли? — запита тя объркано.

— Ако това означава, че няма да мога да се любя с тебе през това време, ще е твърде дълго. Ще ти дам две седмици, но не повече. Сватбата ни ще се състои две седмици след тази събота, независимо дали паметта ти се е върнала или не. Няма да ми избягаш, скъпа. Каквото и да ти говорят, ти си моя. Винаги си била моя, въпреки усилията на Скот Гордън.

Божичко, как искаше да му повярва. Говореше така искрено, че не ѝ даде сърце да му се възпротиви.

— Добре, Чейс, ще се оженим след две седмици, ако още ме искаш.

— Проклятие, какво е необходимо, за да те убедя, че винаги съм те искал?

— Паметта ми, Чейс.

— За съжаление, не мога да направя нищо по този въпрос, но мога да те накарам отново да се влюбиш в мене — изрече той с дяволито намигване. — Ще започна да те ухажвам както си му е редът през тези две седмици. Сега трябва да вървя, скъпа. Защо не си подремнеш? Ще кажа на Петнистата кошута да нахрани Бет от онази бутилка. Тя е достатъчно голяма, за да се отбие, макар че няма да ѝ хареса. Знам, че на мене не ми би харесало — пошегува се той с весел блясък в очите.

Маги остана в леглото дълго след като Чейс излезе, без да спи, както я беше посъветвал, а потънала в мисли. Само да можеше да си спомни всичко, не само кратки откъси от миналото. Щом си спомняше

болката от раждането, защо не можеше да си спомни всичко? Затвори очи, съсредоточавайки се върху единственото събитие от миналото си, което беше успяла да си припомни. Картината полека започна да се избистря в мисълта ѝ. Бет се раждаше, а тя самата беше уплашена, но не беше сама. Имаше един мъж с нея, държеше ръката ѝ, насърчаваше я, грижеше се за нея. Макар че не можеше ясно да види лицето му, инстинктивно усещаше, че не е Чейс. Мъжът се навеждаше над нея, за да бърше челото ѝ и да ѝ шепне тихо. Тя се чу да изрича името му. Скот!

Господи! Истина беше. Скот Гордън беше бащата на Бет! Какво беше направила, че да го накара да я напусне? Опита се да си спомни още нещо, но главата ѝ започна да пулсира непоносимо и тя се отказа. Какво беше накарало Чейс да повярва, че Бет е от него, запита се тя. Дали го беше излъгала, за да го накара да се оженят? Какво да направи, запита се отчаяно. Да допусне ли Чейс да мисли, че Бет е от него, или да му каже истината?

След като потърси в сърцето си отговорите, които ѝ убягваха, тя още не можеше да реши какво да каже на Чейс, когато го види отново по-късно през деня. Изтощена от размишленията и от любенето, тя най-накрая се унесе и се събуди едва в късния следобед. Стана освежена, но не по-близо до разрешаването на дилемата си, отколкото преди да заспи.

На вечеря Чейс обяви, че двамата с Маги ще се оженят след две седмици. С изключение на Върджи всички изразиха възхищението си, но и известно опасение. Тогава Ръсти осведоми Чейс, че малкото му семейство ще се премести в новия си дом в деня на сватбата.

— Нямаш нужда от компания на медения си месец — проточи той, намигвайки хитро. — Освен това, не очаквай да ни видиш поне две седмици след сватбата.

— И ще вземем Бет при нас — добави Кейт. — Много ѝ харесва да се храни от бутилката, а ние двете с Петнистата кошута ще се грижим добре за нея.

— Благодаря ви, но не е необходимо, аз...

— Глупости, скъпа — подхвърли Чейс, — мисля, че Кейт иска дъщеря ни известно време само за себе си. Това е идеалният момент. Пък и можем да използваме времето, докато сме насаме.

Маги не можеш да оспори логиката на Чейс и остави нещата така. Имаше по-належащи проблеми за разрешаване, засягащи Бет. Но с всеки изминал ден тя все не можеше да намери думи, с които да каже на Чейс, че не е баща на дъщеря ѝ. Той като че ли си беше загубил ума по очарователното дребосъче и чувствата бяха споделени. Макар че се измъчваше от вина, тя нарочно мълчеше по тази тема, мразейки се, задето е такава страхливка.

Прекарваше дълги часове всеки ден в изследване на тъмната бездна на паметта си, но все не намираще нищо. Смуцаваха я и нацупените погледи, които ѝ хвърляше Върджи. Дали е разстроена, защото тя е решила въпреки всичко да се омъжи за Чейс, пренебрегвайки предупрежденията на красивата брюнетка? Защо това трябваше да има някакво значение за Върджи?

Макар че паметта ѝ не се беше върнала, тя все повече се убеждаваше, че каквото и да е направила в миналото, обича Чейс. Вероятно го беше обикнала още от деня, когато са се срещнали. Мисълта ѝ не можеше да си го спомни, но сърцето и тялото ѝ го помнеха. Беше сигурна, че двамата биха могли да бъдат щастливи заедно, дори и да не си възвърне паметта.

Един ден той я заведе в града, за да се срещнат със свещеника и да купят подходяща сватбена рокля. Тя избра една прелестна бяла рокля от дантела и сатен. Чейс от все сърце одобри избора ѝ, добавяйки обувки, чорапи, фусты, предизвикателни нощници, пенъоари и онези секси гащички, които тя толкова обожаваше. Не пестеше, пренебрегвайки възраженията ѝ, че харчи прекалено много. После купи нов гардероб за себе си и за Бет, която на шест месеца най-накрая беше започнала да израства бебешките си дрешки.

След това Чейс заведе Маги на обед в най-добрия хотел в града и поръча френско шампанско, за да отпразнуват предстоящата сватба. Това беше идеалният завършек на един идеален ден, но Маги скоро разбра докъде се простира щедростта на Чейс; без тя да знае, той беше купил местния вестник и ѝ даде документите. Това беше сватбения му подарък за нея.

— Чейс — протестира тя. — Това е прекалено. Нямам представа как се управлява вестник.

— Напротив, скъпа. Ти си също толкова способна, колкото и всеки мъж. Един ден ще си спомниш, сигурен съм.

— Каквото и да съм правила, каквото и да съм изпитвала преди злополуката, обичам те, Чейс — каза тя с блеснали от непроляти сълзи очи.

— Не повече, отколкото аз тебе, Маги.

Върнаха се у дома, яздейки мълчаливо, водени от сребристата лунна светлина и блещукащите звезди. На няколко пъти Чейс спря, за да я целуне с такъв копнеж, че на Маги никак не ѝ се искаше пътят да свърши. Уви, твърде скоро влязоха в двора и спряха пред предната врата. Чейс ѝ помогна да слезе от фургона и внесе вътре пакетите ѝ. Къщата беше утихнала; всички вече се бяха оттеглили за през нощта. Той предложи да занесе пакетите до стаята ѝ и тя прие с благодарност:

— Да видим ли какво прави Бет? — предложи Маги, загрижена да разбере как е прекарала дъщеря ѝ времето, през което са били разделени.

Бет вече почти се беше отбила и Маги усещаше липсата на близостта им.

— Не си изгубила майчинските си инстинкти, нали, скъпа? — пошегува се Чейс, целувайки върха на носа ѝ.

Всичко между тях изглеждаше толкова свършено, че Маги не можеше да си представи защо някога се е съмнявала в искреността на Чейс или в любовта му.

Бет лежеше в люлката си; само русата ѝ главичка се виждаше над завивките; късните септемврийски нощи подсказваха за приближаването на зимата. Чейс помисли, че тя изглежда като ангелче с палеца, пъхнат в устата. Маги я целуна леко по челото и излезе на пръсти от стаичката, служила преди като килер, но сега преустроена за нуждите на Бет. Спалнята, която сега заемаше тя, щеше да стане обща за нея и за Чейс след сватбата им.

— Не искам да спя сам тази нощ, скъпа — прошепна Чейс, когато Маги застана на вратата с ръка на дръжката. — Само няколко дни остават до сватбата ни. Не искам да чакам. Позволи ми да те любя тази нощ.

В отговор тя се усмихна и отвори вратата така, че да могат да влязат заедно. Нямаше нужда от думи, когато всеки бавно съблече другия сред целувки и ласки, докато леглото не ги привлече.

— Харесва ми начинът, по който ме караш да се чувствам — въздъхна Маги между целувките. — Надявам се нищо никога да не се

променя.

— Кое да се промени? — усмихна се Чейс, използвайки умело устните и ръцете си. — Може да остареея, но никога няма да се уморя да те обичам. Вярваш ми, нали?

— Бях глупава да не ти се доверя — въздъхна тя, когато пръстите му намериха едно особено уязвимо място и безмилостно започнаха да го дразнят. — Чейс, моля те, измъчваш ме!

— Само като те гледам си е чисто мъчение. Толкова те искам — призна той с глас, пресипнал от страст. — Отвори крака, скъпа, искам да се заровя толкова дълбоко в сладкото ти тяло, че да можеш да ме вкусиш.

Бавно, ужасно бавно той я запълни, вкусвайки начина, по който тя се стягаше около него. Маги притисна хълбоците си към него, за да посрещне тласъците му, копринените ѝ ръце се обвиха около врата и раменете му, за да се задържи да не се удави в морето от страст, което той създаваше около нея.

— Точно така, скъпа — насърчи я той, — движи това сладко малко телце. Там искам да бъда, в тебе, завинаги.

Тогава думите внезапно замряха, когато Чейс без усилия я изведе на хребета на екстаза. Когато тя се вкопчи неудържимо в него и изпъшка името му в безпаметен възторг, той се зарови още по-дълбоко в нея и се разпадна във върховно блаженство. Когато дишането им се забави до равномерни изпъшквания, той легна до нея, не искайки да прекъсне интимния контакт. Въздъхвайки в блажено задоволство, Маги се сви в прегръдките му и заспа.

Не можейки или не искайки да я остави, за да прекара нощта на самотното си легло в бараката, Чейс скоро се присъедини към нея в царството на съня... но не преди неспокойната му съвест да постави под съмнение мотивите му да кара Маги да се омъжва за него, преди да е възвърнала паметта си. Дали защото се боеше, че тя няма да го иска, ако има пълен контрол над мисълта си? Или защото ще открие, че още обича Скот Гордън?

Чейс смяташе да стане рано и да излезе от къщата, преди някой да е разбрал, че е прекарал нощта в леглото на Маги, но му беше толкова топло и приятно да спи с любимата в ръцете си, че се събуди късно. Ръсти вече беше в кухнята и сърбаше кафето си, когато той

влезе там. Топлината от печката беше сгряла голямото помещение, а Блестящата роса приготвяше закуската.

— Идваш не откъдето трябва, синко — каза Ръсти, вдигайки рошава вежда.

— Не си ли малко любопитен? — възрази Чейс, ухилвайки се плахо.

— Много хубаво, че ще се жениш скоро, немирно кутре такова — подметна хитро Ръсти, подсмиввайки се на очевидното смущение на Чейс.

За щастие, Кейт влезе в кухнята точно навреме, за да сложи край на шегите на Ръсти.

Маги се въртеше пред огледалото, доволна от начина, по който сватбената рокля обгръщаше стройните ѝ извивки, правейки тънката ѝ фигура още по-съвършена.

— Стой мирно — смъмри я Кейт, докато се занимаваше с полата.
— Не е ли красавица, Върджи?

Върджи продължи да мълчи все така нацупено, но Кейт не забелязваше това, заета да представи идеално нагласена младоженка. Но Маги усети, че Върджи е замислена не без причина, и предположи, че е заради това, че Чейс беше укорил дребничката брюнетка, задето ѝ е разказвала неща от миналото ѝ, за които би било по-добре да не се говори. Колкото за тайната, обкръжаваща бащинството на Бет, Маги реши, че няма защо да настоява, че Чейс не е баща на детето ѝ, щом няма действително доказателство.

Тogaва настъпи моментът и Ръсти се появи на вратата, за да я съпроводи до долу. Той трябваше да я предаде на младоженеца и заедно с Кейт да бъдат техни свидетели. Сам Уилс, един от работниците, който беше и приятел на Чейс, беше кумът. Върджи вежливо отказа, когато Маги се опита да я включи в екипа на сватбарите.

Маги се изненада от количеството хора, изпълнили приемната, която беше великолепно украсена с бели ленти и арки. Тя нямаше представа, че толкова много мъже работят за Чейс в ранчото, и още повече се учуди, когато разбра, че само неколцина от тях имаха съпруги. Обеща си възможно най-скоро да се запознае с тях.

Всички бяха облечени в празничните си дрехи — високи яки, сюртуци, лъснати до блясък ботуши и пригладени с брилянтин коси. Тogaва тя видя Чейс, застанал с изправен гръб до свещеника, и вече нямаше очи за никого друго в стаята.

Новите му дрехи му лепнеха като втора кожа, подчертавайки ширината на раменете му, тънката му талия и изпъкналите мускули на бедрата. По силно загорялото му лице над колосаната яка на бялата

риза се беше настанило тържествено изражение, подходящо за случая, но нищо не можеше да скрие благоговението и върховното възхищение в очите му, когато зърна Маги да пристъпва към него.

Великолепна, помисли той, вкусвайки топлия прилив на желанието, което препусна през вените му само като я погледна. Прилича на ангел, помисли Чейс, създаден само за него. Нямаше абсолютно никакво значение дали ще възвърне паметта си, защото беше негова до края на дните им. В действителност, разсъди той, нещата може би бяха тръгнали по-добре. Сега Маги го искаше, но той не можеше да бъде сигурен, че ще го иска, щом си спомни как я е оставил да роди сама детето им. В сегашните обстоятелства би му се искало тя никога да не си възвърне паметта.

Като видя Чейс да я очаква в цялото си великолепие, Маги почувства, че за това е била родена — да бъде съпруга на Чейс, негова любовница, майка на децата му. Нищо друго не би я направило пощастлива, помисли тя... освен да си припомни съвместното им минало.

Тогава застана до него, усещайки топлината на ръката му, стиснала нейната, и къпейки се в светлината на сияйната му усмивка. Церемонията мина като облак от фрази, повторени обети и после целувката. Сега тя принадлежеше на Чейс, не само със сърце и душа, които не бяха преставали да му принадлежат, но и пред закона. Нищо и никой не можеше да ги раздели. Или поне така си мислеше тя.

После се озова обкръжена от хора — Ръсти, Кейт и работниците, обсипващи ги с поздравления, а достатъчно смелите я целуваха и по бузата. Само Върджи остана настрана и виолетовите ѝ очи бяха непроницаеми като най-тъмната нощ.

След това, докато гостите ядяха и пиеха до насита на разкошната трапеза, приготвена от жените, Чейс хвана Маги и се измъкна заедно с нея през кухнята, напъхвайки я в килера, където можеха да се насладят на няколко минути усамотение.

— Щастлива ли си, скъпа? — запита той, целувайки върха на носа ѝ.

— В екстаз — въздъхна тя, отпусайки се в прегръдките му. — Дори Бет усети важността на случая и се държа изключително добре.

— Дъщеря ни е ранозрейна малка чародейка, която е толкова възхитителна като майка си и упорита като баща си. Сигурен съм, че тя

разбира, че сега сме истинско семейство.

— Истинско семейство — въздъхна замечтано Маги. — Никога не си споменавал дали имам семейство.

— Не, скъпа, не и откакто баща ти починал преди няколко години.

— Чейс, аз...

— Никакви тъжни мисли днес. Само помни, че те обичам. Напролет ще те заведе на голям меден месец — в Европа, ако искаш. Може би, когато се върнем, някое братче или сестриче на Бет ще бъде на път.

— Искам това повече от каквото и да било, Чейс. Обичам те.

— Не мислиш ли, че трябва да се върнем при гостите? — запита той, пожелавайки си да бяха могли да се озоват най-накрая в усамотението на спалнята си. — След малко ще си тръгнат и тогава ще мога да те любя така, както копнея да го направя.

Целувката, която ѝ даде, говореше красноречиво за любовта му, за неговия копнеж и той я притисна към себе си, а големите му ръце стоплиха плътта ѝ под сатена на роклята ѝ. Когато целувката му стана по-дълбока, Маги изстена, притискайки се към очертанията на твърдото му тяло. Потънали в свят, който сами си създаваха, те не чува шума в приемната, докато Върджи не дойде да ги потърси след няколко минути.

— Чейс, Маги, къде сте? — Жаловитият ѝ глас ги откъсна от приятните им занимания. — Колко лошо от ваша страна да изоставите гостите си. Дойде един неочакван гост и няма търпение да се срещне с вас.

Маги потисна едно изкискване, докато се освобождаваше нерешително от ръцете на Чейс.

— Какво ще си помислят за нас?

— Сигурно ще помислят, че нямам търпение да отведа съпругата си в леглото, и ще бъдат съвършено прави. — Чейс пусна една алчна усмивка. — Страшно дълги бяха тия две седмици.

— Ето ви и вас — изрече с упрек Върджи, отваряйки вратата на килера. — Идете да поздравите госта си.

— Върджи, кой...

Преди Чейс да довърши изречението, дребничката брюнетка вече се беше обърнала и беше тръгнала напред, очаквайки те двамата да я

последват.

— Мисля, че трябва да отидем да посрещнем закъснелия гост — промърмори намусено Чейс. — Колкото по-скоро се върнем при гостите, толкова по-скоро ще си отидат. Хайде, скъпа.

Хващайки я за ръката, той я поведе към приемната, все още изпълнена с приятели и гости.

Новодошлият стоеше сред кръга от хора и всичко, което Маги можеше да види, бяха широките рамене и тъмната коса. Внезапно в стаята настана тишина и кръгът се раздели, позволявайки на Маги да види добре мъжа, чиито нежни сиви очи и красиви черти раздвижиха нещо в периферията на паметта ѝ.

Маги долови нещо натрапчиво познато в този мъж, който я гледаше със състрадание и загриженост, и нещо, което не можеше да идентифицира... толкова вълнуващо, че всички в стаята осъзнаха напрежението, реагирайки с потайни погледи и смутено мълчание. Задъханата тишина беше почти непоносима, всички чакаха да се случи нещо.

Чейс затаи дъх, страхувайки се да заговори, изплашен от това, какво би могло да означава присъствието на Скот Гордън за Маги. Защо трябваше полицаят да се появява сега, запита се той. Не желаше и се боеше от въздействието, което Гордън като че ли упражняваше върху Маги, която продължаваше да се визира озадачено в него. Как е разбрал къде да я търси? С трепет и с лудо разтуптяно сърце Чейс впи очи в лицето на Маги и ужасно усещане плъзна в костите му.

Маги се намръщи, осъзнавайки плътната тишина наоколо си. Почувства се да пада в пропаст, търсейки някого или нещо. Име, място, лице, което танцуваше пред очите ѝ, докато тя трескаво се вкопчваше в ръбовете на паметта си. Тогава нещо я завъртя в един тунел и я понесе към светлината, която се виждаше в края му. И докато траеше този полет, нещата от миналото ѝ изскачаха и се нареждаха като парчета от мозайка, които беше загубила, а сега намираще и поставяше на място.

Когато изплува в ярката светлина в края на дългия тъмен тунел, помнеше всичко от миналото си. Тя беше Маги Афтън, смела репортерка и авторка на приключенски разкази, майка на Бет... и сега съпруга на Чейс Макгарет. Изражение на чиста еуфория преобрази лицето ѝ, когато тя насочи ослепителната си усмивка към мъжа, чиято

дружба ценеше, който беше при нея, когато отчаяно беше имала нужда от някого. Припомнянето дойде мигновено и името му изпъкна на устните ѝ, пораждайки внезапна празнота в дъното на стомаха на Чейс.

— Скот! Скот Гордън!

Ликуващото приветствие на Маги беше катализаторът, който отключи замръзналите сетива на Чейс.

Реакцията ѝ спрямо Скот Гордън спря мислите на Чейс и смрази езика му. В момента, когато тя извика името му, Чейс разбра, че паметта ѝ се е върнала и с нея знанието, че полицаят е бил до нея, когато се е родила дъщеря му, а не бащата на детето, който я е изоставил, когато тя най-много е имала нужда от него. Щеше ли Маги да си спомни, че днес е сватбеният им ден? Че сега е госпожа Чейс Макгарет? Щеше ли да си спомни защо са се разделили с Гордън в Сиатъл и какво я е накарало да доведе Бет в Монтана?

Сините очи на Чейс потъмняха, когато видя Гордън да отваря широко ръце и Маги да се хвърля в прегръдките му. Проявата на любов послужи само да подсили вярата на Чейс, че Маги никога не би се омъжила за него, ако владееше напълно паметта си. Брактът им беше свършил, преди да беше започнал. Докато Маги и Скот се поздравяваха, Чейс тихо излезе от стаята. Погълнати от новодошлия и влиянието му върху младоженката, хората в стаята не видяха как Чейс излиза, с изключение на Върджи, която се усмихна доволно.

Дълбоко в сърцето си Чейс знаеше, че Маги ще го ненавижда, задето я е излъгал и я е накарал да се оженят, преди да си е припомнила миналото и всичките различия, които лежаха помежду им. Нямаше кого друго да обвинява, освен себе си, помисли той, задето така отчаяно я искаше, че я беше излъгал. Но когато беше разбрал, че Бет е негова дъщеря, не можеше да се задоволи с нищо друго, освен с брак. Гледката на Маги в прегръдките на Гордън беше повече от това, което би могъл да понесе, и той изхвъркна от стаята със зле наранена гордост. Съпругата му да го изостави в деня на сватбата им — това беше възможно най-ужасното унижение.

— Чейс, почакай!

Беше изкачил половината стъпала към безлюдния втори етаж, когато Върджи го настигна. Раздразнено намръщен, той спря. Върджи бе последният човек, когото искаше да види. Беше трън в петата му още от деня, когато Маги беше пристигнала в ранчото.

— Какво има, Върджи?

— Мислиш ли, че паметта на Маги се е върнала?

— Очевидно е, нали?

— Тя като че ли доста обича господин Гордън — намекна хитро брюнетката.

— Какво знаеш за Скот Гордън? — запита остро Чейс.

— Нищо. Просто изглежда доста обезпокоен, след като научи, че Маги е твоя съпруга.

— Бас държа — измърмори сухо Чейс.

— Чейс, знам как се чувстваш — изрече съчувствено Върджи. — Никак не е лесно да приемеш детето на друг мъж. Мислиш ли, че господин Гордън е дошъл да предяви претенциите си върху Бет?

— Не знаеш какво говориш, Върджи — възкликна развълнувано Чейс. — Бет е моя.

— Има ли нещо, което да мога да направя за тебе?

— Не, аз... — Той замълча, внезапно изпитал нужда да поговори с Маги насаме. Само няколко минути на четири очи му трябваха, за да разбере дали бракът им е валиден и дали тя отвърща на любовта му. — Може би има.

— Каквото и да е, Чейс — предложи охотно Върджи. — Каж ми какво мога да направя за тебе.

Тя пристъпи по-близо до него, позволявайки му да усети готовността ѝ, но Чейс беше имунизиран срещу всичко, освен срещу отчаяната си жажда за Маги. Разумната преценка се изпари пред лицето на растящото му отчаяние.

— Можеш да ми направиш голяма услуга, Върджи, ако кажеш на Маги, че я чакам в спалнята ни. Имам нужда да разбере какво е направило с нас това, че тя си възвърна паметта. Без свидетели. Трябва да я чуя да ми каже, че няма нищо между нея и Скот Гордън, нито сега, нито когато и да било.

Простата молба на Чейс накара темперамента на Върджи да пламне. Нима той не виждаше, че Маги не е подходящата жена за него? Жени като нея не бяха добри съпруги, разсъди тя ирационално. Ако постъпеше дискретно, все още имаше време да спаси Чейс от самия него. По-късно той щеше да ѝ благодари.

— Разбира се, Чейс, каквото кажеш — изрече тя с фалшива искреност. — Какво друго да кажа на Маги?

— Кажи й, че ще я чакам половин час. Ако не се появи, ще сметна, че бракът ни не е истински, и ще действам съответно.

— Не прави нищо прибързано, Чейс — посъветва го Върджи.

— Мога да се грижа за себе си, Върджи. Ще направиш ли това, за което те помолих?

— Веднага — отвърна тя, обръщайки се, за да тръгне. — Ще предам незабавно съобщението ти на Маги.

Маги прегърна излиятелно Скот, изненадана, но и доволна, че той е пристигнал навреме за сватбата й с Чейс. Сега си спомняше всичко, всяка подробност от миналото и настоящето. Най-голямото й облекчение дойде със сигурността, че Бет наистина е дъщеря на Чейс. Как го е разбрал — това тя възнамеряваше да узнае веднага щом останеха насаме. Надяваше се, че готовността му да се ожени за нея не е била резултат от чувството му за дълг към нея и Бет, и веднага отпъди тази мисъл. В последните седмици той много пъти й беше повтарял, че я обича. Тя ясно си спомняше миналото и всичко, което стана след злополуката, и не обвиняваше Чейс, че я е излъгал. Ако не бяха сгодени, както той казваше, явно любовта, която бяха споделяли в Юкон, не е намалявала нито у него, нито у нея.

Смях и сълзи разтърсваха стройната фигура на Маги, когато Кейт и Ръсти дойдоха, осъзнали, че само за миг с нея се е случило нещо.

— Добре съм — изрече тя щастливо. — Спомням си! Всичко си спомням!

— Слава на бога — изгука Кейт, прегръщайки бързо Маги. — Знаеш ли какъв ден е днес?

— Разбира се — отвърна Маги дръзко, — това е сватбеният ми ден. — Изведнъж тя се намръщи, питайки се къде ли е изчезнал точно сега Чейс. Само допреди миг стоеше до нея. — Къде е Чейс?

— Беше тук само преди минута — каза озадачено Ръсти, намръщил обветреното си лице. — Да ти го доведе ли?

— Не, няма нужда — изписука Върджи, присъединявайки се към групата. — Ще го доведе. Сигурно изпраща някои гости. Вече започнаха да си тръгват.

Усмихна се сияйно и се отдалечи. Обезпокоена от необяснимото отсъствие на Чейс, Маги понечи да тръгне подир нея.

— Маги, почакай. Трябва да поговорим. — Умоляващият глас засегна нежна струна в сърцето ѝ. — Изминах дълъг път.

Щеше да бъде лоша приятелка, ако не отделеше един момент за Скот, помисли Маги. Имаше остатък от живота си, за да го прекара с Чейс.

— Бих искала да поговорим, Скот. Приятно ми е, че дойде на сватбения ми ден. Откъде разбра къде да ме намериш?

— Преди три седмици получих анонимна телеграма, че си в Монтана, претърпяла си злополука и имаш нужда от мене. Дойдох веднага щом можах. Добре ли си?

— Сега вече съм — изрече щастливо Маги. Внезапно осъзнавайки, че ги зяпат, тя добави: — Ела да се поразходим навън и ще ти обясня всичко.

Скот охотно се съгласи, излизайки заедно с нея в прохладния здрач. Контрастът в температурите изпрати тръпка по гръбнака на Маги и като осъзна веднага проблема, Скот галантно свали жакета си и го метна на раменете ѝ. Стигнаха до заграждението за добитъка, преди Маги да заговори.

— Стана инцидент, Скот. Настигна ме буря, конят ми ме хвърли и си нараних главата. Това причини временна загуба на паметта.

Скот заподозря, че сбитото ѝ обяснение далеч не е пълно.

— Временна? Колко време?

— Продължи няколко седмици. Едва когато те видях, паметта ми се върна.

— Радвам се, че послуша съвета ми и доведе Бет при баща ѝ. Но това, което ме озадачава, е защо досега не сте се оженили. Има ли причина да се жените в момент, когато нямаш спомени за него? Не мога да не си помисля, че онзи, който ми е пратил телеграмата, го е направил с някаква цел.

— Имам много добра представа кой е изпратил телеграмата и че го е направила нарочно — изрече огорчено Маги. — Не трябваше да бъде изненада това, че се влюбих в Чейс въпреки факта, че бяхме на практика непознати след инцидента с мене. Но дори тогава помежду ни имаше силна връзка, която не можеше да бъде отречена.

— Значи всичко между вас е наред?

— Не би могло да бъде по-добре — усмихна се Маги.

— Ами Бет? Как е моята кръщелница?

— Няма да я познаеш, много е пораснала.

— Нямам търпение да видя пак тази малка палавница. Липсва ми. И двете ми липсват.

— Намери ли си някоя жена, Скот? — запита Маги. — Ти имаш много какво да дадеш на жените.

— Трудно ми е да се задоволя с друго — отвърна той мрачно.

— Колко можеш да останеш? — запита тя, рязко сменяйки темата.

— Ще погледна Бет и ще си тръгна. Няма да ви развалям медения месец. Не исках да се намесвам, но трябваше лично да се уверя, че си добре.

— И аз ти благодаря за загрижеността, но както виждаш, добре съм. Всъщност, никога не съм била по-щастлива.

Тъкмо това огромно щастие накара Маги да метне ръце около врата на Скот и да го прегърне сърдечно. После рязко го пусна.

— Ела вътре, докато намеря Чейс. Не съм говорила с него, откакто паметта ми се върна, а имаме толкова много да си казваме. Не си тръгвай, докато и двамата не се сбогуваме с тебе както трябва.

Хващайки го за ръката, тя го поведе към къщата.

Чейс крачеше из стаята си безкрайно разстроен. Тридесетте минути, които беше дал на Маги, за да дойде, бяха изминали и нямаше никакъв знак от неуловимата му съпруга. Наистина ли за нея той и бракът им не означаваха нищо? Скот Гордън по-важен ли беше за нея от собствения ѝ съпруг? Отиде неспокойно към прозореца, вирайки се навън към седефената мекота на здрача. Някакво движение при заграждението за добитък привлече вниманието му и той се загледа втренчено в интимно прегърнатата двойка. Веднага разбра, че вижда много интимен момент между двама души, които не са си безразлични един на друг, и усети силен шок, сякаш го беше ритнал кон.

Нямаше нужда от други доказателства, че Маги храни нежни чувства към Скот Гордън. Отсъствието ѝ говореше красноречиво за желанията ѝ към полица. Нарочно беше пренебрегнала повикването му. Така да бъде. Нямаше да се върти наоколо ѝ и да се унижава. Намирайки писалка и хартия, той надраска една бърза бележка, свали сватбените си дрехи, облече кожени и пристегна кобура на пистолета

около стройните си хълбоци. Дисагите лежаха в ъгъла и той бързо ги натъпка с дрехи и необходими вещи, включително пачка банкноти, пъхнати в едно чекмедже за спешни случаи.

Не искайки да тръгне, без най-напред да се сбогува с Бет, Чейс тихо влезе в стаята на дъщеря си. Не знаеше колко време няма да го има, но не можеше да бъде съпруг на Маги, когато тя обичаше друг.

Бет спеше, пъхнала палец в розовата си устичка. Толкова я обичаше, че едва не се разплака, измъчван от ревност и разкъсван от вина. Наведе се, целуна челцето на Бет и тихо излезе от стаята. Измъкна се през кухненския изход точно когато Маги и Скот влязоха през предната врата.

Маги се облегна назад на стола си и хвърли удовлетворен поглед към претъпканата стая. Не беше стояла без работа, откакто Чейс я изостави на сватбения им ден почти преди шест седмици. Прибързаното му заминаване я беше съкрушило, бележката му не даваше почти никакви обяснения. За втори път, откакто се познаваха, той бягаше без обяснение. Не че ѝ го дължеше, реши тя с лека злоба към себе си.

В бележката си той се извиняваше, че я е излъгал, за да я накара да се омъжи за него, когато тя явно е обичала Скот Гордън. По-нататък пишеше, че въпреки всичките му усилия паметта ѝ се е върнала едва когато е видяла полицая. Предвид чувствата ѝ той смятал, че ще е най-добре да изчезне тихо и да ѝ остави време да овладее чувствата си сега, когато вече напълно контролира паметта си. Искал да направи най-доброто за нея. Но даваше съвършено ясно да се разбере, че дори тя да реши да отиде при Гордън, той няма да се откаже от правата върху дъщеря си.

Как можеше разумен мъж като Чейс да позволи гордостта да повлияе върху мисленето му, питаше се отчаяно Маги. Не разбираше ли, че паметта ѝ не е променила любовта, която тя изпитваше към него? Маги не искаше Скот. Никога не го беше искала — не по същия начин, както искаше Чейс. Скот беше се ужасил от бягството на Чейс на сватбения им ден. Също както Кейт и Ръсти, макар че от това Маги нямаше никаква полза. Неодобрението им нямаше да ѝ върне съпруга.

— На коя страница искате да развием материала за новия губернатор, госпожо Макгарет?

Размишленията на Маги бяха прекъснати от намесата на линотипера, който я върна към действителността.

— На първа страница, Джон — отговори тя. — Набери заглавието с осемнадесет пункта.

Джон кимна и се върна към работата си, оставяйки Маги да продължава да мисли.

Беше бродила из къщата дни наред, след като Чейс беше заминал, надявайки се той да се върне всеки момент, сломена от вина и изпълнена с разкаяние. Когато Ръсти отиде в Бют да го търси в деня след сватбата, намери коня му в конюшната. Очевидно Чейс беше тръгнал с влака рано сутринта за Денвър. Сега можеше да е къде ли не. Преди сватбата беше превел голяма сума в отделна сметка на нейно име и беше приложил банковата книжка към оставената от него бележка, така че тя да няма оплаквания в това отношение. Парите бяха последното нещо, което Маги искаше от Чейс Макгарет. Тя искаше съпруга си. Искаше той да се осъзнае и да се върне при нея.

Внезапно ледено течение духна една хартия от бюрото ѝ и Маги вдигна поглед, когато Скот влезе в малката разхвърляна канцелария. Тя наскоро беше поела ръководството на вестника, който Чейс ѝ беше купил, и още не беше намерила време да сортира натрупаните с годините документи.

— Господи, ама че е студено вън — каза Скот, пляскайки с облечените си в ръкавици ръце, за да ги стопли. — Няма да се изненадам, ако видя сняг тази вечер. Готова ли си да тръгваме?

— Къде е Сам?

Обикновено Сам Уилс придружаваше Маги при пътуването ѝ между редакцията в Бют и ранчото. Тя предположи, че трябва да помисли дали да не наеме къща в града, защото в скоро време пътуването между двете точки щеше да стане трудно.

— Отбих се в ранчото и казах на Сам, че ще те придружа до дома тази вечер, тъй като така и така имах работа в града.

— Само още няколко минути, Скот.

— Много работиш, Маги — намръщи се неодобрително Скот. — На Чейс няма да му хареса да те види изтощена от работа.

— Него го няма тук — напомни му Маги. — Вестникът буквално ми спаси разума, след като той замина.

— Сигурен съм, че ще се появи — призна Скот, — щом разбере колко глупаво е постъпил.

— Може би — допусна сдържано Маги. — Благодаря на бога, че имам Бет и вестника, за да си запълвам времето. Чувствам се жива, когато съм тук и правя това, за което съм се учила. Може да не е нещо голямо като „Сиагъл Поуст Интелиджънсър“ но е мое, благодарение на Чейс.

— Очевидно чувствата ти към него не са се променили.

— Ти очакваше ли да се променят?

— Всъщност не. Затова приех поканата на Ръсти да поживея при него и Кейт, докато бъда готов да се върна в Юкон.

— Защо остана, Скот?

— Харесва ми в Монтана — призна той. — Купих дял в един участък в Елдорадо и спечелих достатъчно пари, за да правя каквото си искам. Може да реша да се заселя за постоянно в Монтана. Във всеки случай, вече е твърде късно да се връщам в Юкон. Ела, ще те заведа да обядваме, преди да се върнем в ранчото.

Маги не можа да отговори, когато друг порив на студен въздух извести за влизането на началника на местната поща.

— Надявах се да не сте си тръгнали още, госпожо Макгарет. Днес пристигна специална пратка за вас и реших да се отбия на път за у дома, за да ви я връча лично.

— Колко любезно от ваша страна, господин Бентли — каза Маги, оглеждайки трепетно писмото.

Знаеше, че е от Чейс. Но когато най-накрая то попадна в ръцете ѝ, не се решаваше да го отвори.

— Прочети го, Маги — настоя Скот, когато началникът на пощата си тръгна. — От Чейс е, нали?

— Няма адрес на подателя — изрече мрачно Маги, разкъсвайки плика.

Скот нарочно се загледа през прозореца, за да не се натрапва. Задавеният ѝ стон го накара веднага да се озове при нея.

— Какво има, Маги? Какво пише Чейс?

Два листа хартия висяха от ръката на Маги. Единият се плъзна от пръстите ѝ, за да се приземи на пода до краката ѝ. Скот се наведе, за да го вдигне.

— Писал го е от Денвър, но е заминал в деня, когато го е пуснал.

Скот слушаше с половин ухо, докато пробягваше с очи по тънкия лист хартия, който държеше в ръка. Ахна шокиран, когато думите го удариха.

— Господи, Маги, това е...

— Документ за анулиране — добави тя отпаднало. Дълбоката болка, която ѝ беше причинил Чейс, натежа като корав възел в дъното на стомаха и. — Пише, че всичко, което трябва да направя, за да го

узаконя, е да се подпиша и да го предам на адвоката му. Иска да имам шанс за истинско щастие и оставя на мене да решавам нашето бъдеще.

— Проклетата гореща глава — измърмори Скот с глас, натежал от презрение. — Да не си е изгубил ума? Какво ще правиш?

— Ще помисля няколко дни, после ще подпиша — изрече тя огорчено. — Очевидно той си иска свободата и аз няма да му попреча.

— Не прави нищо прибързано, Маги — посъветва я Скот.

— Прибързано! Чейс беше онзи, който излезе от брака ни. Той е инициатор на анулирането.

— Смя ли да се надявам...

— Не, Скот, съжалявам. Няма да се омъжвам повторно. Бет и вестникът са всичко, от което имам нужда. Любовта боли прекалено много. Никога повече няма да си позволя да обичам.

— Не трябва да бъде така, Маги.

— За мене трябва.

— Ще останеш ли да живееш в ранчото?

— Не! — беше гневният отговор на Маги. — Един ден той ще се върне, а аз не искам да бъде там, когато това стане. Така и така смятах да наема къща в града. Сега ще обядваме ли? — запита тя с блеснал поглед, изобразявайки смела усмивка.

Чейс седеше в кръчмата „Последен шанс“ в Чейен, пиейки уискито си — всъщност с цяла бутилка пред себе си, — и мислеше за Маги. Честно казано, не мислеше за друго в последните шест седмици. Припомняше си всичко за нея, ярко и в подробности — начинът, по който кехлибарените ѝ очи потъмняваха от страст, как тялото ѝ реагираше на докосването му, сладките звуци, които издаваше, когато беше възбудена; копринената мекота на медно русата ѝ коса, разпиляна по възглавницата до него. Дали сега привилегията да я вижда такава принадлежеше на Скот Гордън, питаше се мрачно той.

Ако Гордън спеше с нея, Чейс нямаше кого друго да обвинява, освен себе си, помисли и изсумтя презрително. Изпрацането на онзи проклет документ за анулиране щеше да унищожи всички остатъци от чувства, които тя би могла да изпитва още към него. Неконтролируемият му темперамент беше го накарал да избяга от Маги не един, а два пъти, като и двата пъти не си беше дал време да се

охлади и да помисли ясно. Освобождаването на Маги от обетите ѝ беше най-доброто нещо, което можеше да направи за нея, и най-трудното, което някога беше правил.

Отегченият му поглед заброди безцелно из претъпканата зала, изпълнена с пройдохи и проститутки, и той помисли колко добре се вписва тук наред с обикновените каубои и пияници, които посещаваха тези места. Беше се шлял известно време из Денвър, беше купил няколко чистокръвни коня, които беше изпратил за ранчото, и едва не беше купил една банка, от която нямаше да има никаква полза, но за щастие разумът надделя, а после се беше отправил към Чейен, където беше чул, че се продава голям участък, годен за паша. По едно време помисли да гледа добитък на участъка и да отстъпи дела си от ранчото в Монтана на Ръсти с условие Маги и Гордън да живеят там, докато Бет порасне достатъчно, за да го наследи.

Единственото, от което се страхуваше, беше, че Маги може да отведе дъщеря им надалече, където той няма да може да я вижда. Но мисълта да напусне завинаги ранчото, за което толкова беше работил, го отблъскваше невероятно много.

Колкото повече мислеше Чейс за Маги, толкова по-мрачно му се виждаше бъдещето. За какво му бяха всичките тези пари, ако не можеше да си купи щастие? Отчаяно искаше Маги и поради собствената си глупава гордост беше се отказал от шанса да има бъдеще с нея. Всичко, което сега имаше помежду им, беше дъщеря им. И спомените. Прокле се, че е такъв невероятен глупак. Защо не остана, за да се бори за жената, която обичаше? Защото не би понесъл да го отхвърлят, шепнеше някакъв демон у него.

Необходима му беше жена, реши Чейс. Не беше имал жена след Маги, не беше искал да има, но ако това можеше да уталожить част от вината, която го измъчваше, би легнал с десет жени. Това го беше довело до „Последен шанс“. Беше чул, че тук проститутките са приятни и чисти като всички останали в града.

— Привет, каубой. — Гласът беше нисък и секси. Чейс беше сигурен, че го е чувал някъде. — Радвам се, че те виждам тук.

— Бел! Бел Деларю! Проклятие, какво правиш в Чейен? Много питомен ли стана Скегуей за тебе?

— Може и така да се каже — призна кисело тя. — След като убиха Сапуна, законът се настани в Скегуей и градът се цивилизова. В

Сиятъл не беше по-добре, затова започнах да се придвижвам на изток. Стигнах до Чейен и купих „Последен шанс“. Смятам да поостана. А ти? Чух, че си натрупал богатство в Юкон.

— Да. Повечето вложих в ранчото си в Монтана.

— Какво те носи към Чейен? Какво стана с онази репортерка, дето те въртеше на пръста си?

Ожених се за нея, понечи да каже той, но замълча.

— Свършено е, сега съм свободен.

— Искаш ли компания?

— Може.

— Не поемам много от клиентите — наемам момичета, — но ще се радвам да ти доставя удоволствие — намекна тя игриво.

— Ако си спомням правилно, не се разделихме като приятели — каза предпазливо Чейс.

— Много вода изтече оттогава, а ти още си най-красивият мъж, когото някога съм срещала. — Бел зачака отговора му и когато той не каза нищо, тя продължи: — Е, какво ще кажеш, каубой?

— По дяволите, защо не? — вдигна рамене Чейс и пусна крива усмивка. — Дойдох да си намеря жена и ти си най-хубавата, която съм виждал напоследък. — Надигна се от стола и хвана здраво Бел за тънката талия. — Да тръгваме. Смятам, че мога да си те позволя за цялата проклета нощ. И ако нямаш нищо против, за цял куп нощи.

— Ето на това му се казва приказка, каубой — ухили се нахално Бел, докато водеше Чейс нагоре по стълбите към безвкусно мебелираната си стая.

В мига, когато вратата се затвори зад тях, той започна да я побутва към претрупаното легло, като в същото време смъкваше дрехите ѝ.

— Ей, каубой! Какво толкова бързаш? — каза тя, като го бутна настрана. — Отдавна чакам това. Целуни ме.

Последното нещо на света, което Чейс искаше да направи, беше да целуне Бел. Целувката беше нещо извънредно лично, а в това съвкупление нямаше нищо лично. Той търсеше просто отдушник, развлечение, за да отвлече мисълта си от Маги. Но в края на краищата се съгласи, надявайки се да се забрави, и духом, и тялом, да потъне в меката, приканваща плът. Започна да я целува с целия ентузиазъм, който можа да набере, но след няколко минути установи, че е

безполезно. Мъжествеността му висеше отпусната и лишена от вдъхновение между краката му. След няколко разстройващи минути на целувки и докосвания той се дръпна от нея.

— Не става, Бел! По дяволите, аз съм само наполовина мъж!

Тази ужасяваща мисъл беше горчиво хапче за един мъж, чиято мъжественост никога не беше поставяна под съмнение.

— Не си го и помисляй, каубой — укори го строго Бел. — За какво, по дяволите, мислиш, че съм тук?

През всичките си години на трупане на опит Бел никога не беше имала мъж, когото да не може да задоволи по един или друг начин, и Чейс Макгарет със сигурност нямаше да бъде първият. Тя трябваше да си пази репутацията.

— Друг път. Сега не съм в настроение — отвърна кисело Чейс.

— Лягай, каубой — прошепна пресипнало Бел и го бутна на възглавниците. — Знам какво да направя.

Преди Чейс да разбере какво е намерението ѝ, тя беше откопчала панталоните му и ги беше смъкнала надолу, освобождавайки мъжествеността му от гнездото от тъмно руси косми.

— Отпусни се каубой. Когато свърша, ще си наточен като бик и няма да имаш търпение да започнеш.

Тя отвори червените си устни и ги притисна към слабините му.

— Господи! — изрева той, шокиран от интимността, която нито беше искал, нито щеше да хареса.

По някакъв начин мисълта, че някоя друга жена, освен Маги ще го докосва дръзко по този начин, му беше непоносимо неприятна.

Бел се дръпна зашеметена, когато Чейс скочи, издърпа нагоре панталоните си и се запъти към вратата.

— Това трябва да е достатъчно за труда ти — каза той, пъхайки ръка в джоба си, за да извади оттам купчина банкноти. — Трябваше ми малко време, за да се освестя, но най-накрая разбрах какво искам. Надявам се да не е прекалено късно.

Порив на полярен вятър се изви около ъгъла на къщата и Маги затрепери въпреки пламтящия огън в огнището и малките печки, стратегически разположени, за да осигурят повече топлина. Домашният аромат на канела се носеше откъм кухнята, където

Блестящата роса печеше и готвеше ястията за утрешния коледен празник. Маги се молеше времето да не се влоши и да не попречи на Кейт и Ръсти да пристигнат. Върджи също беше поканена, както и Скот и неколцината работници, които бяха останали тук да презимуват. Скот беше останал при Ръсти за през зимата и помагаше с каквото можеше. Наглеждането на ранчото без помощта на Чейс създаваше допълнително натоварване за по-възрастния мъж и помощта на Скот беше високо оценена.

Последните няколко пъти, когато Скот дойде на гости, той водеше и Върджи със себе си. Като че ли дребничката брюнетка беше прехвърлила всичките си чувства към красивия полицай в отсъствието на Чейс и Маги с раздражение виждаше как сега Скот е обектът на женските хитрини на Върджи. Удивително, но той като че ли нямаше нищо против, а когато Маги го запита, той само се усмихна и отговори, че е достатъчно мъж, за да се справи с огнената малка вещица. След това Маги повече не отвори дума, макар че не можеше да не се притеснява, че Върджи някак си ще се възползва от добротата на Скот.

Вятърът заблъска по прозорците и Маги отново потръпна от вледеняващия звук на снега, който биеше по первазите. Навън не беше нито за хора, нито за животни, помисли тя лениво, докато вземаше Бет от ръцете на Петнистата кошута и я целуваше за лека нощ. Скоро Петнистата кошута и Блестящата роса щяха да се оттеглят за през нощта в стаите си зад кухнята и къщата щеше да се смълчи в спомени! Макар че Маги беше смятала да се премести в града доста отдавна, вестникът я държеше непрекъснато заета, за да търси подходяща къща за себе си и за Бет... или поне тя така си казваше. Предполагаше, че няма вероятност Чейс да се върне преди пролетното топене на снеговете, което ѝ оставяше много време за преместването.

Бъдни вечер, помисли тя разсеяно. Никой не трябва да остава без любимите си хора тази вечер, но ето я тук, без приятели и без мъжа, когото обичаше, поради несигурното време Кейт и Ръсти бяха решили да пристигнат чак утре сутринта, но като гледаше каква буря вилнее навън, Маги се съмняваше, че ще успеят да пристигнат дори тогава. Поне Сам и работниците щяха да бъдат тук за обед, а тя имаше и Бет, която да ѝ напомня, че никога няма да бъде напълно сама.

Тъй като не ѝ се искаше да си ляга, Маги взе една книга, която беше купила завчера в града, засили пламъка на лампата и седна да

чете. След малко уютната топлина на стаята и непрекъснатото шумолене на снега, трупащ се по первазите, накара клепачите и да се притворят. Следващото, което усети, беше шумното блъсване на вратата в стената и порив на леден вятър, който се вмъкна под полите ѝ и смрази краката ѝ.

Уплахата втечни крайниците ѝ. Първата ѝ свързана мисъл беше, че е забравила да спусне резето на вратата; втората беше, че ако трябва да пищи, работниците в бараката няма да я чуят заради силния вятър.

Призракът, запълнил рамката на вратата, беше като излязъл от най-лошите ѝ кошмари. Стоеше, висок два метра, опрял рамене от двете страни на рамката. Дрехите му бяха набити с лед и сняг, вълнената шапка се спускаше ниско над ушите и челото. Веждите и клепачите му бяха побелели от скреж, гъста бяла брада покриваше брадичката и горната му устна. Онемяла от ужас, Маги не можеше да направи нищо друго, освен да се взира в подобния на мечка мъж, който затръшна и зарези вратата зад себе си, приближавайки се към нея, както и се видя, заплашително. Никога в живота си не беше припадала, но когато той посегна към нея, тя се строполи в ръцете му, без да осъзнава задавения вик, който се изплъзна от гърлото му.

Свести се полека, спускайки се към земята в пухкави бели облачета, които я обгръщаха меко. Изминаха няколко мъчителни момента, преди да осъзнае, че лежи на собствения си пухен дюшек. Печката беше прясно заредена с дърва и топлият отблясък смекчаваше мрачината. Да не би да сънува, запита се тя, докато се оглеждаше из стаята, в която нямаше никой, с изключение на нея самата. Внезапно натрапникът се изправи пред нея, облегат на вратата. Дъхът замръзна с дробовете ѝ, когато видя, че той държи спящата Бет в ръцете си.

— Не я наранявай! — извика Маги, скачайки, за да защити дъщеря си. — Аз... не съм сама — блъфира тя.

Главата на мъжа се извъртя рязко. Той стоеше в сянката и колкото и да се опитваше, Маги не успяваше да различи чертите му.

— Къде е той? — Гласът му беше пресипнал и дращещ от студа. — Мога да се закълна, че в къщата няма никой, освен тебе.

Сърцето ѝ се разтуптя, сетивата ѝ оживяха. Възможно ли е това да е...? Не, Чейс беше окупира мислите и сънищата ѝ толкова време, че тя го виждаше дори в лицето на чудовищното създание, което държеше Бет като пленничка в ръцете си.

— Не наранявай детето ми — замоли се тя, търсейки с очи из стаята за някакво оръжие... каквото и да е, само да може да защити детето си.

Думите ѝ изтръгнаха измъчен вик от устата на мъжа. Тя се сви, когато той пристъпи напред, и забеляза, че е свалил тежката си връхна дреха, докато е била в безсъзнание. Но това беше всичко, което успя да забележи, защото нямаше очи за друго, освен за детето си, свило се в гънката на ръката на натрапника.

— Наистина ли мислиш, че ще навредя на собственото си дете?

Отначало Маги помисли, че не е чула добре. Тогава ѝ просветна и тя сякаш получи удар право в корема. Гласът му беше загубил малко от грапавината си и сега тя без никакво съмнение различи характерния тембър на Чейс. Взря се безмълвно в лицето му, вече достатъчно близко, за да го разпознае. Брадата скриваше голяма част от чертите му, но очите му бяха наситени сини океани, които проникваха право в душата ѝ. Снегът от косата му се беше стопил и тя блестеше в наситен меден цвят под матовата светлина на лампата. Ръбатите му черги бяха така скъпи и познати, както и бялото личице на детето ѝ, но изражението му беше такова, каквото още не беше виждала.

Бет се размърда в ръцете на Чейс, недоволна, че я лишават от съня ѝ. Забелязвайки очевидното ѝ раздражение, той целуна челцето ѝ и я остави обратно в леглото ѝ. Върна се след малко, мрачно навъсен, докато се приближаваше към Маги, и спря само на сантиметри от нея, разтворил широко крака и скръстил ръце на масивните си гърди. Маги веднага се изправи в леглото и му отвърна с ядовит поглед. Той изглеждаше толкова огромен и заплашителен, че тя се ядоса, като си спомни как я беше изоставил на сватбения им ден, унижавайки я пред всичките им гости.

— Къде е Гордън? — запита Чейс, поглеждайки подчертано към празното място на леглото до нея.

Пренебрегвайки недвусмисления му намек, Маги отговори с въпрос.

— Как стигна дотук в такава бурна нощ?

— По дяволите, жено, не променяй темата. Тук съм и само това има значение.

— Да не мислиш, че можеш да ме захвърлиш за седмици наред, а после да се появиш в най-свирепата буря от зимата? — нападна го

Маги. — Да не би да очакваш топло посрещане? Ако е така, дошъл си не където трябва.

— Много добре знаеш защо заминах. Ще те питам само още веднъж, преди да разпердушиня къщата. Къде е Гордън?

— Няма нужда да чупиш вещи — отвърна кисело Маги. — Сами сме с Бет.

За един кратък момент изражение на чиста радост обля чертите на Чейс, само за да се смени с мрачно навъсване.

— Това копеле пак ли те изостави?

— Какво те кара да мислиш, че Скот е тук?

— Не съм глупак, видях начина, по който го поздрави на сватбения ни ден. Разбрах, че си си възвърнала паметта в мига, когато го видя. Осъзнах и че си разбрала, че съм те излъгал, че съм те накарам да се оженим, преди да си си върнала паметта и да си открила, че не ме обичаш.

— Не изчака достатъчно, за да разбереш — нападна го Маги.

— Аз... не можах — призна той плахо. — Отхвърлянето боли ужасно.

— Какво те кара да си така сигурен, че ще те отхвърля?

— Имам очи — беше навъсеният му отговор. — Видях ви заедно. И когато не дойде в стаята ни, след като пратих да те повикат, стана ми ясно, че предпочиташ полицаия. Естествено предположих, че Скот Гордън означава за тебе повече от мене.

— Пратил си да ме повикат ли? — запита Маги, силно озадачена.

— Пратих Върджи да те помоли да се срещнеш с мене в стаята ни. Дадох ти половин час да отговориш на молбата ми. След като ти не дойде, разбрах какво мислиш за брака ни.

— Върджи! — изфуча Маги. — Трябваше да знаеш, че не можеш да се довериш на тази малка ревнивка. Не съм получавала никакво съобщение от тебе.

— Чаках те почти един час, Маги — изрече той неуверено. — Точно преди да тръгна, ви видях да се прегръщате с Гордън.

— Никога ли не си прегръщал приятелка? — нападна го Маги. — Защо си направи труда да се върнеш, след като мислиш, че съм със Скот?

Чейс се изчерви.

— Аз... аз — започна той безпомощно. — По дяволите, Маги, трябваше да разбере със сигурност дали си с Гордън и исках да видя дъщеря си.

— Колко хубаво от твоя страна да си спомниш, че имаш дъщеря. Удобно забрави, че имаш и съпруга.

— Имам ли, скъпа? Имам ли още съпруга?

— Чейс Макгарет, ти си най-дразнещият, най-инатливият и най-тъпоглавият изрод на света! — наруга го цветисто Маги. — Ами документът за анулиране, който получих по пощата? Нямах да го изпратиш, ако наистина искаше да имаш съпруга. Смятах да напусна ранчото много преди да се върнеш.

— Да го напуснеш ли? Къде щеше да отидеш? Да не би Гордън да те чака някъде да идеш при него?

— По дяволите, Чейс, няма ли да забравиш за Скот? Ние сме приятели, добри приятели, нищо повече. Той остана да прекара зимата с Ръсти и Кейт, върши разни работи, с които ти би трябвало да се занимаваш.

Вината накара червенина да плъзне по шията на Чейс.

— Трябваше ми малко време, но най-накрая се освестих. Затова не можех да допусна бурята да ми попречи да си дойда у дома. Не само Бет или фактът, че е Коледа, ме доведе тук — дойдох заради тебе, скъпа. Трябваше да разбере дали си още тук, ако... ако някога можеш да ми простиш...

Сърцето на Маги се разтрепери от думите му, но тя не беше сигурна дали той заслужава прошката ѝ. Ами ако нещо пак го накара да избяга? Този път тя щеше добре да се подсигури, преди да му бъде съпруга, ако това имаше той предвид.

— Два месеца е много време за размисъл, Чейс — изрече тя полека. — Понякога ми се струва, че изобщо сгреших, като дойдох.

— Тогава защо дойде, Маги? — запита заинтригуван Чейс.

Беше си задавал същия този въпрос безброй пъти през изминалите месеци. Последва продължително мълчание, докато Маги обмисляше отговора си, най-накрая тя изрече:

— Искан Бет да опознае баща си.

— Тогава защо, по дяволите, ме накара да повярвам, че тя е от Гордън? — изрева Чейс, вече ядосан.

— Защото исках да ме обичаш заради самата мене, а не заради Бет или от неуместно чувство за дълг — извика Маги.

— Нямах представа какви са чувствата ти към мене, след като избяга от Сиатъл. Единственият начин да го разбере беше да дойда в Монтана. Освен това — добави тя укорително, — трябваше да разбереш, че Бет ти е дъщеря, и без да ти го казват.

— Господи, аз те обичах, Маги! Винаги съм те обичал.

— Имаш много странен начин да го показваш. Заради Бет ли се ожени за мене? Толкова се страхувах, че не ме обичаш така, както аз тебе.

— Не чу ли какво ти казах току-що? Щях да те помоля да се омъжиш за мене, преди да загубиш паметта си, но ми попречи пожарът, а после и злополуката с тебе. Въпреки че тогава все още мислех, че Бет е от Гордън, я обикнах като свое дете. Изпаднах във възторг, когато Ръсти ми каза, че аз съм баща ѝ, но ме заболя от това, че ти ме излъга.

— Исках да бъдем семейство.

— Мога да убия Върджи заради болката, която ни причини — изръмжа Чейс. — Тази малка вещица няма да остане ненаказана. Всичките тези седмици на раздяла можеше да не се случат, ако тя беше предала съобщението ми. Толкова те обичам, че мисълта да те видя с друг мъж беше повече, отколкото можех да понеса.

— И избяга — констатира с горчивина Маги.

— Прости ми, Маги, кълна се, че ще ви се отплатя, на тебе и на Бет. Ще повярваш ли, че дори когато се опитах да спя с друга жена, не можах? — призна той.

Чейс беше чувствен мъж, лесно се възбуждаше и Маги не можеше да си го представи да не може да легне с друга жена, но тази мисъл ѝ хареса.

— Ами анулирането?

— Ще се оженим отново, колкото пъти е необходимо, за да те направя моя.

Той падна на колене пред леглото, вземайки Маги в обятията си. Тя подръпна шеговито брадата му.

— Това ми се струва добре.

— После — изрече той провлечено с глас, изпълнен с копнеж. Сините му очи блестяха от едва скривано желание, в ъгъла на устата

му увисна крива усмивка. — След като те любя.

Маги искаше любовта на Чейс повече от каквото и да било на света, но не само за тази нощ или за една седмица, или за една година. Искаше я завинаги.

— Откъде да знам, че няма да си тръгнеш утре? Или вдругиден? Или по някое време в бъдеще? — нападна го тя. — Мога да се справя много добре и без тебе, ако се наложи. — Лъжи, ужасни лъжи! — Имам работата и детето и мога да издържам двете ни, без да се притеснявам и да се чудя кога пак ще изчезнеш.

Чейс изглеждаше сломен. По дяволите, какво й беше направил?

— Сигурно съм си го заслужил. Имаш тържественото ми обещание, че ще бъда до тебе завинаги — изрече той с такава искреност, че Маги се почувства склонна да му повярва. — Искам да виждам как Бет расте красива като майка си. И искам син, може би не само един.

— Няма да се откажа от вестника — изрече отбранително Маги.

— Не бих го поискал от тебе. Купих ти го, защото исках да бъдеш щастлива. О, скъпа, по дяволите думите, позволи ми да ти покажа колко много те обичам. Искам да бъда в тебе толкова много, че ще се пръсна, ако скоро не започна да те любя. Искам да те усещам как се стягаш около мене, да чувам сладките ти стонове, когато те отвеждам в рая. Липсваше ми, Маги. Приветствай ме така, както само ти можеш.

Маги се изруга, задето е такава глупачка. Трябваше само Чейс да я докосне и да й заговори, и тя беше готова да се хвърли в краката му. Винаги ставаше така, припомни си тя, още от деня, когато се бяха срещнали. Беше се влюбила безнадеждно в него въпреки недодялаността му и грубия му език. Тогава мислите й се пръснаха на хиляди парченца, когато Чейс я целуна, без да чака позволенията й, а вземайки нахално това, за което така отчаяно жадуваше.

Дива и експлозивна топлина се разрастваше у Маги, когато Чейс полека и щателно започна да изследва устата й с езика си. Тя

чувстваше ръцете му да се плъзгат по тялото ѝ, освобождавайки я от дрехите, да търсят нейната топлина. Ръцете му бяха силни, но я галеха с учудваща нежност. Целувките му бяха настоятелни, но нежно вълнуващи. С трескаво нетърпение събличаше слоевете дрехи, които го разделяха от желанията на сърцето му.

Погали нежно бедрата и седалището ѝ, притегляйки я към твърдостта на тялото си. Устните му намериха остро върхче на гърдата ѝ и го пое навътре във влажните дълбини на устата му. Той си пое дъх на пресекулки, усещайки как потъва в сладкия аромат на плътта ѝ. Тя набъбваше като пролетен дъжд, свежа и чиста, уханна като диво цвете.

Маги почувства как платът на дрехите му дразни голата ѝ плът и внезапно пожела той да остане гол като нея. Нетърпеливо задърпа ризата му.

— Дрехите ти, Чейс, свали ги. Искам да усетя плътта ти до себе си.

Молбата ѝ разпали страстта на Чейс, докато бързо смъкваше дебелите зимни дрехи и подпомогнат от бързите пръсти на Маги, се настани до нея; пухеният дюшек им осигури цялата топлина, от която имаха нужда. Тя прокара с любов ръцете си по играещите мускули на торса му, мислейки колко малко се е променил през седмиците, докато бяха разделени. Имаше нещо невероятно силно в начина, по който изглеждаше той и как беше оформен, с мъжественост, каквато малцина мъже притежаваха. Очите му говореха красноречиво за забранени удоволствия и тъмни тайни.

— Точно така, скъпа, докосни ме — изпъшка той, следвайки собствения си съвет, когато започна бавно, чувствено изследване на нейното тяло.

Остана взрян за дълги мигове в гърдите ѝ, преди да поеме втвърдените им върхчета в устата си и да започне да ги гали с грапавата повърхност на езика си, първо едното, а после другото. Тя извика, когато той щипна игриво нежното върхче, а после въздъхна доволно, когато той го засмука нежно, за да го накара да се почувства по-добре, докато ръцете му дразнеха, галеха и изследваха с нежна настойчивост. Маги въздъхна, харесваше ѝ начинът, по който той я караше да се чувства, начинът, по който я галеше с такава любов, искайки да ѝ достави удоволствие.

Собствените ѝ ръце и уста далеч не бездействаха, изследвайки издутините и равнините на мъжественото му тяло, вкусвайки там, където устните ѝ можеха да достигнат — малките зърна на плоските му мъжки гърди, гърлото, медно цветната коса по темето му. Звучите, които тя издаваше, бяха по-скоро животински, отколкото човешки — мъркане и хълцане, които само той можеше да разгадае.

— Чейс, моля те!

В отговор на нечленоразделната ѝ молба той внезапно смени позициите и краката ѝ се спуснаха от двете страни на стройните му хълбоци.

— Цял съм твой, скъпа, язди ме както си искаш. Вземи ме в себе си.

Поемайки го в ръката си, Маги с обич погали великолепната му дължина, възхищавайки се на дебелината и твърдостта му, извишаващи се от коравото му тяло. Мъжествеността му сякаш живееше собствен живот. Задавеният му стон ѝ каза, че той е много близо до ръба, че страстта му е равна на нейната по интензивност.

Вдигайки се нагоре, тя го пое дълбоко в себе си, докато той не навлезе докрай и тя можа да почувства как тесният ѝ проход се разтяга, за да приеме огромното му желание. Той веднага започна въртеливи движения и тласъци, насочени нагоре, бързи и резки.

— Не толкова бързо, страстен жребец такъв — подразни го Маги, нарочно охлаждайки пламъка му. — Имаме цяла нощ на разположение.

— Не мога да чакам, скъпа — изпъшка Чейс. Въпреки студа в стаята капки пот бяха осеели челото му и зъбите му бяха стиснати от усилието да контролира желанията на тялото си. — Беше толкова отдавна и толкова съм зажаднял за тебе. Ще се опитам да не избързвам.

Нищо не можеше да спре дивите му тласъци, напрежението в тялото му нарастваше неудържимо. Хващайки седалището ѝ, той успя да овладее движенията ѝ и да я настани така, че да приеме всичко, което тя можеше да му даде. Вдигнал глава, той пое гърдата ѝ в устата си и започна бързо да я дразни с език, което накара Маги почти веднага да се озове на ръба на бездната, където той нетърпеливо я очакваше. Тогавя двамата започнаха да падат стремглаво към океана от несравнима наслада.

— Съжалявам, скъпа, нямах намерение да става толкова бързо. Нека си поема дъх и ти обещавам, че следващия път ще бъде още по-добре.

Маги искаше да каже, че не е разочарована, но дъхът ѝ все още бумтеше в гърдите и не можеше да каже дори две свързани думи. Притиснала се в люлката на тялото му, тя се унесе в блажен сън.

Пламъци я ближеха, горещината заплашваше да я погълне. Горещо, толкова горещо, но тя трепереше във възхитителна агония, докато съскаща горещина извиваше спиралите си в слабините ѝ. Чувствена усмивка повдигна ъглите на устата ѝ и тя се изви неспокойно.

— Стой мирно, скъпа, остави ме да те почистя.

Гласът му я накара да застане нащрек и очите ѝ се разшириха, когато видя Чейс над себе си. Едната му ръка държеше краката ѝ разтворени, докато другата нежно почистваше всички следи от съвкуплението им с топла мокра кърпа. Когато той я видя, че го гледа, пусна кърпата и погали вътрешната повърхност на бедрата ѝ, разделяйки краката ѝ още повече. После сведе глава и устните му започнаха нежно да гаят плътта ѝ, търсейки да намерят нежния пулсиращ център на чувствеността ѝ. Езикът му беше горещо пронизващо копие, което проби бариерата на самоконтрола ѝ и накара сетивата ѝ да закрепят. Щом усети горещата страст, която разбуждаше у нея, Чейс се одързости, искайки да я доведе до пълно удовлетворение с ръцете си и с настоятелните тласъци на езика си.

— Чейс, не издържам повече!

Никакъв отговор; устата му преливаше от сладка, ароматна плът и той не можеше да каже и дума. Косата на Маги се разтърсваше яростно, насладата я поглъщаше като течен пламък, превръщайки я в потоци от лава, готова да изригне. Тогава тя наистина изригна. Треперейки невъзможно силно, Маги експлодира и едва не изтласка Чейс от леглото. Тогава той навлезе в нея с диви тласъци, призовавайки собствената си кулминация.

— Ах, Маги, колко ми липсваше. Само ти можеш да ме накараш да се чувствам така. Погледни ме, скъпа, искам да видя изражението на лицето ти, когато ми се отдаваш, искам да те видя моя, когато се празня в тебе. Завинаги, скъпа, завинаги.

Колко хубаво беше да се събуди в ръцете на Чейс, помисли Маги, сгушвайки се в приятната му топлина. Огънят в печката беше угаснал и тя придърпа завивките до брадичката си, твърде уморена, за да се размърда. Погледна към Чейс и видя, че е буден и я наблюдава. Нещо топло и нежно плуваше в очите му.

— Добро утро, поспаливке — проточи той, потупвайки голото ѝ седалище. — Умирам от глад.

— О — преглътна тя виновно, — бас държа, че си бил гладен, когато пристигна снощи.

— Бях... за съпругата си. Или ще бъдеш отново моя съпруга веднага щом се срещнем със свещеника.

— Още съм твоя съпруга, Чейс.

— Но анулирането...

— Скъсах го — призна тя плахо. — Исках да го подпиша, но не можах.

— О, скъпа, обичам те — каза Чейс и я целуна звучно.

Ръцете му естествено гравитираха към гърдите и.

— Престани — каза тя и го плесна игриво по ръцете. — Сигурна съм, че Бет вече е будна и Блестящата роса приготвя закуската. Коледа е и идват гости, стига да могат да дойдат след снощната буря. Представям си колко ще се смеят, като те видят.

— Ако очакваш Ръсти и Кейт, те няма да оставят никакъв си сняг да ги спре. Виждали са и по-лошо в Юкон и Аляска. Лежи си, докато стъкна огъня. Тук е по-студено, отколкото в пещерата на някоя вещица.

Маги се изкиска на живописния му израз и се отпусна в топлината на пухения дюшек, докато го наблюдаваше как се намъква в дрехите си. Обичаше начина, по който изглеждаше той. Застанал в профил, със стегнато седалище, докато навличаше гащеризона си и го вдигаше над стройните си хълбоци, тънката талия, широките гърди и раменете с плътни мускули под гладката кожа, осеяна с пухкави медно руси косъмчета.

— Ако продължиш да ме гледаш така, скъпа, няма да мога да си закопчея панталоните — заплаши я той. — Само господ знае кога и дали ще изкарам от себе си тоя непоносим огън.

Маги въздъхна замечтано, мислейки, че би било прекрасно да прекара целия ден в леглото с Чейс, и съжали, че няма да може.

— Обичам те, Чейс Макгарет. Сега си свърши работата, имаме да украсяваме коледна елха. Сам отрязва една чудесна елха вчера, стига чак до тавана.

Гостите пристигнаха чак по обед, тупайки с крака и изтърсвайки снега от дрехите си. Дотогава елхата вече беше вдигната и украсена, Чейс се беше сближил отново с прелестната си дъщеричка и възхитителният аромат на печена пуйка със сос от салвия се носеше из цялата къща. Ръсти беше закрепил плазове на фургона и го беше превърнал в шейна. За съжаление Чейс беше в бараката заедно с работниците и не можа да посрещне гостите.

— Маги, ама ти изглеждаш прекрасно днеска — изрече Ръсти, целувайки я по бузата. — Ставаш все по-хубава всеки ден, нали, Кейт?

Точно тогава Скот влезе, последван плътно от Върджи. Полицаят прегърна излиятелно Маги, а Върджи ѝ отправи вяла усмивка.

— Къде е кръщелницата ми? — запита Скот, оглеждайки се из празната стая.

— Петнистата кошута я преоблича в коледните дрешки — отвърна Маги. — Елате, свалете си наметките.

— Прекрасна елха — възхити се Кейт. — Сама ли я украси?

Елхата, стигаща до тавана, стоеше пред прозореца, обсипана с наниз от пуканки, шишарки и ръчно изработени украшения, които Маги беше направила в свободното си време, искайки да даде на Бет традиционна Коледа въпреки липсата на баща. Устните ѝ се извиха в тайна усмивка, когато си спомни прекрасните моменти, докато двамата с Чейс бяха украсявали елхата.

— Не, аз ѝ помагах.

Всички очи се извиха към вратата за кухнята, където Чейс се облягаше лениво на рамката.

— По дяволите, синко, крайно време беше да се появиш — укори го Ръсти. — Едва не тръгнах да те търся, обаче не знаех къде си. Да не би някой да ти е налял малко акъл в кратуната?

— Чейс! — изписка Върджи.

Щеше да се хвърли в прегръдките му, ако Скот не беше я задържал с ръка на рамото ѝ и не беше изсъскал на ухото ѝ:

— Чейс не е твой, женен е за Маги. Ако сега отидеш при него, можеш да забравиш за мене и за бъдещето, което можем да имаме заедно.

Върджи се изчерви, старите навици умираха трудно. Беше преследвала Чейс още от пристигането си в Монтана и ѝ беше трудно да мисли за него като за мъж на друга жена. Загледа го как се приближава към Маги, обвива ръка около талията ѝ и я прегръща здраво. Погледът, който хвърли към съпругата си, беше толкова интимен, така преизпълнен с любов и преданост, че Върджи трябваше да отвърне очи. Това я накара да осъзнае, че мечтите ѝ за него са били просто фантазии; той никога не я беше искал, желал единствено Маги.

— Ще оставиш ли Чейс да вземе детето ти? — запита Върджи, спомняйки си, че Бет е от Скот.

— Тя е дъщеря на Чейс — прошепна Скот с ъгъла на устните си. — Няма ни най-малка възможност да е моя, защото Маги никога не му е изневерявала. Обича го от първия ден, когато са се срещнали. Ако Чейс е мислел иначе, било е от неуместна ревност.

Върджи погледна втренчено Скот, сякаш го виждаше за първи път. Той е също толкова красив като Чейс, помисли тя, учудена, че досега не го беше забелязала. Беше мил, любезен, би могла да направи далеч по-лош избор. Бяха се сблизихи доста в последните няколко седмици и тя намираще, че много харесва компанията му и целувките му. Още не беше легнала с него, но инстинктивно знаеше, че и това щеше да ѝ хареса.

След като поздрави Ръсти и Кейт, Чейс се приближи към мястото, където Скот и Върджи стояха и си шепнеха.

— Дължа ти извинение, Гордън — произнесе той със задавен глас. Гордостта беше горчив хап за преглъщане. — Благодарен съм ти за цялата помощ, която си оказал на Маги. Винаги ще бъдеш добре дошъл в дома ми.

Двамата си стиснаха ръцете. Макар че никога нямаше да бъдат близки приятели, това все пак беше някакво начало.

— Колкото до тебе — изръмжа Чейс, обръщайки се към Върджи със свирепа физиономия, — интригите ти причиниха на мене и Маги седмици болезнена раздяла и силно страдание.

Върджи си наложи невинна физиономия, което накара Чейс да прибави:

— Знаеш много добре за какво говоря.

— Какво означава това, Чейс? — запита загрижено Кейт.

Не искаше да повярва, че племенницата ѝ би могла да направи каквото и да било подло нещо, като например да причини неприятности на Маги и Чейс.

— Чейс, почакай, преди да кажеш друго — намеси се Скот. — Имам да съобщя нещо.

Беше опознал Върджи достатъчно добре в последните няколко седмици и беше стигнал до заключението, че тя е зле възпитана млада жена, която в действителност е почитена и мила. Лишена от родителите си, тя беше принудена да оцелява благодарение на хитростта си и когато беше срещнала Чейс, той представляваше всичко, което ѝ липсваше. Затова не беше чудно, че се беше вкопчила в него и отказваше да го пусне. Ако ѝ се дадеше шанс, както беше сигурен Скот, Върджи би била жена, с която някой мъж би се гордял.

— Върджи се съгласи да стане моя съпруга — продължи той, шокирайки всички. — Реших да купя земя в Монтана и да се установя тук.

Кейт премести поглед от Скот към Върджи, изненадана, но не неприятно. Скот Гордън беше добър мъж и Върджи би могла да направи много по-лош избор. Тя знаеше, че Скот е обичал Маги години наред, но реши, че племенницата ѝ е напълно способна да привлече любовта му и да я задържи.

— Много съм щастлива — каза тя накрая и се усмихна. — Върджи ми е много скъпа. Тя е дъщерята, която никога не съм имала, и единственото дете на покойната ми сестра.

— Желая ви щастие — каза Чейс. — Но не ти завиждам. Мисля, че трябва да знаеш, че тя...

— Чейс — прекъсна го Маги, — недей. Сигурна съм, че Върджи съжaliaва за онова, което е направила, а сега никой няма да спечели нищо, ако разнищваме тази тема. Желая само хубави неща на тебе и Скот — каза тя, обръщайки се към двамата.

Макар че имаше сериозни резерви относно странния съюз, не беше нейна работа да се меси. Скот беше възрастен човек и знаеше какво прави. Ако някой можеше да опитоми Върджи, това беше той.

Върджи хвърли благодарен поглед към Маги и се притисна плътно към рамото на Скот. Испита облекчение, че Маги спря Чейс да не разкаже на всички как се беше опитала да ги раздели. Сега се срамуваше от начина, по който се беше държала, но никога не беше мислила, че такъв изключителен мъж като Скот Гордън ще влезе в живота ѝ.

— Щом казваш така, скъпа — изръмжа Чейс, без да е напълно убеден.

Искаше му се да извие прелестното вратле на Върджи. Заради машинациите ѝ беше изгубил скъпоценни седмици от живота си. Но може би Маги беше права — ако хвърлеше обвинения срещу Върджи, това нямаше да послужи за нищо, а само щеше да нарани Кейт. Двамата с Маги сега бяха заедно и щяха да бъдат неразделни до края на дните си. Нека Скот да се тревожи за малката вещица отсега нататък.

Денят беше най-щастливият, който Маги някога беше преживявала. Блестящата роса беше приготвила истински празник. Всички си разменяха подаръци, с изключение на Чейс, който беше дошъл неочакван, и всички пяха коледни песни пред уютния огън до късно вечерта. Гостите трябваше да останат до Нова година и едва след полунощ всички се оттеглиха в стаите си.

Докато Маги и Чейс се любеха с диво отдаване в усамотението на спалнята си, нямаша представа, че Върджи е отишла тихомълком в стаята на Скот, където на драго сърце отдаде девствеността си на своя красив полицаи.

— Имам подарък за тебе, скъпа — каза Чейс, надигайки се от леглото във великолепната си голота.

— О, Чейс, не е честно — изскимтя Маги, — аз не съм ти приготвила нищо.

— Не е вярно. Даде ми удоволствието да спя с най-добрата репортерка и вестникарка в целия щат. Гордея се с тебе, Маги.

— И нямаш нищо против да прекарвам времето си в редакцията и да си идвам у дома с мастило по пръстите?

— Не и щом си идваш у дома, при мене. Нямаше да купя вестника, ако не очаквах да го ръководиш. Трябва обаче да наемеш някой добър редактор — предложи той с блеснали очи. — Няма да

искаш да ходиш на работа с корема напред. Сега затвори очи, за да ти дам подаръка.

Маги стисна плътно клепачи, изгубвайки за миг възхитителната гледка на пулсиращи мускули и мъжествена плът. Тогава тя почувства нещо да се плъзга над главата ѝ и да се настанява между голите ѝ гърди. Отначало беше студено, но скоро се затопли от плътта ѝ.

— Отвори очи, скъпа.

Маги сведе очи към огромния къс самородно злато, висящ на фина златна верижка, който почиваше в долчинката между увенчаните ѝ с коралови връхчета гърди, и ахна възхитено.

— Това... това е прелестно!

— Не колкото мястото, където почива — каза той закачливо. — Искях да имаш спомен от времето ни в Юкон, от онези месеци на безкраен сняг и лед и всичките изпитания, които издържа.

— Не забравяй екстаза — напомни му тя със замъглени от внезапния спомен кехлибарени очи. — Имаше и екстаз наред с леда.

— Лед и екстаз... и най-чудесната, най-вълнуваща, най-огнена и изпълнена с любов жена, само за мене в онази замръзнала пустош. Никога няма да забравя онези седмици, когато нищо друго нямаше значение, освен любовта, която споделяхме — въздъхна замечтано Чейс.

— Ела в леглото, скъпи — повика го Маги със съблазнителен шепот, потупвайки мястото до себе си. — Можем да си създадем същия екстаз и в Монтана. Сами сме и прозорецът ни е замрежен от лед.

— А в леглото ни чака екстазът — прошепна Чейс, повече от жаден да се люби отново с Маги... отново и отново, и отново... Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.